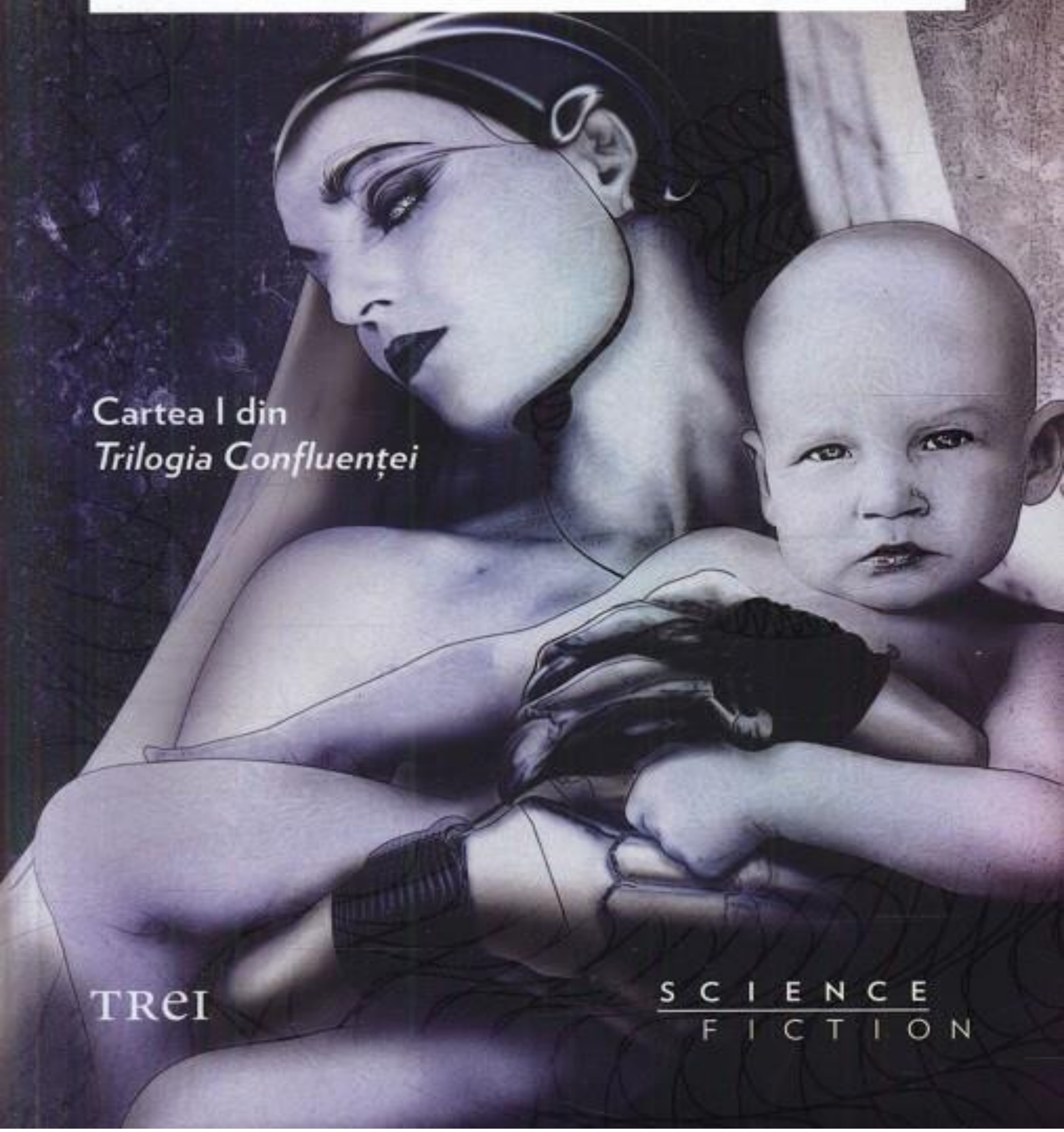
PAUL McAULEY

COPILUL FLUVIULUI

PAUL MCAULEY

COPILUL FLUVIULUI

Child of the River

1997

CARTEA I DIN TRILOGIA CONFLUENȚEI

Lăudați pre Domnul că El când a vorovit
Lumi plecatu-s-au pe dată vocii Sale -
preaputernice.
Pravile spre-a lor povață, milostiv, le-a rânduit
Şi-al lor rost nici în vecii vecilor nu se va trece.

Anonim

CUPRINS:

LUNTREA CEA ALBĂ

Conetabilul oraşului Aeolis era un bărbat pragmatic, viclean, care nu credea deloc în miracole. După părerea lui, totul trebuia să aibă o explicație, iar explicațiile simple erau cele mai bune dintre toate. „Cel mai ascuțit cuțit taie cel mai bine”, le spunea el adesea fiilor săi. „Cu cât un om vorbeşte mai mult, cu atât e mai probabil că minte de-ngheață apele.” Dar, cu toate acestea, până la sfârşitul zilelor sale, el n-a putut cu niciun chip să-şi explice pățania cu luntrea cea albă.

Totul s-a petrecut într-o noapte în miez de vară, atunci când bezna uriaşă a văzduhului de deasupra Marelui Fluviu era întreruptă doar de câteva stele palide din haloul galaxiei şi de vârtejul roşu, lipsit de strălucire şi nu mai mare decât mâna unui om, al Ochiului Proteguitorilor. Aglomerarea de luminițe a orăşelului Aeolis şi luminile caracelor ancorate la intrarea în port erau cu mult mai strălucitoare decât orice stea de pe cer.

Arşița verii era înăbuşitoare pentru oamenii din Aeolis care, în cea mai mare parte a zilei, dormeau în relativa răcoare a bălților şi smârcurilor lor, sculându-se pentru a-şi începe lucrul doar atunci când soarele apunea între colții Munților Mărginimii, pentru a se retrage din nou atunci când soarele răsărea, reînnoit,

deasupra piscurilor înfometate. Vara, prăvăliile, tavernele şi atelierele stăteau deschise de la asfinţit până în zori, vasele de pescuit plecau în miez de noapte să tragă traulele pe fundul fluviului întunecat pentru a prinde polipii argintii şi creveţii palizi, iar străzile Aeolisului erau ticsite şi pline de freamăt sub lumina puternică şi inegală a felinarelor şi sub lucirea portocalie a lămpilor cu vapori de sodiu. În timpul nopţii, vara, luminile Aeolisului străluceau ca un far pe ţărmul cufundat în beznă.

În acea noapte aparte, Conetabilul şi cei doi fii ai săi mai mari se îndreptau înapoi spre oraş în schiful lor, împreună cu doi neguţători fluviali ambulanţi care fuseseră arestaţi în timp ce încercau să le vândă baloturi de ţigări triburilor primitive care sălăşluiau pe colinele de pe ţărmul sălbatic din aval de Aeolis. O parte din încărcătura de contrabandă, baloturi moi înfăşurate cu folii de plastic şi muşama, era îngrămădită în partea din faţă a schifului, iar negustorii zăceau la pupă, legaţi fedeleş ca nişte purceluşi duşi la tăiere. Motorul puternic al schifului fusese distrus de o împuşcătură în timpul scurtei ambuscade, iar fiii Gardianului-Păcii, care erau deja la fel de mari ca şi tatăl lor, stăteau unul lângă altul pe banca de lopătar din centru, vâslind cu fermitate împotriva curentului. Conetabilul însuşi era cocoţat pe o

pernă în pupa înaltă a bărcii pe care o cârmea către luminile Aeolisului.
Gardianul-Păcii bea tacticos dintr-un urcior cu vin. Era un bărbat masiv, cu o piele cenuşie care-i atârna în falduri şi cu trăsături grosolane, ca o figură modelată la repezeală din lut şi abandonată înainte de a fi desăvârşită. O pereche de colţi îi ieşeau ca nişte pumnale din buza groasă de sus. Unul din ei fusese rupt când se luptase cu tatăl său şi-l omorâse. Conetabilul pusese să-i fie îmbrăcat în argint, iar metalul preţios zăngănea când se lovea de gâtul urciorului de fiecare dată când bărbatul mai trăgea o duşcă de vin.
Conetabilul nu era nici pe departe în toane bune. Avea să scoată un profit bunicel din jumătatea care-i revenea din încărcătura de contrabandă capturată (cealaltă jumătate mergea la Edil, dacă acesta reuşea să se smulgă vreun ceas de la săpăturile lui ca să le pronunţe neguţătorilor sentinţa), dar arestarea nu mersese nicidecum ca pe roate. Neguţătorii-fluviali angajaseră o pentadă de cuţitari pe post de escortă, iar aceştia se luptaseră aprig până să reuşească Gardianul-Păcii şi cei doi fii ai săi să le facă de petrecanie. Umerii Conetabilului suferiseră o spintecătură grozavă, care tăiase prin untură până la muşchiul de dedesubt, iar spinarea îi fusese pârlită de unda de căldură emanată de explozia pistolului care distrusese şi

motorul schifului. Din fericire, arma, care, probabil, fusese fabricată înainte de crearea Aeolisului, dăduse greş la a doua împuşcătură şi-l omorâse pe cel care-o folosea, dar Conetabilul ştia că nu va putea să se bazeze la nesfârşit pe noroc. Îmbătrânea, devenind greoi şi buimac, el care cândva fusese rapid şi puternic. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre fiii săi îl va provoca, şi-şi făcea griji că incidentul din noaptea aceea îi prevestea decăderea. Asemenea tuturor bărbaţilor puternici, şi el se temea de propria-i slăbiciune mai rău decât de moarte, căci îşi măsura valoarea vieţii după forţa sa.

Din când în când, se întorcea să privească focul ce mistuia vasul contrabandiştilor. Arsese până la linia de plutire, un licăr de lumină ce-şi trimitea reflexia departe, peste întinderea întunecată a fluviului. Fiii Conetabilului o puseseră pe uscat pe un banc de nisip, ca să nu plutească în derivă printre insulele de baniani care, în această perioadă a anului, pluteau în cercuri leneşe în sargasele puţin adânci ale bancurilor de pe partea stângă a Marelui Fluviu, ancorate doar de plasele fine ale rădăcinilor de hrănire.

Din cei doi neguţători-fluviali, unul zăcea la fel de liniştit ca şi-un crocodil sătul, resemnat cu propria-i soartă, dar tovarăşul său, un bătrân înalt şi costeliv, care n-avea pe el decât un soi de

şorțuleț ce-i acoperea vintrele şi un turban care se desfăcea, încerca să-l convingă pe Conetabil să-i dea drumul. Legat fedeleş, cu mâinile de picioare, astfel încât spinarea îi era încovoiată ca un arc, el se uita în sus la Gardianul-Păcii din scobitura lui, cu un zâmbet prefăcut şi îngrozit, mai curând un rictus, şi cu ochii atât de holbați, că albul acestora i se zărea clar de jur împrejurul irisurilor lui verticale. La început, încercase să atragă atenția Conetabilului cu linguşeala, acum trecuse la amenințări:

— Căpitane, eu, unul, am mulți prieteni care ar fi tare nefericiți să mă vadă în temnița ta, a spus. Nu există ziduri suficient de rezistente pentru a face față puterii prieteniei lor, căci sunt un om generos de felul meu. Sunt faimos pentru generozitatea mea pe toată întinderea fluviului.

Conetabilul lovi vârful turbanului neguțătorului cu coada biciului său şi, pentru a patra sau a cincea oară, îl sfătui pe contrabandist să-şi țină gura. Era limpede după tatuajele cu vârfuri de săgeată de pe degetele bărbatului că acesta aparținea uneia dintre bandele de stradă care băteau în lung şi-n lat străvechile cheiuri ale oraşului Ys. Orice prieteni va fi avut, erau la sute de leghe depărtare-n susul apei, iar până la amurgul zilei următoare el şi tovarăşul său urmau să fie morți.

Neguțătorul cel slăbănog bolborosi:

— Anul trecut, căpitane, am luat asupră-mi

sarcina de a plăti pentru nunta fiului unuia dintre dragii mei prieteni care fusese secerat în floarea vârstei. Nenorocul n-o lăsase pe văduva lui cu mai nimic în afară de o cameră închiriată şi nouă guri de hrănit. Fiul era îndrăgostit până peste urechi; familia miresei, nerăbdătoare. Acea sărmană femeie nu avea la cine altcineva să se îndrepte în ceasu-i de cumpănă decât la mine, iar eu, căpitane, aducându-mi aminte de buna tovărăşie a prietenului meu, de înțelepciunea şi de râsu-i prietenos, mi-am luat pe umeri sarcina de a organiza totul. Patru sute de oameni au mâncat şi au băut la festivitate şi-i număr pe toți printre fârtații mei. Limbi de prepelițe în aspic am avut, căpitane, şi munți de stridii, şi de icre, şi iezi la fel de fragezi ca untul în care fuseseră înăbuşiți.

Poate că era vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta. Poate că bărbatul fusese unul dintre cei invitați la o asemenea nuntă, dar nu avea cum să fi plătit el pentru ea. Niciun om atât de disperat încât să încerce să facă apoi contrabandă cu țigări cu triburile de pe coline n-ar fi putut fi în stare să împartă cu dărnicie aşa mulți bani pe un act de caritate.

Conetabilul şfichiui cu biciul picioarele prizonierilor şi spuse:

— Eşti un om mort şi morții nu au prieteni. Stăpâneşte-te! O fi oraşul nostru mic, dar are un altar şi a fost unul dintre ultimele locuri de pe

malul fluviului unde avatarurile vorbeau cu oamenii, înainte ca ereticii să le reducă la tăcere. Şi încă mai vin pelerini aici, deoarece, chiar dacă avatarurile nu mai pot vorbi, fără îndoială că încă mai ascultă. O să-ți îngăduim să vorbeşti cu ele după ce vei fi condamnat şi-ți sugerez să-ți foloseşti timpul ca să te gândeşti la cum îți vei înfățişa viața înaintea lor.

Unul dintre fii izbucni în râs, iar Conetabilul le atinse amândurora spinările cu biciul:

— Vâsliți şi tăceți din gură, le zise.

— Limbi de prepeliță, zise neguțătorul cel vorbăreț. Orice îți doreşti, căpitane. Nu trebuie decât să-i spui pe nume şi va fi al tău. Pot să te fac putred de bogat. Pot să-ți ofer casa mea. Ca un palat, aşa e, chiar în inima oraşului Ys. Departe de văgăuna asta…

Barca se clătină când Gardianul-Păcii sări în scobitura schifului. Fiii săi înjurară a lehamite, se opriră din lopătat şi traseră vâslele în barcă. Conetabilul îi răsturnă turbanul nefericitului neguțător, înhăță capul bărbatului, trăgând de nodul slinos de păr care se ițea din creştetul acestuia şi, înainte ca omul să apuce măcar să țipe, îşi vârî două degete în gură şi îl apucă de limba care i se tot sucea. Neguțătorul se înecă şi încercă să muşte degetele Gardianului-Păcii, dar dinții abia-abia dacă au julit pielea tare a acestuia. Conetabilul îşi scoase pumnalul, tăie în două limba negustorului şi azvârli bucata de

carne peste bord. Bătrânul scuipă sânge pe gură şi se zbătu ca un peşte pe uscat. În aceeaşi clipă, unul dintre fii strigă:

— Barcă în față! Barem are luminile de poziție aprinse!

Acesta era Urthank, o brută înceată la minte care crescuse la fel de greoi şi de musculos ca şi tatăl său. Conetabilul ştia că nu avea să mai treacă multă vreme până când Urthank îşi va răcni provocarea. Mai ştia şi că băiatul va pierde: era prea prost să aştepte momentul potrivit, nu-i stătea în fire să-şi suprime un impuls. Nu, Urthank n-o să-l înfrângă. Unul dintre ceilalți o va face. Dar provocarea lui va fi începutul sfârşitului.

Conetabilul scrută bezna. Pentru o clipă, i se păru că surprinde o scânteiere fugară, dar numai pentru o clipă. Ar fi putut fi doar un firicel de praf care-i intrase-n ochi sau o stea palidă care licărise în zare, la hotarul lumii.

— Ți s-a năzărit, spuse. Pune-te pe lopătat sau soarele va fi hăt, sus, pe cer înainte să ne-ntoarcem.

— Am zărit-o cum te văd şi cum mă vezi, insistă Urthank.

Pe celălalt fiu, Unthank, îl pufni râsul.

— Acolo! Strigă Urthank. Uite-o din nou! Drept înainte, chiar aşa cum ți-am spus.

De data aceasta, Conetabilul zări şi el licărirea. Primul lui gând a fost că, poate, de fapt,

negustorul nu se lăudase în van. Zise încetişor:

— Tot înainte! Răsuciţi ramele!

În timp ce schiful aluneca împotriva curentului, Gardianul-Păcii bâjbâi după un toc în formă de scoică în săculeţul care atârna de cureaua kiltului său alb de în. Negustorul căruia îi fusese tăiată limba scotea nişte sunete şovăielnice, ca ale cuiva care se sufocă. Conetabilul îi trase un şut să-l reducă la tăcere înainte de a deschide tocul şi de a-şi scoate ochelarii care se odihneau pe căptuşeala de mătase pătată de apă. Ochelarii erau cea mai preţioasă bijuterie de familie din clanul bărbatului şi trecuseră de la tată învins la fiu învingător vreme de mai bine de o sută de generaţii. Aveau forma unor foarfece fără lamă, iar Gardianul-Păcii îi desfăcu şi şi-i puse cu grijă pe nasu-i borcănat.

Dintr-odată, coca schifului neted şi baloţii de ţigări de contrabandă stivuiţi în scobitura din faţă au părut să capete o lucire luminoasă: spinările încovoiate ale fiilor şi trupurile culcate pe spate ale celor doi prizonieri au prins a străluci cu o lumină ca o văpaie. Conetabilul cercetă cu atenţie fluviul, ignorând defectele sticlei vechi a lentilelor care deformau sau mânjeau parcă lumina pe care o amplificau, şi zări, la o jumătate de leghe depărtare de schif, un pâlc de grăuncioare strălucitoare ce pluteau deasupra luciului apei.

— Maşini, suflă bărbatul, păşind printre

prizonieri şi arătându-le fiilor săi locul unde le văzuse.

Schiful lunecă înainte sub călăuzirea Conetabilului şi, pe măsură ce se apropia, acesta văzu că erau, de fapt, sute de maşini, un nor dinamic care se învârtejea în jurul unui pivot invizibil. Era deprins să observe una sau două maşini străbătând iute cerul de deasupra Aeolisului, văzându-şi de treburile lor enigmatice, dar nu mai zărise niciodată până atunci atât de multe într-un singur loc.

Ceva se izbi de marginea bărcii, iar Urthank înjură şi trase vâsla din apă. Era un coşciug pe jumătate scufundat. În fiecare zi, mii şi mii erau lansate din Ys. Conetabilul întâlni privirea unui chip feminin, printr-un luciu de apă, strălucind verzui din mijlocul unei coroane de flori putrezite. Apoi coşciugul s-a întors cu o sută optzeci de grade şi a fost purtat mai departe.

Schiful s-a răsucit, la rându-i, în curentul puternic. Acum era bord în bord cu norul de maşini şi pentru prima oară Conetabilul văzu pe cine însoţeau acestea.

O luntre. O luntre albă care plutea sumeţită din apă pe curentul leneş al fluviului.

Gardianul-Păcii îşi scoase ochelarii şi descoperi că şi luntrea strălucea cu o lumină fantomatică. Apa din jurul ei sclipea, de asemenea, de parcă ar fi plutit în mijlocul unuia dintre bancurile de plancton bioluminiscent care mai urcau uneori

la suprafața fluviului în câte-o noapte liniştită de vară. Strălucirea se întindea şi în jurul schifului, iar fiecare cufundare a vâslelor spărgea lumina sidefie în spițe împreunate ce se învârtejeau, de parcă stafia unei maşini ar fi sălăşluit chiar sub spuma apei.

Neguțătorul cu limba tăiată gemu şi tuşi, iar tovarăşul său se ridică pe coate să vadă barca albă răsucită de curentul fluviului, uşoară ca o frunză, o dănțuitoare ce abia dac-atingea apa.

Luntrea avea o proră ascuțită, înălțată, şi traverse curbate care o-nchideau şi-apoi şerpuiau înapoi într-un evantai, asemenea cozii unei porumbițe. Abia dacă era ceva-ceva mai mare decât un coşciug obişnuit. Se mai răsuci o dată, păru să se întindă ca o pisică, şi-apoi, brusc, fără vreo ciocnire, stătea bord la bord cu schiful, lipită strâns de el.

Pe neaşteptate, Gardianul-Păcii şi fiii săi se treziră înăuntrul unui nor de maşini, de parc-ar fi căzut cu capul înainte într-o nebuloasă, căci erau sute şi sute, fiecare strălucind cu o lumină albă fioroasă, şi niciuna mai mare decât un cărăbuş. Urthank încercă să pocnească una care atârna chiar în fața mutrei sale şi se puse pe suduit când aceasta l-a înțepat c-o licărire de lumină roşie şi-o pocnitură plină de vioiciune.

— Şezi domol! Spuse Conetabilul şi altcineva zise, cu o voce răguşită:

— Fugiți!

Uimit, Conetabilul se opri din inspectarea luminii scânteietoare şi se întoarse spre schif.

— Fugiți dracului de-aici! A spus din nou cel de-al doilea neguțător. Luați-vă tălpăşița, nătărăilor!

Ambii fii ai Gardianului-Păcii îşi trăseseră vâslele în barcă şi se uitau acum la tatăl lor. Aşteptau ordinul lui. Conetabilul îşi puse de o parte ochelarii şi îşi vârî coada biciului la brâu. Nu putea să arate că îi era teamă. Se întinse printre luminițele rotitoare ale maşinilor şi atinse luntrea cea albă.

Coca ei era la fel de uşoară şi de strâns împletită ca penele şi, sub atingerea bărbatului, părțile încovoiate s-au dezghiocat cu o pârâitură stăruitoare. Copil fiind, Conetabilul obişnuia să hoinărească pe malul sălbatic din aval de Aeolis şi odată dăduse peste o orhidee-de-sânge care creştea în rădăcina despicată ca o copită a unui arbore de capoc. Orhideea făcuse exact acelaşi zgomot când, simțindu-i căldura trupului, îşi întinsese în lături lobii cărnoşi pentru a da la iveală curbele lubrice ale pistilului său catifelat. O luase la goană cuprins de oroare înainte ca parfumul orhideei-de-sânge să-l copleşească, şi fantoma acelei spaime îi făcuse acum mâna să adaste.

Coca vibra sub degetele lui cu un puls rapid, înflăcărat. Lumina se revărsa din interiorul luntrei, bogată şi aurie, şi plină de firicele

plutitoare. Un trup lăsa o umbră în această lumină, iar Conetabilul s-a gândit imediat că barca nu era nimic mai mult decât un sicriu plutitor lăsat în voia valurilor pe curentul fluviului. Coşciugul unui nobil sau al unei domniţe, fără doar şi poate, dar, ca funcţie, cu nimic diferit de sicriele din carton de proastă calitate ale sărăntocilor sau de cele din lemn smălţuit ale artizanilor şi neguţătorilor.

Şi chiar atunci pruncul s-a pus pe urlat.

Conetabilul îşi miji ochii să vadă prin lumina puternică, zări ceva ce se mişca înăuntru şi se întinse să-l prindă. Pentru o clipă s-a aflat în inima incandescentă a dansului complicat al maşinilor, şi-apoi acestea au dispărut, împrăştiindu-se cu traiectorii drepte prin beznă. Bebeluşul, un băieţel, palid şi gras, fără niciun fir de păr, se foia în braţele Gardianului-Păcii.

Lumina aurie se stingea în interiorul luntrei albe. În câteva clipe, n-au mai rămas decât urme, vene iridescente şi pete care iluminau intermitent cadavrul pe care stătea întins pruncul.

Era leşul unei femei goale, cu sâni minusculi şi scheletică, şi la fel de lipsită de păr ca şi pruncul. Fusese împuşcată, o dată-n piept şi o dată-n cap, dar nu era nici picătură de sânge pe nicăieri. O mână avea trei degete, ca graifărele macaralelor din docurile lui Aeolis, cealaltă era monstruos de umflată şi bifurcată, precum cleştele unui

homar. Pielea ei avea un colorit cenuşiu-argintiu, iar ochii săi imenşi, divizați într-un fagure de celule, erau asemenea lentilelor compuse ale anumitor insecte şi aveau culoarea rubinelor sângerii. Pe fiecare fațetă a lentilelor sălăşluia o licărire scânteietoare de lumină aurie şi, cu toate că bărbatul ştia că acestea nu erau decât simple reflecții tot mai palide ale luntrei celei albe, a avut strania senzație că ceva, ceva malefic stătea la pândă dincolo de ochii stranii ai femeii moarte.

— Erezie! Spuse cel de-al doilea negutător, care se ridicase cumva în genunchi şi se holba acum cu ochii cât cepele la luntrea cea albă.

Conetabilul îi trase negustorului un picior în pântece, iar omul tuşi şi căzu pe spate în apa din santină, alături de tovarăşul său. Neguțătorul îi aruncă o privire feroce şi repetă:

— Erezie! Când au permis navei Celor Vechi de Zile să treacă dincolo de Ys şi să navigheze în josul fluviului, binevoitorii noştri birocrați au dat frâu liber ereziei în lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid pe dată, a cerut Urthank.

— E deja un om mort, răspunse Conetabilul.

— Nu câtă vreme îndeamnă la trădare, continuă, încăpățânat, flăcăul care se holba fix la taică-său.

— Tăntălăilor, i-a dat înainte neguțătorul. Ați văzut cu toții arcele şi caracele care navigau în josul fluviului, la război, cu tunurile şi maşinile

lor de război pentru asediu. Dar arme cu mult mai îngrozitoare sunt lăsate să umble prin lume.

— Îngăduie-mi să-l ucid, repetă Urthank.

Pruncul se agăţase de degetul mare al Conetabilului, deşi nu era în stare să îşi închidă pumnul în jurul acestuia. S-a strâmbat, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească, dar, în loc de asta, a umflat doar un balonaş de scuipat.

Gardianul-Păcii s-a desprins cu blândeţe din strânsoarea bebeluşului şi l-a aşezat pe prunc pe perna de la pupă. Umbla cu grijă, ca şi cum aerul ar fi fost înţesat de cutii invizibile, mereu conştient de arzătoarea căutătură a lui Urthank din spatele lui. Apoi s-a întors şi-a spus:

— Lasă omul să vorbească! S-ar putea să ştie el ceva.

— Birocraţii încearcă să-i trezească pe Arhierei din visările lor. Unii spun c-o fac cu ajutorul ştiinţei, alţii, cu al vrăjitoriei. Birocraţii sunt atât de îngroziţi de erezia care ne mistuie lumea, că ar încerca absolut orice pentru a ne proteja împotriva ei.

Urthank a tras un scuipat:

— Arhiereii sunt cu toţii morţi de mai bine de zece mii de ani. Toată lumea ştie asta. Au fost ucişi atunci când Răzvrătiţii au dărâmat templele şi au distrus majoritatea avatarurilor.

Conetabilul i-a tras un şut omului şi a spus cu asprime:

— Destul cu teologia! Ăsta-i vreunul dintre

slujitorii lor, da au ba?
— Ys e mare şi conţine o mulţime de minuni, dar n-am mai văzut niciodată nimic asemenea lui. Cel mai probabil, e o creatură odioasă plăsmuită cu ajutorul artelor interzise. Aceia care încearcă să născocească astfel de arme au devenit mai depravaţi până şi decât ereticii. Nimiceşte-l! Înapoiază pruncul şi scufundă luntrea!
— De ce ar trebui să-ţi dau crezare?
— Sunt un om rău. O recunosc. Aş vinde-o pe oricare dintre fiicele mele dac-aş fi sigur c-aş obţine un câştig bun. Dar, pe când eram băietan, am studiat pentru a deveni funcţionar şi-am fost învăţat cum se cuvine. Îmi aduc bine aminte lecţiile pe care le-am primit, şi ştiu că însăşi existenţa acestei abominaţii e ceva împotriva cuvântului Proteguitorilor.
Urthank spuse rar:
— S-ar cuveni să punem pruncul înapoi de unde l-am luat. Tărăşenia asta nu ne priveşte câtuşi de puţin.
— Tot ce-i pe fluviu cale de-o zi de navigat în orice direcţie mă priveşte personal, i-a răspuns Conetabilul.
— Habar n-ai de nimic, i-a tăiat-o Urthank. Doar îţi imaginezi că ai.
Şi atunci Gardianul-Păcii a ştiut că acela era momentul pe care îl alesese bietul Urthank. Şi la fel de bine a înţeles-o şi Unthank, care se mişca uşurel pe banca de lopătar, astfel încât de-acum

nu mai stătea umăr lângă umăr cu frate-său. Conetabilul i-a susținut căutătură cruntă lui Urthank şi a zis:

— Vezi-ți lungul nasului, băiete!

Şi, pentru un moment, a părut că Urthank n-o să atace, dar apoi şi-a umflat pieptul şi a slobozit aerul c-un răget şi, răcnind într-una, s-a aruncat asupra tatălui său.

Biciul s-a înfăşurat în jurul gâtului nefericitului Urthank cu un trosnet ascuțit care a răsunat în depărtări, ecoul auzindu-se pe tot cuprinsul apei întunecate. Urthank s-a prăbuşit în genunchi şi a înhățat şfichiul în timp ce lațul i se strângea sub carnea puhavă a bărbiei. Conetabilul a strâns bine mânerul biciului cu ambele mâini şi a tras de el într-o parte, de parc-ar fi ținut o undiță în care tocmai s-ar fi prins un peşte enorm. Schiful s-a înclinat violent într-o parte, şi Urthank s-a dus de-a dura, cu capul înainte, în apa scânteietoare. Numai că flăcăul n-a dat drumul biciului din strânsoare. O fi fost el greu de cap, dar era şi încăpățânat. Conetabilul s-a clătinat pe picioare, a dat drumul biciuştii – care a şuierat ca un şarpe în timp ce dispărea peste marginea bărcii – şi a căzut, la rându-i, peste bord.

Gardianul-Păcii şi-a azvârlit din picioare cizmele largi până la genunchi, în timp ce se cufunda tot mai adânc prin apa rece, apoi s-a împins puternic în picioare spre suprafață. Ceva i-a

înhățat tivul kiltului şi, deodată, Urthank încerca să se cațere-n sus pe el. Lumina a explodat în ochii Conetabilului când cotul dur al fiului său i-a izbit fața. S-au zvârcolit încleştați prin apa strălucitoare şi au țâşnit la suprafață, despărțiți de mai puțin de-o lungime de braț.

Conetabilul a scuipat o gură de apă şi a icnit:

— Eşti prea iute de mânie, fiule. Asta ți-a fost dintotdeauna slăbiciunea.

A zărit umbra brațului lui Urthank tăind strălucirea lăptoasă şi i-a parat lovitura cu pumnalul său. Tăişurile s-au ciocnit şi au alunecat unul pe altul, înțepenindu-se în plăsele. Urthank a mârâit şi a apăsat tot mai în jos. Era îngrozitor de puternic. Conetabilul a simțit o durere îngrozitoare în timp ce pumnalul îi era răsucit din propria strânsoare şi lama lui Urthank îşi îngropa vârful în antebrațul său. S-a împins înapoi în apă în vreme ce Urthank se repezea să-i spintece fața; picături de apă au zburat într-un evantai larg de jur împrejur.

— Bătrân, a spus Urthank. Bătrân şi greoi.

Gardianul-Păcii şi-a recâştigat echilibrul cu mici lovituri circulare cu piciorul. Simțea cum sângele cald i se împrăştia în apă în ritmul pulsului – Urthank prinsese o venă. O apăsare punea stăpânire pe oasele lui, iar rana de la umăr îi zvâcnea. Ştia că fiul său avea dreptate, dar mai ştia şi că nu era deloc pregătit să moară:

— Vino, fiule, vino la mine şi află cine-i ăl mai

puternic!

Urthank a rânjit larg, dezvelindu-şi colţii. S-a împins înainte cu picioarele, trecând iute prin apă cu pumnalul întins în linie dreaptă, încercând să dea o lovitură mortală. Numai că apa l-a încetinit, aşa cum prea bine ştia Conetabilul c-o va face, iar bătrânul s-a împins într-o parte, scăpându-i mereu la milimetru, în vreme ce Urthank împungea sălbatic cu tăişul său, ocărând înciudat şi irosindu-şi forţa în van. Tată şi fiu îşi dădeau târcoale unul altuia. Cu coada ochiului, Conetabilul observă că luntrea cea albă se desprinsese de schif, dar nu-şi putea permite să-i acorde nici măcar umbra unui gând, ocupat cum era să evite următorul atac violent al lui Urthank.

În cele din urmă, tânărul îşi încetă atacul, bătând apa ca să rămână pe loc şi gâfâind din greu.

— Forţa nu-i totul, punctă Conetabilul. Vino la mine, fiule, o să-ţi acord o slobozire rapidă şi fără pic de ruşine.

— Predă-te, hodorogule, şi-o să-ţi ofer o înmormântare demnă de stimă, pe uscat. Sau, de nu, o să te ucid aici şi-o să las peştişorii să-ţi curețe oasele de carne.

— O, Urthank, cât sunt de dezamăgit! Pare-se, la urma urmei, că nu eşti unul dintre fiii mei!

Urthank s-a năpustit înainte cu o furie bruscă, disperată, iar Conetabilul l-a împuns cu precizie,

atingând cotul flăcăului, acolo unde nervul trece peste os. Degetele lui Urthank s-au deschis din reflex, iar pumnalul i s-a prăbuşit în apă, vibrând. S-a cufundat după el fără să se mai gândească la ce face, iar tatăl a năvălit asupra lui cu toată greutatea sa, suportând loviturile tot mai slabe pe care tânărul i le dădea în piept şi pântece şi picioare. A durat mult, dar, într-un sfârşit, i-a dat drumul şi trupul lui Urthank a plutit liber, cu fața în jos, în apa luminoasă.

— Ai fost cel mai puternic dintre fiii mei, a spus Conetabilul când şi-a recăpătat suflarea. Mi-ai fost credincios în felul tău, dar nu ți-a trecut niciodată prin cap vreun gând mai răsărit. Dacă m-ai fi ucis şi mi-ai fi luat soațele, altcineva te-ar fi nimicit în mai puțin de-un an.

Unthank a vâslit şi a adus schiful aproape, ajutându-şi tatăl să se cațere în scobitura bărcii. Luntrea albă era deja la mai bine de zece lungimi de vâslă depărtare de-acum, licărind în întuneric. Neguțătorul cel costeliv căruia îi tăiase limba Conetabilul zăcea cu fața-n jos în apa din santină, înecat în propriu-i sânge. Tovarăşul lui dispăruse. Unthank ridică din umeri şi spuse că bărbatul se furişase peste bord.

— Ar fi trebuit să-l aduci înapoi. Era legat fedeleş. O matahală ca tine n-ar fi trebuit să aibă prea mult de furcă.

Unthank i-a întors căutătura lungă Conetabilului şi a spus, simplu:

— Îți urmăream biruința, tată.
— Nu, nu eşti încă pregătit, nu-i aşa? Aştepți momentul potrivit. Eşti unul din ăia ageri, Unthank. Nu ca frate-tău.
— N-avea cum s-ajungă prea departe. Prizonierul, vreau să spun.
— L-ai ucis?
— Probabil că s-o fi şi înecat de-acum. Cum ai spus şi tu, era legat fedeleş.
— Ajută-mă cu frate-tău.
Împreună, tată şi fiu au aburcat leşul lui Urthank în schif. Strălucirea lăptoasă pălea uşor de pe apă. După ce Conetabilul aşezase cadavrul fiului său, s-a răsucit şi a văzut că luntrea cea albă dispăruse. Schiful era singur de-acum pe fluviul întunecat şi lat, sub cerul negru şi sub vârtejul roşu, difuz al Ochiului Proteguitorilor. Sub brațul echei, pe căptuşeala din piele a pernei, pruncul înşfăca aerul păcuriu cu mânuțele-i palide, ca nişte steluțe de mare în cinci colțuri, chicotind la gândurile-i de neghicit.

ANAHORETUL

Într-o seară de primăvară timpurie, când roata Galaxiei era povârnită pân-la brâu la linia de orizont a Marelui Fluviu, Yama a deschis obloanele de la fereastra camerei sale şi a păşit afară, pe pervazul lat. Orice soldat care ar fi privit în sus din curtea interioară ar fi văzut, în lumina alb-albăstrie a Galaxiei, un băietan robust de

vreo şaptesprezece ani care stătea pe glaful de sub streaşina acoperişului din ţigle roşii şi ar fi recunoscut conformaţia cu oase lungi, faţa ascuţită şi palidă şi calota de păr negru ale fiului de pripas al Edilului. Însă Yama ştia că sergentul Rhodean luase aproape toată garnizoana din casa-donjon într-o patrulare pe cărările şerpuite ale Oraşului Morţilor, în căutarea ereticilor care încercaseră cu o noapte în urmă să dea foc unei nave ancorate în portul plutitor. Ceva mai departe, trei bărbaţi îi păzeau pe muncitorii sitului arheologic al Edilului, ceea ce însemna că mai rămăseseră doar o haită de câini de pază şi vreo cinci tineri necopţi aflaţi sub comanda bătrânului Rotwang cel olog, care de-acum îşi va fi terminat deja sticla de rachiu pe care-o bea în fiece noapte şi care trebuie că sforăia vârtos în scaunul lui de lângă focul din bucătărie. Cu garnizoana atât de micşorată, erau puţine şanse ca vreunul dintre oşteni să-şi părăsească locul cald şi îmbâcsit din camera străjilor ca să patruleze prin grădină, iar Yama ştia că putea să-i convingă pe câinii de pază să-i permită să treacă fără să-l dea de gol.

Era o şansă de-a pleca în aventură mult prea bună pentru a fi ratată. Yama urma să vâneze broaşte cu fiica negustorului de coloniale care aproviziona şi nave, cu Derev, şi cu Ananda, ucenicul preotului templului din Aeolis. Căzuseră de acord asupra acestui lucru în acea

după-amiază, comunicând cu ajutorul oglinzilor.

Zidurile originare ale casei-donjon a Edilului erau clădite din blocuri netede din pietre de râu îmbinate atât de meşteşugit, încât înfăţişau o suprafaţă la fel de netedă ca gheaţa şlefuită, dar, la un moment dat în istoria casei, fusese adăugat un etaj în plus, cu un solbanc[1] lat şi cu gargui care răsăreau din loc în loc pentru a face apa să se scurgă departe de pereţi. Yama merse pe această ieşitură la fel de uşor de parc-ar fi fost pe caldarâm, dădu colţul, prinse bine frânghia înfăşurând-o în jurul unui vasilisc încremenit într-un urlet chinuit şi coborî în coardă cele cinci etaje care îl despărţeau de pământ. Trebuia să-şi lase frânghia atârnată acolo, dar riscul că avea să fie descoperită era neînsemnat.

Nu se zărea nimeni prin preajmă, aşa c-o rupse la fugă peste peluza întinsă, acoperită cu muşchi, sări peste şanţul ascuns vederii dinspre casă şi străbătu, iute şi-n tăcere, potecile familiare, trecând prin desişurile de rododendroni care năpădiseră ruinele povârnite ale meterezelor ce alcătuiseră cândva zidul exterior al casei-donjon. Yama se jucase de nenumărate ori pe-acolo de-a soldaţii şi ereticii cu băieţii de la bucătărie şi cunoştea ca-n palmă fiecare potecuţă, fiecare rămăşiţă a zidului

---

[1] Element de construcţie situat deasupra parapetelor uşilor sau ferestrelor pentru a le proteja de apa de ploaie. (N. Red.)

părăginit, toate gropile care fuseseră cândva camere ale străjerilor sau cămări şi pasajele îngropate dintre ele. S-a oprit sub un arbore de plută, s-a uitat de jur împrejur, apoi a ridicat o piatră acoperită de muşchi pentru a da la iveală o groapă adâncă, bine căptuşită cu pietre şi sigilată cu spray polimeric. Scoase din această ascunzătoare o pungă din plasă şi un trident lung şi subțire, apoi potrivi la loc piatra, îşi atârnă punga la cingătoare şi îşi puse tridentul pe umeri.

La capătul tufişurilor de rododendroni, pământul o lua abrupt la vale, într-un parapet în formă de semilună năpădit de buruieni, până ajungea la un loc viran acoperit de ierburi înalte şi arbuşti. Dincolo de acesta, de o parte şi de alta ale cursului şerpuit al râului Breas, se zărea mozaicul câmpurilor de curând inundate ale peonilor, apoi şirurile joase ale dealurilor ticsite de monumente şi mausolee, de mormane de pietre şi ciste: leghele nesfârşite ale Oraşului Morților care se întindea până la dealurile submontane ale Munților Mărginimii şi ai cărui locuitori îi depăşeau ca număr pe cetățenii vii ai Aeolisului în proporție de o mie la unu. Cavourile licăreau în lumina rece a Galaxiei, de parcă dealurile ar fi fost pudrate cu sare, şi luminițe scânteiau ici şi colo, în locurile unde tabletele memoriale fuseseră activate de animalele aflate-n trecere.

Yama scoase un fluier subțire din argint, de vreo două ori cât degetul lui arătător, şi suflă în el, iar acesta a părut să nu scoată mai mult de-un scârțâit gâfâit. Tânărul mai suflă de trei ori, apoi îşi înfipse tridentul în pătura moale şi adâncă de frunze ce acoperea pământul, se lăsă pe vine şi se puse pe ascultat corul de orăcăieli care împungea noaptea. Cu câteva săptămâni în urmă broaştele ieşiseră din coconii lor din mucus şi, de atunci, se hrăneau cu frenezie, iar acum începuseră să-şi caute perechea, fiecare mascul silindu-se să-şi întreacă rivalii cu pătimaşele sale arii broşteşti. Blegiți de poftele lor trupeşti nesatisfăcute, urmau să fie o pradă uşoară.

În spatele lui Yama, casa-donjon se ițea deasupra rododendronilor, înălțându-şi încărcătura de turete peste roata alb-albastră a Galaxiei. O lumină de un galben cald strălucea înspre vârful înaltului turn de pază, acolo unde trebuie că trudea la nesfârşitele-i măsurători şi calcule Edilul, care arareori mai pusese geană pe geană de vara trecută, de când aflase vestea morții lui Telmon.

Chiar în acel moment, Yama auzi ceea ce tot aşteptase: răsuflarea slabă, şuierătoare, şi sunetul înăbuşit al mersului unui câine. Tânărul îl strigă încet şi creatura urâtă şi puternică ieşi repejor şi cu paşi mărunți din tufişuri, punându-şi capul greu în poala lui Yama, care i-a fredonat încetişor, i-a dezmierdat urechile ciumpăvite şi i-

a scărpinat linia proeminentă formată în locul unde carnea întâlnea metalul coifului, domolind partea de maşină a câinelui de pază, şi, prin intermediul conexiunii animalului, tot restul haitei. Când fu sigur că fiara înțelesese că nu trebuie să dea alarma nici atunci, nici când se va întoarce, Yama s-a ridicat în picioare, şi-a şters balele câinelui de pe mână, şi-a smuls tridentul, apoi a pornit să coboare sprințar panta abruptă formată de parapet spre ruinele pustii şi câmpurile inundate de dincolo de ele.

Ananda şi Derev îl aşteptau la marginea dărâmăturilor. Derev cea înaltă şi grațioasă a sărit de pe stinghia aflată la jumătatea unui zid năruit, acoperit de rochița-rândunicii, pe care se cocoțase, şi pe jumătate a zburat, pe jumătate a alergat peste lespezile de piatră pentru a-l îmbrățişa pe Yama. Ananda a rămas la locul lui de pe o stelă povârnită, continuând să mănânce boabele de hurmuz pe care le culesese pe drum şi prefăcându-se că ignoră îmbrățişarea celor doi îndrăgostiți. Era un băietan durduliu, cu piele neagră şi capul tuns chilug, ceea ce lăsa să i se vadă scalpul plin de excrescențe, purtând roba portocalie a ordinului său.

— Am adus felinarul, a spus Ananda în cele din urmă şi l-a ridicat să fie văzut.

Era un felinar micuț de semnalizare din bronz, cu un geam culisant şi cu lentilele menite să focalizeze lumina fitilului. Planul era să-l

folosească pentru a-şi hipnotiza prada.

Derev şi Yama s-au desprins din îmbrățişarea lor şi Ananda a adăugat:

— Azi la amiază am văzut soldații mărşăluind pe drumul vechi, frate Yama. Toată lumea din oraş zice că au plecat după ereticii care au încercat să dea foc portului plutitor.

— Dacă există eretici cale de-o zi de marş, sergentul Rhodean îi va descoperi, a spus Yama.

— Poate că încă se mai ascund pe aici, prin preajmă, a zis Derev.

Grumazul a părut să i se lungească atunci când şi-a întors capul într-o parte şi-ntr-alta pentru a scruta bezna din jurul ruinelor. Părul ei moale era pieptănat pe spate, lăsându-i descoperită fruntea rasă, şi îi atârna până la mijloc. Purta o rochie lungă şi strânsă-n talie, legată c-o curea, iar picioarele-i subțiri erau desculțe. Ținea un trident pe umărul stâng.

Fata îl îmbrățişă pe Yama şi spuse:

— Imaginează-ți ce-ar fi să dăm peste ei! N-ar fi palpitant?

— Dacă-s atât de proşti încât să rămână în preajma locului pe care tocmai l-au atacat, atunci vor fi uşor de capturat, răspunse băiatul. Va trebui doar să-i amenințăm cu bricegele noastre pentru a-i obliga să ni se predea.

— Tata spune că-şi obligă femeile să se culce cu animale pentru a zămisli războinici monstruoşi.

Ananda scuipă semințele şi răspunse:

— Taică-său a promis c-o să plătească un bănuț de bronz pentru fiecare zece broaşte pe care le-om prinde. E-un preț bunicel.

— Tatăl lui Derev are un preț pentru absolut orice, observă Yama, zâmbind.

Derev zâmbi şi ea – băiatul i-a simțit surâsul pe obraz – şi zise:

— Tata a mai spus şi că va trebui să mă întorc înainte să apună Galaxia. Mi-a îngăduit să vin aici pentru că i-am zis că unul dintre soldații Edilului ne va păzi.

Tatăl lui Derev era foarte înalt şi foarte subțire, se îmbrăca de obicei în negru şi mergea cu capul băgat între umeri şi cu mâinile albe încleştate la spate. Dacă te uitai din urma lui, părea una dintre berzele nocturne care scotoceau prin gropile de gunoi ale oraşului. În mod invariabil, era acompaniat de valetul său vânjos; se temea de tâlhari, de brutalitatea dezinvoltă a marinarilor şi c-ar putea fi răpit. Aceasta din urmă era o amenințare reală, de vreme ce familia lui era singura din seminția sa din Aeolis. Nu era deloc iubit în strâns unita comunitate neguțătorească, deoarece îşi cumpărase favorurile în loc să le câştige, iar Yama ştia că lui Derev i se permitea să se vadă cu el doar pentru că tatăl fetei credea că asta îl apropia de Edil.

— Soldatul ar păzi ceva cu mult mai important decât viața ta, deşi, la fel ca viața, odată luată, nu mai poate fi dată înapoi, a spus Ananda. Dar

poate că deja n-o mai ai, motiv pentru care oşteanul nu se află aici.

— N-ar trebui să dai crezare tuturor lucrurilor pe care le spune tatăl tău, îi şopti Yama fetei. Iar lui Ananda îi spuse: Stărui prea mult asupra celor trupeşti. Nu-ți face bine să meditezi la ceea ce nu poți avea. Dă-mi nişte hurmuz.

Ananda îi întinse un pumn plin:

— Tu nu trebuie decât să ceri, i-a răspuns cu blândețe.

Yama şi-a aruncat un fruct în gură, între limbă şi cerul gurii: pielița tare era şocant de acră, iar miezul cărnos şi plin de semințe ți se topea în gură de dulce. A rânjit cu gura până la urechi:

— E primăvară. Am putea sta toată noaptea, şi-apoi să ne ducem să pescuim în zori.

— Tata… a început Derev.

— Tatăl tău ar plăti mai mult pentru peşte proaspăt decât pentru broaşte.

— El cumpără tot peştele pe care-l poate vinde de la măjari[2], şi prețul sării îl împiedică să cumpere mai mult.

— Tradiția e să se vâneze broaşte primăvara, răspunse Ananda, şi de aceea ne aflăm aici. Tatăl lui Derev nu ne-ar fi prea recunoscător dacă i-am transforma fiica în pescar.

— Dacă nu mă-ntorc înainte de miezul nopții, o să mă pună sub poprire, spuse fata. N-o să vă

---

2 Pescari sau negustori de peşte. (N. Red.)

mai văd în veci.
Yama a zâmbit doar:
— Ştii că nu-i adevărat. Altfel taică-tău nu te-ar fi lăsat pe-afară de la bun început.
— S-ar cuveni să fie un soldat aici, a continuat Derev. Niciunul dintre noi nu e înarmat.
— Ereticii sunt la mii de leghe depărtare. Şi-o să te protejez eu.
Derev îşi flutură tridentul, la fel de frumoasă şi fioroasă ca o naiadă:
— Suntem egali în forțe, cred.
— Nu pot sta toată noaptea, a sărit Ananda. Părintele Quine se scoală c-o oră-nainte de răsăritul soarelui, şi înainte de asta trebuie să mătur naosul şi să aprind lumânările în sacristie.
— Păi, oricum n-o să vină nimeni la templu, îl întrerupse Yama. Nu mai vine nimeni de-o grămadă de vreme decât în zilele de sărbătoare.
— Ce-are a face, nu despre asta-i vorba aici! Avatarurile or fi fost reduse la tăcere, dar Proteguitorii încă mai sunt acolo.
— Păi, vor fi acolo indiferent dacă aprinzi sau nu lumânările. Rămâi cu mine, Ananda! Măcar o dată dă-ți şi tu uitării îndatoririle!
— Se-ntâmplă că eu, unul, chiar cred în îndatoririle mele, îi răspunse ucenicul ridicând din umeri.
— Ei na, ți-e teamă doar de mama de bătaie pe care-o s-o-ncasezi de la părintele Quine, i-a tăiat-

o Yama.
— Să ştii că şi asta-i adevărat. Pentru un bărbat care s-a dedicat celor sfinte e tare iute la mânie şi are un braț puternic. Tu eşti norocos, Yama. Edilul este un om blajin, un cărturar.
— Dacă se supără pe mine, îl pune pe sergentul Rhodean să mă bată. Şi, dacă va afla c-am părăsit casa-donjon pe timp de noapte, exact asta o să se-ntâmple. De-asta n-am adus niciun oştean cu mine.
— Tata zice că pedeapsa fizică e o barbarie, interveni Derev.
— Nu-i chiar atât de rea, îi explică Yama. Măcar ştii sigur când a luat sfârşit.
— Edilul a trimis după părintele Quine ieri, spuse Ananda.
Novicele îşi îndesă restul de hurmuz în gură, apoi se ridică în picioare. Sucul fructelor îi pătase buzele care păreau negre în lumina alb-albăstrie a Galaxiei.
Yama îi răspunse, nefericit:
— Tata se-ntreabă ce să facă, totuşi, cu mine. A tot vorbit despre găsirea unui post de funcționar într-un colțişor sigur al departamentului. Cred că de aceea a mers doctorul Dismas la Ys. Numai că eu, unul, nu vreau să fiu funcționar… mai degrabă m-aş face preot. Cel puțin, astfel aş apuca să văd ceva din lumea asta.
— Eşti prea bătrân, îi zise Ananda, fără părtinire. Pe mine părinții m-au consacrat la

doar o sută de zile după naştere. Şi, pe lângă că eşti prea bătrân, mai eşti şi prea plin de păcate. Îl spionezi pe bietul tău tată şi furi.

— Şi te mai şi furişezi afară după lăsarea întunericului, a intervenit şi Derev.

— Păi, la fel face şi Ananda!

— Dar nu ca să întreţin relaţii trupeşti, sări novicele. Tatăl lui Derev ştie că sunt aici, aşa că sunt un paznic la fel de bun ca orice oştean, deşi unul mult mai uşor de mituit.

— Oh, Ananda, noi chiar ne aflăm aici ca să vânăm broaşte, i-a răspuns Derev.

Însă novicele adăugă:

— Şi o să-mi mărturisesc păcatul mâine, în faţa altarului.

— De parcă Proteguitorilor le-ar păsa câtuşi de puţin de măruntele tale păcate, i-o tăie Yama.

— Eşti prea trufaş ca să fii preot, îi explică Ananda. Mai presus de toate, eşti prea trufaş. Vino şi roagă-te cu mine. Leapădă-ţi povara.

— Ei bine, aş prefera să fiu preot decât funcţionar, dar, cel mai mult şi mai mult, aş prefera să fiu soldat. O să fug de acasă şi-o să mă-nrolez. O să mă pregătesc să fiu ofiţer şi o să comand o companie de mirmidoni sau o să conduc o corvetă în bătălie împotriva ereticilor.

— Păi, tocmai de-aia vrea tatăl tău să devii funcţionar, îi explică Ananda.

— Ascultaţi! Zise Derev.

Cei doi băieţi se întoarseră pentru a se uita spre

locul pe care îl indica fata. Departe, departe, peste câmpurile inundate, un punct de puternică lumină albastră-verzuie ca peruzeaua se mişca prin întuneric spre Marele Fluviu.

— O maşină, a spus Yama.

— Aşa este, îi răspunse Derev, dar nu la asta m-am referit. Am auzit pe cineva strigând.

— Sunt doar broaşte care preacurvesc, a spus Ananda.

Yama aprecie că maşina se afla la o jumătate de leghe depărtare. Părea să alunece înclinată față de orice altceva, licărind de parc-ar fi însăilat o cărare între lume şi propria sa realitate.

— Ar trebui să ne punem o dorință, zise.

Ananda zâmbi.

— O să mă prefac că n-ai spus una ca asta, frate Yama. Astfel de superstiții sunt nedemne de cineva atât de educat ca tine.

— Şi, în plus, a adăugat Derev, nu trebuie să-ți pui niciodată vreo dorință, ca nu cumva să ți se împlinească, ca în povestea cu bătrânul şi fecioara-vulpe. Ştiu c-am auzit ceva. S-ar putea să fie ereticii. Sau bandiții. Linişte! Ascultați!

— Eu, unul, n-aud absolut nimic, Derev, zise Ananda. Poate că inima ta bate atât de iute, încât strigă după alinare. Ştiu că nu sunt decât un sărman preot, Yama, dar un lucru ştiu şi eu că e adevărat. Proteguitorii văd totul: nu-i nicio trebuință să îi invoci făcând apel la servitorii lor.

Yama ridică din umeri. N-avea niciun sens să

dezbată astfel de subtilităţi cu Ananda care fusese educat în ale teologiei încă de la naştere, dar de ce nu s-ar cuveni ca maşinile să asculte măcar dorinţele celor pe lângă care treceau? În fond, să-ţi pui o dorinţă era doar un soi de rugăciune neprotocolară şi, fără doar şi poate, rugăciunile erau ascultate şi, uneori, chiar li se răspundea. Fiindcă, dacă rugăciunea nu aducea nicio răsplată, atunci oamenii ar fi abandonat obiceiul cu multă vreme în urmă, la fel cum fermierii abandonează pământul care nu mai produce nicio recoltă. Preoţii învăţau că Proteguitorii auzeau şi vedeau totul, dar, cu toate acestea, alegeau să nu intervină, deoarece nu doreau să anuleze voinţa liberă a creaturilor lor; dar maşinile erau în aceeaşi măsură parte a lumii pe care Proteguitorii o creaseră ca şi Seminţiile Modelate, deşi ţineau de-o ordine superioară. Cu toate că Proteguitorii, aşa cum credeau deviaţioniştii, îşi retrăseseră binecuvântarea de peste lume după jignirea adusă lor prin Epoca Răzvrătirii, era încă posibil ca maşinile, epigonii lor, să mai poată recunoaşte justeţea împlinirii unei dorinţe anume şi să facă demersurile necesare pentru acordarea ei. În fond, acele avataruri ale Proteguitorilor care supravieţuiseră Epocii Răzvrătirii vorbiseră cu oamenii până nu mai departe de acum patruzeci de ani, înainte ca ereticii să le fi redus, în cele din urmă, la tăcere. În orice caz, mai bine să te

foloseşti de un prilej favorabil decât să-l pierzi şi să regreți pe urmă. Yama închise ochii şi înălță către ceruri dorința lui rapidă, prizonieră a viitorului, de a fi făcut oştean, iar nu funcționar.

— Ai putea, la fel de bine, să-ți pui o dorință când vezi o stea căzătoare, a spus Ananda.

— Linişte! Zise Derev. S-a auzit din nou!

Şi Yama auzise acum strigătul slab, dar de neconfundat peste corul fără de încetare al broaştelor. Strigătul furios, fără de cuvinte al unui bărbat, iar apoi voci batjocoritoare şi un râs grosolan.

Yama îi conduse pe ceilalți prin ruinele năpădite de buruieni. Ananda lipăia chiar în spatele lui, cu sutana-i îndesată sub cingătoare – să poată fugi mai bine dacă dădeau peste vreun bucluc, spusese, dar Yama ştia că novicele n-avea să dea bir cu fugiții. Şi nici Derev n-avea s-o rupă la fugă: fata îşi ținea acum tridentul ca pe-o suliță.

Una dintre vechile şosele mergea de-a lungul câmpurilor. Cu mii de ani în urmă, suprafața ei ceramică fusese demontată şi topită pentru a se obține metalele pe care le conținea, dar cursul său lung şi drept îşi mai păstra încă perfecta-i linie geodezică. La răscrucea pe care vechiul drum o făcea încrucişându-se cu o potecă ce ducea peste taluz şi printre două câmpuri inundate, lângă un altar simplu aşezat pe un stâlp de lemn, cei doi fii gemeni ai Conetabilului, Lud şi Lob, atacaseră prin surprindere un

anahoret.

Omul stătea cu spatele la altar, scuturându-şi amenințător toiagul, al cărui vârf potcovit cu metal se mişca înainte şi-napoi ca un ochi vigilent. Lud şi Lob strigau şi aruncau cu pietre şi bulgări de țărână în anahoret, dar stăteau dincolo de bătaia toiagului. Gemenii erau nişte bătăuşi îngâmfați care credeau că domneau peste toți copiii din oraş. Se legau mai ales de acea mână de puşti care țineau de neamuri diferite de-al lor. Yama fusese fugărit de ei cu vreo zece zile în urmă, pe când se întorcea la casa-donjon după ce îi făcuse o vizită lui Derev, dar scăpase repede de ei, pierzându-şi urma printre ruinele din afara oraşului.

— Te dibuim noi mai încolo, peştişorule, îi strigaseră gemenii atunci, plini de voioşie.

Băuseră, şi unul dintre ei îşi lovise capul cu băşica goală şi schițase un dans stângaci:

— Noi ne ducem întotdeauna treaba la bun sfârşit, mai strigase. Peştişorule, peştişorule, ieşi la iveală acum! Comportă-te ca un bărbat.

Yama alesese să rămână ascuns. Lud şi Lob îşi mâzgăliseră semnul pe un zid năruit şi se pişaseră apoi la temelia lui, dar, după ce se-nvârtiseră bezmetici pe lângă tufişuri, se plictisiseră şi se îndepărtaseră.

Acum, în timp ce stătea el ciucit într-un desiş de vițe de *chayote,* împreună cu Ananda şi Derev, Yama se întreba ce-ar trebui să facă. Anahoretul

era un bărbat înalt, cu o chică neagră sălbatică şi o barbă încă şi mai fioroasă. Era desculț şi îmbrăcat într-o sutană însăilată grosolan dintr-un material cu aspect metalic. Se ferea de majoritatea pietrelor ce erau aruncate spre el, dar una îl lovise la cap: sângele i se prelingea pe frunte şi şi-l ştergea în mod mecanic de pe ochi cu încheietura mâinii. Mai devreme sau mai târziu, avea să şovăie şi să greşească, şi-atunci Lud şi Lob aveau să se năpustească asupra lui.

— Ar trebui să chemăm garda, şopti Derev.

— Nu cred că-i necesar, interveni Ananda.

Chiar în acel moment, o piatră îl lovi pe anahoret în cot şi vârful toiagului său se îndoi. Răcnind de veselie, Lob şi Lud au zbughit-o din ambele părți şi l-au doborât la pământ. Anahoretul s-a înălțat, aruncându-l pe unul dintre gemeni cât colo, dar celălalt i s-a agățat de spinare, astfel încât primul l-a tras din nou jos pe bărbat.

Yama spuse:

— Ananda, să ieşi când o să te strig pe nume. Derev, tu pune la cale o diversiune.

Şi, înainte să se poată gândi mai bine, băiatul ieşi în drum şi îi strigă pe cei doi gemeni pe nume.

Lob s-a răsucit pe călcâie: ținea toiagul în ambele mâini, de parc-ar fi fost pe punctul de a-l rupe-n două. Lud stătea pe spatele anahoretului, rânjind cu gura până la urechi în timp ce suporta fără probleme loviturile pe care

bărbatul i le trăgea în coaste.
— Ce-i asta, Lob? A întrebat Yama. Tu şi frate-tău v-aţi făcut tâlhari de-acum?
— Doar niţică distracţie, peştişorule, i-a răspuns Lob, învârtind toiagul deasupra capului, de şuiera prin întuneric.
— Noi l-am zărit primii, a adăugat Lud.
— Cred c-ar trebui să-l lăsaţi în pace.
— Poate c-o să te luăm pe tine-n primire, peştişorule.
— Punem noi mâna şi pe el, nicio grijă, a spus Lud. Doar de-aia ne aflăm aici – şi l-a lovit cu palma pe anahoret. Slăbănogu' ăsta s-a pus în calea trebşoarei pe care eram chitiţi s-o facem, ţi-aminteşti? Înşfacă-l, frăţioare, şi-apoi o să putem duce la bun sfârşit şi distracţia asta.
— Va trebui să aveţi de-a face cu mine şi cu Ananda, de asemenea, le-a spus Yama.
Nu s-a uitat în spate, dar, după schimbarea din căutătura fixă a lui Lob, ghici că Ananda ieşise în drum în spatele lui.
— Năpârstocul preotului, ei? A râs Lob şi a tras o băşină colosală.
— Pfui! A spus frate-său, hlizindu-se atât de tare că bărbia triplă i se cutremura.
Îşi flutură o mână prin dreptul feţei:
— Ce duhoare!
— Binecuvântează-mă, sfinţia ta! A spus Lob, uitându-se batjocoritor la Ananda, şi a tras din nou o băşină.

— Suntem la egalitate, a spus Yama, dezgustat.
— Rămâi acolo unde te afli, peştişorule, l-a prevenit Lob. Ne ocupăm noi şi de tine odată ce-om termina aici.
— Hei, tălâmbule, a intervenit Lud, ne ocupăm mai întâi de el. Ți-aduci aminte?
În clipa aceea, Yama şi-a aruncat tridentul, dar acesta a ricoşat fără niciun efect din pielea dură a lui Lob care a căscat, arătându-şi colții ascuțiți, solizi, şi s-a năpustit cu toiagul spre capul băiatului. Yama s-a ferit, apoi a sărit înapoi, pentru a evita şi lovitura dată în sens opus. Vârful de metal al bățului a tăiat aerul la doar un deget depărtare de pântecele tânărului. Lob i-a dat mai departe, păşind greoi, fără grabă şi măturând aerul cu toiagul înainte şi înapoi, dar Yama se ferea lesne de loviturile lui stângaci țintite.
— Luptă cinstit, a zis Lob oprindu-se în cele din urmă.
Gâfâia greoi:
— Stai drept şi luptă cinstit.
De-acum Ananda era în spatele lui Lob şi i-a tras acestuia o lovitură scurtă cu tridentul în picioare. Înfuriat, bătăuşul s-a răsucit pe călcâie şi şi-a repezit toiagul c-o mişcare arcuită către novice, dar Yama a făcut un pas în față şi l-a lovit cu piciorul în genunchi şi-apoi în încheietura mâinii. Lob a urlat de durere şi şi-a pierdut echilibrul, iar băiatul a înşfăcat toiagul când

acesta a căzut cu un zăngănit pe pământ, l-a răsucit şi l-a pocnit cu forță pe Lob în burduhan.
Bătăuşul a căzut încet în genunchi.
— Luptă cinstit, a bolborosit, nemaiputând nici să respire: ochişorii îi clipeau şi-i tot clipeau pe chipu-i buhăit.
— Luptă cinstit, a spus ca un ecou şi Lud, apoi s-a dat jos de pe anahoret şi a scos un pumnal de la cingătoare.
Era negru ca obsidianul, cu o lamă subțire, încovoiată. Îl furase de la un marinar beat şi pretindea că era din primele zile ale Epocii Iluminării, aproape la fel de bătrân ca lumea însăşi.
— Luptă cinstit, a spus din nou Lud, ținându-şi pumnalul lângă față şi rânjind.
Şi în acea clipă Lob s-a aruncat cu toată forța înainte, apoi şi-a înfăşurat brațele împrejurul coapselor lui Yama. Băiatul trase mai multe lovituri zdravene cu toiagul pe spinarea bătăuşului, dar era prea aproape pentru a putea să-l izbească bine pe adversarul său, aşa că s-a rostogolit pe spate, cu picioarele prinse strâns sub greutatea celuilalt.
Pentru un moment, totul păru pierdut. Apoi Ananda a făcut un pas în față şi şi-a arcuit pumnul încleştat: piatra pe care o ținea în el l-a lovit pe Lob într-o parte a craniului, scoțând sunetul unui topor care se împlântă în lemnul ud. Lob urlă de durere şi țâşni în picioare, iar

Lud urlă la rându-i şi îşi flutură pumnalul. În spatele lui, un copac a izbucnit în flăcări.

— Doar asta mi-a trecut prin minte, a spus Derev.

Fata îşi flutură brațele pe lângă trupul subțire.

Tremura de emoție. Ananda fugi un pic în josul drumului şi strigă după cei doi gemeni care-şi luaseră tălpăşița, un țipăt ascuțit, prelung, fără cuvinte.

— Ne-am descurcat bine, a spus Yama, dar n-ar trebui să ne batem joc de ei.

— Formăm o echipă pe cinste, i-a răspuns Ananda şi a strigat din nou.

Copacul în flăcări arunca scântei în sus, în noapte, scântei mai strălucitoare decât Galaxia. Trunchiul său era o umbră în interiorul unui pilastru clocotitor de flăcări albastre dogoritoare. Căldura şi lumina băteau peste drum. Era un copac tânăr de *liquidambar.* Derev îi stropise trunchiul cu kerosenul din rezervorul felinarului şi îi dăduse foc cu cremenea felinarului atunci când Lob se prăvălise peste Yama.

— Nici măcar Lob şi Lud n-au să poată uita una ca asta, a spus Derev veselă.

— Păi, asta am şi vrut, i-a răspuns Yama.

— O să le fie prea ruşine să mai încerce ceva. Auzi colo: băgați în sperieți de-un copac! E mult prea amuzant, Yama! O să ne dea pace de-acum încolo.

Ananda l-a ajutat pe anahoret să se ridice.

Bărbatul şi-a tamponat sângele care-i prinsese coajă sub nas, şi-a arcuit şi şi-a dezdoit cu precauţie genunchii, apoi s-a ridicat în picioare. Yama i-a întins toiagul, iar bărbatul l-a luat şi şi-a înclinat scurt capul în semn de mulţumire.

Yama s-a înclinat, la rându-i, şi bărbatul a rânjit. Ceva îi arsese partea stângă a feţei: o reţea de ţesut cicatrizat argintiu îi trăgea în jos ochiul şi-i ridica uşor colţul gurii. Era atât de murdar, încât nervurile epidermei sale arătau ca pielea presată. Pânza metalică a sutanei sale era şi ea slinoasă, dar pe ici, pe colo, peticele şi cutele reflectau lumina copacului care ardea. Părul îi era încâlcit în şuviţe ce-i atârnau în jurul feţei şi bucăţi de rămurele erau prinse în barba-i bifurcată. Mirosea puternic a sudoare şi-a urină. L-a fixat pe Yama c-o căutătură intensă, apoi a făcut diverse forme cu degetele mâinii sale drepte pe palma celei stângi.

— Vrea să ştii că te căuta, a spus Ananda.

— Îl poţi înţelege?

— Foloseam un limbaj al mâinilor precum acesta la seminar pentru a vorbi unii cu alţii în timpul micului dejun şi al cinei când se presupunea că ar fi trebuit să-l ascultăm pe unul dintre fraţi cum ne citeşte din Purane. Unii anahoreţi au fost cândva preoţi şi probabil că acesta este unul dintre ei.

Bărbatul şi-a scuturat violent capul şi a făcut încă şi mai multe forme cu degetele.

Ananda a spus, şovăielnic:
— Spune că se bucură că şi-a amintit toate acestea. Cred că vrea să spună că-şi va aminti mereu ceea ce s-a întâmplat.
— Ei bine, a intervenit Derev, aşa şi trebuie. Doar i-am salvat viața.
Anahoretul şi-a cufundat mâna în sutană şi a scos un disc ceramic. Era legat de un şnur răsucit în jurul gâtului său şi el şi-a scos şnurul peste cap şi a împins discul spre Yama, apoi a făcut şi mai multe forme.
— Tu eşti cel care trebuie să vină, a tradus Ananda.
Anahoretul a clătinat din cap şi a semnalizat furios, lovindu-şi degetele de palmă.
— Vei veni din nou aici. Yama, ştii ce vrea să însemne asta?
— Ascultați! Le-a spus Derev.
În depărtare se auzeau fluiere, strigând şi răspunzându-şi unul altuia în beznă.
Anahoretul a împins discul ceramic în mâna lui Yama. S-a uitat fix în ochii băiatului şi dus a fost, alergând de-a lungul potecii dintre câmpurile inundate, o umbră ce se tot micşora conturată în lumina rece şi albastră reflectată de apă. Complet nevăzut.
Fluierele s-au auzit din nou.
— Garda, a spus Ananda şi s-a răsucit, apoi a zbughit-o pe drumul vechi.
Derev şi Yama au luat-o pe urmele lui, numai că

novicele i-a depăşit repede, iar Yama a trebuit să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea înainte de-a ajunge la zidul oraşului.

Derev a spus:

— Ananda nu se va opri din fugă până ce n-o să se arunce-n pătucul lui. Şi chiar şi-atunci va continua să fugă în visele lui până la ziuă.

Yama era aplecat în faţă, strângându-şi genunchii cu mâinile. Avea o crampă-ntr-o parte a corpului:

— Va trebui să fim cu băgare de seamă şi să ne păzim unul pe altul. Lob şi Lud n-o să uite aşa uşor ce s-a întâmplat în seara asta. Cum de poţi să alergi aşa de repede şi de mult fără să-ţi pierzi răsuflarea?

Chipul palid al lui Derev a strălucit în lumina Galaxiei. I-a aruncat o privire poznaşă:

— Zburatul e o treabă mult mai grea decât alergatul.

— Dacă într-adevăr poţi zbura, mi-ar plăcea să te văd. Numai că mă tachinezi din nou.

— Ăsta-i un loc nepotrivit pentru zburat. Într-o bună zi, poate c-o să-ţi arăt locul potrivit, numai că-i cale lungă de-aici.

— Vrei să spui la marginea lumii? Pe vremuri visam că poporul meu locuieşte pe insulele plutitoare. Am văzut una…

Derev l-a înşfăcat brusc pe Yama şi l-a tras după sine în iarba înaltă de lângă drum. Băiatul a căzut peste ea râzând, dar fata i-a pus mâna

peste gură:

— Ascultă! I-a şoptit.

Yama şi-a ridicat capul, dar n-a auzit decât zgomotele obişnuite ale nopții. Era conştient de căldura trupului zvelt al lui Derev apăsat de-al lui:

— Cred că garda şi-a abandonat căutarea, a spus.

— Nu. Vin în direcția asta.

Yama s-a rostogolit în lateral şi a dat la o parte iarba înaltă şi uscată pentru a putea urmări drumul. Chiar în clipa aceea, o pentadă de bărbați a trecut pe lângă ei în şir indian. Niciunul dintre ei nu aparținea vreunuia dintre neamurile cetățenilor din Aeolis. Erau înarmați cu puşti şi arbalete.

— Marinari, a spus Yama, atunci când a fost absolut sigur că dispăruseră vederii.

Derev şi-a apăsat tot trupul de cel al băiatului:

— De unde ştii? L-a întrebat.

— Erau străini, şi toți străinii vin la Aeolis pe fluviu, fie ca marinari, fie ca pasageri. Numai că n-au mai fost nave de pasageri pe-aici de când a început războiul.

— Oricine or fi fost au dispărut de-acum.

— Poate că îl căutau pe anahoret.

— Era nebun bărbatul ăla sfânt, dar noi am făcut ceea ce trebuia. Sau, mai bine spus, tu ai făcut ceea ce trebuia. Eu, una, n-aş fi putut ieşi să-i provoc pe-ăia doi.

— Am făcut-o ştiind că voi sunteți în spatele meu.

— N-aş vrea să fiu niciunde altundeva, a adăugat Derev gânditoare. Semăna cu tine.

Yama a izbucnit în râs, dar fata a continuat:

— La proporțiile membrelor şi la forma capului. Şi ochii îi avea înjumătățiți de cute de piele care atârnă deasupra lor, exact ca ai tăi.

Fata i-a sărutat ochii lui Yama. El i-a întors sărutul. S-au sărutat mult timp, şi apoi Derev s-a smuls din îmbrățişare:

— Nu eşti singur pe lume, Yama, indiferent de ceea ce crezi. N-ar trebui să te surprindă să găseşti un om din propriul tău neam.

Numai că Yama căutase prea multă vreme pentru a mai crede că lucrurile erau chiar atât de simple:

— Cred că era nebun. Mă-ntreb de ce mi-o fi dat asta.

Şi băiatul a scos discul ceramic din buzunarul tunicii.

Nu părea cu nimic diferit de discurile pe care muncitorii Edilului le dezgropau cu sutele în timpul excavărilor lor: neted, alb, un picuț prea mare pentru a-i încăpea confortabil în palmă. L-a ridicat astfel încât reflecta slab lumina Galaxiei şi a văzut o lumină departe, în turnul încovoiat care stătea în picioare fără ajutorul vechiului zid al oraşului, cel pe jumătate năruit.

Doctorul Dismas se întorsese din Ys.

DOCTORUL DISMAS

Silueta cocârjată şi-nveşmântată în negru a doctorului Dismas se ivi pe dealul pietros şi uscat, mergând agitat şi plin de arțag. Soarele se afla la înălțimea potrivită pentru saltul său zilnic pe cer şi, asemenea unei ipostaze a divinității, nu arunca nicio umbră.

Edilul, care stătea în vârful pantei, lângă grămada resturilor celei mai recente excavări întreprinse, se uita cu o aşteptare mereu sporită cum se apropie medicul – apotecar. Edilul era înalt, adus de spate, cu părul grizonant, şi avea aerul de reticență prevenitoare al unui diplomat pe care mulți îl confundă cu neatenția. Era îmbrăcat după moda cetățenilor din Aeolis, într-o tunică albă largă şi un kilt de olandă. Genunchii îi erau umflați şi înțepeniți din cauza orelor pe care le petrecuse îngenuncheat pe o perniță de piele, dând la o parte cu peria țărâna, strat după strat cât firul de păr de gros, de pe un disc ceramic pentru a-l elibera din giulgiul unei îngropăciuni de o sută de mii de ani. Excavarea nu mergea prea bine şi Edilul se plictisise de ea înainte să fi fost terminată măcar pe jumătate. În ciuda insistențelor geomantului său, era convins că absolut nimic demn de interes nu avea să mai fie descoperit. Echipa de săpători calificați – toți ocnaşi cărora li se suspendase pedeapsa de a servi în armată – prinsese din zbor starea de spirit a stăpânului ei şi muncea într-un ritm

dezorganizat printre şanțurile şi gropile îngrijit săpate, târându-şi lanțurile prin praful alb şi uscat în timp ce căra coşuri de țărână şi țăndări de calcar într-o grămadă conică de resturi. O sondă care tocmai extrăgea o carotă dintr-un recif de coral terestru ce năpădise vârful dealului a făcut să se ridice o dâră de praf alb care s-a împrăştiat apoi în cerul albastru.

Până în acel moment, excavarea dăduse la iveală doar câteva hârburi, urmele corodate a ceea ce probabil că fusese temelia unui turn şi inevitabilul tezaur de discuri ceramice. Cu toate că Edilul nu avea habar la ce anume fuseseră folosite, de fapt, discurile (majoritatea cărturarilor specializați în istoria timpurie a Confluenței credeau că fuseseră un soi de monede, dar Edilul considera că aceasta era o explicație mult prea evidentă), el îl cataloga cu asiduitate pe fiecare în parte şi petrecea lungi ore măsurând până şi cele mai vagi crestături şi adâncituri cu care erau decorate. Edilul credea cu religiozitate în măsurători. În lucrurile mărunte se găseau dimensiunile lumii mai mari care le cuprindea şi ale lumilor fără de sfârşit de dincolo de aceasta. Credea că toate măsurătorile şi constantele puteau fi derivate aritmetic dintr-un singur număr, cifrul Proteguitorilor care putea dezlega tainele lumii pe care o creaseră şi multe, multe altele.

Dar iată că-n fața lui se afla doctorul Dismas cu

veşti care puteau determina soarta fiului de pripas al Edilului. Pinasa pe care apotecarul se întorsese din Ys fusese ancorată la intrarea în golf cu două zile în urmă (şi încă mai era ancorată acolo), iar doctorul Dismas fusese adus la mal noaptea trecută pe o bărcuță cu vâsle, dar Edilul alesese să-şi petreacă ziua la locul excavării mai degrabă decât să aştepte în casa-donjon vizita doctorului. Mai bine s-audă el însuşi veştile, oricare-ar fi fost acestea, înaintea lui Yama.

Nădejdea Edilului era că doctorul Dismas descoperise adevărul despre neamul fiului său adoptiv, dar, totodată, nu avea niciun pic de încredere în apotecar şi era chinuit de speculații referitoare la modalitățile în care acesta ar fi putut să abuzeze de descoperirile lui. În fond, doctorul Dismas fusese cel care propusese să profite de oportunitatea oferită de convocarea sa la Ys pentru a întreprinde cercetări în privința descendenței lui Yama. Că această călătorie îi fusese impusă doctorului Dismas de către departamentul său şi că ea fusese pe de-a-ntregul finanțată din punga Edilului nu aveau să reducă nici măcar c-o iotă datoria pe care doctorul Dismas se aştepta, cu siguranță, ca Edilul s-o exprime.

Doctorul a dispărut în spatele cubului alb înclinat al unuia dintre mormintele goale care erau împrăştiate sub marginea dealului

asemenea mărgelelor azvârlite dintr-un colier rupt – morminte ale dezmăţatei perioade ce a urmat după Epoca Răzvrătirii şi ultimele care aveau să mai fie construite vreodată în Oraşul Morţilor, simple cutii aşezate la marginea dealurilor joase, unduitoare, ticsite cu monumentele, mormintele şi statuile anticei necropole. Chiar în clipa aceea, doctorul Dismas a reapărut aproape la picioarele Edilului şi s-a trudit să străbată ultima sută de paşi a potecii abrupte şi bolovănoase. Chipul său cu trăsături ascuţite, proptit între aripile înalte ale gulerului hainei lui negre şi umbrit de pălăria neagră cu boruri largi, îi era umezit de sudoarea în care plăcuţele dependenţei sale stăteau izolate precum insulele din fluviul ce se împuţina încetişor.

— O zi călduroasă, spuse Edilul în chip de salut.

Doctorul Dismas scoase o batistă din dantelă din mânecă şi îşi tamponă cu fineţe sudoarea de pe faţă:

— E cald. Confluenţa probabil că s-a plictisit să se rotească în jurul Soarelui şi se prăbuşeşte în el, ca o fetişcană ce cade în braţele iubitului său. Poate c-o să fim mistuiţi de focul pasiunii lor.

De obicei, aparteurile retorice ale doctorului îl amuzau pe Edil, dar acum tot acest calambur nu a făcut decât să-i sporească senzaţia rău prevestitoare. A spus cu blândeţe:

— Nădăjduiesc că afacerile v-au fost încununate

de succes, doctore.

Doctorul Dismas a respins remarca aceasta cu o mişcare bruscă a batistei sale, ca un prestidigitator:

— N-a fost mare lucru. Doar rutină peste măsură umflată de fală. Departamentului meu îi place fastul căci este, în fond, unul foarte, foarte vechi. M-am reîntors, Edilule, spre a sluji, dacă-mi este permis, cu o reînnoită vigoare.

— Nu mi-a trecut nicicând prin minte să-ți retrag această îndatorire, dragul meu doctor.

— Sunteți prea bun. Şi mult mai generos decât cățelele abjecte ce s-au oploşit printre registrele colbuite ale departamentului meu şi care nu fac nimic altceva decât să exagereze zvonurile transformându-le în fapte.

Doctorul Dismas s-a întors pentru a privi lung, ca un cuceritor, la panta prăfoasă a dealului şi la mormintele abandonate împrăştiate ici-colo pe ea, la mozaicul câmpurilor inundate aflate de-a lungul lui Breas, la ruinele povârnite şi la cuibul de acoperişuri ale lui Aeolis de la gura râului, la degetul lung al noului chei care arăta, peste bancurile de noroi verzui, spre Marele Fluviu care se întindea în depărtări, strălucind ca argintul şlefuit până se topea într-o încețoşată unire a apei şi a aerului. Apoi a vârât o țigară în portțigaretul său (cioplit, aşa cum îi plăcea să spună, căci îşi cultivase un simț al macabrului, din falanga unui criminal în serie), a aprins-o şi

a tras lung din ea, ținându-şi respirația cât să numere până la zece înainte de a sufla un văl de fum pe nări, însoțindu-l de un suspin satisfăcut.

Doctorul Dismas era apotecarul Aeolisului, angajat în urmă cu un an de acelaşi consiliu care reglementa şi miliția. Fusese convocat la Ys pentru a da socoteală pentru câteva erori ce apăruseră de când îşi luase în primire postul. Se spunea despre el că înlocuise cu praf de sticlă costisitoarea suspensie de maşini mititele care vindeca orbirea-de-râu – şi, asta era sigur, fuseseră mai multe cazuri de orbire-de-râu vara precedentă, deşi Edilul le pusese pe seama numărului mai mare de muşte-pişcătoare care se prăseau în algele ce sufocau bancurile de nămol ale fostului port. Mult mai grav, se spunea că doctorul Dismas făcuse comerț ambulant cu leacurile lui printre măjari şi cei din triburile de munteni, emițând pretenții extravagante cum că ar putea vindeca plăgile, tusea cu sânge şi bolânzirea minții şi că poate să oprească sau chiar să anuleze efectele îmbătrânirii. Se zvonea, de asemenea, că făcuse sau crescuse himere de copii şi fiare şi că răpise un prunc de la unul din triburile de pe deal şi-i folosise sângele şi perfuzii cu organele sale pentru a-l trata pe unul dintre membrii Consiliului Nopții şi al Altarelor.

Edilul respinsese toate aceste acuzații nedovedite ca fiind simple fantezii, dar apoi un băiețel murise după ce i se luase sânge, iar

părinții, negutători de coloniale din starea de mijloc, depuseseră o plângere oficială. Edilul fusese nevoit să o semneze. Cu vreo sută de zile în urmă, venise un detectiv specializat în munca pe teren al Departamentului Apotecarilor şi Hirurgilor, dar plecase în mare grabă şi într-o şi mai mare tulburare. Se părea că doctorul Dismas amenințase că-l va ucide atunci când detectivul încercase să-l oblige să-i acorde o întrevedere. Şi-apoi sosiseră convocările protocolare pe care Edilul trebuise să i le citească doctorului Dismas cu glas tare în fața Consiliului Nopții şi al Altarelor. Doctorului i se poruncise să se reîntoarcă în Ys pentru a fi admonestat în mod oficial, atât pentru obiceiul său de a se droga, cât şi pentru (aşa cum delicat formulase documentul) anumite neglijențe profesionale. Edilul fusese informat că apotecarul era de-acum sub supraveghere, deşi, din atitudinea doctorului, ai fi putut crede că acesta câştigase o mare victorie, iar nu o grațiere.

Apotecarul a tras cu sete din țigară şi a spus:

— Călătoria pe fluviu a fost în sine un mare chin. M-a făcut să am aşa o febră, că a trebuit să zac în pat pe pinasă încă o zi după ce a ancorat înainte de a fi suficient de întremat pentru a putea fi dus la țărm. Şi încă nu m-am refăcut cu totul.

— Fireşte, fireşte! I-a răspuns Edilul. Sunt sigur că ai venit încoace cât de repede ai putut.

Numai că nu credea nicio iotă din ceea ce spusese. Apotecarul cocea el ceva, nu încăpea nicio îndoială în legătură cu asta.

— Ai lucrat din nou cot la cot cu ocnaşii ăia ai tăi. Să nu încerci să negi! Ți se vede țărâna de sub unghii. Eşti prea bătrân pentru a mai îngenunchea sub soarele dogoritor.

— Am purtat pălăria pe cap şi mi-am acoperit pielea cu unguentul pe care mi l-ai prescris.

Substanța aia lipicioasă duhnea puternic a mentol şi făcuse firele de păr subțiri ale blanei Edilului să se ridice în vârfuri bățoase, dar părea lipsit de filotimie să se plângă.

— Ar trebui să porți şi ochelari de soare. Razele ultraviolete cumulate îți vor distruge corneea şi, la vârsta ta, asta poate fi grav. Cred că zăresc deja o oarecare inflamare acolo. Săpăturile tale vor continua la fel de iute şi fără ajutorul tău. Zi de zi, te coborî în trecut. Mă tem că o să ne laşi pe toți în urma ta. Băiatul e bine, sănătos? Trag nădejde că ai avut mai multă grijă de el decât ai avut de tine.

— Nu cred c-o să aflu ceva aici. Se văd temeliile unui turn, dar structura însăşi a fost demolată acum multă vreme. Şi a fost un turn înalt, căci fundația e foarte adâncă, deşi destul de mâncată de rugină. Cred că e posibil să fi fost făcut în întregime din metal, cu toate că asta trebuie să fi fost fabulos de scump în Epoca Iluminării. Geomantul trebuie c-a fost indus în eroare de

rămăşițe şi-o fi crezut c-aici a fost clădit cândva un edificiu mult mai mare. S-a mai întâmplat şi-nainte aşa. Sau poate că o fi ceva ascuns în adâncuri. Vom vedea.

Geomantul provenea dintr-unul dintre triburile de pe coline, un bărbat de-o seamă cu Edilul, dar ofilit şi rămas fără niciun dinte-n gură din cauza vieții sale nomade şi c-un ochi lăptos din pricina unei cataracte pe care i-o îndepărtase doctorul Dismas. Asta se-ntâmplase-n timpul iernii, pe când promoroaca învăluia pământul în fiecare dimineață, dar chiar şi-atunci geomantul mergea de colo-colo desculț şi despuiat sub mantia-i roşie din lână. Postise trei zile pe vârful dealului înainte de a indica prin divinație locul viitoarelor săpături cu ajutorul unui fir îngreunat c-o țandără de magnetit.

Doctorul Dismas spuse:

— În Ys există clădiri despre care se spune c-ar fi fost cândva îmbrăcate-n întregime în metal.

— Fireşte, fireşte! Dacă poate fi găsit ceva oriunde pe Confluență, atunci poate fi găsit în Ys.

— Aşa se spune, dar cine ar putea şti unde să-nceapă să caute?

— Dacă e vreo persoană care poate face asta, apoi tu trebuie să fii acela, dragul meu doctor Dismas.

— Îmi place să cred c-am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru tine.

— Şi pentru băiat. Mai important încă, pentru băiat.

Doctorul Dismas i-a aruncat Edilului o privire lungă, pătrunzătoare:

— De bună seamă! Se înțelege de la sine.

— Pentru băiat e totul, a spus din nou Edilul. Mă gândesc mereu numai şi numai la viitorul lui.

Cu arătătorul şi degetul mare ale mâinii sale stângi, care erau încovoiate la fel de țeapăn ca şi cleştele unui rac, doctorul Dismas a scos mucul de țigară din portțigaretul din os şi i-a strivit jarul. Stânga îi era aproape în întregime afectată de drog: deşi plăcile discrete îi îngăduiau să şi-o îndoaie într-o măsură destul de limitată, ele le răpiseră degetelor sale capacitatea de a mai simți orice brumă de senzație.

Edilul a aşteptat în timp ce doctorul Dismas a parcurs întregul ritual al aprinderii altei țigări. Era ceva în felul de a fi al apotecarului care îi aducea aminte Edilului de un viclean animal de noapte, secretos în obiceiurile sale, dar mereu gata să se năpustească asupra unei fărâme sau bucături gustoase. Era un bârfitor şi, ca toți bârfitorii, ştia cum să-şi drămuiască şi să-şi prezinte cu încetişorul destăinuirile, cum să-nşire o poveste şi cum să-şi țină auditoriul pe jar – dar Edilul mai ştia şi că, asemenea tuturor bârfitorilor, doctorul Dismas nu putea păstra multă vreme un secret. Aşa că a aşteptat plin de răbdare cât timp apotecarul şi-a potrivit o altă

ţigară-n portţigaret, şi-a aprins-o şi-a tras un fum din ea. Edilul era, prin natura sa, un om răbdător, iar instruirea sa în ale diplomaţiei îl învăţase să îngăduie capriciile celorlalţi.

Doctorul Dismas a suflat vălătuci de fum pe nări şi a spus, în cele din urmă:

— N-a fost deloc lesnicios, aşa să ştii.

— Oh, fireşte, fireşte că da. Nici n-am crezut că va fi uşor. Bibliotecile s-au cam dus pe copcă în zilele noastre. De când bibliotecarii au amuţit, s-a instalat sentimentul general că nu mai e nevoie să se menţină ceva în afara celor mai recente înregistrări, aşa că tot ce e mai vechi de o mie de ani e compromis considerabil.

Edilul şi-a dat seama că spusese prea mult. Era nervos, atunci şi acolo, în pragul dezvăluirilor.

Doctorul Dismas a dat viguros din cap aprobând:

— Şi mai e şi starea curentă de confuzie generată de situaţia politică actuală. E tot ce poate fi mai regretabil.

— Fireşte, fireşte! Păi, în fond, ne aflăm în stare de război.

— Voiam să spun confuzia din Palatul Memoriei Poporului însuşi, lucru pentru care, dragul meu Edil, departamentul tău trebuie să-şi asume o considerabilă parte de vină. Toate aceste dificultăţi sugerează că încercăm să ne uităm trecutul, aşa cum Comitetul pentru Siguranţă Publică ne învaţă că trebuie să facem.

Edilul a fost rănit de această remarcă, aşa cum, fără îndoială, şi intenționase doctorul Dismas, căci, după ce triumfase Comitetul pentru Siguranță Publică, bărbatul mai în vârstă fusese exilat în acest orăşel izolat şi adormit pentru că se pronunțase împotriva distrugerii arhivelor epocilor trecute. Şi avea să se ruşineze veşnic că nu făcuse altceva decât să vorbească pe față, iar nu să şi lupte, aşa cum făcuseră mulți membri ai facțiunii sale. Şi-acum soția îi era moartă. Şi fiul. Doar Edilul mai rămăsese, încă exilat din cauza unei încăierări politice demult uitate, în cea mai mare parte.

Bărbatul a spus cu o asprime remarcabilă:

— Trecutul nu se pierde aşa de lesne, dragul meu doctor. În fiecare noapte, n-avem decât să privim în sus, spre cer, pentru a ni se aduce aminte asta. Iarna, vedem Galaxia, cea sculptată de forțe inimaginabile în epocile trecute; vara, zărim Ochiul Proteguitorilor. Iar aici, în Aeolis, trecutul e mai important chiar decât prezentul. În fond, cu cât sunt mai mărețe mausoleele decât casele din chirpici de acolo, de jos, de lângă golf? Până şi despuiate de ornamentele lor, mormintele sunt grandioase şi vor dăinui în epocile ce vor veni. Căci tot ce a viețuit în Ys în timpul Epocii de Aur şi-a găsit odihna aici, şi multe mai rămân încă să fie descoperite.

Doctorul Dismas a ignorat toate aceste spuse şi a zis:

— În ciuda tuturor acestor dificultăți, biblioteca departamentului meu se află încă în bună ordine. Câteva dintre unitățile de arhivare încă mai sunt complet funcționale dacă se foloseşte comanda manuală, şi ele sunt printre cele mai vechi de pe Confluență. Dacă e să se găsească undeva arhive despre seminția băiatului, apoi aici pot fi dibuite. Dar, cu toate că am căutat îndelung şi din greu despre seminția lui, ei bine, n-am putut da de nicio urmă.

Edilul a avut impresia că nu auzise bine:

— Ce face? Nicio urmă, nimic-nimic?

— Aş vrea să fi fost altfel. Cu adevărat, aş vrea.

— Asta e… vreau să spun că e surprinzător. Foarte surprinzător.

— Am fost surprins eu însumi. Aşa cum am spus, arhivele departamentului meu sunt, probabil, singurele complete de pe Confluență. Cu siguranță, cred că sunt singurul set cu adevărat utilizabil, de când propriul tău departament a epurat arhivarii Palatului Memoriei Poporului.

Edilul n-a reuşit să înțeleagă ce îi spusese doctorul Dismas şi a şoptit şovăitor:

— N-ai găsit nicio asemănare…

— Absolut niciuna. Toate Semințiile Modelate posedă secvența universală de gene inserate de Proteguitori în momentul în care au fost refăcuți strămoşii noştri. Indiferent cine suntem, indiferent de codul în care este scrisă moştenirea

noastră celulară, înțelesul acelor secvențe-satelit este acelaşi. Dar, cu toate că experimentele referitoare la conştiința de sine şi la rațiunea sa demonstrează că nu este un băştinaş, totuşi, asemenea acestora, şi lui îi lipseşte acel ceva ce îi desemnează pe Modelați drept copiii aleşi ai Proteguitorilor. Şi, mai mult decât atât, genomul băiatului e diferit de absolut orice altceva de pe Confluență.

— Dar, în afară de marca Proteguitorilor, suntem cu toții diferiți unii de alții, doctore. Suntem cu toții refăcuți, remodelați după asemănarea Proteguitorilor în felurile noastre variate.

— Într-adevăr. Dar fiecare neam împarte o moştenire genetică cu anumite fiare şi plante şi microbi de pe Confluență. Până şi diferitele rase de băştinaşi simpli, care nu au fost însemnați de Proteguitori şi care nu pot evolua spre transcendență, au rude genetice printre reprezentanții florei şi ai faunei. Strămoşii celor zece mii de neamuri ale Confluenței nu au fost aduşi aici cu totul şi cu totul singuri; Proteguitorii au adus de asemenea şi ceva din lumile care le-au fost case fiecăruia dintre ei. Se pare că tânărul Yamamanama e mai cu adevărat de pripas decât am crezut inițial, fiindcă nu există niciun document, niciun neam, nicio plantă, nicio fiară, nici măcar vreun microb care să aibă ceva în comun cu el.

Doar doctorul Dismas se referea la băiat folosind numele lui complet care îi fusese dat de către nevestele fostului Conetabil, ale lui Thaw. În limba lor, limba haremurilor, însemna Odrasla Fluviului. Consiliul Nopții şi al Altarelor se întrunise în taină după ce băiatul fusese găsit pe fluviu de Conetabilul Thaw şi hotărâse că trebuie ucis prin expunere la soare, căci era, probabil, vreo creatură a ereticilor sau vreun soi de demon. Dar pruncul supraviețuise vreme de zece zile în mijlocul mausoleelor de pe dealul de deasupra lui Aeolis, şi-atunci femeile care îl salvaseră în cele din urmă, sfidându-şi astfel bărbații, spuseseră că albinele îi aduseseră polen şi apă, demonstrând în acest fel că el se afla sub protecția Proteguitorilor. Chiar şi aşa, nicio familie din Aeolis n-a vrut să ia la sine copilul, şi astfel acesta ajunsese să trăiască în casa-donjon, fiu al Edilului şi frate al sărmanului Telmon.

Edilul s-a gândit la acestea în timp ce încerca să înțeleagă toate implicațiile descoperirii făcute de doctorul Dismas. Insectele țârâiau de jur împrejur în ierburile uscate ce veniseră, probabil, din aceleaşi lumi demult pierdute ca şi dobitoacele din care Proteguitorii îi făuriseră pe strămoşii propriului său neam. Omul putea afla alinare, continuitate, în cunoaşterea faptului că era o parte a tapiseriei complexe a lumii largi. Imaginează-ți, aşadar, cum ar fi să creşti singur pe lume, fără nicio informație despre neamul tău

şi fără nicio speranță că vei descoperi vreodată vreuna! Pentru prima oară în ziua aceea, Edilul şi-a adus aminte de soția sa, moartă de mai bine de douăzeci de ani de-acum. Şi-atunci fusese tot aşa o zi toridă şi, totuşi, cât de reci îi fuseseră ei mâinile! Ochii îl înțepau deja din cauza lacrimilor gata să se înfiripe, dar s-a controlat. Nu se cădea să manifeste emoție în fața doctorului Dismas care vâna slăbiciunea asemenea unui lup care urmăreşte o turmă de antilope.

— Singur-singurel, a spus Edilul. E, oare, posibil aşa ceva?

— Dac-ar fi fost o plantă sau un animal, atunci, poate, şi doctorul Dismas a strâns ca-ntr-un cleşte şi a smuls afară mucul celei de-a doua țigări, l-a lăsat să cadă pe jos şi l-a făcut una cu pământul sub călcâiul cizmei.

Cizmele negre scurte ale doctorului erau noi, a băgat de seamă Edilul, din piele moale ca untul, lucrată manual.

— Ne-am putea imagina că-i un pasager clandestin, a continuat doctorul Dismas. Câteva nave îşi mai fac încă vechile lor curse regulate între Confluență şi lumile miniere şi ne putem închipui că s-a strecurat ceva pe una dintre ele. Poate că băiatul este un animal capabil să imite caracteristicile inteligenței, aşa cum anumite insecte imită o frunză sau o rămurică. Dar apoi trebuie să ne întrebăm: care-i diferența dintre realitate şi mimarea ei?

Edilul simțea repulsie când se gândea la conceptul acesta. Nu putea suporta fie şi să se gândească numai că preaiubitul lui fiu adoptiv era un animal care imita o ființă umană, aşa că a spus:

— Oricine ar încerca să smulgă o astfel de frunză şi-ar da seama de diferență.

— Exact! Chiar şi o imitație perfectă e diferită de ceea ce imită prin aceea că e o imitare, cu capacitatea de a disimula, de a părea să fie ceva ce nu este, de a deveni altceva. Nu am habar să existe vreo creatură care să fie un mim perfect, încât să devină însuşi lucrul pe care îl imită. Câtă vreme există insecte care seamănă cu frunzele, ele nu-şi pot sintetiza hrana doar din lumina soarelui. Se agață ele de plantă, dar nu sunt parte din aceasta.

— Fireşte, fireşte. Dar, dacă băiatul nu este parte a lumii noastre, atunci de unde vine? Vechile lumi miniere sunt nelocuite.

— De oriunde o fi, eu, unul, îl consider a fi periculos. Adu-ți numai aminte cum a fost găsit. „În brațele unei moarte, într-o ambarcațiune fragilă de pe fluviul revărsat." Acelea, cred, au fost exact cuvintele tale.

Edilul şi-a amintit povestea bătrânului Conetabil Thaw. Bărbatul îi mărturisise, ruşinat, întreaga pățanie după ce nevestele sale îl aduseseră pe copilul de pripas la casa-donjon. Conetabilul Thaw fusese un om viclean şi

grosolan, dar îşi luase în serios îndatoririle.

— Dar, dragul meu doctor, a protestat Edilul, nu poți crede, totuşi, că Yama a ucis-o pe femeie – era doar un prunc.

— Cineva a scăpat de el, a sărit apotecarul. Cineva care n-a putut suporta să-l ucidă. Sau care n-a fost capabil să-l ucidă.

— Am considerat întotdeauna că femeia era mama lui. Ea fugea de ceva, fără îndoială de vreun scandal sau de condamnarea familiei sale, şi i-a dat naştere pe fluviu, apoi a murit. E cea mai simplă explicație şi, cu siguranță, şi cea mai probabilă.

— Nu cunoaştem toate faptele acestui caz, a ținut-o pe-a lui doctorul Dismas. Oricum o fi, am cercetat pe îndelete arhivele lăsate de predecesoarea mea. Ea i-a făcut câteva analize neurologice lui Yama imediat după ce a fost adus la tine acasă şi a continuat să le refacă vreme de câțiva ani după aceea. Dacă facem nişte calcule retrograde, şi dacă permitem o marjă de eroare substanțială, mi-am format părerea că Yamamanama s-a născut cu cel puțin cincizeci de zile înainte de momentul când a fost găsit pe fluviu. Suntem cu toții marcați de inteligența noastră. Spre deosebire de dobitoacele câmpului, noi toți trebuie să ne continuăm dezvoltarea în afara pântecelui, căci acesta nu ne asigură suficiente impulsuri senzoriale pentru a stimula dezvoltarea căilor neuronale. Nu am niciun motiv

să mă îndoiesc de faptul că aceasta este o lege universală valabilă pentru toate rasele inteligente. Toate analizele indică faptul că n-a fost un nou-născut cel pe care l-a salvat Conetabilul Thaw.

— Ei bine, indiferent de unde-o fi venit sau de ce, se pare că noi suntem tot ce are pe lumea asta, doctore.

Apotecarul s-a uitat de jur împrejur. Deşi cei mai apropiați muncitori erau la vreo cincizeci de paşi depărtare, dăltuind cam fără chef la marginea pătratului perfect al gropii excavate, el a păşit mai aproape de Edil şi a spus într-un mod care arăta câtă încredere avea în acesta:

— Treci cu vederea o posibilitate. De când Proteguitorii au abandonat Confluența, o rasă nouă şi-a mai făcut apariția, deşi pentru o scurtă perioadă de timp.

Edilul a zâmbit:

— Vasăzică, tu îți bați joc de teoria mea, doctore, deşi, cel puțin, se potriveşte cu ceea ce ne este cunoscut, câtă vreme tu faci un salt nebunesc cu capul înainte. Nava Celor Vechi de Zile a trecut în josul fluviului cu douăzeci de ani înainte ca Yama să fie descoperit plutind în leagănul său, şi niciun membru al echipajului său nu a rămas pe Confluență.

— Ereziile lor trăiesc mai departe. Noi purtăm război cu ideile lor. Cei Vechi de Zile erau strămoşii Proteguitorilor, iar noi nu le putem nici

măcar ghici puterile, a spus doctorul Dismas privind pieziş la Edil. Eu, unul, cred, a continuat, că au existat anumite prevestiri, anumite semne… Zvonurile sunt destul de vagi. Poate că tu ştii mai multe. Poate că mi-ar fi de ajutor dacă mi-ai vorbi despre ele.

— Am încredere că n-ai mai vorbit cu nimeni altcineva despre toate acestea, a răspuns Edilul. Discuții precum aceasta, oricât de fantezistă ar fi, îl pot pune pe Yama într-un mare pericol.

— Înțeleg prea bine de ce nu ai discutat despre originea tulburătoare a lui Yamamanama până acum, nici măcar cu propriul tău minister. Dar semnele sunt cu toate aici, la vedere, pentru aceia care ştiu cum să privească. Numărul maşinilor care zboară la hotarele Aeolisului, spre exemplu. Nu poți ascunde lucrurile astea la nesfârşit.

Maşinile din jurul luntrei albe. Femeia din templu. Trucul prostesc al lui Yama cu câinii de pază. Până şi albinele care hrăniseră pruncul abandonat fuseseră, probabil, tot maşini.

Edilul a spus, prudent:

— N-ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri aici. Se cere discreție.

Nu i-ar spune niciodată totul doctorului Dismas. Bărbatul îşi dădea prea mult cu presupusul şi nu se putea avea încredere în el.

— Sunt şi voi continua să fiu discreția întruchipată.

Niciodată până atunci fața măslinie, cu trăsături ascuțite, a doctorului Dismas nu păruse a semăna mai mult cu o mască. Edilul şi-a dat seama că acesta era motivul pentru care omul lua drogul, căci acesta era un scut împotriva privirii şi vătămărilor aduse de lume.

— Vorbesc serios, Dismas, a spus Edilul cu severitate. N-ai să sufli o vorbuliță despre absolut nimic din ceea ce ai descoperit şi o să-ți păstrezi speculațiile pentru tine însuți. Vreau să văd ce-ai descoperit. Poate c-o fi ceva ce ți-a scăpat.

— O să aduc hârtiile în seara aceasta, dar ai să vezi că am dreptate în privința fiecărui detaliu. Acum, dac-aş putea avea permisiunea de a pleca, a spus doctorul Dismas, mi-ar face plăcere să-mi trag un pic sufletul după călătoria asta. Gândeşte-te cu atenție la tot ce ți-am spus. Ne aflăm în pragul unui mare mister.

Când apotecarul plecase, Edilul şi-a chemat secretarul. Şi, în timp ce omul îşi pregătea condeiele şi cerneala şi aşeza un disc de ceară roşie să se înmoaie pe o stâncă încălzită de soare, Edilul a compus în mintea sa scrisoarea pe care trebuia s-o scrie. Ea avea să submineze reputația deja pătată a doctorului Dismas şi să bagatelizeze orice afirmații ar fi putut face acesta despre Yama, dar fără să-l condamne pe apotecar în mod deschis. Va sugera doar bănuiala că doctorul, din cauza obiceiului său de

a se droga, e posibil să se fi încurcat cu ereticii care încercaseră cu puţină vreme în urmă să dea foc portului plutitor, dar aceasta trebuia să fie cea mai fină dintre cele mai fine aluzii, împrejmuită de jur împrejur cu echivocuri, căci Edilul era sigur că, dacă doctorul Dismas ar fi fost vreodată arestat, el ar fi mărturisit grabnic tot ceea ce ştia. Edilul şi-a dat seama atunci că ei doi erau legaţi de un încâlcit ghem de secrete care ţinea în el sufletul băiatului de pripas, străinul, sacrificiul, darul, Odrasla Fluviului.

YAMAMANAMA

Yama nu-şi amintea absolut nimic despre împrejurările naşterii sale sau despre cum ajunsese în Aeolis într-un schif cârmit de un bărbat cu un cadavru la picioare şi cu sângele proaspăt al propriului său fiu mânjindu-i mâinile. Yama ştia doar că Aeolis era casa lui şi o ştia la fel de intim cum numai un copil o poate şti, în special un copil care fusese adoptat de către Edilul oraşului, aşa că purta, cu nevinovăţie şi fără să aibă habar, însemnul privilegiatului.

În toată splendoarea sa, înainte de Epoca Răzvrătirii, Aeolis – numit astfel după crivăţul iernatic care cânta printre trecătorile dintre dealurile de deasupra largii văi a râului Breas – fusese punctul de debarcare pentru Oraşul Morţilor. Ys se întindea până departe în josul

fluviului în zilele acelea, şi atunci, ca şi în prezent, legea spunea că nimeni nu putea fi înmormântat între hotarele sale. În loc de asta, persoanele îndoliate îşi însoțeau morții până în Aeolis unde rugurile funerare pentru cei din castele inferioare ardeau zi şi noapte, templele răsunau de rugăciuni şi cântări rostite pentru trupurile conservate ale celor bogați, iar altarele străluceau de constelațiile de lămpi cu unt care licăreau printre grămezile de flori şi şirurile de steaguri de rugăciuni.

Cenuşa săracilor era azvârlită pe apele Marelui Fluviu; trupurile conservate ale celor din clasele superioare şi negustoreşti, precum şi cele ale cărturarilor şi dinaştilor erau îngropate în mausoleele ale căror carapace golite, năruite, încă mai înțesau dealurile sterpe de dincolo de oraş. Breas, care pe atunci era navigabil până aproape de izvoarele sale din dealurile de la picioarele Munților Mărginimii, era ticsit de barjele care cărau dale de coral terestru, porfir, granit, marmură şi toate soiurile de pietre prețioase pentru construirea mormintelor.

O eră mai târziu, după ce jumătate din lume se transformase într-un deşert în timpul răzmeriței maşinilor sălbăticite, după ce Proteguitorii îşi retrăseseră binecuvântarea de peste Confluență, iar Ys bătuse în retragere, contractându-se în jurul inimii sale de nedescompus, barjele funerare au încetat să mai transporte morții

către Aeolis; în loc de asta, cadavrele erau lansate de pe docurile şi pontoanele lui Ys în însuşi şuvoiul Marelui Fluviu, abandonate caimanilor şi peştilor, zăganilor şi ciorilor. Şi, tot aşa cum aceste creaturi îi mistuiau pe morți, la fel şi Aeolis îşi mistuia propriul trecut. Mausoleele erau prădate de comori, panourile decorative şi frescele erau îndepărtate de pe pereți, cadavrele îmbălsămate erau despuiate de hainele şi giuvaierurile lor; învelişurile de bronz lucrate cu ciocanul ale uşilor şi mobilei funerare erau topite – vechile puțuri ale cuptoarelor de topit alimentate de energie eoliană mai erau încă vizibile de-a lungul pantei abrupte de deasupra orăşelului.

După ce majoritatea mausoleelor fuseseră prădate, Aeolis devenise nu mai mult decât un simplu loc de escală, un port unde se opreau o vreme navele pentru a-şi completa proviziile de mâncare proaspătă în drumul lor dinspre Ys în aval. Acesta era oraşul pe care îl cunoştea Yama. Acolo se afla noul chei care mergea de-a lungul limbilor de pământ noroios şi al desişurilor de iarba-elefantului ale vechiului port înnămolit până la malul în continuă retragere al Marelui Fluviu unde măjarii de pe insulele plutitoare se adunau în luntrişoarele lor pentru a vinde şiraguri de stridii şi midii, pachete buretoase de muşchi roşu de fluviu, snopuri de lujeri de buruiana-râului şi crevete, şi crabi, şi peşte

proaspăt. Erau întotdeauna oameni care înotau departe de noul chei sau care împroşcau cu apă în timp ce se deplasau de colo-colo în luntrişoare şi-n bărcuțe, şi bărbați care trudeau la târbocuri, şi mai erau şi bancurile de nisip de la gura de vărsare a lui Breas cel puțin adânc unde se cultivau moluştele-brici, şi scufundătorii care vânau arici acvatici şi haliotis printre rizoizii desimilor de varec uriaş ale căror fire lungi formau întinse straturi maronii ce pluteau pe suprafața Fluviului. Acolo era lungul drum care începea din capătul cel mai de sus al treptelor năruite ale vechiului țărm unde membrii triburilor de pe dealurile sterpe ale malului sălbatic din aval de Aeolis stăteau ghemuiți în dreptul tarabelor lor acoperite pentru a vinde fructe şi carne proaspătă, şi hribi uscați, şi ciuperci Seogi, şi bucăți de lapislazuli, şi marmură smulsă din fațadele năruite ale mormintelor. Erau zece taverne şi două bordeluri, antrepozitele negustorilor de coloniale şi cooperativele fermierilor; străzile răzlețite cu case din chirpici care se înclinau una spre alta pe deasupra canalelor înguste; singurul templu care supraviețuise, cu zidurile sale albe ca sarea şi poleiala aurită a cupolei sale recent reînnoite prin subscripție publică. Şi apoi ruinele anticelor case mortuare, mai întinse decât oraşul însuşi, şi câmpurile de cartof-dulce şi rafie, şi latir, şi câmpurile inundate unde se cultivau orezul, dar

şi bujorii pentru obținerea coralinului roşu. Unul dintre ultimii primari ai lui Aeolis pusese bazele industriei de producere a coralinei, a aurinului roşu, într-o încercare de a revitaliza orăşelul, dar, atunci când ereticii reduseseră la tăcere altarele, la începutul războiului, se produsese o bruscă reducere a numărului preoților, precum şi un declin în comerțul cu pigmentul care le vopsea sutanele. În acel moment, moara, construită la un punct din aval al golfului, astfel încât apele ei reziduale să nu contamineze portul înnămolit, lucra doar o zi din zece.

Majoritatea locuitorilor lui Aeolis aparțineau aceluiaşi neam. Îşi spuneau Amnan, ceea ce însemna, pur şi simplu, „ființele umane"; duşmanii lor îi numeau Nămoloşii. Aveau trupuri greoaie, dar cu muşchi bine reliefați şi o piele puhavă, maronie sau cenuşie. Stângaci pe uscat, erau înotători puternici şi răpitori acvatici abili şi vânaseră până aduseseră aproape de pieire vidrele uriaşe şi lamantinii din acea parte a Marelui Fluviu. Vânaseră, totodată, şi măjarii indigeni înainte să sosească Edilul şi să oprească această practică. Li se năşteau mai multe femei decât bărbați, iar fiii se luptau cu tații pentru a obține controlul asupra haremurilor; dacă biruiau, îşi omorau frații mai mici sau îi alungau cu forța. Oamenii din Aeolis încă mai vorbeau despre lupta dintre vechiul Conetabil Thaw şi fiul său. Durase cinci zile şi se purtase în susul şi-n

josul liniei coastei, dar şi prin rețeaua de canale dintre case până când Thaw, cu picioarele paralizate, fusese înecat în curentul puțin adânc al râului Breas.

Era un obicei barbar, spunea mereu Edilul, un semn că Amnan se reîntorceau la natura lor animalică. Edilul mergea în oraş cât de puțin îi era posibil, rareori mai mult de o dată la fiecare o sută de zile, şi atunci doar până la templu, pentru a lua parte la slujba din ziua de sărbătoare, cu Yama şi Telmon stând de-a stânga şi de-a dreapta tatălui lor, în scaune tari, sculptate cu ornamente bogate, înveşmântați în robe care le dădeau mâncărimi şi-i făceau să se scarpine, cu fețele îndreptate spre public în tot timpul celor trei sau patru ore de adus omagii, plecăciuni, ofrande, rugăciuni şi cântări de laudă. Lui Yama îi plăcea la nebunie templul pătrat şi robust, cu spațiile lui înalte, curate, cu discul negru al altarului în bogat împodobita sa ramă aurită şi cu pereții care îi străluceau de mozaicuri ce înfățişau scene de la sfârşitul timpurilor, când Proteguitorii (reprezentați ca nişte nori de lumină) îi conduceau pe morții re-creați în lumi perfecte, toate numai parcuri şi grădini fără de cusur. Îi mai plăceau fastul şi detaliile ritualurilor, deşi credea că totul era de prisos. Proteguitorii, care vedeau totul, nu aveau nevoie de cântările de laudă ritualice: să mergi, să munceşti şi să te joci în lumea pe care o

creaseră erau o preamărire suficientă. Era mult mai fericit să se închine la altarele de pe partea îndepărtată a Marelui Fluviu, pe care le vizitau în fiecare an în timpul festivalului de iarnă, atunci când spirala triplă a Galaxiei Natale se ridica pentru prima oară în toată splendoarea ei deasupra Marelui Fluviu şi majoritatea oamenilor din Aeolis migrau către malul îndepărtat într-un roi de ambarcațiuni, pentru a-şi stabili taberele şi a-şi ațâța focurile în aer liber, şi pentru a saluta începutul iernii cu focuri de artificii şi dansuri, şi rugăciuni, şi băutură, şi praznice care durau câte o decadă întreagă.

Îl luase Edilul pe Yama în familia sa, nimic de zis, numai că demnitarul era un cărturar singuratic, mult prea ocupat cu îndatoririle sale oficiale sau preocupat de săpăturile sale arheologice şi de nesfârşitele-i măsurători şi calcule cu ajutorul cărora încerca să divizeze totul la tot într-o încercare de a descoperi numărul primordial prim care punea în armonie lumea şi, probabil, întregul univers. Toate acestea îi lăsau puțin timp pentru taifasuri. Asemenea multor învățați care păreau de pe altă lume, Edilul îşi tratase copiii ca pe nişte adulți în miniatură, nereuşind să îşi dea seama că ei erau vase netrecute prin foc, stihinice a căror materie era maleabilă şi vrăjită.

Ca o consecință a blajinei lor neglijări de către Edil, Yama şi Telmon îşi petrecuseră mare parte

din copilărie fiind pasați de la unul la altul de către servitorii casei, sau alergând liberi printre mausoleele Oraşului Morților. Verile, Edilul părăsea adesea casa-donjon şi pentru câte-o lună odată, luându-şi întreaga familie la unul sau altul dintre siturile sale arheologice de pe dealurile uscate şi sterpe şi din văile de dincolo de Aeolis. Când nu îl ajutau în munca lui domoală şi migăloasă, Yama şi Telmon mergeau la vânătoare şi în diverse expediții de explorare prin suburbiile pustiite ale Oraşului Morților. Telmon căuta insecte neobişnuite pentru colecția lui, iar Yama interoga ipostazele – se pricepea de minune să le deştepte, să le chinuiască şi să le tachineze până le făcea să dea la iveală amănunte din viețile oamenilor pe care se întemeiau şi cărora le erau atât paznici, cât şi apărători.

Telmon era conducătorul natural între ei doi: cu cinci ani mai mare, înalt şi grav, răbdător şi veşnic iscoditor, având o minunată blană neagră înspicată ici-colo cu accente castanii. Părea să se fi născut pentru a deveni călăreț şi era un trăgător excelent cu arcul, arbaleta şi puşca; adesea pleca de unul singur zile întregi, ca să vâneze pe şirurile înalte de dealuri unde Breas gonea alb şi iute printre barajele şi heleşteiele vechiului sistem de canale. Îl iubea pe Yama ca pe un frate bun şi Yama îl iubea la rându-i şi fusese la fel de dezolat ca şi Edilul când aflase de

moartea lui.

Educația protocolară era reluată iarna. Vreme de patru zile în fiece decadă, Yama şi Telmon erau învățați cum să se bată cu spada, cum să lupte corp la corp şi absolut tot ce trebuia ştiut despre echitație de către sergentul Rhodean; pentru toate celelalte lucruri, instrucția lor îi era încredințată bibliotecarului, lui Zakiel. Acesta era un sclav, singurul, de altfel, din casa-donjon; fusese cândva arhivar, dar comisese o erezie de negrăit. Lui Zakiel nu părea să-i pese prea mult că era sclav. Înainte de a fi însemnat cu fierul roşu, trudise printre stivele colosale ale bibliotecii din Palatul Memoriei Poporului, iar acum era bibliotecar al casei-donjon. Îşi mânca mesele simple printre şirurile de cărți şi pergamente colbuite şi dormea pe-un pătucean într-un colț întunecos, sub un povârniş de registre contabile format in-cvarto ale căror coperte subțiri din metal erau mâncate de rugină şi care nu mai fuseseră deranjate de secole întregi. Toată cunoaşterea poate fi găsită în cărți, declara Zakiel, şi, dacă omul avea o pasiune (în afară de misterioasa-i erezie, de care nu se lepădase niciodată), apoi aceasta era. Era, probabil, cel mai fericit om din întreaga gospodărie a Edilului, fiindcă nu avea nevoie de nimic altceva decât de munca lui.

— De vreme ce Proteguitorii înțeleg pe deplin universul şi îl au, întreg, în mințile lor, atunci se

deduce logic că toate textele, care curg din minți făurite de Proteguitori, sunt, la rândul lor, reflecții ale imanenței acestora, le spusese Zakiel lui Yama şi lui Telmon nu doar o dată. Nu lumea însăşi e cea pe care se cuvine s-o măsurăm, ci reflectările lumii, filtrate prin creaturile Proteguitorilor şi aşternute în aceste cărți. De bună seamă, băieți, nu trebuie să-i spuneți niciodată Edilului c-am rostit una ca asta. El e fericit în propria sa căutare a inefabilului şi eu, unul, nu am de gând să-l necăjesc cu aste probleme fără de însemnătate.

Lui Yama şi Telmon se presupunea că ar fi trebuit să li se predea Summalae Logicales, Puranele şi Protocoalele Departamentului, dar, în cea mai mare parte, ei nu făceau altceva decât să îl asculte pe Zakiel cum citea pasaje din opere alese de filosofie naturală înainte de a se angaja în lungi discuții protocolare. Yama învățase să citească mai întâi literele scrise cu susu-n jos, lucru pe care-l făcuse urmărind cum arătătorul lung şi pătat cu cerneală al lui Zakiel trasează hieroglife de la dreapta la stânga, în vreme ce asculta cum bibliotecarul povestea, cu o vocea-i lălăită, ca-ntr-o psalmodiere, iar mai târziu fusese nevoit să o ia de la bun început cu învățatul cititului, de data aceasta în modul cuvenit, nu răsturnat, pentru a deveni capabil să recite, la rându-i, din cărți. Yama şi Telmon ştiau pe de rost majoritatea versetelor celor mai

importante din Purane şi erau îndrumați de Zakiel să citească în mod extensiv din crestomații şi incunabule, dar, în vreme ce Telmon urma în mod conştiincios programul indicat de bibliotecar, Yama prefera să-şi piardă vremea visând cu ochii deschişi deasupra bestiariilor, posopografiilor şi hărților – mai ales asupra hărților.

Yama furase multe cărți din bibliotecă în decursul vremii. Să le ia de acolo era, pentru el, un mod de a intra în posesia ideilor şi minunățiilor pe care acestea le conțineau, de parc-ar fi putut astfel, bucată cu bucată, să captureze lumea-ntreagă. Zakiel reuşise să recupereze cea mai mare parte a tomurilor din diverse ascunzători de prin casă sau din ruinele de pe domeniul acesteia, folosindu-se de o măiestrie cu mult mai subtilă decât talentul de a lua urma vânatului al lui Telmon sau al sergentului Rhodean, dar lucrul pe care Yama reuşise să-l rețină mereu pentru sine fusese o hartă a jumătății locuite a lumii. Ruloul hărții avea lățimea palmei băiatului, aproape de două ori lungimea trupului său şi era înfăşurat pe un ax de răşină decorat cu figurinele mititele a o mie de neamuri, toate încremenite într-o postură ce le era reprezentativă. Harta era tipărită pe un material mai fin decât mătasea şi mai rezistent decât oțelul. Pe o margine erau înfățişate crestele purpurii, cafenii şi albe ale Munților Mărginimii,

iar pe cealaltă, panglica albastră a Marelui Fluviu, cu o bordură îngustă şi lipsită de orice inscripție drept malul său îndepărtat. Yama ştia că existau multe altare şi monumente dedicate sfinților stâlpnici pe malul îndepărtat – doar le vizita pe unele dintre ele în fiecare an, atunci când întregul oraş traversa Marele Fluviu pentru a sărbători, cu focuri de artificii şi ospețe, înălțarea Galaxiei de la începutul iernii – şi se întreba mereu de ce nu erau indicate pe hartă. Fiindcă, în fond, erau atât de multe detalii înghesuite pe ea peste tot în toate celelalte părți. Între Marele Fluviu şi Munții Mărginimii se întindea lunga fâşie de pământ nelocuit, pe care erau trasate câmpiile verzi şi crestele munților mai mărunți şi salbele lacurilor şi deşerturile galben-brune. Cele mai multe oraşe erau împrăştiate de-a lungul malului apropiat al Marelui Fluviu, iar o mie sau chiar mai multe dintre ele se aprindeau lăsând să li se citească numele atunci când Yama le atingea. Cel mai mare dintre ele stătea chiar sub capătul dinspre izvoare al Marelui Fluviu: Ys, o pată mare ce se întindea sub delta ce-mpletea numeroşii afluenți cu ajutorul cărora fluviul îşi trăgea puterea din ghețarii şi câmpurile acoperite de zăpadă ce îngropau totul, în afară doar de vârfurile Munților Mărginimii.

Pe vremea când fusese desenată harta, Ys se afla la apogeul gloriei sale şi rețeaua încâlcită de

drumuri, parcuri şi temple se întindea de la malul Marelui Fluviu până la dealurile şi canioanele de la granițele Munților Mărginimii. Un disc din sticlă chioară, ataşat de axul hărții printr-un mosor de sârmă, dădea la iveală detaliile acestor străzi. Prin apăsarea marginilor acestui disc se putea adapta gradul de amplificare pentru a arăta clădiri individuale, iar Yama petrecea ore-n şir holbându-se la acoperişurile aglomerate şi imaginându-se pe sine mai mic decât un fir de praf şi capabil să hoinărească-n voie pe anticele străzi ale unei epoci mai nevinovate.

Din ce în ce mai mult, însă, pe măsură ce înainta în vârstă, Yama devenea tot mai neliniştit. Visa că-şi caută seminția. Poate că era vreun clan de viță nobilă şi putred de bogat sau vreun echipaj de aventurieri fioroşi care-şi cârmiseră nava-n josul apei până-n centrul lumii şi pân-la capătul Marelui Fluviu şi căzuseră peste margine şi se-aventuraseră printre insulele zburătoare; sau poate că aparținea vreunui sabat de vrăjitori cu puteri magice şi ale căror haruri zăceau adormite-n el însuşi, abia aşteptând să fie deşteptate. Yama elabora poveşti neînchipuit de complicate despre neamul său imaginat, dintre care pe unele Telmon le asculta răbdător în timpul străjilor nopții, atunci când îşi stabileau tabăra printre mausoleele Oraşului Morților.

— Să nu-ți pierzi niciodată imaginația, Yama, îi spunea Telmon adesea. Indiferent ce eşti, de oriunde vei fi venit, acesta este cel mai important dar al tău. Dar trebuie, totodată, să observi şi lumea înconjurătoare, să înveți cum să interpretezi şi cum să-ți aduci aminte fiecare detaliu al ei în parte, cum să-i sărbătoreşti dealurile şi codrii, şi deşerturile, şi munții, Marele Fluviu şi miile de afluenți care se varsă-n el, miile de oraşe şi cele zece mii de seminții. Ştiu cât de mult ții la harta aceea veche, dar trebuie să trăieşti în lume aşa cum este ea în prezent pentru a o putea cunoaşte cu adevărat. Fă asta numai şi gândeşte-te cât de bogate şi de sălbatice şi de ciudate pot deveni poveştile tale. Te vor face celebru, pur şi simplu ştiu că te vor face.

Asta se întâmplase la sfârşitul ultimei ierni pe care Telmon o petrecuse acasă, cu doar câteva zile înainte să-şi îndrume compania de recruți la război. El şi Yama se aflau în mijlocul mlaştinilor, cale de trei zile de călărie spre interiorul țării, vânând un zvon cum că s-ar fi aflat un dragon pe acolo. Nori joşi galopau spre Marele Fluviu, din fața unui vânt rece, şi o ploaie rece, grăunțoasă din cauza boabelor de gheață le bătea celor doi în față, în timp ce mergeau cât puteau de-aproape de un rând răzlețit de gonaci ce înainta de o parte şi de alta a lor. Landele se întindeau cât vedeai cu ochii sub norii fugari, măgură după măgură, îmbibate de apă şi

acoperite de desişuri încâlcite de ferigi crescute până la brâu şi de insule viorii de iarbă-neagră, tăiate de curenții repede curgători şi cu miros de turbă şi presărate cu desişuri de ienuperi şi chiparoşi bătuți de vânt şi cu domurile de-un verde-aprins al muşchiului de turbă. Yama şi Telmon mergeau pe jos, deoarece pe cai îi apuca amocul dacă simțeau până şi cel mai slab miros de dragon. Amândoi erau îmbrăcați cu pantaloni din pânză groasă şi fâşuri lungi dintr-o țesătură cerată, impermeabilă, peste jachete căptuşite, şi cărau arcuri grele din fibră de carbon care li se ițeau în spate, deasupra capetelor, precum şi tolbe pline cu săgeți lungi, cu vârfuri ascuțite din ceramică. Erau uzi până la piele şi bătuți de vânt şi din cale afară de binedispuşi.

— O să merg şi eu cu tine, i-a spus Yama fratelui său. O să plec la război şi-o să lupt cot la cot cu tine, şi-o să scriu o epopee despre aventurile noastre care-o să răsune peste veacuri.

Telmon a izbucnit în râs:

— Mă-ndoiesc c-o să văd măcar de-aproape vreo bătălie cât de mică!

— Trupa ta va face cinste oraşului nostru, Tel. Ştiu asta.

— Cel puțin sunt capabili să-şi ducă la îndeplinire binişor instrucția, dar nădăjduiesc că asta-i tot ce vor trebui să facă vreodată.

După ce Edilul primise ordinul de a asigura o trupă de o sută de ostaşi pentru a contribui la

efortul de război, Telmon îşi alesese el însuşi oamenii, în special dintre mezinii care aveau puține şanse de a-şi întemeia un harem. Cu ajutorul sergentului Rhodean, Telmon îi instruise vreme de şaizeci de zile, iar peste încă trei, avea să sosească o navă care să-i ducă pe toți în josul fluviului, la război.

— Vreau să-i aduc înapoi în deplină siguranță, Yama, spusese fratele cel mare. O să-i conduc în bătălie dacă mi se va ordona asta, dar sunt consemnați pentru a munci la liniile de aprovizionare, şi eu, unul, o să mă mulțumesc cu asta. Pentru fiecare bărbat sau femeie care luptă corp la corp cu ereticii, există alți zece care aduc provizii şi construiesc bastioane sau se-ngrijesc de răniți ori îngroapă morții. De-aia s-a dat chemarea la arme în fiece sătuc, orăşel şi metropolă. Războiul are nevoie de trupe de sprijin pe-atât de mult pe cât are nevoie de luptători.

— O să merg ca parte a trupelor neregulate. Putem lupta împreună, Tel.

— Ba o să ai grijă de tata, în primul şi-n primul rând. Şi-apoi mai e şi Derev la mijloc…

— Ea n-o să se supere. Şi nu-i ca şi cum…

Telmon înțelesese ce voise să spună şi a continuat:

— Există o grămadă de căsătorii între meteci, dacă toată povestea chiar devine până-ntr-atât de serioasă.

— Cred că s-ar putea să fie atât de serioasă, Tel. Dar n-o să mă-nsor înainte să te-ntorci şi n-o să mă-nsor înainte de-a fi avut o şansă de-a lupta în război.

— Sunt sigur c-o să ai parte de şansa ta, dacă asta e ceea ce-ți doreşti. Dar asigură-te că asta-ți doreşti cu adevărat.

— Crezi că ereticii chiar luptă folosindu-se de magie?

— Probabil că au tehnologii care le-au fost date de Cei Vechi de Zile. Pot părea magie, dar asta numai pentru că noi nu le înțelegem deloc. Numai că noi avem binele de partea noastră, Yama. Noi luptăm cu vrerea Proteguitorilor în inimile noastre. Şi ea-i mai bună decât orice magie.

Şi, zicând acestea, Telmon a sărit pe o movilă de rogoz şi s-a uitat în dreapta şi-n stânga, pentru a verifica înaintarea gonacilor, dar Yama a fost cel care, uitându-se fix înainte, cu ploaia bătându-i în față, a zărit cum înfloreşte brusc o scânteiere de lumină departe, departe, peste întinderea landelor. A dat strigare şi a arătat cu degetul, iar Telmon a suflat şi-a tot suflat în fluierul său de argint, ridicându-şi totodată brațele deasupra capului pentru a semnaliza că hăitaşii de la capetele îndepărtate ale fiecărui rând trebuiau să-nceapă a merge unul spre altul pentru a închide cercul urmăritorilor. Alte şi alte fluiere au început a suna, pe măsură ce semnalul

era transmis din om în om, iar Yama şi Telmon au rupt-o la fugă împotriva vântului şi zloatei, sărind peste-un torent şi alergând spre o țandăra de lumină care licărea şi devenea tot mai strălucitoare în mijlocul câmpiei ce se cufunda, încetul cu încetul, în beznă.

Era un ienupăr cuprins de flăcări. Ardea cu atâta violență, că pârjolise iarba de jur împrejurul său, pârâind şi trosnind în timp ce focul îi mistuia crengile încărcate de ace şi azvârlea flăcări galbene şi fum parfumat în brațele vântului şi ale ploii. Cei doi frați s-au uitat lung la el, apoi s-au îmbrățişat şi s-au bătut unul pe altul pe spate.

— E-aici! A strigat Telmon. Ştiu că-i aici!

S-au uitat de jur împrejur şi aproape de-ndată Telmon a dat peste o urmă lungă într-un pâlc de iarbă-neagră. Era largă de treizeci de paşi şi lungă de mai bine de cinci sute, pârjolită până la pământ şi potopită cu cenuşă neagră şi umedă.

Era un lek, spusese Telmon:

— Masculul îl face pentru a atrage femelele. Mărimea şi simetria lui arată că e puternic şi în formă.

— Ăsta trebuie c-a fost ditamai namila, a răspuns Yama.

Exaltarea pe care-o simțise în timp ce alergau înspre copacul în flăcări dispăruse; simțea un straniu soi de uşurare acum. Nu va trebui să-i facă față dragonului. Nu încă. A măsurat cu

pasul lungimea lekului în timp ce Telmon s-a ciucit cu copacul arzând în spate şi a scormonit prin scrum.

— Patru sute douăzeci şi opt, a declarat Yama când s-a-ntors. Cât de mare o fi dragonul, Telmon?

— Destul de mărişor. Cred c-a avut şi succes, de asemenea. Priveşte urmele lăsate de gheare acolo! Sunt de două feluri.

Au cercetat zona din jurul lekului, având grijă să nu păşească în acesta şi mişcându-se iute, căci lumina dispărea încetişor. Copacul arsese aproape în întregime când au sosit hăitaşii şi i-au ajutat să mărească zona de cercetare. Dar dragonul dispăruse fără urmă.

Trei zile mai târziu, Telmon şi trupa soldaţilor convocaţi din Aeolis s-au urcat la bordul unei carace care trăsese ancora la podul plutitor pe drumul său dinspre Ys spre războiul din centrul lumii. Yama nu se dusese să-l conducă pe Telmon până la navă, ci stătuse pe faleza de deasupra Marelui Fluviu şi îşi înălţase zmeul de luptă în vânt în timp ce micuţa flotilă de schifuri, fiecare încărcat cu o decadă de bărbaţi, vâslise de zor înspre marea ambarcaţiune. Yama îşi pictase zmeul cu un dragon roşu cu o coadă răsucită în jurul trupului lung şi cu foc ieşind din fălcile de crocodil, şi îl înălţase sus, în vântul muşcător, apoi aprinsese fitilurile şi îi tăiase coarda. Zmeul se înălţase maiestuos deasupra

Marelui Fluviu, iar lanțul de artificii explodase într-o cascadă de flăcări şi fum până când cea mai mare dintre toate dăduse foc rombului mare al zmeului şi acesta se prăbuşise din ceruri.

După aflarea veştilor despre moartea lui Telmon, Yama a început să simtă o nelinişte difuză. Petrecea ore-n şir studiindu-şi harta sau explorând orizontul cu telescopul din turnul care adăpostea heliograful, cel mai adesea îndreptându-l în susul fluviului, acolo unde avea tot timpul senzația că se întrevede, dincolo de punctul de fugă, întinsul oraş supraaglomerat, ca o furtună cu tunete şi fulgere.

Ys! Atunci când aerul era excepțional de limpede, Yama putea întrezări zveltele turnuri scânteietoare înrădăcinate-n inima oraşului. Turnurile erau atât de înalte, încât se ridicau dincolo de limita vizibilității, mai înalte decât piscurile sterpe ale Munților Murului-Marginimii, împungând prin atmosfera al cărei voal ascundea oraşul propriu-zis. Oraşul se afla cale de trei zile de navigat pe fluviu şi cale de-un drum de patru ori mai lung de-atât dac-o luai pe şosea, dar chiar şi de la distanța asta anticul oraş domina peisajul şi visurile băiatului.

După moartea lui Telmon, Yama începuse să-şi planifice evadarea cu o grijă meticuloasă, deşi, la început, nu o considerase nici pe departe o evadare, ci doar o prelungire a expedițiilor pe care le făcuse, mai întâi cu Telmon, şi, mai

târziu, cu Ananda şi Derev, în Oraşul Morților. Sergentului Rhodean îi plăcea să spună că, de fapt, cele mai nereuşite campanii dăduseră greş nu din cauza acțiunilor inamicului, ci din cauza lipsei de provizii esențiale sau din cauza unor circumstanțe imposibil de prevăzut, aşa că tânărul îşi făcuse depozite secrete de provizii furate în câteva ascunzători printre ruinele din grădina casei-donjon. Dar nu se gândise cu seriozitate să-şi ducă la îndeplinire planurile până în noaptea de după întâlnirea cu Lud şi Lob, noaptea în care doctorul Dismas avusese audiența sa cu Edilul.

Apotecarul a sosit la sfârşitul cinei. Edilul şi Yama mâncau, de obicei, împreună, în Marea Sală, stând la câte unul din capetele mesei lungi şi lustruite de sub tavanul înalt, cu arcade, şi sub povara acestuia de stindarde atârnate, cele mai multe dintre ele atât de vechi, încât orice urmă a mecanismelor pe care le înfățişaseră cândva se decolorase până când nu mai rămăsese decât un soi de țesătură zdrențuită şi fără de contur. Erau blazoanele strămoşilor Edilului pe care le salvase din marile ruguri ale vanității atunci când, după venirea sa la putere, actuala administrație a Departamentului pentru Afacerile Indigene căutase să stârpească trecutul. Stafii. Stafii deasupra lor şi o stafie trecută sub tăcere în scaunul gol de la dreapta Edilului.

Slujitorii intrau şi ieşeau cu o tăcută precizie, aducând supă de linte, apoi felii de mango pudrate cu ghimbir, şi, pe urmă, un mannot fript, rupt în bucăţi şi aşezat pe un pat de măcriş de baltă. Edilul n-a spus mare lucru, în afară de a-l întreba pe Yama ce făcuse în ziua aceea.

Tânărul îşi petrecuse dimineaţa urmărind pinasa care ancorase mai jos de port în urmă cu trei zile şi a declarat că i-ar plăcea să ia o barcă şi să se apropie mai mult de ambarcaţiune, să o poată cerceta mai îndeaproape.

Edilul i-a răspuns:

— Mă-ntreb de ce n-o fi ancorat, oare, la noul chei. E suficient de mică pentru a putea intra pe gura golfului, dar, cu toate acestea, nu vrea s-o facă. Nu, nu cred că ţi-ar face bine să ieşi din casă şi să te duci s-o vezi, Yama. Pe lângă oamenii buni şi curajoşi, tot soiul de zurbagii sunt recrutaţi pentru a lupta cu ereticii.

Pentru o clipă, amândoi s-au gândit la Telmon. Stafiile se-ngrămădeau, nevăzute, în aer.

Edilul a schimbat subiectul:

— Când am sosit pentru prima oară aici, nave de toate mărimile puteau să ancoreze în golf, iar atunci când nivelul fluviului a început să scadă, am pus să fie construit noul chei. Dar acum navele mai mari trebuie să folosească portul plutitor, şi-n curând şi acesta va trebui să fie mutat încă şi mai departe-n larg pentru a putea adăposti cele mai mari arce. Dacă ţinem cont de

actuala lui rată de micşorare, am calculat că, în mai puțin de cinci sute de ani, fluviul va fi complet secat. Aeolis va fi un port eşuat în mijlocul unui deşert.

— Mai există, totuşi, şi Breas.

— Fireşte, fireşte, dar de unde vine apa lui Breas, dacă nu din zăpezile Munților Mărginimii care, la rândul lor, cad din aerul încărcat cu apa evaporată din Marele Fluviu? Uneori m-am gândit c-ar fi bine pentru oraş dac-am reconstrui vechile ecluze. Încă se mai poate extrage marmură bună din dealurile noastre.

Yama a pomenit că doctorul Dismas se întorsese din Ys, dar Edilul n-a spus decât:

— Fireşte, fireşte! Chiar am şi vorbit cu el deja.

— Presupun c-o fi pus la cale să primesc cine ştie ce slujbuliță împuțită de funcționăraş!

— Ăsta nu-i deloc momentul pentru a-ți discuta viitorul, a spus Edilul şi s-a refugiat, aşa cum îi era din ce în ce mai des obiceiul în ultima vreme, într-o carte.

Scria, din când în când, notițe pe marginile paginilor acesteia cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânca într-un ritm domol şi chibzuit care-l scotea din minți pe Yama. Băiatul voia să coboare-n sala de arme şi să-l ia la întrebări pe sergentul Rhodean care abia ce se-ntorsese din patrulare înainte de lăsarea întunericului.

Slujitorii tocmai îndepărtaseră uriaşa tavă de argint pe care zăcea carcasa marmotei şi

aduceau un vas cu îngheţată de şerbet când majordomul a străbătut la pas lunga sală şi a anunţat sosirea doctorului Dismas.

— Adu-l direct aici, a spus Edilul, apoi şi-a închis cartea, şi-a dat jos ochelarii şi i-a zis lui Yama: Ia-ţi tălpăşiţa, băiete. Ştiu că vrei să-l interoghezi pe sergentul Rhodean.

Yama folosise telescopul pentru a-i spiona pe Edil şi pe doctorul Dismas în după-amiaza aceea, când se întâlniseră şi stătuseră de vorbă pe dealul prăfos de la marginea Oraşului Morţilor, şi era convins că apotecarul fusese în Ys pentru a pune la cale ucenicia lui în vreun colţişor colbuit din departamentul Edilului.

Aşa că, deşi pornise spre sala de arme, Yama a făcut repede cale întoarsă şi s-a furişat în galeria aflată chiar sub tavanul Marii Săli unde, în zilele de sărbătoare, muzicanţi ascunşi vederii cântau serenade oaspeţilor Edilului. Tânărul şi-a vârât capul printre suporturile a două flamuri prăfoase şi-a descoperit că se uita în jos fix la Edil şi la doctorul Dismas.

Cei doi bărbaţi beau vin dulce de un roşu atât de întunecat, că era aproape negru, iar doctorul Dismas îşi aprinsese una dintre ţigările sale. Yama putea să-i miroasă fumul cu aromă de cuişoare. Apotecarul stătea ţeapăn într-un scaun sculptat, iar mâinile sale albe se mişcau pe suprafaţa lustruită a mesei ca nişte animale care luaseră, în mod independent unul de altul, urma

vânatului. Hârtii erau împrăştiate în fața lui şi modele de puncte şi liniuțe albastre străluceau în aer. Tânărului i-ar fi plăcut la nebunie să aibă un binoclu în clipa aceea pentru a afla ce scria pe hârtii şi ce însemnau toate acele modele.

Băiatul se aştepta să-i audă pe apotecar şi pe Edil discutând despre perioada lui de ucenicie, dar, în loc de asta, tatăl său tocmai ținea un discurs despre încredere:

— Când l-am primit pe Yama în casa mea, mi-am asumat, de asemenea, responsabilitățile unui părinte. L-am crescut pe cât de bine am putut şi am încercat să iau hotărâri în ceea ce priveşte viitorul lui având în minte interesele lui şi tot ce-i mai bun pentru el. Tu îmi ceri să dau pe apa Sâmbetei toate astea cât ai clipi, să-mi risc datoria față de băiat pentru nişte promisiuni vagi.

— E mult mai mult de-atât, a răspuns doctorul Dismas. Seminția lui…

Inima lui Yama a început să bată mai repede, dar Edilul l-a întrerupt, mânios, pe apotecar:

— Asta n-are nicio însemnătate. Ştiu ce mi-ai spus şi totul nu a făcut decât să mă convingă că trebuie să mă îngrijesc de viitorul băiatului.

— Înțeleg. Dar, cu tot respectul, s-ar putea să nu fii în stare să-l aperi de aceia care s-ar putea să fie interesați să afle mai multe despre el, de cei care s-ar putea să creadă că îl pot folosi. Vorbesc aici de treburi mai importante decât

acelea ale Departamentului pentru Afacerile Indigene. Vorbesc de forțe mărețe, forțe cărora cele câteva zeci de soldați ai tăi nu le pot face față niciun moment. N-ar trebui să te pui între acele forțe şi ceea ce ele s-ar putea să-şi dorească.

Edilul s-a ridicat atât de brusc în picioare, încât şi-a dărâmat paharul de vin. Sus, sus, deasupra lui, Yama a crezut pentru o clipă că protectorul lui s-ar putea să-l pocnească pe doctorul Dismas, dar apoi Edilul s-a întors cu spatele la masă şi şi-a strâns pumnul sub bărbie:

— Cui i-ai mai spus, doctore? A întrebat.

— Până acum, doar ție.

Yama a ştiut că doctorul Dismas mințea, căci răspunsul îi țâşnise prea repede pe buze. S-a întrebat dacă şi Edilul îşi dăduse seama.

— Bag de seamă că pinasa care te-a adus înapoi din Ys e ancorată încă dincolo de capătul golfului. Mă-ntreb de ce o fi oare aşa.

— Presupun că l-aş putea întreba pe comandantul său. E o cunoştință de-a mea.

Edilul s-a răsucit pe călcâie:

— Înțeleg, a spus cu răceală. Vasăzică, mă ameninți că…

— Dragul meu Edil, nu am venit în casa ta pentru a te amenința. Am nişte maniere mai elegante de-atât, îmi place să sper. Nu fac nicio amenințare, doar nişte preziceri. Ai auzit care sunt gândurile mele referitoare la seminția băiatului. Nu există decât o singură explicație

pentru asta. Cred că orice alt om, având aceleaşi dovezi, ar ajunge la aceleaşi concluzii ca mine, dar chiar nu are nicio importanță dacă am sau nu dreptate. Nu trebuie decât să-ți închipui posibilitatea aceasta pentru a-ți da seama în ce pericol se poate afla copilul. Suntem în război, iar tu l-ai tăinuit de propriul tău minister. N-ai vrea să ți se pună sub semnul întrebării loialitatea. Nu din nou.

— Fii cu băgare de seamă, doctore! Aş putea pune să fii arestat. Se spune c-ai fi necromant şi se ştie prea bine că te dedai consumului de droguri.

Doctorul Dismas a răspuns, calm:

— Primul nu-i decât un zvon şi, deşi al doilea s-ar putea să fie adevărat, tu însuți ți-ai demonstrat încrederea în mine, iar scrisoarea ta a fost înregistrată de departamentul meu. La fel cum a fost arhivată, dacă-mi este permis să adaug, şi o copie a descoperirilor mele. Mă poți aresta, dar nu mă poți ține încarcerat prea multă vreme fără să pari prost sau corupt. Dar, în fond, de ce ne sfădim? Amândoi avem acelaşi interes. Amândoi dorim ca băiatul să nu pățească nimic rău. Ne contrazicem doar în legătură cu modul în care să-l apărăm.

Edilul s-a aşezat la locul său şi şi-a trecut degetele prin blana sură ce-i acoperea chipul:

— Câți bani vrei? A întrebat.

Doctorul Dismas a izbucnit într-un hohot de râs

ce suna precum scârţâitul unei bucăţi vechi de lemn care cedează sub presiunea greutăţii:

— Într-un talger al balanţei se află lingoul de aur care-i copilul; în celălalt, fulgul care-i valoarea ta. Nici măcar n-o să mă prefac jignit.

Şi, zicând acestea, apotecarul s-a ridicat în picioare, şi-a scos ţigara din portţigaret şi a stins-o în băltoaca de vin care se vărsase din paharul Edilului, apoi şi-a întins mâna prin modelele strălucitoare. S-a auzit un clinchet: modelele s-au făcut nevăzute. Doctorul Dismas a azvârlit cubul proiector în aer şi l-a făcut să dispară într-unul dintre buzunarele lungii sale haine negre. În cele din urmă, a spus:

— Dacă nu vei lua măsuri, atunci va trebui s-o fac eu. Şi te rog să mă crezi pe cuvânt, nu tu eşti cel care va primi partea leului, dimpotrivă, şi asta presupunând că te vei alege, totuşi, cu ceva.

După ce doctorul Dismas a plecat, Edilul a adunat la un loc toate hârtiile şi le-a strâns la piept. Umerii i se zgâlţâiau. Sus, deasupra lui, Yama s-a gândit o clipă că, probabil, tutorele său plângea-n hohote, dar, cu siguranţă, şi-a spus repede, trebuie că se înşela, pentru că niciodată până atunci, nici chiar la auzul veştilor despre moartea lui Telmon, nu mai arătase Edilul vreun semn de mâhnire cât de mărunt.

ASEDIUL

Yama a zăcut în pat, treaz, până târziu în

noapte, cu mintea zburându-i la toate speculațiile legate de ce anume descoperise, probabil, doctorul Dismas. Ceva legat de seminția sa, măcar de asta era absolut sigur, şi, încet-încet, s-a convins pe sine că era ceva cu care apotecarul l-ar fi putut şantaja pe Edil. Poate că adevărații lui părinți erau eretici, sau criminali, sau pirați… dar atunci cine-ar fi putut găsi vreo întrebuințare pentru el şi ce puteri şi-ar fi putut manifesta interesul? Era mult prea conştient că, asemenea tuturor orfanilor, umpluse vidul creat de absența părinților cu caricaturi dintre cele mai exagerate. Ei puteau fi eroi de război, sau răufăcători pitoreşti, sau bogați dincolo de orice limită; ce nu puteau fi cu niciun chip erau nişte inşi oarecare, căci atunci ar fi însemnat că şi el, la rându-i, era un oarecare, abandonat nu din cauza vreunei aventuri disperate sau a vreunui scandal profund, ci din cauza obişnuitelor, măruntelor tragedii ale condiției umane. În inima lui, ştia prea bine ce sunt toate acele visuri şi nu-şi făcea iluzii în legătură cu ele. Dar, deşi le dăduse la o parte, aşa cum îşi lăsase la o parte jucăriile-i copilăreşti, întoarcerea doctorului Dismas le redeşteptase. Toate poveştile pe care le elaborase, copil fiind i se rostogoleau acum în minte într-un alai plin de viață care se destrăma în visuri nedesluşite, pline de năzuințe nedesluşite.

În timp ce soarele se târa deasupra albastrei linii dințate a Munților Mărginimii, Yama a fost trezit de gălăgia de sub ferestrele lui. A deschis larg obloanele şi a văzut că trei dintre pentadele garnizoanei, în armuri negre din răşină, striate precum carapacele gândacilor necrofori, şi kilturi din fâşii de piele roşie, cu calote din metal şlefuit pe cap, tocmai încălecau pe cai. Îndesatul sergent Rhodean cel cu capul tuns chilug se apleca pe oblâncul şeii calului său castrat în timp ce privea cum oamenii săi se aşezau pe bidiviii lor cuprinşi de neastâmpăr. Vălătuci de aburi se înălțau din nările cailor; hamurile le zăngăneau şi copitele le zuruiau pe ciment în timp ce armăsarii păşeau de colo-colo. Alți soldați stivuiau scări, ancore pentru cățărat „gheară de pisică”, rachete pentru asediu şi colaci de frânghie în platforma de transport a unui camion cu aburi jegos. Doi slujitori de-ai casei mânuiau palanchinul Edilului care plutea la o înălțime de-o palmă față de sol, ducându-l în centrul curții; apoi a apărut Edilul însuşi, înveşmântat în roba funcției sale, blană de samur neagră garnisită cu un guler de pene albe care se zbârleau în boarea rece a dimineții.

Slujitorii l-au ajutat pe Edil să treacă peste marginea palanchinului şi să se aşeze în scaunul fără spătar de sub baldachinul roşu cu auriu. Sergentul Rhodean şi-a ridicat mâna deasupra capului şi procesiunea formată din două şiruri

de soldați călare așezați de-o parte și de alta ale palanchinului a ieșit din curte. Fum negru și scântei ieșeau pe coșul înalt al camionului cu aburi; vapori albi țâșneau pe la manșoanele pistoanelor ce nu mai erau etanșe. Pe măsură ce camionul înainta scârțâind, Yama s-a îmbrăcat la repezeală; înainte ca mașinăria să fi apucat să treacă pe sub arcul porții tăiate-n zidul vechi, el era deja în armurărie și-i luase la întrebări pe grăjdari.

— Au plecat să aresteze pe cineva, i-a spus unul dintre ei.

Era supraveghetorul, Torin. Un bărbat înalt, cu capul în formă de glonț tuns chilug și adăpostit de cocoașa de mușchi de pe spatele său și cu pielea de un cafeniu-închis, intens, pictată ca o hartă cu pete mai deschise la culoare. Omul îl urmase pe Edil în exilul său din Ys și, după sergentul Rhodean, era cel mai în vârstă și mai important dintre servitorii acestuia:

— Să nu care cumva să-ți treacă prin cap c-o să-ți înșeuăm calul, conașule, i-a spus el lui Yama. Avem porunci clare că trebuie să stai frumușel locului aici.

— Presupun că nu ți s-a permis să-mi spui pe cine urmează să aresteze. Ei bine, nu are nicio importanță. Fiindcă știu că e vorba de doctorul Dismas.

— Stăpânul a stat treaz toată noaptea, a spus Torin, și-a tot vorbit cu soldații. A sculat

bucătarii cu ore bune în urmă, să-i facă un mic dejun timpuriu. S-ar putea să aibă loc o țâră de bătălie.

— Cine ți-a spus una ca asta?

Torin i-a aruncat băiatului un zâmbet insolent. Dinții îi erau ace din os alb:

— Păi cum, e limpede ca bună ziua! E din cauza navei ăleia care încă mai aşteaptă în larg. Ar putea să-ncerce o evadare.

Grupul de marinari! Oare ce căutaseră? Yama spuse:

— Cu siguranță, ambarcațiunea e de partea noastră.

— Unii oameni socot că ea-i acolo pentru doctorul Dismas, i-a răspuns supraveghetorul. Doar aşa s-a şi întors în oraş. O să se lase cu vărsare de sânge până s-o găta trebuşoara asta. Bucătarul i-a pus pe băieții lui să facă bandaje şi, dacă tot cauți ceva de făcut, s-ar cuveni să li te alături.

Yama a rupt-o din nou la fugă, de data aceasta către cuhnii. A înhățat o chiflă cu zahăr dintr-o grămadă abia scoasă din cuptor şi-a urcat scara din spate sărind câte două trepte odată şi luând, în acelaşi timp, îmbucături mari din pâinişoara caldă. A aşteptat în spatele unei coloane până când bătrânul care răspundea de dormitorul Edilului a încuiat uşa şi s-a îndepărtat agale, cu prosoapele boțite pe-un braț, apoi şi-a folosit pumnalul ca să deschidă încuietoarea, o drăcie

mecanică modernă cât capul lui de mare. A fost lesne să facă piedicile lacătului să țăcănească în poziția deschis, una câte una, şi să reducă la tăcere maşinile care au înălțat un cor de proteste la intrarea lui, deşi i-a luat un minut întreg să convingă un alambic că prezența sa n-o să-i tulbure ajustările delicate.

Iute-iute, Yama a căutat hârtiile pe care le adusese doctorul Dismas, dar ele nu se găseau nici între cele împrăştiate de-a valma pe biroul Edilului, nici în cufărul de călătorie din lemn de santal cu platforma lui de sertare. Poate că documentele se aflau în camera din turnul de veghe, numai că aceasta avea un lacăt vechi şi Yama nu reuşise niciodată să-l convingă să-l lase să treacă.

A închis cufărul şi s-a lăsat un pic pe spate, pe călcâie. În această parte a casei era linişte. Lumina zorilor se strecura în raze subțiri prin ferestrele înalte şi înguste, iluminând un petic al covorului bogat ornamentat şi-o carte proptită cu fața-n jos pe măsuța de lângă scaunul de citit al Edilului. Probabil că Zakiel îl aştepta deja în bibliotecă, dar lucruri mult mai importante trebuiau puse la cale. Yama a ieşit din nou afară prin bucătărie, a luat-o peste grădina de ierburi şi, după ce l-a liniştit pe unul dintre câinii de pază, a luat-o la fugă-n jos pe panta abruptă a parapetului şi a tăiat-o printre ruine spre oraş.

Turnul doctorului Dismas se înălța imediat

lângă zidul oraşului. Era înalt şi zvelt şi fusese folosit pe vremuri pentru manufacturarea alicelor. Şistul bituminos topit se turna printr-un filtru din vârful turnului, iar picăturelele, care se rotunjeau în sfere perfecte pe măsură ce cădeau, se cufundau într-o baie de răcire cu apă de la bază. Constructorii turnului căutaseră să-i facă acestuia cunoscută funcția prin adăugarea unor ferestre-fante şi a unui parapet cu o balustradă crenelată menită să imite turnul de strajă al unui castelan, şi, după ce topitoria fusese dărâmată, turnul chiar fusese utilizat pentru scurtă vreme drept observator. Numai că apoi fusese construit noul zid al oraşului cu turnul în afara sa şi acesta începuse să nu mai fie folosit deloc, pietrele sale fiind uşor-uşor smulse din perete de cârceii mantiei sale de iederă, iar terasa de unde se turna piatra topită pentru a face alice pentru puştile soldaților şi vânătorilor devenea vizuină pentru bufnițe şi lilieci.

Doctorul Dismas se mutase în turn la puțină vreme după ce îşi luase în primire postul de apotecar. De îndată ce fusese curățat şi imediat ce tâmplarii montaseră scări noi şi trei etaje circulare în interior şi apoi ridicaseră o turlă înaltă şi zveltă deasupra balustradei crenelate, doctorul îi închisese uşile publicului larg, preferând să închirieze drept birou o cameră ce privea spre port. Se zvonea că practica tot soiul de arte negre în turn, de la necromanție până la

crearea chirurgicală de himere şi de alți monştri. Se spunea că deținea un homunculus, pe care el însuşi îl zămislise siluind o tânără luată de la măjari. Homunculusul ar fi fost ținut într-un acvariu cu apă salină şi ar fi putut să profețească viitorul. Toți oamenii din Aeolis jurau că acela era purul adevăr, deşi nimeni, desigur, nu-l văzuse de fapt.

Soldații începuseră deja asediul în momentul când Yama a ajuns la turn şi o mulțime se strânsese la o distanță respectabilă pentru a privi bâlciul. Sergentul Rhodean stătea în picioare lângă uşa de la baza turnului, cu coiful îndesat sub braț, în timp ce-şi zbiera împuternicirea de percheziție. Edilul stătea cu spatele drept sub baldachinul palanchinului care era ancorat între soldați şi o unitate din miliția oraşului, departe de bătaia alicelor sau a săgeților de arbaletă. Membrii gărzii civile erau o trupă de strânsură pestriță în frânturi de armuri nepotrivite, înarmați cu espingole şi arme făcute-n casă, dar aşezați în două linii perfecte de parc-ar fi fost hotărâți să ofere un spectacol pe cinste. Bidiviii soldaților îşi aruncau pe spate capetele, zădărâți de mulțime şi de şuieratul continuu al boilerului camionului cu aburi.

Yama s-a cățărat pe vârful unei bucăți dintr-un zid părăginit aflat în spatele mulțimii care era compusă aproape în întregime din bărbați, căci nevestelor nu le era permis să părăsească

haremurile. Oamenii stăteau umăr la umăr, aveau piei cafenii sau cenuşii şi erau trupeşi şi vânjoşi, bine înfipți pe picioarele lor musculoase, cu piepturile dezgolite şi îmbrăcați în kilturi şi-n fâşii de pânză legate în jurul şalelor. Puțeau a sudoare şi-a peşte, şi-a apă de râu stătută, şi se înghionteau, şi se împingeau pentru a prinde un loc de unde să vadă mai bine. Întreaga situație avea un aer comic, de parcă totul n-ar fi fost decât o piesă de teatru pusă-n scenă de vreun şarlatan de bâlci. Era timpul ca magul să primească tot ceea ce merita, îşi spuneau ei unii altora, şi erau de acord că Edilul va avea de furcă în încercarea sa de a-l da afară din bârlogul său.

Negustorii ambulanți vindeau şerbet şi bomboane, prăjituri prăjite din buruiană-de-râu şi felii de pepene. O ciurdă de curve din vreo duzină de neamuri diferite, înveşmântate în chitoane din nailon țipător colorate, cu chipurile fardate într-un alb de mort sub peruci conice fanteziste, priveau de pe o ridicătură din spatele mulțimii, trecându-şi una alteia de colo-colo un telescop subțirel. Codoşul lor, fără îndoială nădăjduind să aibă parte de tranzacții energice după terminarea spectacolului, se mişca prin mijlocul mulțimii, făcând bancuri şi împărțind țigări cu miros de cuişoare. Yama se uită după târfa cu care se împreunase în noaptea dinainte ca Telmon să plece la război, dar n-a putut-o zări, aşa c-a privit în altă parte şi s-a îmbujorat

tot când codoşul i-a surprins privirea şi i-a făcut cu ochiul.

Sergentul Rhodean şi-a urlat din nou din toţi bojocii mandatul şi, atunci când nu a primit niciun răspuns, şi-a aşezat coiful pe capul său tuns chilug şi plin de cicatrice şi a mers şontâc-şontâc înapoi la locul unde aşteptau Edilul şi ceilalţi soldaţi. S-a aplecat peste marginea palanchinului stăpânului său şi cei doi au purtat o scurtă discuţie.

— Dă-i foc şi scoate-l afară! A strigat cineva din gloată şi a urmat un murmur general de aprobare.

Camionul cu aburi a împroşcat fum negru şi s-a mişcat greoi înainte, soldaţii au descălecat şi au mers pe lângă marginea norodului, alegând voluntari din rândurile sale. Sergentul Rhodean a vorbit cu bravii asasini şi le-a înmânat monede; sub supravegherea sa, ei au ridicat un berbec din încărcătura camionului cu aburi şi, flancaţi de soldaţi, l-au cărat spre turn. Ostaşii îşi ţineau scuturile rotunde deasupra capetelor, dar nimeni şi nimic nu s-a mişcat în turn până când bravii nu i-au atins uşa cu aretele.

Berbecul nu era altceva decât trunchiul unui pin tânăr ferecat cu o spirală din oţel şi atârnat într-un leagăn format din fâşii de piele care avea agăţători pentru opt bărbaţi; era încununat cu o calotă de oţel care fusese modelată ca un capriciu, cu coarne răsucite şi puternice.

Mulțimea a început să strige încurajări în timp ce bravii legănau berbecul în arcuri din ce în ce mai mari.

— Unu! Au strigat. Doi!

La prima lovitură, uşa a răsunat ca o tobă şi un nor de lilieci a zbughit-o prin fereastra aflată la ultimul nivel al turnului. Şoarecii zburători au coborât, răsucindu-se pe deasupra capetelor gloatei în foşnetul sec al aripilor, iar bărbații au izbucnit în râs şi-au început să sară, încercând să-i prindă. Una dintre curve a rupt-o la fugă-n josul drumului, urlând cât o ținea gura, bălăbănindu-şi mâinile spre cei doi lilieci care se încâlciseră în peruca ei conică. Vreo câțiva din mulțime au ovaționat grosolan. Târfa s-a împiedicat şi a căzut cu fața-n jos, iar un membru al gărzii a dat fuga şi a încercat să spintece liliecii cu pumnalul său. Unul dintre ei s-a eliberat şi a zbughit-o-n aer, iar bărbatul a călcat pe al doilea până când din el nu a mai rămas decât o pată de sânge mânjită-n țărână. Ca şi cum ar fi fost luați de o pală de vânt, restul liliecilor s-au ridicat sus, sus de tot, şi s-au împrăştiat în văzduhul albastru.

Berbecul lovea iar şi iar. Bravii îşi intraseră-n ritm de-acum. Gloata întâmpina cu urale bătaia ritmică. Cineva de lângă umărul lui Yama a remarcat:

— Ar trebui să-i dea foc şi să-l scoată afară.

Era Ananda. Ca de obicei, era îmbrăcat cu

sutana lui portocalie, cu partea dreaptă a pieptului dezgolită. Purta cu el o punguță din piele care conținea tămâie şi mir. I-a spus lui Yama că maestrul său se afla acolo pentru a exorciza turnul şi, în caz că lucrurile scăpau de sub control, pentru a acorda iertarea păcatelor celor răposați. Era indecent de încântat de ideea iminentei arestări a doctorului Dismas care era ştiut ca un cal breaz pentru credința lui că întâmplarea, iar nicidecum Proteguitorii, controla viețile oamenilor. De asemenea, nu participa la niciuna dintre slujbele din zilele de sărbătoare, deşi era un vizitator frecvent al templului, căci juca şah cu Părintele Quine şi petrecea ore întregi dezbătând cu acesta natura Proteguitorilor şi a lumii. Preotul îl considera pe apotecar o minte strălucită care încă mai putea fi salvată; Ananda însă ştia că doctorul era prea deştept şi prea trufaş pentru asta.

— Joacă jocuri cu oamenii, i-a spus învățăcelul lui Yama. Se desfată făcându-i să creadă că-i un farmazon, deşi, desigur, nu are puteri de soiul acesta. Nimeni nu are, decât dacă acestea au izvorât de la Proteguitori. A sosit vremea să fie pedepsit. S-a bucurat prea mult de notorietatea sa.

— Ştie ceva despre mine, a spus Yama. A descoperit-o pe când era în Ys. Cred că a încercat să-l şantajeze pe tata cu informația aceea.

Şi apoi tânărul a descris ce se întâmplase în

noaptea dinainte, iar Ananda a spus cu bunătate:

— N-aş crede că Dismas a descoperit vreun lucru cât de mărunt, dar, desigur, nu se putea întoarce şi să-i spună Edilului una ca asta. A jucat la cacealma, iar acum a fost dat de gol. O să vezi. Edilul o să-l supună unui interogatoriu.

— Ar fi trebuit să-l ucidă pe Dismas pe loc, a răspuns Yama. În loc de asta, a stat pe bară o tură, şi-acum are pe cap toată farsa asta.

— Tatăl tău e un bărbat precaut şi chibzuit.

— Mult prea precaut. Un general bun face un plan şi atacă înainte ca inamicul să aibă şansa de a descoperi un loc unde să-i opună rezistență.

— Nu putea să-l facă pe doctorul Dismas una cu pământul acolo, pe loc, sau măcar să-l aresteze. Nu era acceptabil. Trebuia să consulte Consiliul Nopții şi al Altarelor – în fond şi la urma urmelor, apotecarul e omul lor. În felul acesta, toată lumea vede că s-a făcut dreptate şi toată lumea e satisfăcută. De-aia a şi ales voluntari din rândul mulțimii pentru a dărâma uşa. Acum toată lumea e implicată în povestea asta.

— O fi, o fi, nu zic nu, a admis Yama care nu era însă deloc convins.

Faptul că toată povestea asta pivota, cumva, în jurul originii sale era, în acelaşi timp, captivant şi ruşinos. Dorea ca totul să ia sfârşit, dar, cu toate acestea, o parte a lui, acea sălbatică parte care visa la pirați şi aventurieri, tresărea de

bucurie la vederea etalării de forță, iar băiatul era mai sigur ca niciodată că nu se va putea în veci stabili într-o slujbuliță tihnită din cine ştie ce birouaş obscur al Departamentului pentru Afacerile Indigene.

Berbecul a lovit, şi-a tot lovit din nou, dar uşa nu dădea niciun semn că va ceda prea curând.

— E ranforsată cu fier, a explicat Ananda, şi nu e prinsă-n balamale, ci alunecă într-o nişă. În orice caz, o să mai avem de aşteptat o grămadă chiar şi după ce vor reuşi să pună la pământ uşa.

Yama a observat că Ananda părea să fie un adevărat expert în modul cum trebuia condus un asediu.

— Am mai văzut unul înainte, a explicat învățăcelul. S-a petrecut în orăşelul aflat în afara zidurilor mănăstirii unde eram şcolit, în munții din amonte de Ys. O bandă de briganzi se ferecase într-o casă. Oraşul îşi avea propria gardă, dar Ys era cale de două zile de marş – cu mult înainte ca soldații să poată sosi, briganzii ar fi evadat la adăpostul întunericului. Membrii gărzii au hotărât să-i captureze ei înşişi pe tâlhari, dar câțiva dintre ei au fost ucişi încercând să pătrundă în adăpostul hoților, aşa că, în cele din urmă, au dat foc casei şi-au făcut-o una cu pământul, cu tot cu briganzii dinăuntrul ei. Asta s-ar cuveni să facă şi-aici, altfel soldații vor trebui să pătrundă cu forța în fiecare etaj al turnului pentru a-l prinde pe

doctorul Dismas care ar putea să omoare o grămadă dintre ei înainte ca asta să se întâmple – şi ce-ar fi să presupunem că are şi el ceva asemănător unui palanchin? Ar putea, pur şi simplu, să-şi ia zborul şi să scape.

— Păi, atunci, tata ar putea să-l urmărească, a spus Yama şi a izbucnit în râs la imaginea pe care aceste cuvinte i-o trezeau în fața ochilor: doctorul Dismas scăpând cu fuga din turn ca un gândac negru şi Edilul năpustindu-se în urma lui în palanchinul său bogat împodobit ca o pasăre flămândă.

Mulțimea a ovaționat. Yama şi Ananda şi-au croit drum mai în față, folosindu-şi coatele şi genunchii, şi au văzut că uşa se despicase de sus până jos.

Sergentul Rhodean şi-a înălțat mâna şi s-a auzit un murmur care chema la o linişte plină de aşteptare.

— Încă o dată, flăcăii mei, a strigat sergentul, şi de-astă dată cu niscai zvâc!

Berbecul s-a balansat şi uşa s-a făcut țăndări şi-a căzut. Gloata s-a repezit înainte, purtându-i pe Ananda şi pe Yama cu ea, dar soldații i-au împins pe oameni înapoi. Unul dintre ei însă l-a recunoscut pe Yama:

— Nu se cuvine să te afli aici, conaşule, a spus el. Pleacă acum. Fii chibzuit, rogu-te!

Yama a făcut repede un salt într-o parte şi s-a ferit înainte ca oşteanul să poată să-l înhațe, şi,

urmat de Ananda, s-a retras în punctul său avantajos de observație originar de pe bucata de zid năruit de unde putea privi peste capetele mulțimii şi peste linia soldaților aşezați în ordine de bătaie. Echipa bravilor a legănat din nou berbecul cu mişcări scurte şi vioaie, doborând resturile uşii, apoi s-a dat într-o parte în timp ce o pentadă de soldați (cu conducătorul gărzii târşâindu-şi picioarele-n urma lor) a păşit înainte cu puştile şi arbaletele gata de tragere.

Conduşi de sergentul Rhodean, acest grup a dispărut în întunecimea din spatele uşii. Un nou murmur plin de aşteptare s-a auzit. Yama a privit spre Edilul care stătea bățos sub baldachinul palanchinului său, cu fața încremenită într-o expresie plină de severitate. Penele albe care-i garniseau gulerul înalt al robei sale din samur fâlfâiau în bătaia vânticelului de dimineață.

Deodată, s-a auzit un pocnet înăbuşit. Fum gros, portocaliu, a început să se reverse brusc de la una dintre ferestrele înguste ale turnului, valuri-valuri rotunde de fum desfăşurându-se apoi în aer. Mulțimea a început să murmure, neştiind cu siguranță dacă totul făcea parte din atacul propriu-zis sau dacă nu era cumva doar o mişcare disperată de apărare. Încă şi mai multe pocnete: acum fumul se vălătucea prin fiecare fereastră şi prin uşa zdrobită. Soldații s-au îmbulzit afară, împleticindu-se, sub un nor de

fum portocaliu. Sergentul Rhodean încheia plutonul, târându-l după el pe şeful miliţiei.

Flăcări se amestecau de-acum cu fumul care ieşea pe ferestre şi care îşi schimba uşurel culoarea din morcoviu în roşu-închis. Câţiva din norod au îngenuncheat, cu pumnii răsuciţi pe frunte, pentru a face semnul Ochiului.

Ananda i-a spus lui Yama:

— Ăsta-i lucrul dracului!

— Credeam că nu crezi în magie.

— Nu, dar cred în demoni. În fond, demonii au încercat să răstoarne ordinea Proteguitorilor cu o eră-n urmă. Poate că Dismas e unul dintre ei, deghizat în chip de om.

— Demonii sunt nişte maşini, nicidecum făpturi supranaturale, i-a replicat Yama, dar Ananda se întorsese deja cu spatele, pentru a privi turnul cuprins de flăcări, şi nu a părut să-l fi auzit.

Flăcările se înălţau; un cerc de flăcări înconjura acum falsa turlă care încorona vârful turnului. Fum roşu înnegura aerul. Fulgi graşi de cenuşă albă cădeau prin văzduh. Duhnea a sulf şi a ceva greţos de dulce. Şi apoi a urmat încă un pocnet înăbuşit şi limba unei flăcări a izbucnit prin uşă. Turla turnului a explodat în ţăndări. Fâşii arzânde de folie de plastic au căzut ca ploaia pe capetele gloatei şi oamenii s-au pus pe urlat şi-au rupt-o la fugă-n toate direcţiile.

Yama şi Ananda au fost despărţiţi de bruscul acces de panică, în timp ce rândurile din faţă ale

mulțimii încercau să scape trecând prin îmbulzeala celor din spatele lor şi zeci de bărbați au început să escaladeze zidul năruit. Un cal s-a ridicat pe picioarele din spate, lovindu-l cu copitele pe-un om care-l apucase de căpăstru. Camionul cu aburi luase foc la un capăt. Şoferul său a sărit din cabina-i cuprinsă de flăcări, s-a rostogolit de pe-o parte pe alta de mai multe ori pentru a stinge focul care-i cuprinsese hainele şi s-a ridicat împleticit în picioare chiar în clipa când încărcătura din platforma din spate a explodat, nemailăsând din el decât o zdrumicătură roşie.

Rachete pentru asediu zburau în zigzag, târând după ele bucăți de frânghie incandescentă. Un butoi cu napalm a izbucnit într-o minge de flăcări uleioase, trimițând în aer o ciupercă clocotindă de fum. Scântei s-au împrăştiat într-un cerc larg. Oamenii s-au aruncat sub orice adăpost au putut dibui. Yama s-a prăbuşit la pământ cu brațele încrucişate deasupra capului în timp ce un moloz încins răpăia de jur împrejurul lui.

Şi apoi a urmat un moment de tăcere extremă. În timp ce Yama se ridica în picioare cu urechile țiuindu-i, o mână grea s-a prăbuşit pe umărul lui şi l-a răsucit cu totul.

— Avem o trebuşoară neterminată, peştişorule, a spus Lob.

În spatele fratelui său, Lud rânjea cu gura până

la urechi şi cu colții dezveliți.

CASA FELINARELOR-FANTOMĂ

Lud a înşfăcat pumnalul lui Yama şi l-a vârât la cingătoare, lângă propriile-i lame încovoiate.

— Să nu te pună păcatele să strigi după ajutor, l-a prevenit el pe băiat, că-ți smulgem limba din gură mintenaş.

Oamenii se retrăgeau iute spre poarta din zidul de incintă al oraşului. Lob şi Lud l-au înhățat pe Yama de câte-un braț şi l-au purtat cu ei. Turnul ardea de-acum cu furie, un coş bubuitor ce împroşca un fum roşu şi gros care, împreună cu acela al camionului care ardea şi al nenumăratelor focuri mai mititele, acoperiseră cu desăvârşire soarele. Câțiva bidivii îşi aruncaseră călăreții din şa şi galopau nebuneşte într-aiurea. Sergentul Rhodean mergea cu paşi mari prin flăcări şi fum, punând la cale contramăsuri; deja, soldații şi membrii gărzii loveau cu pături ude focurile mici din iarbă.

Gloata se dăduse-n lături din preajma lui Ananda şi a preotului, care au îngenuncheat lângă un bărbat căruia îi miruiau capul însângerat cu ulei sfințit în timp ce-i recitau maslul, ungerea de pe urmă. Yama s-a întors, încercând să-i surprindă privirea învățăcelului, dar Lud a mârâit arătându-şi colții, i-a prins capul în menghina brațului şi l-a dus mai departe cu de-a sila.

Vălătucii de fum ai turnului cuprins de flăcări atârnau deasupra acoperişurilor orăşelului. De-a lungul coastei țărmului, vânzătorii ambulanți îşi legau în boccele marfa cu păturile lor. Neguțătorii de coloniale şi cârciumarii, împreună cu angajații lor, ferecau obloanele şi stăteau de strajă la uşi, înarmați cu puşti şi topoare.

Oamenii se apucaseră deja să prade clădirea unde doctorul Dismas îşi avusese biroul. Târau mobila pe veranda de la doilea etaj şi-o aruncau în stradă, unde ploua cu cărți care cădeau ca nişte păsări cu şira spinării ruptă; borcane cu buruieni de leac se spărgeau de beton, împrăştiind arcuri de pulbere colorată. Un bărbat spărgea, metodic, toate ferestrele cu un ciocan greu de fier.

Lob şi Lud l-au dus în marş pe Yama prin mijlocul răzmeriței şi-au apucat-o-n josul unei străzi lăturalnice care abia dacă era cu puțin mai mult decât o cărăruie pavată pe malul de deasupra apei verzui a unui canal stagnant. Casele c-un singur etaj care stăteau înşirate, umăr la umăr, de-a lungul canalului fuseseră construite cu piatră prădată din clădirile mai vechi şi mărețe, iar ferestrele lor înguste erau înrămate-n colaje din sculpturi uzate şi tăblițe sparte pe care erau crestate texte scrise în alfabete de mult date uitării. Pante duceau în jos, spre apa acoperită de mâzgă; această parte a oraşului era cea unde locuiau burlacii lucrători

ai pământului care nu îşi permiteau să aibă propriile lor locuri de îmbăiere.

Pentru o clipă, Yama a crezut că frații îl târâseră până-n străduța aceea lăturalnică, sărăcăcioasă şi neînsemnată, pentru a-l putea pedepsi fiindcă se amestecase-n distracția lor cu anahoretul şi le stricase planurile. Şi-a făcut curaj şi s-a pregătit pentru ce era mai rău, dar fu doar împins să meargă înainte. Cu Lud deschizând calea şi cu Lob înghesuindu-se-n spate, a fost îmbrâncit prin uşa dinspre stradă a unei cârciumi, pe sub un mănunchi de antice felinare-fantomă care țipau şi fâsâiau în adierea fetidă.

O piscină mititică pătrată, luminată de felinare verzi aflate sub apă, ocupa jumătate din spațiul deschis până la acoperiş. Trepte din piatră măcinată conduceau în jos spre balta strălucitoare. Un bărbat monstruos de gras plutea pe spate în mijlocul piscinei; umbra lui se contura, amenințătoare, peste galeriile care se întindeau de jur împrejurul celor trei laturi ale camerei, în dreapta şi în stânga uşii. În timp ce Lob şi Lud îl imboldeau pe Yama pe lângă piscină, bărbatul a fornăit şi s-a mişcat, suflând pe nări cu forță o ceață de aburi uleioşi şi deschizând un ochi. Lob a aruncat o monedă. Buhăitul a prins-o între buzele puhave şi mobile ale gurii sale arcuite în formă de potcoavă. Buza de jos i s-a întors pe dos şi bănuțul a dispărut în burdihanul lui. Omul a fornăit din nou şi ochiul

i s-a închis.

Lud l-a împuns pe Yama cu vârful cuțitului său şi l-a dus în marş forțat pe după un rastel cu butoaie şi de-a lungul unui coridor îngust care dădea într-o curticică. Spațiul, acoperit de un acoperiş din sticlă împestrițată şi pătată de alge verzi şi de mucegai negru, conținea un soi de cuşcă din sârmă împletită care se potrivea perfect în interiorul pereților spoiți, lăsând doar un spațiu cât firul de păr de fiecare parte a sa. În interiorul cuştii, sub acoperişu-i din sârmă, doctorul Dismas era aplecat deasupra unei mese şubrede, citind o carte şi fumând o țigară cu aromă de cuişoare vârâtă în porttțigaretul lui din os.

— Iacătă-l, a spus Lud. L-am găbjit, doctore!

— Aduceți-l înăuntru, a spus apotecarul şi şi-a închis cartea cu un zgomot sec şi plin de nerăbdare.

Frica lui Yama s-a transformat într-o nedumerire care-l paraliza. Lob i-a legat mâinile la spate cu duritate, în timp ce Lud a descuiat o uşă din cuşcă; apoi, tânărul a fost îmbrâncit prin uşă şi aceasta a fost închisă şi ferecată în spatele său.

— Nu, a spus doctorul Dismas, nu sunt nici pe departe mort, deşi am plătit un preț amarnic pentru această ispravă. Închide gura, băiețaş, că intră musca. Arăți ca una dintre broaştele pe care-ți place atât de mult să le vânezi târziu în

noapte.
În afara cuştii, Lud şi Lob îşi dădeau ghes: „Dă-i drumu', ce mai aştepți?”, zicea unul, iar celălalt sărea c-un „Ba fă-o tu!” În cele din urmă, Lud i-a spus doctorului Dismas:
— Amu' să ne plăteşti! Am făcut ce ne-ai poruncit.
— Ați dat greş prima oară, iar eu, unul, n-am uitat, a răspuns apotecarul. Încă mai e treabă de făcut, şi, dacă v-aş plăti acum, o să transformați orice firfiric v-aş da în băutură. Cărați-vă de-acum! O să începem cea de-a doua parte a planului nostru la o oră după apusul soarelui.
După încă şi mai multă înghionteală, Lob a glăsuit:
— D-apoi noi ne-am cugetat că, poate, ne plăteşti pentr-o chestie, ş-apoi noi om face-o pe-ailaltă.
— V-am spus deja c-o să vă plătesc s-aduceți băiatul aici. Şi am s-o fac. Şi vor fi încă şi mai mulți bani după ce-o să m-ajutați să-l duc la bărbatul care m-a însărcinat să fac toate astea. Dar n-o să fie nicio para chioară decât dacă totul e făcut aşa cum am cerut-o.
— Poate că n-o să facem decât o chestie, iară nu şi pe-ailaltă, a ținut-o Lob pe-a lui.
— Aş sugera că-i al naibii de periculos să laşi o treabă neterminată, i-a tăiat-o doctorul Dismas.
— Io n-am habar dacă-i drept aşa, a zis Lud. D-apoi noi făcurăm ce ne ceruşi…

Doctorul i-a retezat-o brusc:
— Când v-am cerut să începeți a doua parte a muncit?
— La scăpătatul soarelui, a mormăit Lob, ursuz.
— O oră după. Să vă aduceți aminte asta! O s-aveți de suferit dacă n-o faceți la timp la fel de mult pe cât ați avea de suferit dacă veți face prost treaba. Ați dat greş prima oară. Să nu vă pună păcatele să mai dați greş înc-o dată!
— D-apăi nu l-am găbjit pentru tine? A întrebat Lud, morocănos.
Lob a adăugat:
— L-am fi adus noi şi alaltăieri noapte, nu-i vorbă, dacă lepădătura aia de boşorog cu toiag nu s-ar fi băgat ca musca-n lapte.
Yama se holba la cei doi frați prin plasa cuştii. Ei însă nu voiau să-l privească-n ochi, aşa c-a spus:
— S-ar cuveni să-mi dați voie să plec. Voi spune că m-ați salvat de gloată. Nu ştiu ce v-a promis doctorul Dismas, dar tata vă va plăti de două ori mai mult ca să mă aibă-n siguranță.
Lud şi Lob au rânjit, înghiontindu-se unul pe altul în coaste:
— Mare trombonist mai e şi ăsta, nu-i aşa, frate-miu? A zis Lud. Ca un adevărat domnişor.
Lob a râgâit, iar fratele său a râs pe înfundate.
Yama s-a întors către doctorul Dismas:
— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, doctore!
— Dragul meu copil, nu cred că Edilul îşi

permite prețul meu, i-a răspuns apotecarul. Eram fericit în căscioara mea, cu cercetările şi cărțile mele, şi, zicând acestea, şi-a dus o mână la pieptu-i îngust şi-a oftat – avea câte şase degete, cu unghii lungi, pilite să aibă vârful cât mai ascuțit. Toate-s duse pe apa Sâmbetei de-acum, şi asta numai şi numai mulțumită ție. Îmi eşti dator vândut, Yamamanama, iar eu, unul, intenționez să-mi recapăt în întregime, fără o para lipsă, tot ce mi se cuvine. N-am nevoie de pomana Edilului.

Yama a fost cuprins de-un ciudat amestec de ațâțare şi teamă. Era convins că doctorul Dismas îi descoperise seminția, dacă nu chiar familia însăşi:

— Păi, atunci, înseamnă neîndoios c-ai descoperit de unde mă trag! Mi-ai găsit familia… vreau să spun, adevărata mea familie…

— Oh, cu mult, mult mai bine de-atât, a spus apotecarul, dar nu-i ăsta momentul să vorbim despre asta.

Yama a strigat:

— Aş vrea s-o ştiu acum, negreşit, indiferent care-o fi! Mi se cuvine s-o ştiu!

Cuprins de o mânie izvorâtă din senin, doctorul Dismas i-a spus:

— Eu, unul, nu-s vreun slugoi, copile! Şi şi-a întins mâna, apoi a ciupit un nerv din cotul lui Yama; capul băiatul a fost cuprins de-o durere ca lumina de pură şi s-a prăbuşit în genunchi pe

podeaua din sârmă a cuştii, iar apotecarul a dat înconjur mesei şi i-a apucat bărbia între degetele lui lungi, țepene şi reci ca gheața. Eşti al meu de-acum şi să nu uiți asta! A spus, apoi s-a întors către gemeni: De ce mai sunteți încă aici? Aveți ordine de îndeplinit.

— Apoi, ne-om înturna deseară, a zis Lud. Vezi de fă bine şi ne plăteşte atunci.

— Desigur, desigur. De îndată ce frații s-au făcut nevăzuți, doctorul Dismas i-a spus lui Yama pe-un ton de destăinuire: Să fiu sincer, aş prefera să lucrez de unul singur, dar cu greu m-aş mai putea mişca prin mijlocul prostimii câtă vreme toată lumea crede c-am fost în turn. Şi-a vârât mâinile sub brațele lui Yama şi l-a tras în picioare: Te rog, ia loc! Suntem oameni civilizați doar! Acolo, aşa-i mai bine.

Băiatul, cocoțat pe marginea unui scaun şubred din metal, n-a făcut altceva decât să respire, pur şi simplu, pentru o vreme, până când durerea s-a retras şi a devenit doar o zvâcnire caldă în muşchii umărului său. În cele din urmă, a spus:

— Ştiai că Edilul urma să te aresteze.

Doctorul Dismas şi-a reluat locul de partea cealaltă a măsuței. În timp ce înşuruba o țigară în portțigaretul său din os, a răspuns:

— Tatăl tău e un om care-şi ia foarte în serios responsabilitățile. Aşa cum se cade şi-i rânduit, şi-a mărturisit intențiile membrilor Consiliului Nopții şi Altarelor. Unul dintre ei mi-era dator c-

un serviciu.

— Dacă există vreo problemă între tine şi tata, sunt sigur că totul se poate rezolva, dar nicidecum atâta vreme cât mă ții captiv. De îndată ce-o să se stingă incendiul din turn, ei o să scotocească după un cadavru. Atunci când nu vor da de unul, vor începe să te caute. Iar ăsta-i doar un biet orăşel, în fond.

Doctorul Dismas a suflat un şuvoi de fum spre acoperişul din sârmă al cuştii:

— Cât de bine te-a învățat Zakiel logica! Ăsta ar fi un argument persuasiv, numai că ei vor găsi un cadavru.

— Vasăzică, ai plănuit să-ți incendiezi propriul turn de la bun început, aşa că nu s-ar cuveni să mai dai vina pe mine pentru asta. Presupun că ți-ai evacuat cărțile înainte de-a pleca.

Doctorul Dismas nu a negat asta şi a spus:

— Apropo, cum ți-a plăcut spectacolul?

— Unii oameni sunt convinşi că eşti vrăjitor.

— Nu există astfel de creaturi. Cei care pretind că sunt vrăjitori se amăgesc pe ei înşişi la fel de mult pe cât îşi amăgesc clienții. Micuțul meu spectacol pirotehnic a constat, pur şi simplu, din câteva săruri amestecate cu chibzuință şi aprinse de nişte detonatoare electrice atunci când circuitul a fost închis pentru că vreun nerod a călcat pe-o placă pe care am ascuns-o sub un covor. Nimic mai mult decât o poznă pe care orice ucenic apotecar demn de breasla asta

ar fi putut s-o facă, deşi, probabil, nu la o scară atât de măreață.

Doctorul Dismas şi-a îndreptat arătătorul spre Yama care şi-a înăbuşit impulsul de a tresări:

— Şi toate astea numai şi numai pentru tine. Chiar că-mi eşti dator vândut, Yamamanama. Odrasla Fluviului, da, de bună seamă, dar, mă-ntreb, totuşi, al cărui fluviu. Sunt absolut sigur că nu al Marelui nostru Fluviu.

— Ştii ceva despre familia mea! Yama nu-şi mai putea ascunde nerăbdarea din voce, căci aceasta creştea şi clocotea înăuntrul său – şi el voia să râdă, să cânte, să danseze: Ştii despre seminția mea.

Doctorul Dismas a scotocit printr-un buzunar al lungii sale haine şi a scos de-acolo o mână de paie din plastic. Le-a făcut să zăngănească unele de altele în palmele-i lungi şi palide şi le-a aruncat pe masă, ca şi cum ar fi dat cu bobii. Lua o hotărâre apelând la modelul lor aleatoriu; Yama auzise de acest obicei de la Ananda care-l descrisese pe-un ton scandalizat.

— Decizi dacă să-mi spui sau nu adevărul, doctore? A vrut să ştie Yama.

— Eşti un copil curajos dacă vrei să afli despre ştiința interzisă, aşa că meriți să primeşti vreun soi oarecare de răspunsuri, zise doctorul Dismas, scuturându-şi scrumul din țigară: Boi şi cămile, nilgau, ratite şi cai – cu toții muncesc sub amenințarea biciului, supravegheați de

băieţandri nu mai mari decât tine înarmaţi doar cu nuiele de salcie abia tăiate pentru a le împiedica atacurile. Cum e posibil una ca asta? Pentru că arta din acele animale care tânjesc după libertate a fost sfărâmată şi înlocuită de obişnuinţă. Nu-i nevoie decât de o smucitură a băţului pentru a consolida acest obicei; chiar dacă acele fiare ar fi eliberate de harnaşamentele şi poverile lor, ele tot ar fi mult prea distruse pentru a-şi da seama că ar putea scăpa de stăpânii lor. Cei mai mulţi oameni nu sunt cu mult diferiţi faţă de acele animale de povară, căci spiritele lor sunt distruse de teama inspirată de fantomele religiei invocate de preoţi şi birocraţi. Eu, unul, trudesc din greu pentru a evita acele obiceiuri. Să fii imprevizibil – doar aşa poţi să-i fraiereşti pe cei care ar vrea să fie stăpânii oamenilor.

— Şi eu care socoteam că nu crezi în Proteguitori, doctore!

— Nu le pun la îndoială existenţa. Cu siguranţă, au existat cândva. Lumea aceasta stă mărturie; Ochiul Proteguitorilor şi întreaga Galaxie bine orânduită stau mărturie. Dar pun, totuşi, la îndoială, marea minciună cu care preoţii hipnotizează populaţia, aceea că Proteguitorii veghează asupra noastră, a tuturor, şi că noi trebuie să le fim pe plac pentru a putea câştiga mântuirea şi a trăi veşnic după moarte. De parcă unor creaturi care au jonglat cu stelele şi

traiectoriile lor le-ar păsa dacă un om își bate sau nu nevasta sau de micile necazuri pe care un copil i le face altuia! E doar o șpagă dată pentru a-i ține pe oameni la locul lor, pentru a se asigura că așa-numita noastră civilizație se va lăsa purtată de propriu-i avânt. Iar eu, unul, scuip pe ea.

Și, zicând acestea, doctorul Dismas chiar a scuipat, la fel de delicat ca o pisică, dar reușind, cu toate acestea, să-l facă pe Yama să tresară.

Apotecarul și-a potrivit din nou portțigaretul între dinții săi mari, cu vârfurile lătărețe, iar când a zâmbit, cu acesta-n gură, plăcile de pe umerii obrajilor au ieșit în relief, cu marginile lor ascuțite presând prin pielea maronie care a căpătat granulația moale și grosolană a pastei de lemn.

Doctorul Dismas a continuat:

— Proteguitorii ne-au creat, dar au dispărut de-acum. Sunt morți, și, mai mult, și-au provocat singuri moartea. Au creat Ochiul și au căzut prin orizontul evenimentelor lui, prin gura „puțului" gravitațional al găurii sale negre cu toate lumile lor cu tot. Și de ce? Pentru că i-a cuprins disperarea. Au refăcut galaxia și-ar fi putut reface chiar și întregul univers, dar i-au lăsat nervii. N-au fost decât niște proști lași și oricine crede că ei încă ne mai privesc și mai veghează asupra noastră, dar, totuși, nu se amestecă pentru a înlătura teribila suferință a lumii, e un

prost şi mai mare.

Yama n-a avut niciun răspuns de dat acestor spuse. Nu exista niciun răspuns. Ananda avusese dreptate: apotecarul era un monstru care refuza să servească pe oricine altcineva cu excepția propriei sale trufii exagerate.

Doctorul Dismas a continuat:

— Proteguitorii au dispărut, dar maşinile încă ne mai veghează şi mai reglează lumea în conformitate cu nişte precepte învechite. Desigur, maşinile nu pot urmări totul deodată, aşa că ele-şi alcătuiesc modele şi prevăd comportamentul oamenilor şi observă cu atenție doar devierile de la normă. Chestia asta funcționează în majoritatea timpului şi pentru majoritatea oamenilor, dar există o mână de oameni asemenea mie care le desfid previziunile lăsând ca întâmplarea să stea la baza deciziilor pe care le iau. Maşinile nu ne pot urmări căile aleatorii de la un moment la altul, aşa că devenim invizibili. Desigur, o cuşcă precum aceasta în care stăm ajută, de asemenea, la ascunderea noastră de ele, deoarece ne ecranează de sondările maşinilor. Eu port şi o pălărie din acelaşi motiv – e căptuşită cu folie de aluminiu care ecranează.

Băiatul a pufnit în râs, deoarece apotecarul tocmai îşi mărturisise acest obicei ridicol cu o totală solemnitate:

— Vasăzică, ți-e frică de maşini.

— Ba absolut deloc! Dar sunt profund interesat de ele. Am o micuță colecție de piese de maşini moarte excavate din ruinele deşerturilor de dincolo de centrul lumii – una este chiar aproape intactă, o comoară de nepreţuit.

Doctorul Dismas şi-a apucat strâns capul în mâini şi şi l-a scuturat cu violenţă vreme de-un moment, apoi i-a făcut cu ochiul lui Yama:

— Dar despre asta nu se cuvine să vorbim! Nu aici! Ele ne-ar putea auzi, chiar şi-n această cuşcă. Unul dintre motivele pentru care am venit aici este că activitatea maşinilor e mai intensă decât oriunde altundeva pe Confluenţă – da, chiar mai mult decât în Ys! Şi astfel, dragul meu Yamamanama, am dat peste tine.

Băiatul a arătat spre paiele împrăştiate pe masă care erau hexagonale în secţiune mediană, cu hieroglife roşii şi verzi incizate pe suprafeţele lor, şi a zis:

— Refuzi să recunoşti puterea pe care Proteguitorii o au asupra oamenilor, dar, cu toate acestea, urmezi îndrumările acestor bucăţele de plastic.

Doctorul Dismas şi-a luat o mutră vicleană:

— Ah, dar eu sunt cel care alege ce întrebări să le pună!

Yama nu mai avea decât o singură întrebare-n minte:

— Ai descoperit ceva despre seminţia mea în Ys şi i-ai spus tatei ce-ai aflat. Dacă nu vrei să-mi

dezvălui tot, te-nvoieşti, măcar, să-mi spui ce i-ai zis şi lui? Poate c-ai dat peste familia mea acolo?

— Va trebui să priveşti cu mult mai departe de Ys pentru a-ți găsi familia, copilul meu, şi poate că ți se va şi oferi şansa de-a o face. Edilul e un om suficient de bun în felul lui, presupun, dar asta nu vrea să însemne decât că nu-i nimic mai mult decât un mărunt funcționar care abia-abia dacă-i capabil să cârmuiască o regiune mititică şi muribundă care nu mai prezintă niciun interes pentru nimeni. În mâinile lui a picat o pleaşcă atât de mare, şi încă una care poate determina soarta tuturor neamurilor de pe Confluență – chiar pe-a lumii înseşi, iar el nu face nimica-nimicuța în legătură cu asta. Iar în ceea ce te priveşte, tu, unul, eşti foarte periculos. Fiindcă nici măcar nu ai habar ce eşti.

— Tare mult aş mai vrea să ştiu, totuşi!

Yama nu înțelesese nici măcar jumătate din ceea ce spusese apotecarul. Dezamăgit, începea să creadă că omul era, pur şi simplu, nebun.

— Inocența nu-i o scuză, a spus doctorul Dismas, dar a părut că vorbeşte doar cu sine.

Bărbatul a mişcat paiele de plastic pe tăblia mesei cu un arătător lung şi osos, de parc-ar fi căutat să-şi rearanjeze sorții şi soarta. Şi-a aprins încă o țigară şi s-a uitat fix la Yama până când acesta a început să se simtă jenat şi a privit în altă parte.

Apotecarul a izbucnit în râs şi, cu o energie bruscă, a dat la iveală o cutiuță din piele şi a deschis-o pe masă. În interior, prinse într-un laț de plastic, se aflau o seringă din sticlă, o lămpiță cu alcool, o lingură din argint îndoită, cu un bol înnegrit şi fără de luciu, un pisălog micuț cu mojarul său şi câteva sticluțe cu dopuri din cauciuc. Scuturând-o bine, doctorul Dismas a făcut să iasă dintr-una dintre sticluțe şi să cadă-n mojar un gândac; dintr-alta, a adăugat câțiva stropi dintr-un lichid limpede care-a umplut întreaga încăpere cu miros de caise. Apoi, a pisat gândacul, cu o grijă meticuloasă, până când l-a transformat într-o pastă pe care-a luat-o din mojar în cupa linguriței, răzuind astfel încât să nu mai rămână nimic.

— Cantaride, a spus, de parcă asta ar fi explicat totul. Eşti tânăr şi n-ai cum să-nțelegi, dar uneori lumea devine prea greu de suportat pentru cineva cu sensibilitățile mele.

— Tata spunea că asta te-a vârât în bucluc cu departamentul tău. El mai zicea şi…

— C-am jurat să n-o mai folosesc? Oh, da, bineînțeles c-am spus asta. Dacă n-aş fi spus-o, nu m-ar fi lăsat să mă-ntorc în Aeolis.

Doctorul Dismas a aprins fitilul lămpii cu alcool cu o cremene şi-un amnar şi a ținut lingura deasupra flăcării albastre până când pasta maronie s-a lichefiat şi a început să dea în clocot. Mirosul de caise s-a intensificat, devenit tăios

acum din cauza unui iz metalic. Bărbatul a tras lichidul în seringa hipodermică şi a bătut uşor în corpul acesteia cu o unghie lungă pentru a face să se desprindă bulele care se agăţaseră de sticlă:

— Să nu care cumva să-ţi treacă prin cap să evadezi, a spus. N-am nicio cheie.

Apoi şi-a întins mâna stângă pe masă şi a sondat reţeaua pieii între degetul său mare şi cel arătător până ce a dat de-o venă. A tras înapoi pistonul seringii până când un firicel de roşeală s-a învârtejit în apoasa soluţie maronie, şi-abia atunci a apăsat pistonul cât de mult a fost posibil.

A tras în piept aerul cu asprime şi s-a încordat în scaunul său ca un arc. Seringa a căzut pe masă. Pentru o clipă, călcâiele lui au bătut un răpăit neregulat pe podeaua de sârmă, iar apoi bărbatul s-a relaxat şi-a privit spre Yama cu ochii pe jumătate închişi. Pupilele sale, cruci mânjite pe globi galbeni, s-au contractat şi s-au lărgit în mod independent una de alta. A chicotit:

— Dacă te-aş avea suficient de mult timp… oh, ce te-aş mai putea învăţa…

— Doctore?

Dar doctorul Dismas n-a mai putut să sufle o vorbuliţă. Privirea i-a rătăcit de jur împrejurul cuştii şi, în cele din urmă, s-a fixat pe sticla pătată care acoperea curtea. Yama a pus la încercare plasa de sârmă a cuştii, dar, deşi putea

să-i deformeze hexagoanele strâns întrețesute, totuşi acestea erau extrem de bine îmbinate, iar uşa se potrivea atât de bine în tocul său, încât băiatul n-a putut nici măcar să-şi bage degetele printre ea şi canatul său din sârmă. Soarele s-a târât până ce a intrat în câmpul vizual, deasupra plafonaşului din sticlă al curții pe care-a umplut-o cu lumină aurie, şi a început apoi înceata-i coborâre.

În cele din urmă, Yama a îndrăznit să atingă mâna întinsă a apotecarului. Era umedă şi rece, iar plăci neregulate se mişcau pe sub pielea lăsată. Doctorul Dismas nu a reacționat. Capul îi era lăsat pe spate, iar chipul, scăldat de lumina soarelui.

Băiatul a descoperit doar un singur buzunar în interiorul hainei lungi şi negre a apotecarului, şi până şi acela era gol. Bărbatul s-a mişcat când şi-a retras mâna şi i-a înşfăcat încheietura, trăgându-l în jos cu o forță neaşteptată:

— Să nu te-ndoieşti, a murmurat.

Răsuflarea-i mirosea a caise şi-a fier:

— Şezi şi-aşteaptă, băiețaş.

Yama s-a aşezat şi-a aşteptat. Numaidecât, bărbatul imens de gras pe care-l văzuse plutind în piscina comună a crâşmei şi-a târşâit picioarele pe culoar. Era gol-goluț, cu excepția sandalelor albastre din cauciuc din picioarele-i lătărețe, şi căra o tavă acoperită cu o pânză albă.

— Dă-te-napoi, i-a spus el băiatului. Nu, mai

înapoi de-atât. În spatele doctorului.

— Dă-mi drumul să plec! Îți promit că vei fi răsplătit.

— Am fost deja plătit, conaşule, a răspuns buhăitul. A descuiat uşa, a pus tava jos şi a reîncuiat uşa: Mănâncă, rogu-te, conaşule! Doctorul, d-apăi el n-o să vrea nimica. Nu l-am văzut îmbucând ceva vreodată. El îşi are drogul lui.

— Dă-mi drumul! Şi Yama s-a apucat să lovească-n uşa încuiată a cuştii şi să urle ameninţări către spatele grasului care se retrăgea până ce s-a dat bătut şi s-a uitat sub pânza care acoperea tava.

O farfurie c-o supă apoasă în mijlocul căreia era cufundată o grămadă de ochi de peşte albiți şi ineluşe de ceapă crudă ce pluteau la suprafață; o bucată de pâine neagră, la fel de densă ca o cărămidă şi aproape la fel de tare; un pahar c-o bericică de culoarea pişatului stătut.

Supa era aromată cu ulei de ardei iute, ceea ce-o făcea aproape savuroasă, dar pâinea era atât de sărată, că Yama a dat să verse după prima îmbucătură şi n-a mai putut să pună gura pe ea. A băut în schimb berea acră şi, cumva, a adormit pe scaunul şubred.

A fost trezit de doctorul Dismas. Avea o durere care-i făcea capul să explodeze şi un gust grețos în gură. Curtea şi cuşca erau luminate de un felinar cu alcool şuierător care se bălăngănea de

tavanul din sârmă al cuştii; văzduhul de dincolo de sticla care acoperea curtea era întunecat.

— Ridică-te, tinere, a spus apotecarul.

Bărbatul era plin de-o energie debordantă şi țopăia de pe-un picior pe altul, pocnindu-şi unele de altele degetele înțepenite. Umbra sa, întinsă peste pereții văruiți ai curții, îi maimuțărea mişcările.

— M-ai drogat! A spus Yama, prosteşte.

— Un strop de ceva în bere, ca să-ți alunge toate grijile.

Şi, zicând acestea, doctorul Dismas a bătut în plasa cuştii şi a strigat:

— Hei! Hei! Hangiu! Apoi, întorcându-se către băiat, a adăugat: Ai dormit mai mult decât ştii. Puişorul tău de somn care taman ce s-a încheiat e darul meu care să te facă să te trezeşti, să-ți revii în simțiri şi să fii tu însuți. Nu mă înțelegi acum, dar asta nu contează. Ridică-te-n picioare! Ridică-te! Încearcă să pari mai plin de viață! Deşteptat, deşteptat, deşteptat! Te-ncumeți să porneşti mai departe pentru a-ți împlini destinul! Hei! Hangiu!

CĂPETENIA

În bezna din fața uşii crâşmei, doctorul Dismas şi-a bătut cu palma pălăria cu boruri largi de pe cap şi a schimbat câteva vorbe cu crâşmarul care i-a înmânat ceva, apoi şi-a dus degetele îndoite la frunte într-un salut cu ochiul Proteguitorilor,

şi-a închis uşa grea dinspre stradă a stabilimentului. Mănunchiul de felinare-fantomă de deasupra acesteia au scârțâit în adierea vântului, licărind c-o paloare difuză care nu ilumina nimic, decât pe ele însele. Restul străzii era cufundată în întuneric, cu excepția firelor de lumină care străluceau pe sub câteva dintre obloanele ferecate ale caselor, de pe partea cealaltă a canalului. Apotecarul a aprins o lanternă-stilou şi i-a plimbat raza îngustă pe Yama care a clipit prosteşte în lumină, căci mintea-i era încă încețoşată de somn şi de resturile berii cu droguri.

— Dac-are să-ți vină să vomiți, a spus doctorul Dismas, să te-apleci în afară, şi să nu care cumva să-ți mânjeşti hainele sau cizmele. Trebuie să fii prezentabil.

— Ce-ai să faci cu mine, doctore?

— Respiră, dragul meu copil! Încetişor şi adânc. Nu-i aşa că-i o noapte superbă? Mi s-a spus c-ar fi fost instituită o oră de stingere după care nimeni nu mai are voie să umble pe străzi. N-o să fie nimeni prin jur să ne ia la întrebări. Ia uită-te la chestia asta! Ai habar ce-i?

Doctorul Dismas i-a arătat lui Yama ceea ce-i înmânase cârciumarul. Era un pistol energetic, argintiu şi sofisticat, cu o gură a țevii boantă, un încărcător umflat şi un mâner din plastic cu memoria formei care se putea mula pentru a se potrivi cu mâinile majorității semințiilor din

lume. Un punct de lumină roşie strălucea pe o parte a încărcătorului, indicând că arma era complet încărcată.

— Ai putea fi ars pe rug fie şi numai pentru asta, a spus băiatul.

— Vasăzică, ştii ce poate face.

Doctorul Dismas a împins botul pistolului în subrațul lui Yama:

— L-am pus pe cea mai slabă setare a sa, dar fie şi numai o singură împuşcătură şi va fi de ajuns ca să-ți prăjească inimioara. Vom merge către noul chei ca doi vechi prieteni.

Băiatul a făcut aşa cum i se spusese. Era încă prea amețit pentru a încerca să fugă. Şi apoi, sergentul Rhodean îl învățase că, în eventualitatea unei răpiri, nu trebuia să încerce să scape decât dacă viața i-ar fi fost pusă-n pericol. Şi mai credea că soldații garnizoanei probabil că scotoceau după el; în fond, lipsise toată ziua de acasă. Era posibil ca ei să dea un colț şi să-l găsească din clipă-n clipă.

Doza de cantaride îl făcuse vorbăreț pe doctorul Dismas care nu părea să creadă că s-ar fi aflat în vreun pericol. În timp ce mergeau, i-a spus lui Yama că, inițial, cârciuma fusese un atelier unde se manufacturau felinare-fantomă de mult, în vremurile de glorie ale lui Aeolis.

— Felinarele care fac reclamă crâşmei sunt o reprezentare grosolană a idealului trecutului, căci nu-s alcătuite din nimic mai mult decât din

hârtie lăcuită. Adevăratele felinare-fantomă erau bărcuțe rotunde din plastic, cu o chilă adâncă şi îngreunată ca să stea drepte şi c-un glob maroniu din nailon infuzat cu chimicale luminiscente în loc de sare. Felinarelor-fantomă li se dădea drumul să plutească pe Marele Fluviu după fiecare înmormântare pentru a încurca orice spirite făr-de odihnă ale morților şi a se asigura că acestea nu se vor întoarce pentru a-şi bântui rudele încă în viață. Există, aşa cum o să bagi în curând de seamă, o analogie ce se poate face aici cu propria ta soartă, dragul meu copil.

— Ai intrat în cârdăşie cu nătângii, doctore. Stăpânul crâşmei va fi ars pe rug pentru rolul pe care l-a jucat în răpirea mea – e o pedeapsă pe care tata o rezervă oamenilor de condiție joasă. Lud şi Lob vor avea aceeaşi soartă, deşi prostia lor aproape că-i absolvă de orice vină.

Doctorul Dismas a izbucnit în râs. Respirația lui grețos de dulce a atins obrazul lui Yama:

— Şi eu, eu voi fi ars pe rug, de asemenea? A întrebat.

— Stă în puterea tatălui meu s-o facă. Dar, mai degrabă, vei fi predat la mila propriului tău departament. Nimeni nu va avea de profitat de pe urma acestei răpiri.

— Ei, aici te-nşeli, să ştii. În primul rând, nu te iau pentru răscumpărare, ci pentru a te salva de soarta prozaică la care tatăl tău ar vrea să te condamne. În al doilea rând, zăreşti, cumva, pe

cineva venind să te salveze?

Malul lung al apei, luminat de strălucirea portocalie a lămpilor cu vapori de sodiu, era pustiu. Cârciumile, antrepozitele neguțătorilor de coloniale şi cele două bordeluri aveau obloanele trase şi erau cufundate-n întuneric. Înştiințări care anunțau ora stingerii fâlfâiau, lipite pe uşi; lozinci scrise cu ideogramele lipsite de rafinament folosite de Amnan fuseseră mâzgălite pe ziduri. Gunoaie şi lemne plutitoare se îngrămădiseră în uşile de oțel ale uriaşului antrepozit deținut de tatăl lui Derev şi li se dăduse foc, dar flăcările nu făcuseră altceva decât să decoloreze metalul. Dependințele câtorva negustori mai neînsemnați fuseseră prădate, iar clădirea unde-şi avusese biroul doctorul Dismas fusese mistuită-n întregime de nu mai rămăsese nici urmă din ea. Lemnele care ardeau mocnit emanau o duhoare care făcu să-i dea lacrimile lui Yama.

Doctorul Dismas l-a dus pe băiat în marş forțat fără să se ascundă de-a lungul noului chei care mergea spre gura golfului printre lunci acoperite de iarba elefantului şi bancuri de nămol disecate de canale puțin adânci, cu apă stătătoare. Golful larg se deschidea înspre aval.

Încadrată într-o parte de râpa pe care se înălța casa Edilului şi de hornurile morii de coralină, de cealaltă, morişca Galaxiei cea cu trei aripi se profila dincolo de marginile lumii. Era atât de

mare, încât, atunci când Yama s-a uitat la o margine a ei, n-a mai putut-o zări pe cealaltă. Braţul Războinicului se ridica sus, deasupra arcului format de Braţul Vânătorului; Braţul Arcaşului se curba în direcţia opusă, sub marginea lumii, şi nu avea să fie zărit din nou până-n iarna următoare. Structura cunoscută sub numele de Coroana Albastră – despre care Yama ştia, din citirea Puranelor, că era un nor format din cincizeci de mii de stele alb-albastre, fiecare dintre ele având de patruzeci de ori masa soarelui Confluenţei – era doar un punct sclipitor de lumină cât vârful acului de mare dincolo de vârful destrămat al Braţului Vânătorului celui azvârlit în afară, ca o picătură de apă scuturată de pe deget. Roiuri stelare mai mici formau lanţuri lungi de lumină concentrată prin ceaţa lăptoasă a braţelor galactice. Erau linii şi fire, sfere şi nori de stele, toate estompându-se într-o strălucire nebuloasă ştirbită ici, colo de poteci întunecate ce brăzdau braţele la intervale neregulate. Miezul, împărţit în două de linia orizontului, era împletit din scoici subţiri de stele aflate pe orbite ordonate, concentric îngrămădite-n în jurul marilor roiuri sferice ale stelelor-inimă, ca nişte straturi de voaluri sclipitoare înfăşurate în jurul unei grămezi de pietre preţioase. Confruntat cu această măreţie antică, Yama a simţit că soarta lui era la fel de insignifiantă precum aceea a oricăruia dintre

țânțarii care dansau prin fața ochilor lui.

Doctorul Dismas şi-a dus palma mâinii sale libere făcute căuş la gură şi a strigat, iar vocea sa era şocant de răsunătoare în bezna tăcută:

— E timpul să mergem!

O pleoscăitură îndepărtată s-a auzit dinspre bancurile de nisip de dincolo de capătul lungului deget din piatră al cheiului.

— Vâsleşte dimpreună cu mine, nărodule! Ne faci să ne-nvârtim în cerc!

Un schif a lunecat din întuneric. Lud şi Lob şi-au tras vâslele în barcă în timp ce aceasta scotea un sunet înfundat lovindu-se de fundul unei trepte largi din piatră. Lob a sărit afară şi a menținut ambarcațiunea stabilă pentru ca Yama şi doctorul Dismas să se poată urca în ea.

— Repejor precum ți-e pe plac, Înălțimea ta, a spus Lud.

— Cine se grăbeşte greşeşte, i-a replicat apotecarul.

Încetişor şi cu grijă, s-a aşezat pe banca din centru, cu fața spre Yama şi cu pistolul energetic odihnindu-i-se, neglijent, în poală:

— Sper că de data asta ați făcut exact ce v-am spus, le-a zis gemenilor.

— Lin-linişor, cum ți-e pe plac, a răspuns Lob. Habar n-au avut că eram şi noi pe-acolo pân-ce rahatu' n-a sărit în aer.

Schiful abia dacă se mişcă atunci când a sărit înapoi; era surprinzător de sprinten pentru

cineva de gabaritul lui. El şi fratele lui s-au aşezat în banca mai înaltă de la pupă şi au împins schiful spre larg de pe pietrele aspre ale cheiului.

Yama a privit cum şiragul de lumini portocalii înşirate de-a lungul malului dispăru în întunericul ce domnea peste țărm.

Briza rece a fluviului îi limpezea mintea şi, pentru prima oară de când se trezise din somnu-i drogat, începea să simtă teama:

— Unde mă duci, doctore? Vru să ştie.

Ochii doctorului Dismas au strălucit de-un foc roşu pe sub borurile pălăriei sale – erau căptuşiți cu o membrană reflectorizantă precum aceea a animalelor nocturne:

— Te reîntorci la locul naşterii tale, Yamamanama, i-a răspuns. Asta te-nspăimântă?

— Peştişorule, a spus Lud batjocoritor. Peştişorule, peştişorule!

— Peştişor pe uscat, a adăugat Lob.

Amândoi gemenii gâfâiau din greu în timp ce vâsleau iute spre apele din largul Marelui Fluviu.

— Țineți-vă fleanca dacă vreți să vă căpătați banii, le spuse doctorul Dismas, adăugând spre Yama: Trebuie să-i scuzi. Servitorii de nădejde sunt greu de găsit în locuri dintr-acestea înapoiate. Uneori am fost chiar tentat să folosesc oamenii stăpânului meu în locul lor.

Lud a sărit cât colo:

— Te-am putea răsturna peste bord, doctore, aşa să ştii! Cugetat-ai vreun picuţ la asta?
— Pistolul ăsta poate să te ucidă pe tine şi pe frate-tău, la fel de lesne ca şi pe Yamamanama, i-a retezat-o doctorul Dismas.
— Dacă tragi în noi, o să dai foc bărcii şi-o să te îneci întocmai ca şi cum noi te-am fi azvârlit în apă.
— S-ar putea s-o fac, totuşi, în ciuda oricăror consecinţe. Ca şi scorpionul care a convins-o pe broască să-l treacă râu-n spate, dar şi-a înţepat mortal animalul de povară înainte de-a fi traversat fie şi numai până la jumătate, să ucid îmi stă-n fire.
— Nu vrea a zice nimicuţa cu toate astea, Înălţimea voastră, a spus Lob.
— Nu-mi place când cineva ne vorbeşte de rău oraşul, a spus Lud, ursuz.
Doctorul Dismas a izbucnit în râs:
— Eu nu spun decât adevărul. Şi, de fapt, amândoi sunteţi de acord cu mine, căci, altfel, de ce aţi vrea să plecaţi de aici? E un impuls lesne de înţeles şi vă ridică deasupra celorlalţi de teapa voastră.
— Tatăl nostru e tânăr, atât şi nimic mai mult. Om fi noi vânjoşi, dar el e încă şi mai vânjos. Ne-ar face felul oricăruia din noi sau amândurora odată, oricum am încerca să-l atacăm, şi nu putem aştepta până s-o slăbănogi. O să-i ia ani şi ani.

— Şi Yamamanama vrea să plece, a spus apotecarul. Să nu negi asta, copilul meu! În curând o să ți se împlinească dorința. Iată! Priveşte-n susul râului! Vezi cât de mult am făcut numai şi numai pentru tine!

Schiful s-a înclinat într-o parte, ocolind capătul golfului înnămolit şi cu ape puțin adânci şi intrând în apele mai învolburate ale fluviului propriu-zis. Când se întorcea în curent, Yama a văzut, şocat, că una dintre navele ancorate lângă portul plutitor la vreo jumătate de leghe în amonte era cuprinsă de flăcări de la proră la pupă.

Nava care ardea se ghemuia spre propria-i reflecție lividă din ape, aruncând mănunchiuri de scântei în noapte, de parc-ar fi vrut să rivalizeze cu lumina senină a Galaxiei. Era o caracă din grinzi late, care făcea parte din flota de transportatoare ce cărau trupe sau provizii cu toptanul armatelor care luptau cu ereticii în punctul din centrul lumii. Patru bărcuțe vâsleau de zor, îndepărtându-se de ea, umbre clar schițate târându-se peste apa care strălucea asemenea aramei. Chiar în timp ce Yama privea, cu gura căscată, o serie de explozii înăbuşite venite dinspre cala navei au făcut să sară în aer, cu mult deasupra vârfurilor catargelor, sfere de flăcări albe ce se tot măreau. Caraca, având de-acum osatura ruptă, s-a cufundat în apă.

Lud şi Lob au început să ovaționeze şi schiful a

început să se clatine periculos în timp ce ei s-au ridicat în picioare pentru a avea o priveliște mai bună.

— Stați jos, tolomacilor, le-a poruncit doctorul Dismas.

Lud a chiuit, apoi a strigat:

— Am făcut-o, Înălțimea ta! Lin-linişor cum ți-e pe plac!

Doctorul Dismas i-a spus lui Yama:

— Am conceput o metodă atât de simplă, că până şi ăştia doi o pot duce la bun sfârşit cu succes.

— Ai încercat să dai foc unei nave şi acum câteva zile, nu-i aşa? L-a întrebat Yama, cuprins de-o bănuială.

— Două butoaie cu ulei de palmier şi săpun lichid. Unul la proră, altul, la pupă, s-a pornit apotecarul pe explicații, ignorând complet întrebarea ce-i fusese pusă. Armate cu fitiluri cu aprinderea automată. Alcătuiesc o diversiune faină, nu crezi? Soldații tatălui tău sunt ocupați să salveze marinarii şi restul portului plutitor câtă vreme noi o să ne vedem de treburile noastre.

— E o pinasă ancorată mai departe, a spus Yama. Va cerceta ce se-ntâmplă.

— Nu cred, i-a spus doctorul Dismas. Comandantul ei e tare nerăbdător să te cunoască, Yamamanama. Este o căpetenie vicleană şi ştie absolut totul despre acest

incendiu. Înțelege că era un sacrificiu necesar. Ereticii vor fi acuzați pentru pârjolirea navei şi, de asemenea, pentru dispariția ta. Tatăl tău va primi o cerere de răscumpărare mâine, dar, chiar şi dacă îi va da curs, ce păcat, nu va mai primi niciun răspuns. Vei dispărea fără urmă. Astfel de lucruri se mai întâmplă în acest război teribil.

— Tata va scormoni peste tot după mine. N-o să se oprească din cercetat.

— Poate că n-o să vrei să fii găsit, Yamamanama. Doar vrei să fugi şi, iată-te, pregătit să-ncepi o măreață aventură.

Yama a ştiut în clipa aceea pe cine căutaseră marinarii, aşa că a spus:

— Ai încercat să mă răpeşti şi acum două zile. Plutele acelea care au luat foc au fost opera ta, astfel încât să-i facă pe soldații tatălui meu să urmărească nişte eretici imaginari. Numai că ăştia doi au dat greş în tentativa lor de a pune mâna pe mine, iar tu a trebuit să-ncerci din nou.

— Şi uite-aşa am ajuns aici, a confirmat doctorul Dismas. Acum, rogu-te, fă linişte. Avem o întâlnire.

Schiful a fost purtat de un curent leneş care curgea paralel cu malul. Nava incendiată se retrăgea în noapte. Căzuse pe fundul fluviului şi doar galiardul de la proră şi catargele mai ardeau încă. Măjarii erau peste tot pe fluviu şi felinarele pe care le foloseau pentru a atrage peştii către undițele lor alcătuiau constelații împrăştiate pe

toată suprafața Marelui Fluviu, iar scântei roşii punctau scânteierea reflectată a luminii Galaxiei.

Doctorul Dismas s-a uitat fix şi concentrat în bezna scânteietoare, suduindu-i pe Lud şi Lob ori de câte ori aceştia cufundau vâslele-n apă:

— Trebuie să rămânem în direcția curentului, Înălțimea ta, a spus Lud, cerându-şi iertare. Altfel o să pierdem urma locului unde trebuie să fim.

— Linişte! Ce-a fost asta?

Yama a auzit foşnetul unor aripi şi un pleoscăit slab.

— Doar un liliac, a răspuns Lud. Pescuiesc aici noaptea.

— Îi prindem cu fire date cu clei întinse peste apă, a explicat Lob. Îs buni de mâncat, zău că-s buni liliecii, dar nu primăvara. După iarnă îs numa' piele şi os. Trebe' să se mai îngraşe oleacă…

— Taci odată din gură! I-a spus doctorul Dismas, cuprins de exasperare. Încă o vorbuliță şi vă prăjesc pe-amândoi acolo unde vă aflați. Aveți atâta osânză pe voi c-o să ardeți ca lumânările.

Curentul se arcuia, îndepărtându-se de mal, iar schiful plutea în derivă odată cu el, trecând atât de aproape, încât se freca de banianii tineri care-şi înălțau micile coroane de frunze la o lățime de o palmă distanță de suprafața apei. Yama a

întrezărit scânteia de un violet-pal a unei maşini învârtindu-se prin noapte. Părea să se mişte în salturi scurte şi bruşte, bâjbâite, de parc-ar fi căutat pe cineva. Oricând altcândva s-ar fi minunat de ea, dar în acea clipă lumina-i îndepărtată şi motivele sale de neghicit nu făceau decât să-i întețească sentimentul de disperare. Lumea devenise brusc stranie şi înşelătoare, iar minunile ei, simple capcane pentru imprudenți.

În cele din urmă, doctorul Dismas spuse:

— Acolo! Vâsliți, tolomacilor!

Yama văzu un felinar roşu care licărea la tribord. Lud şi Lob s-au aplecat deasupra vâslelor şi schiful a zburat spre el peste apă. Apotecarul a aprins un felinar cu alcool cu ajutorul cremenii şi amnarului şi l-a ținut sus, în dreptul feței. Lumina, împrăştiată printr-o mască de plastic albastru, îi făcea chipul – ciupit ca de vărsat, deformat de plăcile de sub piele – să arate ca acela al unui cadavru.

Felinarul roşu era atârnat la pupa unei pinase echipate cu vele latine care se legăna ancorată lângă un banian singuratic. Era nava care-l adusese pe doctorul Dismas înapoi din Aeolis. Doi marinari se cocoțaseră în crengile copacului şi se uitau peste țevile lungi ale puştilor lor în timp ce schiful se apropia. Lob s-a ridicat în picioare şi a aruncat o frânghie către tribordul pinasei. Un marinar a prins un capăt al ei şi a fixat bine schiful, iar cineva a sărit peste

parapetul navei, aterizând atât de brusc şi de uşor în scobitura schifului, încât Yama s-a ridicat pe jumătate în picioare, cuprins de panică.
Bărbatul şi-a încleştat mâna pe umărul băiatului:
— Uşurel, uşurel, flăcăiaş, a spus, sau ne dai pe toţi în fluviu.
Era doar cu câţiva ani mai mare decât Yama, cu pieptul gol, bondoc şi vânjos, cu o eşarfă de ofiţer legată la brâul pantalonilor săi albi strâmţi. Chipul său lat, belicos, încadrat de un nor de păr slobod, roşu-auriu, era brăzdat de cicatrice ca o mască de lut pe care cineva o spărsese şi-o reparase de mântuială, dar privirea-i era sinceră şi încerca să preţăluiască totul, fiind însufleţită de o inteligenţă jovială.
Ofiţerul a ţinut schiful locului în timp ce doctorul Dismas s-a căţărat cu stângăcie pe scara scurtă din frânghie care fusese lăsată-n jos pe-o parte a pinasei, dar, atunci când i-a venit rândul, Yama a dat la o parte mâna ofiţerului şi a sărit s-apuce balustrada pupei.
I s-a tăiat răsuflarea când pântecele şi picioarele i s-au izbit de scândurile care clincăneau ale carenei pinasei, iar durerea i-a zvâcnit prin braţ şi umeri în timp ce aceştia-i preluau greutatea, dar s-a tras totuşi în sus, şi-a trecut un picior peste parapet şi s-a rostogolit apoi peste el, aterizând în poziţie ghemuită pe puntea

platformei de la pupă, la picioarele desculțe ale unui marinar uluit.
Ofițerul a izbucnit în hohote de râs şi a sărit de pe loc până la parapet şi-apoi, lesne şi lin, pe punte. A spus:
— Are curaj, doctore!
Yama s-a ridicat în picioare. Îşi lovise genunchiul drept şi-acesta îi pulsa, iute. Doi marinari se sprijineau de bara de cârmit, iar un bărbat înalt îmbrăcat în negru stătea în picioare lângă ei. Singurul catarg al pinasei era înşurubat la marginea platformei de la pupă; sub el, treizeci de vâslaşi goi, cu excepția unor şorțulețe ce le acopereau vintrele, stăteau pe două rânduri ce se clătinau. Prora ascuțită era curbată-n sus, cu ochiul stilizat al unui şoim pictat în lateral. Un tun mic, urcat pe un afet rotitor, era potrivit în ciocul prorei, iar artileristul lui tocmai se întorsese să vadă cum urcă Yama la bord, rămânând însă c-un braț odihnindu-i-se pe uzatul încărcător al armei.
Yama s-a uitat la bărbatul înveşmântat în negru şi a spus:
— Unde este căpetenia care doreşte să mă cumpere?
Doctorul Dismas a sărit, cârcotaş:
— Îmi displace să fac afaceri în timp ce sunt îndreptate arme spre mine.
Ofițerul a făcut un semn şi cei doi marinari cocoțați în ramurile banianului de deasupra

pinasei şi-au coborât puştile.

— Doar o măsură de precauție, domnule doctor Dismas, în caz c-ai fi adus cu tine niscai oaspeți nepoftiți. Dacă v-aş fi vrut împuşcați, Dercetas şi Diomedes v-ar fi secerat de pe când încă mai vâsleați şi ocoleați capătul golfului. Dar să n-ai nicio teamă, prietene, căci eu, unul, am tot atâta nevoie de tine pe cât ai tu de mine.

Yama a spus din nou, tare:

— Unde este această căpetenie?

Ofițerul cu pieptul dezgolit a izbucnit în râs:

— Ei bine, iată-mă chiar aici, a zis şi i-a întins băiatului mâna.

Yama a luat-o. Strânsoarea ofițerului era fermă, aceea a unui bărbat puternic care este încrezător în puterea lui. Degetele i se terminau cu gheare care ieşiseră un pic din tecile lor şi i-au zgâriat băiatului palma.

— Mă bucur să te cunosc, Yamamanama, a zis ofițerul.

Ochii lui mari erau aurii, cu irisuri maro-deschis, singura trăsătură frumoasă a chipului său distrus. Pleoapa stângului era trasă în jos de o cicatrice adâncă, strâmbă, care-i mergea de la sprânceană până la bărbie.

— Războiul ăsta plodeşte eroi cum plodeşte bălegarul muşte, a remarcat doctorul Dismas, dar Enobarbus e un luptător aparte. A pornit-o-n larg vara trecută ca un biet locotenent. A condus o barcă de patrulare mai mică decât

aceea pe care-o conduce în prezent într-un port al inamicului unde a scufundat patru nave şi a avariat încă o duzină înainte ca propria-i bărcuță să se scufunde sub el.

— Nimic altceva decât o aventură norocoasă, a intervenit Enobarbus însuşi. Ne-am ales cu o partidă de înot al naibii de lungă şi c-un marş încă şi mai lung după.

Doctorul Dismas a continuat:

— Dacă Enobarbus are un cusur, apoi acela e, cu siguranță, modestia lui. După ce ambarcațiunea i-a fost scufundată, a comandat cincisprezece oameni – întregul său echipaj – printre liniile duşmanului cale de vreo douăzeci de leghe şi nu l-a pierdut nici măcar pe unul dintre ei. A fost răsplătit cu comanda propriei sale divizii, iar acum merge în josul râului să o preia. Cu ajutorul tău, Yamamanama, va conduce în curând cu mult mai mult de-atât.

Enobarbus a rânjit cu gura până la urechi:

— Cât priveşte modestia mea, Dismas, te am mereu pe tine la îndemână să m-ajuți s-o practic. Pentru că, dac-am parte de vreun defect, tu eşti al naibii de iute în a-mi atrage atenția asupra lui. Ce noroc pe noi, Yamamanama, că-l cunoaştem amândoi.

— Cu siguranță, norocul e mai mult de partea ta, a răspuns Yama.

— Fiecărui erou trebuie să i se aducă aminte de propria-i umanitate, din când în când, a răspuns

doctorul Dismas.
— Norocul e de partea amândurora, i-a zis Enobarbus băiatului. O să scriem istoria împreună, tu şi cu mine. Asta, de bună seamă, dacă eşti, într-adevăr, ceea ce pretinde Dismas c-ai fi. A fost tare atent să nu aducă nicicând cu sine şi vreo probă în acest sens, ca să fiu nevoit să-l păstrez în viață. E un ins grozav de viclean.
— Am mințit de multe ori în viața mea, i-a replicat apotecarul, dar de data asta chiar spun adevărul. Căci adevărul e atât de uluitor, că orice minciună ar păli în fața lui, ca o lumânare-n lumina soarelui. Cred că s-ar cuveni să plecăm. Diversiunea mea a fost splendidă, atâta timp cât a ținut, numai că deja nava a ars aproape în întregime şi, deşi Edilul acelui orăşel mangosit o fi un om slab, nu-i nici pe departe un prost. Soldații lui au scotocit dealurile după ce oamenii mei au dat foc primei nave, dar de data asta vor scotoci apa.
— Ar fi trebuit să ai încredere în oamenii mei, Dismas, i-a spus Enobarbus. Noi am fi putut ridica băiatul acum două nopți.
— Şi totul ar fi luat sfârşit de îndată dacă v-ar fi văzut cineva. Trebuie să pornim de îndată sau Edilul se va întreba de ce nu veniți în ajutorul navei incendiate.
— Nu, a spus Enobarbus, o să mai zăbovim pe-aici oleacă. Mi-am adus propriul medic cu mine, iar el o s-arunce o privire asupra băiatului.

Şi, zicând acestea, ofițerul i-a făcut semn să se apropie bărbatului în negru. Acesta era din aceeaşi seminție ca şi Enobarbus, numai că mult, mult mai bătrân. Deşi păşea şi el cu acelaşi pas sprinten, avea totuşi un burdihan ce se legăna confortabil, iar coama lui, lăsată să-i fluture liber pe lângă față, era înspicată cu fire albe. Numele său era Agnitus.

— Dă-ți jos cămaşa, băiete, a cerut medicul. Hai să vedem din ce eşti făcut.

— E mai bine să faci tu însuți ce ți se cere, l-a sfătuit doctorul Dismas. Te pot pune la pământ şi să te lege fedeleş, iar apoi s-o facă oricum, şi asta va fi mult mai umilitor, te asigur. Totul va fi bine. În curând o să-mi mulțumeşti.

— Nu prea cred, i-a tăiat-o Yama, dar şi-a scos, totuşi, cămaşa peste cap fără să crâcnească.

Acum, că ştia că nu va fi ucis, băiatul simțea un tremur de emoție. Aceasta era aventura la care tot visase, dar, spre deosebire de visurile sale, nu mai era sub controlul lui.

Medicul, Agnitus, l-a aşezat pe Yama pe-un scăunel, i-a luat brațul drept, i-a răsucit încheieturile degetelor şi mâinii, apoi cotul, şi-a trecut degetele reci şi tari peste coastele lui şi i-a împuns şira spinării. I-a băgat o lumină-n ochiul drept şi s-a holbat cu atenție la el, apoi a potrivit un coif scheletic pe scalpul lui Yama şi a răsucit diverse şuruburi până când capetele lor boante i-au prins acestuia craniul şi a înregistrat

măsurătorile într-un carnețel acoperit c-o pânză impermeabilă.

Cuprins de nerăbdare, doctorul Dismas nu s-a mai putut abține şi-a spus:

— O să constați că are o structură osoasă aparte, dar adevărata dovadă se află în genotipul său. Şi nu prea-mi vine să cred că poți face genul acela de experiment aici.

Agnitus a părut să nu-l ia în seamă şi i-a zis lui Enobarbus:

— Are dreptate, domnul meu. Trebuie să iau o probă din sângele băiatului şi una din pielea obrazului din interiorul gurii sale. Dar pot să-ți spun de pe acum că seminția sa nu-i una pe care s-o pot recunoaşte, şi-am văzut o groază la viața mea. Şi nu-i niciun construct chirurgical, decât dacă nu cumva apotecarul nostru e cu mult mai şiret decât mine.

— Nu mi-aş permite una ca asta, a spus doctorul Dismas.

— O dovadă prin eliminare e mult mai puțin satisfăcătoare decât una prin demonstrare, a spus Enobarbus. Dar, dacă nu cumva vrem să dăm buzna şi să jefuim biblioteca Departamentului Apotecarilor şi Hirurgilor, trebuie să ne mulțumim cu ceea ce avem.

— E adevărat, a confirmat doctorul Dismas. Nu m-am jurat deja c-aşa-i? Şi, oare, nu împlineşte el profeția ce ți-a fost făcută ție?

Enobarbus a dat aprobator din cap:

— Yamamanama, te-ai considerat dintotdeauna a fi un ins aparte. Ai o imagine clară asupra propriului tău destin?

Yama şi-a tras înapoi cămaşa pe cap. Îi plăcea sinceritatea fără rezerve a lui Enobarbus, dar nu avea încredere în el deoarece era, în mod limpede, aliatul doctorului Dismas. Îşi dădu seama că toată lumea se uita la el, aşa c-a spus, sfidător:

— Aş zice că eşti un bărbat mândru şi ambițios, Enobarbus, un adevărat conducător care e firesc să caute o răsplată mai mare decât o simplă promovare. Crezi că te pot ajuta, deşi eu, unul, nu văd cum – decât dacă asta are de-a face cu circumstanțele naşterii mele. Doctorul Dismas ştie ceva despre asta, cred, dar îi place să țină oamenii pe jar.

Enobarbus a izbucnit în râs:

— Bine spus! Ne citeşte pe-amândoi ca şi cum am fi nişte cărți deschise, Dismas. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Şi Edilul care voia să-l facă un biet funcționăraş! A exclamat apotecarul plin de dezgust.

— Edilul aparține unei părți a departamentului nostru care nu s-a făcut remarcată pentru imaginația sa, a răspuns ofițerul. De aceea bărbaților ca el le este încredințată administrarea orăşelelor lipsite de orice importanță. Te poți baza pe ei tocmai pentru că

nu au pic de imaginație. N-ar trebui să-l condamnăm pentru ceea ce, în funcția lui, e o adevărată virtute. Yamamanama, ascultă-mă! Cu ajutorul meu, lumea-ntreagă îți este aşternută la picioare. Ai considerat întotdeauna că eşti de-obârşie deosebită, ştiu asta. Ei bine, Dismas a descoperit că eşti unic şi m-a convins că faci parte din destinul meu.

Şi apoi, acel tânăr puternic a făcut un lucru extraordinar: a îngenuncheat înaintea lui Yama şi şi-a plecat capul până când fruntea sa a atins puntea. A privit în sus prin încâlcitura coamei sale şi a spus:

— Te voi servi bine, Yamamanama. Mă jur pe viața mea. Împreună vom salva Confluența.

— Te rog, ridică-te! L-a rugat Yama care era înfricoşat de acest gest, căci marca un moment solemn a cărui semnificație nu o înțelegea pe deplin. Nu am habar de ce am fost adus aici sau de ce spui toate lucrurile acestea, dar eu, unul, nu am cerut să se întâmple nimic din toate astea şi nici nu vreau aşa ceva.

— Stai smirnă, a şuierat apotecarul şi a înşfăcat partea de sus a brațului lui Yama cu o ciupitură plină de cruzime.

Enobarbus s-a ridicat în picioare:

— Dă-i pace, Dismas! Domnul meu… Yamamanama… suntem pe punctul de a ne îmbarca într-o călătorie dificilă şi plină de primejdii. Toată viața mea n-am făcut altceva

decât să muncesc pentru a o pregăti. Pe când nu eram decât un pui, am fost binecuvântat cu o viziune. S-a întâmplat în templul seminției mele, în Ys. Mă rugam pentru fratele meu care murise pe câmpul de luptă cu o sută de zile înainte. Vestea abia ajunsese la mine. Mă rugam să-l pot răzbuna şi să pot să joc un rol în salvarea Confluenței de eretici. Eram foarte tânăr, aşa cum poți, de bună seamă, să-ți închipui, şi tare prostuț, dar rugăciunilor mele li s-a răspuns. Altarul s-a aprins şi o femeie înveşmântată-n alb a apărut şi mi-a spus care era destinul meu. Am acceptat, şi de-atunci încoace am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-l duc la bun sfârşit. Yamamanama, să-şi cunoască soarta reprezintă un privilegiu acordat doar câtorva oameni şi o responsabilitate tare greu de purtat. Cei mai mulți îşi duc viețile cum pot, de pe-o zi pe alta. Eu, unul, trebuie să-mi trăiesc viața urmărind un ideal. M-a despuiat de umanitatea mea la fel cum credința îl despoaie pe un pustnic de toate bunurile lui lumeşti, şi mi-a concentrat toată viața asupra unui singur punct. Nimic altceva nu mai contează pentru mine. Cât de des mi-am dorit ca obligația asta să-mi fie ridicată de pe umeri, dar nu s-a întâmplat aşa, iar eu am ajuns să accept asta. Aşa că iată-ne, aşa cum a fost prezis cu ani şi ani în urmă.

Enobarbus a zâmbit pe neaşteptate. Zâmbetul i-a transformat chipul zdrumicat ca un foc de

artificii care, izbucnind de-a lungul şi de-a latul cerului cuprins de beznă, transformă noaptea. A pocnit din palme:

— Am vorbit destul pentru moment. O să spun mai multe, Yamamanama, promit, dar trebuie să aştept până când vom fi în siguranță. Plăteşte-ți oamenii, Dismas. Purcedem, în cele din urmă, în călătoria noastră.

Doctorul Dismas şi-a scos pistolul:

— Ar fi bine dacă nava ta ar pune ceva distanță între noi şi schiful lor mizerabil. Nu sunt prea sigur care-i raza de acțiune a chestiei ăsteia.

Enobarbus a dat aprobator din cap:

— Probabil că-i cel mai bine aşa. Ei ar putea ghici totul şi, mai mult ca sigur, nu-şi vor putea ține gura.

— Îi supraapreciezi, a spus doctorul Dismas. Merită să moară pentru că mi-au pus planurile în pericol cu prostia lor. În plus, nu pot să sufăr bădărănia şi-am fost exilat printre creaturile astea necivilizate vreme de un an de zile. Chestia asta va fi absolut cathartică.

— N-am chef să mai aud nicio vorbuliță! Omoară-i cum se cuvine şi nu mai încerca să te tot justifici.

Enobarbus s-a întors cu spatele pentru a-şi transmite ordinele şi, în chiar acel moment, unul dintre marinarii cocoțați pe ramurile banianului de care era ancorată pinasa a strigat din toți bojocii:

— Navă! Navă-n față!
— Treizeci de grade spre prora tribord, a adăugat tovarăşul său. Jumătate de leghe şi se-apropie iute.
Enobarbus şi-a transmis ordinele fără să clipească:
— Tăiați frânghiile de ancorare de la proră şi de la pupă. Dercetas şi Diomedes, treceți imediat la posturile voastre! Pregătiți vâslaşii, ne desprindem la comanda mea. Vreau treizeci de bătăi pe minut de la voi, flăcăi, şi fără lenevie, c-altfel suntem cu toții nişte oameni morți.
În mijlocul acestui brusc iureş de activitate, în timp ce vâslele erau ridicate şi marinarii hăcuiau frânghiile de ancorare, Yama şi-a întrezărit şansa de-a evada. Doctorul Dismas s-a repezit, încercând să-l înşface, dar a fost mult prea lent. Băiatul a făcut un salt peste parapet şi a aterizat cu duritate în scobitura schifului:
— Vâsliți! A strigat Yama la Lud şi la Lob. Vâsliți dacă vreți să scăpați cu viață!
— Puneți mâna pe el! A strigat apotecarul de deasupra lor. Puneți mâna pe el şi asigurați-vă că nu-l scăpați!
Lud s-a repezit înainte:
— E spre binele tău, peştişorule! A spus.
Yama s-a ferit de lovitura neîndemânatică a lui Lud şi s-a retras spre pupa schifului:
— Vrea să vă omoare pe-amândoi!
— Înşfăcați-l, tolomacilor! A ținut-o apotecarul

pe-a lui.

Yama s-a agăţat de marginile schifului şi a legănat barca dintr-o parte într-alta, dar Lud stătea ferm pe picioare. A rânjit cu gura până la urechi:

— Asta n-o să-ţi fie de niciun folos, peştişorule! Şezi binişor locului şi poate că n-o să te vatăm.

— Vatămă-l orice-ar fi! Sări Lob.

Yama a ridicat felinarul cu alcool şi l-a izbit de scobitura schifului. Imediat, flăcări albastre translucide au ţâşnit în sus. Lud a dat înapoi şi schiful s-a înclinat cu violenţă. O căldură de nesuportat l-a izbit pe Yama în faţă; băiatul a tras adânc aer în piept şi a plonjat în râu.

A înotat cât de repede a putut, înainte de a ieşi din nou la suprafaţă şi a trage o gură din aerul care l-a ars până-n străfundurile copacului răsturnat al plămânilor săi. A tras de şireturile cizmelor sale grele şi le-a aruncat din picioare.

Schiful era purtat tot mai departe de marginea pinasei. Flăcările pâlpâiau strălucitor în scobitura lui. Lud şi Lob încercau să stingă focul cu cămăşile lor. Marinarii aruncau frânghii pe-o parte a pinasei şi urlau la cei doi să se dea bătuţi şi să urce la bord. O văpaie năprasnică se înteţea de partea cealaltă a pinasei, transformând totul într-o umbră a sa. Tunul de la prora navei se făcu auzit: o explozie aspră, zăngănitoare, şi-apoi încă una.

Yama a înotat cât de tare a putut şi, când s-a

răsucit, în cele din urmă, să facă pluta pe spate, gâfâind din greu, întreaga scenă i s-a desfăşurat în fața ochilor. Pinasa aluneca din ce în ce mai departe de banian de acum, lăsând schiful care ardea în urmă. O uriaşă navă strălucitoare se îndrepta spre pinasă. Era o fregată cu carena îngustă, cu cele trei catarge ale sale îngrămădite de vele pătrate şi cu fiecare părticică a sa radiind c-un foc rece. Tunul pinasei se auzi din nou, şi s-au auzit şi pârâiturile puştilor care trăgeau. Şi atunci doctorul Dismas şi-a slobozit pistolul şi, pentru o clipă, o lance îngustă de foc sângeriu a spintecat noaptea.

MĂJARUL

Împuşcătura doctorului Dismas trebuie că-şi ratase ținta, fregata strălucitoare, căci aceasta se îndrepta, amenințătoare şi neabătută, către pinasa, ale cărei vâsle ce se tot ridicau şi coborau căpătaseră un ritm ferm şi rapid, în timp ce nava se îndepărta de schiful incendiat şi începea să se întoarcă spre urmăritorul său. Yama a înțeles că Enobarbus plănuia să-şi răsucească nava şi să se apropie de fregată pe partea stângă a acesteia, să treacă pe sub tunurile ei şi să-i măture părțile cu propriile arme; dar, înainte de a putea să completeze această manevră, fregata s-a legănat ca o frunză bătută de vânt. Într-o clipă, prora ei s-a înălțat amenințătoare deasupra pinasei atacate, al cărei tun bubuia sfidător, şi Yama a

auzit un strigăt.

Dar, chiar în clipa când a lovit pinasa, fregata s-a dizolvat într-o ceață de lumină albă care se împrăştia. Yama înota pe spate în apa rece, urmărind cum pinasa este înghițită de-o sferă de ceață albă care clocotea până mai sus de brațul întins al Galaxiei. Un punct de lumină violet a țâşnit din acest val de ceață luminoasă ce se împrăştia, ridicându-se tot mai sus pe cerul nopții până când s-a topit vederii.

Yama nu s-a oprit să se minuneze de acest miracol, căci ştia că Enobarbus va începe să-l caute de îndată ce pinasa va fi scăpat de ceață. Aşa că s-a răsucit în apă şi a început să înoate. Deşi se îndrepta spre țărmul îndepărtat, întunecat, s-a trezit repede într-un curent iute care l-a dus printre o puzderie de baniani risipiți ici-colo. Îşi aveau rădăcinile înfipte într-un banc de pietriş pe care, din când în când, băiatul îl putea atinge uşor cu degetele picioarelor; dac-ar fi fost la fel de înalt ca Edilul, ar fi putut să stea drept, cu capul ieşit binişor din apa care curgea sprintenă.

La început, banianii nu erau mai mult decât nişte mâini de frunze lătărețe şi lucioase care se înălțau, țepene, deasupra apei, dar curentul l-a purtat pe Yama mai adânc în interiorul unui adevărat labirint de canale late ce şerpuiau printre pâlcuri de copaci mai mari. Aici, banianii se înălțau în hățişuri dese deasupra rădăcinilor

de sprijin îndoite în arce joase şi tivite cu rogojini de rădăcini de hrănire însuflețite de bancuri de peştişori care scânteiau ca nişte puncte roşii şi verzi de luminiscență îndepărtându-se de băiat.

Cu ultimele puteri, Yama a înotat spre unul dintre cei mai mari baniani în timp ce era purtat pe lângă el. Apa rece îi răpise capacitatea de a simți orice fel de senzație în membre, iar muşchii umărului şi brațelor îl dureau din cauza extenuării. S-a aruncat pe plasele plutitoare de rădăcini de hrănire şi, trecând razant pe lângă şiraguri de scoici de râu şi de midii, s-a târât pe un trunchi neted, care stătea la orizontală, şi apoi a zăcut acolo, gâfâind cu gura căscată ca un peşte ce tocmai învățase şmecheria cu respiratul aerului.

Îi era prea frig, era prea ud şi prea înfricoşat ca să adoarmă, şi, în plus, ceva din desişurile încâlcite de ramuri şi frunze ale copacului se pusese pe un piuit subțire şi monoton ca plânsul agitat al unui bebeluş bolnav. Băiatul rămase cu spatele sprijinit de-o rădăcină arcuită, privind cum cel mai de sus braț al Galaxiei apune în spatele vălului de ceață vag luminiscentă care se întinsese pe leghe şi leghe deasupra fluviului negru. Undeva în acea pâclă se afla pinasa lui Enobarbus, pierdută, orbită. Adusă în starea aceasta de ce soi de aliați stranii sau de coincidențe încă şi mai stranii? Partea de sus a vălului lat de ceață fierbea ca laptele care

clocoteşte; Yama s-a uitat la cerul negru de deasupra, să zărească întoarcerea scânteii violete a maşinii. Rugăciunile-i fuseseră ascultate şi li se dăduse răspuns, s-a gândit şi l-a cuprins un fior.

A ațipit şi apoi s-a trezit, şi-a ațipit din nou şi s-a deşteptat c-o smucitură dintr-un vis atât de limpede, că-i păruse aievea. Se făcea că stătea-n picioare pe puntea zburătoare a fregatei fantomatice în timp ce aceasta se-apropia amenințătoare de pinasă. Nava avea un echipaj format nici din oameni, nici măcar de stafii sau din strigoi, ci dintr-o grămadă de lumini fără de astâmpăr care răspundeau la comenzile sale nerostite cu o inteligență vioaie şi încrezătoare, care nu punea nicio întrebare. Zakiel îl învățase că, deşi visele erau, de obicei, însăilate din fragmentele experienței de peste zi, uneori ele puteau fi mai mult de atât, puteau fi prevestiri ale viitorului ori cimilituri ale căror răspunsuri reprezentau chei ale modului cum era condusă viața celui care visa. Yama nu ştia dacă acest vis fusese din primul sau din cel de-al doilea soi, cu atât mai puțin ce putea să însemne, dar, atunci când s-a deşteptat, a descoperit că-l lăsase c-o groază ce nu voia să se desprindă de el, de parcă fiecare acțiune i-ar fi putut fi cumva amplificată cu consecințe îngrozitoare.

Galaxia apusese şi răsăritul atingea torentul fluviului cu o lumină plumburie. Vălul de pâclă

dispăruse; nu se mai vedea nici urmă de pinasă. Yama a moțăit din nou şi s-a trezit cu lumina soarelui dănțuindu-i pe față, filtrată printre frunzele agitate ale banianului. Şi-a dat seama că se afla pe o creangă largă ce se arcuia uşurel afară din apă şi mergea dreaptă ca un drum vechi direct spre inima formată dintr-o încâlcitură densă de frunze a banianului, fiind traversată de rădăcini arcuite şi de ramuri mai mici din care coborau rădăcini de sprijin direct în apă. Frunzele lucioase ale copacului atârnau pretutindeni ca faldurile c-o adâncime fără de sfârşit ale unei zdrențuite mantii verzi, iar scoarța crengilor sale, neted ridată ca pielea, era colonizată de licheni care atârnau, asemenea draperiilor din dantelă cenuşie, de butoiaşele bromeliaceelor şi de inflorescențele stacojii şi aurii şi de-un alb pur ale orhideelor epifite.

Pe Yama îl durea fiecare muşchi. Şi-a scos cămaşa şi pantalonii uzi şi le-a atârnat pe-o ramură, apoi s-a apucat de exercițiile pe care le învățase de la sergentul Rhodean până când, în cele din urmă, încheieturile şi muşchii i s-au destins. A băut apoi apă rece cu pumnul, speriind bancuri de crevete Anostraca ce s-au împrăştiat cât mai departe de umbra sa, şi s-a stropit cu apă pe față până când pielea a început să-l furnice din cauza sângelui ce începuse să-i gonească prin vene.

Yama ieşise la mal pe o margine a banianului

care privea spre malul depărtat al fluviului. Şi-a aruncat hainele umede pe umăr şi, gol-puşcă, a apucat-o prin desişurile copacului, la început urmând ramura cea lată şi apoi, atunci când aceasta s-a alăturat alteia şi s-a îndoit în sus spre baldachinul înalt, împestrițat de umbra frunzelor, s-a strecurat printre încâlceala ramurilor mai mici. Întotdeauna era apă stătută, neagră, undeva sub dantela sporadică a crengilor şi rădăcinilor de susținere. Micuțe păsări colibri, înveşmântate în albastru electric şi verde de smarald, de parc-ar fi fost smălțuite de cel mai măiestru artist, zburdau din floare-n floare. În timp ce îşi căuta pe dibuite drumul printre draperiile de frunze, nori de muşte-negre se înălțau şi-i intrau în ochi şi-n gură. În cele din urmă, a zărit cerul albastru printr-o cascadă de lujeri verzi. A dat la o parte tulpinile moi, unite, şi a păşit printre ele pe o limbă de pământ înclinată şi acoperită de muşchi unde o luntrişoară de tipul celor folosite de măjari era trasă pe malul minuscul.

Carapacea înnegrită şi răsucită cu fundu-n sus a unei broaşte țestoase caret conținea cenuşa unui foc mititel, caldă încă, după cum a observat Yama când a cernut-o printre degete. Băiatul şi-a tras pe el cămaşa şi pantalonii uzi şi a strigat, dar nimeni nu i-a răspuns, aşa că s-a uitat de jur împrejur şi a descoperit repede o potecă şerpuită care ducea departe de limba de pământ.

Un moment mai târziu, după cea de-a doua cotitură a cărării, a dat peste măjarul încâlcit într-o plasă grosolană din fire negre.

Firele erau de soiul celor pe care cei din neamul Amnan le foloseau pentru a prinde lilieci şi păsări, fibre de răşină la fel de zdravene ca oțelul, acoperite cu mii de bule mititele care, atunci când erau atinse, eliminau un clei puternic.

Firele se prăbuşiseră parțial atunci când măjarul se poticnise-n ele, iar el atârna ca un cadavru într-un linţoliu ce se destrăma, c-un braț prins deasupra capului şi celălalt legat fedeleş pe lângă el.

Bărbatul n-a părut deloc surprins când l-a văzut pe Yama şi a spus, c-o voce calmă şi răguşită:

— Omoară-mă repede. Ai milă.

— Şi eu care speram să te scap!

Măjarul s-a holbat la el. Nu era îmbrăcat decât c-un şorțuleț care-i acoperea vintrele, iar pielea lui palidă era împestrițată cu insulițe de-un verde-deschis. Părul negru îi atârna în vițe soioase încâlcite în jurul feței sale lătărețe şi lipsite de bărbie ca de broscoi. Gura-i lată atârna larg căscată, dând la iveală şiruri de dințişori triunghiulari. Avea ochi apoşi, bulbucați, şi o membrană transparentă a plesnit uşor peste globii lor de trei ori înainte ca pescarul să răspundă:

— Nu eşti unul dintre Nămoloşi.

— Vin din Aeolis. Tatăl meu este Edilul oraşului.

— Nămoloşii cred că ei cunosc fluviul. E drept, pot înota olecuță, dar îs lacomi şi-i poluează apele.
— Unul dintre ei pare să te fi prins în plasă.
— Vei fi fiind fiul vreunui neguțător, probabil. Noi facem schimburi cu ei, pentru amnar şi cremene. Nu, să nu te apropii mai mult de-atât sau vei fi şi tu prins. Nu-i decât un singur mod de-a mă scăpa şi nu crez că-l cari cu tine.
— Ştiu cum funcționează fibrele, a spus Yama, şi-mi pare rău că nu am ce-mi trebuie pentru a te elibera. Nu am nici măcar un pumnal.
— Nici măcar oțelul nu le poate tăia. Lasă-mă! Îs un om mort, bun numai să umple burdihanele Nămoloşilor. Ce faci?
Yama şi-a dat seama că suprafața potecii nu era decât o rogojină buretoasă din rădăcini sârmoase, frunze căzute şi filamentele încâlcite ale lichenilor epifiți. S-a întins pe burtă şi şi-a împins mâna prin rogojina groasă până când degetele i-au atins apa. A privit apoi spre măjar şi-a spus:
— I-am văzut pe cei din neamul tău folosind capcane cu momeală pentru a prinde peşte. Ai şi tu una pe luntrişoara ta? Şi-o să mai am nevoie şi de nişte sfoară sau frânghie.
În timp ce Yama muncea, măjarul, al cărui nume era Caphis, i-a povestit cum nimerise în plasa lipicioasă, în timp ce căuta ouăle unei specii de lişițe ce-şi făcea cuib în inimile

desişurilor banianilor:

— Ouăle sunt bune de mâncat, a spus, dar nu merită să mori pentru ele.

Caphis trăsese pe țărmul banianului în noaptea care trecuse. Văzuse o mare bătălie, explicase el, şi crezuse că-i mai cuminte să se adăpostească undeva:

— Aşa că-s de două ori nătâng.

În timp ce măjarul vorbea, Yama a tăiat o porțiune din rogojina din licheni şi a legat capcana în poziție verticală de o rădăcină de sprijin. A fost nevoit să folosească lama lăncii scurte a pescarului pentru a tăia sfoara şi şi-a spintecat de câteva ori palma. Şi-a supt crestăturile superficiale înainte de a începe să reaşeze rogojina la locul ei. Capcana se afla în cotitura strânsă a potecii; oricine s-ar fi grăbit în jos pe ea ar fi trebuit să păşească acolo pentru a da colțul.

— Ai văzut mult din bătălie? L-a întrebat pe măjar.

— O navă mare a luat foc. Şi apoi o corăbioară care zăcea de vreo trei zile în largul coastei oraşului Nămoloşilor trebuie c-a dat peste-un duşman, căci a început să tragă-n beznă.

— Dar a mai fost o navă… era uriaşă şi strălucitoare, şi s-a topit într-o pâclă…

Măjarul a reflectat la spusele sale şi-a zis, în cele din urmă:

— M-am întors cu spatele să mă pun la adăpost

de îndată ce-a început puşcarea, aşa cum ar fi făcut orice om c-o brumă de minte. Tu ai văzut şi-o a treia navă? Ei bine, poate că te-ai aflat mai aproape decât mine şi gândesc c-ai văzut mai mult decât ai fi poftit să vezi.

— Ei bine, asta aşa e, a spus Yama ridicându-se în picioare şi sprijinindu-se în coada rezistentă a lăncii.

— Fluviul poartă totul la vale, dacă-l laşi. Aşa vedem noi lucrurile. Ce se face într-o zi se desface şi dispare în a doua şi-apoi urmează un nou început. El s-ar putea să nu vină azi şi nici mâine. N-o să aştepți atât de mult. O să iei luntrişoara şi-o să mă laşi în plata sorții pe care-o merit.

— Tatăl meu a scos în afara legii treburile astea.

— Nămoloşii sunt un neam fățarnic, rătăcit de la drumul cel drept.

Razele soarelui se revărsau printre frunzele lătărețe ale banianului, luminând chipul măjarului; Caphis şi-a mijit ochii şi a adăugat:

— Dac-ai putea aduce nițică apă, asta ar fi o adevărată binecuvântare.

Yama a găsit o cană din răşină sintetică în luntrişoară. Tocmai ce-o cufunda-n apa de la marginea limbii de pământ acoperite de muşchi când a zărit o bărcuță care-şi croia drum spre insulă. Era un schif cârmit de-un singur om. Până ce băiatul s-a cățărat într-o crăcană a banianului, ascunzându-se printre frunzele care

foşneau sus, sus deasupra limbii de pământ, schiful s-a strecurat prin grămada de rădăcini de hrănire care îngrădeau banianul.

Yama l-a recunoscut pe bărbat. Grog sau Greg. Unul dintre muncitorii holtei care îngrijeau paturile de midii de la gura de vărsare a râului Breas. Era greoi şi încet şi purta doar un kilt slinos. Pielea cenuşie a umerilor şi spatelui îi era împestrițată cu o spuzeală purpurie, precursoarea ulcerației pielii care îi afecta pe acei Amnan ce munceau prea multă vreme în lumina soarelui.

Băiatul a privit, cu gura uscată şi inima bubuindu-i repede-repede-n piept, cum bărbatul îşi leagă barca şi cum examinează luntrişoara şi cenuşa rece din carapacea de broască-țestoasă. A urinat apoi pentru ceea ce a părut a fi o perioadă tare lungă de timp şi-abia după aceea a pornit-o pe potecuță.

O clipă mai târziu, în timp ce Yama cobora din ascunzătoarea lui, devenit tare neîndemânatic pentru că nu îndrăznea să dea drumul lăncii scurte a măjarului, cineva, bărbatul sau pescarul, a țipat. Strigătul a speriat doi bâtlani albi care stătuseră cocoțați printre cele mai de sus ramuri ale copacului; păsările au zburat sus în văzduh şi s-au îndepărtat dând din aripi în timp ce Yama se furişa pe cărare, ținând strâns încleştată-n ambele mâini sulița.

Deodată s-a simțit o teribilă zguduire în frunzele

de la curba potecii. Bărbatul se zbătea cufundat până la brâu prin rogojina ruptă pe care Yama o folosise pentru a ascunde cursa. Capcana mare avea gura largă şi era lungă de două şchioape, subțiindu-se într-un vârf tocit. Era împletită din rădăcini de sprijin tinere şi mlădioase, iar vârfuri ascuțite din bambus fuseseră fixate pe interior, cu capetele îndreptate în jos, astfel încât, atunci când un peşte pătrundea pentru a trage de momeală, nu mai putea să dea înapoi şi să iasă. Aceşti țepi se înfipseseră în carnea piciorului bărbatului atunci când acesta încercase să scape, iar acum el sângera abundent şi grohăia de durere în timp ce se împingea în mâini asemenea cuiva care-ar fi încercat să-şi scoată o cizmă foarte strâmtă. Nu l-a văzut pe Yama până când vârful lăncii acestuia i-a împuns faldurile groase de piele pistruiată de pe ceafă.

După ce Yama a folosit spray-ul care dizolvă cleiul fibrelor, Caphis vru să-l ucidă pe bărbatul care dorise să-l omoare şi să-l mănânce, dar tânărul s-a ținut bine de suliță şi, în cele din urmă, măjarul s-a mulțumit să-l lege pe Amnan cu degetele mari la spate şi să-l abandoneze acolo, cu piciorul încă bine prins în capcană.

Bărbatul s-a pus pe urlat de îndată ce Yama şi pescarul au dispărut din raza sa vizuală:

— Doar v-am dat drăcia aia de spray, nu? N-am vrut să fac niciun rău. Dă-mi drumu', conaşule! Dă-mi drumu' şi n-o să suflu o vorbuliță, mă jur!

Încă mai striga din toți bojocii când Caphis şi Yama ieşeau în larg, depărtându-se de banian.

Gambele sfrijite ale măjarului erau atât de lungi, încât genunchii îi ieşeau acestuia în afară până deasupra creştetului, cum stătea pe vine în luntrişoară. Pescarul vâslea cu mişcări domoale, prudente. Fibrele capcanei lăsaseră sute de cicatrice lungi, purpurii, pe pielea galbenă, pătată a pieptului său. A spus că, de îndată ce avea să-şi pună sângele în mişcare, o să-l ducă pe Yama peste râu, la mal.

— Asta, desigur, dacă nu te deranjează să m-ajuți cu undițele mele de peste noapte.

— Ai putea să mă duci la Aeolis. Nu-i departe.

Caphis a dat din cap, aprobând:

— Asta-i drept, nu pot să zic nu, dar mi-ar lua o zi întreagă să trag la vâsle împotriva curentului. Unii dintre noi merg acolo să facă negoț şi de-acolo m-am ales cu vârful ăsta grozav de lance anul trecut. Dar noi nu ne părăsim niciodată bărcile când ne ducem acolo, căci ăla-i un oraş plin de răutate.

— E locul unde trăiesc, i-a răspuns Yama. N-ai a te teme de nimic. Chiar dacă bărbatul acela se eliberează, va fi ars pe rug pentru că a încercat să te omoare.

— O fi, nu zic nu. Dar apoi familia lui va porni o vendetă împotriva familiei mele. Aşa stau lucrurile.

Caphis l-a studiat pe Yama şi-n cele din urmă a

spus:

— O să m-ajuți cu undițele mele, iar eu o să te duc la țărm. Poți merge pe jos până acasă la tine mai iute decât pot eu să te duc vâslind. Dar o să ai nevoie de niscai mic dejun înainte de-a putea să te pui pe muncă, socotesc.

Au tras la mal la marginea unui banian străvechi şi stingher aflat la vreo jumătate de leghe în aval. Caphis a făcut focul din muşchi uscat în carapacea sa de broască țestoasă răsturnată şi a fiert ceaiul în cana de răşină, folosind fâşii subțiri din scoarța unui tufiş stufos care creştea, pretindea el, sus, sus de tot, pe creştetele încâlcite ale banianilor. Când ceaiul a început să clocotească, a aruncat în el nişte semințe netede care l-au făcut să spumege şi i-a întins cana lui Yama.

Ceaiul era amar, dar, după prima sorbitură, băiatul a simțit cum îl încălzeşte, cum îi pune sângele în mişcare, aşa c-a băut fiertura până la ultimul strop. A stat apoi lângă foc, mestecând o fâşie de peşte uscat, în timp ce Caphis se mişca de colo-colo pe turbăria denivelată a luminişului unde debarcaseră. Cu picioarele-i lungi, butoiaşul scurt al trupului şi cu paşii lui înceți, chibzuiți şi apăsați, măjarul arăta ca un bâtlan. Degetele de la picioare îi erau unite, iar ghearele încovoiate cu care se terminau acestea, precum şi pintenii de deasupra călcâielor îl ajutau să se cațere pe ramurile netede şi întrețesute ale

banianului. A adunat seminţe şi licheni şi un soi special de muşchi, şi a scos afară larve grase de cărăbuşi din lemnul putrezit pe care le-a hăpăit de îndată, scuipându-le capetele.

Tot ce şi-ar putea dori cineva se găsea în baniani, i-a spus Caphis lui Yama. Măjarii zdrobeau frunzele pentru a le transforma într-o pastă fibroasă din care îşi ţeseau hainele. Capcanele lor, precum şi crivacurile luntrişoarelor lor, erau făcute din rădăcini de susţinere tinere, iar carenele erau împletite din fâşii de scoarţă lăcuite cu o substanţă distilată din seva copacului. Miezul fructului de banian, care lega rod tot timpul anului, putea fi pisat, devenind o făină. Otrava folosită pentru a ameţi peştii era extrasă din pielea unui soi de brotac care vieţuia în băltoacele mititele formate în vazele vii ale bromeliaceelor. O sută de soiuri de peşti se învârtejeau de jur împrejurul rădăcinilor de hrănire şi o mie de soiuri de plante creşteau pe ramuri; toate îşi aveau propria întrebuinţare şi propriile spirite protectoare care trebuiau îmbunate pe rând.

— Nu prea ne lipseşte mare lucru, cu excepţia metalelor şi-a tutunului, şi de-aia facem negoţ cu voi, oamenii de pe pământ. Altfel, suntem la fel de liberi ca peştii, şi-aşa am fost dintotdeauna. Nu ne-am ridicat niciodată deasupra eurilor noastre animalice, de când Proteguitorii ne-au dat banianii drept tărâm pe care să-l stăpânim,

şi asta-i scuza pe care o folosesc Nămoloşii când ne vânează. Dar suntem o seminţie veche, care-a văzut multe, şi-avem memorie bună, ne-amintim lucruri care s-au petrecut demult. Totul se-ntoarce la fluviu, spunem noi, şi-asta e, în general, adevărat.

Caphis avea un tatuaj pe umărul stâng, un şarpe conturat în negru şi roşu care se încolăcea astfel încât îşi putea înghiţi propria coadă. Măjarul şi-a atins pielea de sub tatuaj cu gheara degetului mare şi-a zis:

— Până şi fluviul se-ntoarce la el însuşi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, tu unde crezi că se duce fluviul atunci când cade peste marginea lumii? Se înghite pe sine însuşi şi se reîntoarce de unde-a izvorât, reînnoindu-se astfel. Aşa au făcut Proteguitorii lumea, iar noi, care-am fost aici încă de la începuturi, ne amintim cum era. În ultima vreme, lucrurile s-au mai schimbat. An de an, fluviul se împuţinează. Poate că nu îşi mai muşcă propria coadă, dar, dacă într-adevăr aşa este, nu pot spune unde se duce atunci.

— Tu… seminţia ta îşi aminteşte de Proteguitori?

Lui Caphis i s-au împăienjenit ochii. Vocea i-a căpătat o cadenţă de melopee:

— Înainte de Proteguitori, universul era un deşert de gheaţă. Proteguitorii au adus lumina care a topit gheaţa şi a deşteptat seminţele

banianilor care erau prinse în ea. Primii oameni au fost făcuți din lemn, cioopliți dintr-un banian atât de uriaş, încât era o lume în sine, stând drept într-un univers de apă şi lumină. Dar oamenii de lemn le-au întors spatele Proteguitorilor şi nu au arătat respect animalelor şi nici măcar lor înşişi, şi au distrus atât de mult din lumea-copac, încât Proteguitorii au făcut să se reverse un măreț potop. A plouat vreme de patruzeci de zile şi patruzeci de nopți şi apele s-au înălțat printre ramuri până când numai cele mai tinere frunze se mai zăreau deasupra apelor şi, în cele din urmă, până şi ele s-au cufundat sub ape. Toate creaturile lumii-copac au pierit în timpul potopului, cu excepția unei broaşte şi a unui bâtlan. Broasca s-a ținut strâns de ultima frunză care se mai ițea deasupra şuvoaielor şi a început să-i strige pe cei din seminția sa, dar bâtlanul i-a auzit strigătul, s-a pogorât asupra ei şi-a mâncat-o. Ei bine, Proteguitorii au văzut asta şi broasca a crescut şi-a tot crescut în pântecele bâtlanului, până ce l-a despicat pe cel care-o ținuse ostatică şi a țâşnit afară, nici broască, nici bâtlan, ci o nouă creatură care luase câte ceva de la ambii părinți. Acela a fost primul din seminția noastră şi, tot aşa cum el nu era nici broască, nici bâtlan, nu era nici bărbat, nici femeie. Pe dată şuvoaiele potopului s-au retras. Noua făptură s-a întins pe un banc de noroi neted şi a adormit. Şi, în timp ce dormea,

Proteguitorii l-au dezmembrat şi din coastele lui au fost creaţi alţi cincizeci, iar aceştia au fost bărbaţii şi femeile primului trib al seminţiei mele. Proteguitorii au suflat asupra lor şi le-au întunecat minţile, astfel încât, spre deosebire de oamenii de lemn, ei să nu-şi înfrunte sau să-şi sfideze creatorii. Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă şi în alt loc. Tu, dacă nu te superi că-ţi spun, arăţi de parcă seminţia ta s-ar fi coborât din copaci.

— M-am născut pe fluviu, ca tine.

Caphis a scos un soi de cloncănit mişcându-şi falca de jos, lată şi netedă – era modul în care râdeau măjarii.

— Cândva mi-ar plăcea s-aud povestea asta. Dar acum trebuie să plecăm. Ziua n-o s-o ia înapoi spre dimineaţă, şi-avem o mulţime de treabă de făcut. E posibil ca Nămolosul să scape. Ar fi trebuit să-l omorâm. O să-şi muşte şi-o să-şi scuipe cât colo propriul picior dac-o să creadă că asta o să-l ajute să se elibereze. Nămoloşii sunt perfizi şi trădători şi plini de şmecherii – aşa se face că reuşesc să ne prindă pe noi, care suntem mai deştepţi decât ei câtă vreme sângele nostru-i mai cald decât al lor. De-aia ne şi vânează îndeobşte noaptea. Eu, unul, am fost prins pentru că sângele meu a fost atins de răcoarea nopţii, înţelegi. Asta m-a făcut să fiu încet şi prost, dar acum sunt încălzit şi ştiu ce trebuie să fac.

Caphis a urinat pe foc pentru a-l stinge, a pus la păstrare cana şi carapacea broaştei-țestoase sub băncuța îngustă care înconjura marginea interioară a luntrişoarei, apoi a declarat că era gata.

— O să-mi aduci noroc, pentru că numai datorită norocului ai reuşit să te mântui de fantomă şi-apoi să mă găseşti pe mine.

Cu Yama aşezat pe o parte şi cu Caphis mânuind o padelă în formă de frunză de cealaltă, luntrişoara era surprinzător de stabilă, deşi era atât de micuță, încât genunchii băiatului apăsau gambele osoase ale picioarelor măjarului. În timp ce bărcuța se legăna şi înainta în curent, măjarul s-a apucat să vâslească doar cu o mână, iar cu cealaltă şi-a umplut o pipă de lut cu coada lungă cu tutun ordinar, lovind apoi o cremene de o bucățică de amnar brut ca să obțină o scânteie.

Era o după-amiază luminoasă, cu un cer fără nicio urmă de nor şi cu un vântişor blând care abia dacă făcea să se înfioare suprafața apei. Nu se zărea nici picior de pinasă; nu era nicio navă, doar luntrişoarele măjarilor, împrăştiate pe fluviul cel lat între țărm şi linia încețoşată a orizontului. Cum spusese Caphis, fluviul le ducea pe toate departe. Pentru o vreme, Yama a putut chiar să-şi închipuie că niciuna din aventurile lui nu avusese loc, că viața i se putea întoarce pe făgaşul său normal.

Măjarul şi-a mijit ochii la soare, şi-a udat un

deget şi l-a ținut în sus, în vânt, apoi şi-a mânat iute bărcuța printre creştetele împrăştiate ici-colo ale banianilor tineri (Yama s-a gândit la broasca singuratică din povestea pescarului, care se agățase de singura frunză rămasă deasupra şuvoaielor potopului universal, strigându-şi cu mult curaj semenii, dar găsind doar moarte şi, în moarte, transfigurarea).

În timp ce soarele cobora spre vârfurile îndepărtate ale Munților Mărginimii, Yama şi Caphis au lucrat la năvoadele întinse între stâlpii îndoiți ancorați pe fundul bancului de pietriş. Măjarul i-a dat băiatului o alifie lipicioasă şi inodoră cu care să se frece pe umeri şi pe brațe pentru a-şi proteja pielea de arsura soarelui. Yama s-a cufundat curând într-un ritm care nu-i mai cerea să se gândească la nimic, trăgând de parâme şi undițe, punând din nou momeala de viermi în cârlige şi dându-le apoi drumul înapoi în apă. Cele mai multe cârlige erau goale, dar, treptat, în scobitura luntrişoarei s-au adunat o grămadă de peştişori argintii care ba săreau într-o parte şi într-alta, ba zăceau nemişcați, cu branhiile pulsându-le asemenea unor flori roşii ca sângele în timp ce se înecau în aer.

Caphis şi-a cerut iertare pentru fiecare peşte pe care l-a prins. Măjarii credeau că lumea era plină-ochi cu spirite care controlau totul, de la vreme la înflorirea celor mai neînsemnate dintre plantele epifite ale puzderiei de baniani. Ei îşi

petreceau zilele în negocieri fără de sfârşit cu aceste spirite pentru a se asigura că lumea îşi va continua lina, netulburata sa peregrinare.

În cele din urmă, Caphis s-a declarat satisfăcut de prada din ziua aceea. A spintecat şi-a curățat de măruntaie o pentadă de peştişori cât degetul de mari, a tăiat fileurile de muşchi palizi de pe şirele spinărilor lor şi i-a dat jumătate lui Yama, împreună cu o mână de frunze cărnoase.

Fileurile de peşte erau suculente; mestecate, frunzele aveau gustul chitrelor dulci şi i-au potolit băiatului setea. Urmând exemplul măjarului, el a scuipat pasta de frunze peste bord, iar peştişorii mititei au roit cu promptitudine de jur împrejurul acestei recompense, pe măsură ce se cufunda în apa întunecată şi limpede.

Caphis şi-a ridicat din nou padela, iar luntrişoara a prins a pluti pe suprafața apei spre un cot al malului pietros unde stânci cioplite şi găurite cu mausolee goale se înălțau de pe o plajă largă, deschisă la culoare.

— E un drum vechi acolo care merge de-a lungul țărmului către Aeolis, i-a spus Caphis lui Yama. Gândesc c-o să-ți ia tot restul zilei ăsteia şi-un picuț din cea de mâine s-ajungi.

— Dacă m-ai duce direct la Aeolis, îți pot promite o recompensă grozavă. E tare puțin ce-ți cer în schimbul faptului că ți-am salvat viața.

— Noi nu mergem acolo decât dacă trebuie

neapărat, şi niciodată după căderea nopții. Mi-ai salvat viața, e drept, aşa că de acum înainte va trebui să ai grijă de ea de-a pururi. Ai vrea s-o rişti atât de repede, ducându-mă direct în fălcile Nămoloşilor? Nu cred c-ai să fii chiar atât de crud. Trebuie să mă gândesc la familia mea. O să se uite după mine să mă vadă venind la noapte şi nu vreau să-i pun şi mai mult pe jar.

Caphis şi-a tras firava ambarcațiune în apele puțin adânci aflate foarte aproape de mal. El, unul, nu pusese niciodată piciorul pe pământ, a spus, şi n-avea de gând să-nceapă chiar atunci. L-a privit pe Yama şi i-a spus:

— Să nu mergi după lăsarea întunericului, conaşule. Găseşte-ți un adăpost înainte ca soarele să apună şi şezi binişor acolo până la prima geană de lumină. Apoi o să fii în regulă. Sunt strigoi pe-acolo şi lor tare le mai place câte-un pic de carne vie din când în când.

Yama avea habar de strigoi. El şi Telmon se ascunseseră o dată de unul în timpul uneia dintre expedițiile lor pe colinele submontane ale Oraşului Morților. Îşi aducea aminte felul în care pielea palidă a creaturii cu formă umană licărise în lumina amurgului ca un muşchi ud şi cât de înfricoşat fusese când arătarea se aplecase încoace şi-ncolo şi îi venea şi-acum în minte duhoarea pe care-o lăsase în urmă.

— O să fiu cu băgare de seamă, a spus.

— Ia asta, i-a spus Caphis. Nu-i de niciun folos

împotriva strigoilor, dar am auzit c-ar fi o mulțime de iepuroi pe mal. Unii dintre noi îi vânează, dar eu, unul, n-o fac.

Era un cuțitaş cioplit dintr-o frântură de obsidian. Plăselele erau înfăşurate cu sfoară şi lama lui era tăioasă ca un brici, deşi fusese cioplită rudimentar, ca şi cum bucățele ar fi fost desprinse, ciobite.

— Socotesc că poți să-ți porți singur de grijă, conaşule, dar poate c-o să vină vremea când o să ai nevoie de ajutor. Atunci familia mea îşi va aduce aminte că m-ai ajutat. Îți aminteşti ce ți-am spus despre fluviu?

— Totul se-ntoarce de unde-a pornit.

Caphis a dat aprobator din cap şi şi-a atins tatuajul de pe umăr cu şarpele ce se înghițea pe sine:

— Ai avut un dascăl bun. Ştii să fii cu băgare de seamă.

Yama se lăsase să alunece de pe luntrişoara care se balansa şi stătea acum cufundat până la genunchi în nămol şi apă maronie:

— N-am să uit, a spus.

— Să alegi cu mare atenție locul unde ai să-ți aşezi tabăra pentru la noapte, i-a spus Caphis. Or fi ei strigoii răi, dar fantomele sunt şi mai şi. Le zărim uneori luminile, strălucind delicat printre ruine.

Apoi măjarul a împins bărcuța departe de vadul puțin adânc şi luntrişoara se legănă purtată de

curent în timp ce el îşi înfigea în apă padela în formă de frunză. Până să ajungă Yama la ţărm, luntrişoara era deja departe, abia-abia o bobiţă neagră pe suprafaţa strălucitoare a fluviului, croindu-şi o potecă lungă, şerpuită, spre o plută de insule de baniani aflate la mare distanţă de mal.

PUMNALUL

Ţărmul era făcut din dune adânci, moi, din cioburi de scoici albe; abia când a început să urce pe treptele din piatră măcinate de vreme care zigzagau în sus pe suprafaţa stâncii cioplite, băiatul şi-a adus aminte cât de dificil era să umbli pe pământul dur, unde fiecare pas trimitea o vibraţie de-a lungul scării care era şira spinării. La prima cotitură a treptelor, un izvor ţâşnea în interiorul unei albii tăiate din piatra care-i dăduse naştere. Yama a îngenuncheat pe suprafaţa acoperită cu muşchi de lângă copaie şi a băut apa limpede şi dulce până când a început să-i pleoscăie pântecele, ştiind prea bine că nu prea mai avea şanse să găsească vreo picătură de apă potabilă în Oraşul Morţilor. Doar atunci când s-a ridicat în picioare a băgat de seamă că şi altcineva mai băuse de acolo de curând – nu, judecând după urmele de tălpi care se suprapuneau în muşchiul moale şi roşu, fuseseră doi oameni, nu unul singur.

Lud şi Lob! Şi ei îi scăpaseră doctorului Dismas.

Yama şi-a vârât pumnalul de obsidian la cingătoare, sub poala cămăşii, strâns lipit de noadă. I-a atins plăselele, ca să se îmbărbăteze, apoi şi-a continuat urcuşul.

Un drum străvechi mergea foarte aproape de marginea falezei stâncoase; pavajul său neted era împroşcat cu petele galbene şi cenuşii ale lichenilor, iar el era atât de lat, că douăzeci de bărbați ar fi putut să călărească în rând de-a lungul lui. Dincolo de el, pe partea opusă fluviului, pământul alcalin, mamă mai mult, licărea în lumina uniformă răspândită de soarele de după-amiază târzie. Cavourile se înălțau pretutindeni, aruncând umbre lungi spre fluviu. Acesta era Cartierul Tăcut, pe care Yama arareori îl vizitase – el şi Telmon preferaseră mausoleele antice de pe colinele de la poalele munților, de dincolo de Breas, unde ipostazele puteau fi deşteptate, iar flora şi fauna erau mai bogate. Comparativ cu mausoleele somptuos decorate din părțile mai vechi ale Oraşului Morților, cavourile de aici erau sărăcăcioase, cele mai multe dintre ele, nimic mai mult decât nişte cutii joase cu acoperişuri rotunjite ca nişte cupole, deşi pe ici, pe colo, stele şi coloane comemorative se înălțau printre ele, şi câteva morminte mai mari se ridicau pe movile artificiale în trepte, străjuite de statui care priveau fluviul cu ochi împietriți. Una dintre ele era la fel de mare ca şi casa-donjon, pe jumătate ascunsă de o pădurice

de tise crescute dese şi noduroase. În tot acest peisaj sterp, nu se mişca nimic, cu excepția unui zăgan aflat sus, sus de tot în înaltul cerului albastru, planând pe un curent de aer cald cu aripile larg desfăcute.

Când Yama a fost absolut convins că nu urma să fie prins într-o ambuscadă, a pornit-o pe drum spre pata îndepărtată care trebuia, mai mult ca sigur, să fie Aeolisul, căci se afla pe la jumătatea distanței spre punctul de fugă spre care păreau să conveargă Munții Mărginimii şi orizontul neguros al malului îndepărtat.

Nu creştea mare lucru în grădinile de piatră din această zonă a Oraşului Morților. Pietrele albe, alunecoase, fuseseră uscate de vânt până când din ele nu mai rămăsese decât o țărână amară în care nu puteau prinde rădăcini decât vreo câteva plante, în special tufişuri de yucca şi de chaparral şi pâlcuri de cactuşi opunția. Trandafiri sălbatici se târau împrejurul uşilor zdrobite ale cavourilor, florile lor roşii ca sângele parfumând aerul încins. Mormintele fuseseră toate prădate cu multă vreme în urmă, iar din locuitorii lor abia dacă mai rămăsese pe ici, pe colo câte-un oscior. Dacă trupurile conservate cu îndemânare nu fuseseră transportate de-acolo pentru a servi drept combustibil pentru cuptoarele de topit ale Aeolisului din vechime, atunci demult, demult de tot, animalele sălbatice le dezmembraseră şi le mistuiseră odată ce

fuseseră deshumate din coşciugele lor scumpe. Resturi străvechi erau împrăştiate peste tot, de la fragmente ale urnelor funerare sfărâmate şi de la țăndările mobilelor distruse ce se fosilizaseră pe marna uscată şi până la tăblițele ce afişau imagini ale morților, imprimate pe suprafețele lor cu ajutorul unei arte de demult uitate. Unele dintre ele mai erau încă active şi, în timp ce Yama trecea pe lângă ele, se trezeau la viață, pentru o clipă, scene din străvechiul Ys sau chipurile bărbaților şi femeilor se întorceau să-l privească, cu buzele mişcându-li-se fără a scoate vreun sunet sau arcuindu-li-se într-un zâmbet ori într-un sărut cochet. Spre deosebire de ipostazele mormintelor mai vechi, acestea nu erau decât nişte înregistrări fără pic de inteligență; tăblițele redau, iar şi iar, aceeaşi înregistrare-n buclă fără de niciun sens fie pentru ochiul omenesc, fie pentru privirea insistentă şi lipsită de înțelegere a oricărei şopârle ce trecea, atingându-le, peste suprafețele lucioase în care erau încastrate imaginile.

Lui Yama îi erau cunoscute aceste animații, căci Edilul avea o colecție vastă. Trebuiau expuse la soare înainte de a putea începe să funcționeze, iar băiatul se întrebase dintotdeauna de ce, căci erau descoperite, în mod normal, în interiorul mormintelor.

Dar, deşi ştia ce erau toate aceste miraje, pâlpâirile lor imprevizibile erau, totuşi,

tulburătoare. Aşa că se tot uita în urma sa, temându-se că Lud şi Lob îl urmăreau prin pustietatea tăcută a ruinelor.

Sentimentul apăsător că era urmărit s-a tot intensificat pe măsură ce soarele cobora spre linia albastră, zdrenţuită, a Munţilor Mărginimii şi pe măsură ce umbrele cavourilor se tot lungeau şi se uneau peste pământul alb ca osul. Să mergi prin Oraşul Morţilor în lumina strălucitoare a soarelui era una, dar, pe măsură ce lumina se tot împuţina, Yama se uita peste umăr din ce în ce mai des în timp ce mergea, iar uneori se răsucea pe călcâie şi mergea înapoi vreo câţiva paşi sau se oprea şi cerceta cu grijă colinele joase cu toată încărcătura lor de morminte goale. Poposise adesea în Oraşul Morţilor cu Edilul şi cu suita sa de servitori şi muncitori arheologi, sau cu Telmon şi cu vreo doi-trei soldaţi, dar niciodată până atunci singur-singurel.

Vârfurile îndepărtate ale Munţilor Mărginimii muşcau de acum din discul înroşit al soarelui. Luminile Aeolisului licăreau în depărtări ca o grămăjoară de diamante mititele. Mai avea cel puţin cale de-o jumătate de zi de mers pe jos până-n oraş, iar drumul avea să fie încă şi mai lung pe întuneric. Yama a părăsit drumul şi a început să caute printre cavouri pe acela care avea să-i ofere adăpost peste noapte.

Era ca într-un joc. Ştia că mormintele pe care le

respingea acum vor fi mai bune decât acela pe care avea să-l aleagă de nevoie, atunci când ultima dintre razele soarelui avea să dispară de pe cer. Dar tot nu voia să aleagă numaidecât, fiindcă simțea, în continuare, că e urmărit şi i se păru, în timp ce rătăcea pe rețeaua de poteci înguste dintre morminte, că auzise un zgomot înăbuşit de paşi în spatele său, paşi care se opreau atunci când el se oprea şi care porneau din nou un moment după ce se urnea din nou. În cele din urmă, pe la jumătatea unei pante line şi lungi se răsuci pe călcâie şi îi strigă pe Lud şi Lob, simțindu-se, în acelaşi timp, cuprins de spaimă şi sfidător în timp ce ecoul propriei sale voci se stingea printre cavourile împrăştiate sub el. Nu s-a auzit niciun răspuns, dar, când s-a urnit, a auzit un țipăt slab şi un clipocit de dincolo de coama pantei.

Yama şi-a scos pumnalul din obsidian şi s-a furişat înainte ca un hoț. Dincolo de coamă, pământul se prăbuşea într-un povârniş abrupt, ca şi cum ceva muşcase jumătate de deal. La poalele pantei, o infiltrație de apă sălcie lucea precum cuprul în ultima licărire a soarelui şi o familie de damani se hârjonea în apa noroioasă şi puțin adâncă.

Băiatul a sărit în picioare, strigând, şi s-a repezit în josul pantei abrupte. Damanii au rupt-o la fugă în toate direcțiile, iar un puiandru gonea țipând, cuprins de-o panică oarbă, direct spre

mijlocul bălţii puţin adânci. L-a zărit pe Yama venind spre el şi s-a oprit atât de brusc, că s-a dat de-a berbeleacul. Înainte ca animalul s-apuce să-şi schimbe direcţia, băiatul s-a aruncat asupra trupului subţire şi păros şi s-a luptat cu el până l-a pus pe spate şi i-a tăiat gâtlejul cu pumnalul.

Yama a făcut focul din viţe răsucite de lemn uscat pe care le culesese din mijlocul pâlcurilor de cactuşi opunţia şi pe care le aprinsese folosind o rămurică plată şi un arc de fricţiune făcut dintr-o crenguţă şi-un tendon desprins din carcasa damanului, arc pe care l-a frecat ca pe-un burghiu de prima rămurică. Apoi a curăţat, a jupuit şi a tăiat în bucăţi animalul, i-a fript carnea în cenuşa caldă şi a mâncat până ce l-a luat durerea de stomac, rupând oasele pentru a suge măduva caldă şi lingându-şi zeama unsuroasă de pe degete. Cerul se întunecase, dând la iveală o împrăştiere de stele palide de halou şi Galaxia care se înălţa, presărând Oraşul Morţilor cu o strălucire alb-albastră şi aruncând o întreagă învălmăşeală de umbre.

Cavoul pe care Yama îl alese drept loc de dormit nu era departe de băltoaca de infiltraţie şi, în timp ce băiatul se rezema de faţada sa din granit care încă mai păstra căldura zilei, a auzit cum pleoscăie ceva în apă – un animal venise să se adape. Yama a întins rămăşiţele damanului pe o lespede netedă aflată la vreo sută de paşi

depărtare de mormânt şi a luat măsura de precauție de a trage după sine un paravan din tulpini de trandafiri cu care a acoperit intrarea-n cavou înainte de a se ghemui pe catafalcul dinăuntru pentru a se culca, cu capul aşezat ca pe-o pernă pe cămaşa sa împăturită şi cu pumnalul de obsidian strâns între degete.

S-a trezit dintr-un vis urât la prima geană de lumină, înțepenit şi tremurând de frig. Soarele auriu se înălțase cale de-o palmă pe cer, deasupra Munților Mărginimii. Cavoul în care dormise era unul dintr-un rând ce se întindea de-a lungul crestei de deasupra bălții, fiecare dintre ele cu o fațadă falsă cu frontoane din granit trandafiriu; toate străluceau ca tot atâtea vetre în lumina soarelui de dimineață. Yama s-a încălzit făcând un set de exerciții înainte de a-şi trage pe el cămaşa şi de-a o lua în jos spre băltoacă.

Ofranda-i dispăruse; doar o pată închisă la culoare mai rămăsese pe lespedea albă şi netedă. O învălmăşeală de urme se zărea de jur împrejurul marginii apei, dar n-a reuşit să discearnă niciuna omenească, doar urmele damanilor şi antilopelor şi ceea ce păreau să fie urmele labelor vreunei pisici de mari dimensiuni, cel mai probabil, o panteră-pestriță.

Apa infiltrată a bălții era albă ca varul din cauza materiilor solide aflate în suspensie în ea şi atât de amară, că Yama a scuipat cât colo prima gură

pe care a sorbit-o. A mestecat o fâşie de carne rece şi apoi a descojit şi a mâncat muguri proaspeţi luaţi din pâlcul de cactuşi opunţia, dar sucurile reci nu i-au potolit pe deplin setea, aşa că a luat o pietricică în gură pentru a-şi stimula formarea salivei şi a luat-o înapoi spre fluviu, gândindu-se că va putea să coboare faleza pentru a bea apă şi a se îmbăia pe mal.

Rătăcise mai departe decât crezuse atunci când îşi căutase adăpost cu o seară în urmă. Potecile înguste care şerpuiau printre morminte şi monumente comemorative şi-n susul şi-n josul pantelor line ale dealurilor joase erau toate la fel şi nu mergeau pentru mai mult de câteva sute de paşi înainte de a întâlni altele sau a se bifurca, dar Yama a mers astfel încât să aibă mereu soarele în spate şi, pe la jumătatea dimineţii, ajunsese din nou la drumul drept şi lat.

Stâncile de aici erau perpendiculare aproape şi înalte; dac-ar fi stat casa-donjon în apele care clocoteau la temeliile lor, atunci cele mai înalte turnuri ale sale nu le-ar fi ajuns până la creştete. Yama s-a lăsat pe burtă şi, atârnat cu partea de sus a trupului peste margine, s-a uitat în dreapta şi-n stânga, dar n-a putut zări nici măcar un semn al vreunei cărări sau scări, deşi multe morminte erau tăiate direct în faţadele dinspre fluviu ale rocilor – unul dintre ele era chiar sub el. Păsările îşi făcuseră cuiburi în deschizăturile cavourilor, iar mii şi mii dintre ele pluteau pe

vântul care bătea peste fața stâncii, ca nişte fulgi de zăpadă ce se cerneau fără de odihnă. Băiatul a scuipat cât colo pietricica pe care-o ținuse în gură şi a privit cum ea sare de pe cornişa din fața mormântului aflat exact sub el şi cum cade, micşorându-se din ce în ce mai mult, până ce a dispărut vederii sale înainte de a atinge lespezile de stâncă dărâmate ce erau mereu acoperite şi dezvelite de suflul apei maronii a fluviului.

— Călduroasă dimineață, a spus cineva în spatele lui.

— Ai grijă să nu cazi, peştişorule, a adăugat altcineva.

Yama a sărit imediat în picioare. Lud şi Lob stăteau pe creştetul unui val de mamă albă de pe partea cealaltă a drumului. Amândoi erau îmbrăcați doar cu kilturile lor. Lob avea un colac de frânghie aruncat peste umăru-i gol, iar pielea de pe pieptul lui Lud era înroşită şi băşicată de o arsură urâtă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap s-o zbugheşti! L-a sfătuit Lud. E prea cald ca s-ajungi prea departe fără apă, şi-apoi ştii prea bine că n-ai cum să scapi.

— Doctorul Dismas a încercat să pună să fiți omorâți şi voi, a spus Yama. Nu-i nicio duşmănie între noi.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, i-a replicat Lud. Eu, unul, gândesc c-avem de pus la punct o răfuială.

— Ne eşti dator, l-a informat Lob.
— Nu văd cum.
Lud i-a explicat, răbdător:
— Doctorul Dismas ne-ar fi plătit pentru deranjul nostru, dar, în loc de asta, a trebuit să înotăm ca să ne salvăm viețile când ai făcut figura aia. Iar eu m-am mai şi ars, pe deasupra.
— Şi şi-a pierdut şi pumnalul, a adăugat Lob. Ținea mult la pumnalul ăla, lepădătură mizerabilă ce eşti, şi tu l-ai făcut să-l piardă!
— Şi-apoi a mai fost şi bărcuța căreia i-ai dat foc. Aferim pentru asta, zic.
— Nu era a voastră.
Lud şi-a scărpinat o pată de piele înroşită de pe piept şi-a zis:
— I-o chestie de principiu.
— În orice caz, nu vă pot plăti decât după ce ajung înapoi acasă, a spus Yama.
— „În orice caz”! L-a maimuțărit Lud, batjocoritor. Noi nu vedem aşa lucrurile. De unde ştim că putem avea încredere în tine?
— De bună seamă că puteți avea încredere în mine.
— Nici măcar n-ai întrebat cât vrem, a zis Lud, şi-apoi s-ar putea să nu te gândeşti decât cum să ne spui lu’ tac-tu. Şi-atunci chiar nu cred c-o să ne mai dea vreun sfanț, nu-i aşa, frățioare?
— Mă-ndoiesc.
— Mă îndoiesc foarte tare, aş zice eu, unul.
Yama înțelese în clipa aceea că nu era decât o

singură şansă de scăpare:
— Vasăzică, nu aveți încredere în mine?
Lud a văzut că băiatul şi-a schimbat poziția, aşa că a luat-o-n jos pe pantă, ridicând un nor de praf alb şi țipând:
— Să nu care cumva…
Dar Yama a făcut-o. S-a răsucit pe călcâie, a făcut doi paşi în spate şi-apoi, înainte de-a apuca să se răzgândească, a luat-o la fugă înainte şi a sărit peste marginea stâncii.
Simțea aerul gonind pe lângă el şi-n timp ce se prăbuşea şi-a dat capul pe spate şi şi-a ridicat genunchii la gură. (Sergentul Rhodean spunea întotdeauna: „Lasă ca totul să ți se întâmple, pur şi simplu. Dacă înveți să ai încredere în propriul tău trup, totul nu mai e decât o chestiune de sincronizare.") Văzduhul şi fluviul s-au învârtit unul în jurul celuilalt şi-apoi băiatul a aterizat în picioare, cu genunchii îndoiți ca s-absoarbă şocul, pe cornişa din fața intrării în cavou.
Cornişa nu era mai lată decât un pat şi era alunecoasă din cauza găinațului de pasăre. Yama a căzut fix pe spate la început, cuprins de o spaimă nebună c-avea să alunece peste margine – cândva, demult, acolo fusese o balustradă, dar dispăruse cu multă vreme în urmă. S-a prins de un smoc de iarbă sârmoasă şi s-a ținut cât a putut de bine, deşi firele tăioase îi redeschideau rănile făcute de vârful suliței lui Caphis.

În timp ce se ridica în picioare cu grijă, o piatră a lovit cornişa şi s-a rostogolit departe, spre apa aflată la mare distanță jos. Yama a privit în sus. Lob şi Lud săreau de colo-colo pe creasta falezei, conturați pe cerul albastru. Strigau ceva în jos, spre el, dar cuvintele le erau înghițite de vânt. Unul dintre ei a mai aruncat o piatră care s-a făcut țăndări la doar o palmă de picioarele băiatului.

Yama a rupt-o la fugă înainte, țâşnind printre două creaturi înaripate, cu chipurile şterse de trecerea timpului, care susțineau buiandrugul intrării căscate a mormântului. Înăuntru, blocuri de piatră prăbuşite din tavanul înalt erau presărate pe podeaua din mozaic. Un sicriu gol stătea pe o estradă de sub o boltă de pietre astfel cioplite, încât să arate ca o stofă ce se unduieşte-n bătaia vântului. Deranjați de zgomotul paşilor lui Yama, câțiva lilieci au țâşnit dintr-una dintre găurile din tavan şi s-au repezit deasupra, de jur împrejurul capului său, cârâind cuprinşi de panică.

Cavoul arăta ca o felie de tartă, iar în spatele platformei se îngusta într-un coridor. Fusese cândva pecetluit de o lespede de piatră, dar aceasta fusese sfărâmată cu multă vreme în urmă de hoții care descoperiseră poteca folosită de constructorii mormântului. Yama a rânjit cu gura până la urechi. Ghicise deja că mormintele dintre stânci fuseseră probabil sparte şi

despuiate de bogății ca şi acelea de deasupra. Aceasta era calea lui de scăpare. A păşit peste prag şi, ținându-şi o mână pe piatra rece şi uscată a peretelui, şi-a croit drum pe bâjbâite prin bezna aproape completă.

Nu mersese prea departe când coridorul a întâlnit un altul care mergea în unghiuri drepte. Băiatul a dat c-un ban imaginar şi a ales drumul din partea stângă. O sută de bătăi de inimă mai departe, într-o beznă de să-ți bagi degetele în ochi, s-a prăbuşit cu mâinile şi picioarele desfăcute peste o movilă de moloz. S-a ridicat în picioare cu băgare de seamă şi s-a cățărat pe grămada de pietre revărsate până când creştetul i s-a ciocnit de tavanul coridorului. Era blocat.

Apoi a auzit voci în spatele său şi a ştiut că Lud şi Lob îl urmăriseră. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ei aveau să-şi piardă viețile dacă reuşea să scape şi să-i spună Edilului despre rolul pe care-l jucaseră în complotul doctorului Dismas.

În timp ce Yama se lăsa să alunece pe dărâmături, a pipăit cu mâna ceva rece şi dur. Era un pumnal din metal, iar lama lui curbată era la fel de lungă cât antebrațul tânărului. Era rece la pipăit şi emitea o strălucire slabă; stropi de lumină păreau să plutească pe lângă tăişul pumnalului atunci când Yama a despicat întunericul. Îmbărbătat, şi-a dibuit pe pipăite drumul înapoi spre mormânt.

Ochii l-au durut din cauza luminii slabe ce se

revărsa de jur împrejurul unuia din gemeni care stătea proţăpit în intrarea îngustă a cavoului.

— Peştişorule, peştişorule! De ce te temi tu, oare?

Yama a ridicat pumnalul cel lung:

— În niciun caz de tine, Lud.

— Lasă-mă pe mine să-l găbjesc, s-a rugat Lob, iţindu-se peste umărul fratelui său.

— Nu bloca lumina, prostălăule! A strigat Lud şi l-a împins pe Lob din drum, rânjind, în acelaşi timp, cu gura până la urechi spre Yama. Nu-i niciun mod de-a ieşi de-aci, aşa-i? Altfel nu te-ai fi întors pe-aici. Noi putem aştepta, nu-i bai. Am prins peşte azi-dimineaţă şi-avem şi apă, pe deasupra. Nu crez că şi tu ai, c-altfel ai fi pornit-o spre oraş mintenaş.

— Am ucis un daman aseară. Şi-am mâncat pe săturate atunci.

Lud s-a repezit înainte:

— Dar, totuşi, n-ai putut bea apa din băltoacă, aşa-i? Noi n-am putut şi putem bea aproape orice.

Yama era conştient că-n spatele lui se simţea o uşoară boare de aer. A spus:

— Cum aţi ajuns aici, jos?

— Cu frânghia, i-a răspuns Lob. Din barcă. Am salvat-o. Oamenii zic că suntem proşti, dar nu suntem.

— Păi, asta-nseamnă că mă pot urca înapoi, a observat băiatul şi a pornit spre Lud, înaintând

şi făcând pase cu pumnalul ca un scrimer în timp ce ieşea de după sicriul înălțat pe platformă.

Pumnalul zumzăia uşurel, iar plăselele sale ruginite îi înțepau palma. A simțit cum o răceală i se scurge în încheietură şi apoi în susul brațului în timp ce tăişul începea să strălucească brusc cu o lumină albastră.

— N-ai să îndrăzneşti, a spus Lud, sfidător, dar retrăgându-se, totuşi, din calea băiatului.

Lob l-a împins pe frate-său, încercând să treacă de el. Era surescitat:

— Rupe-i picioarele! A țipat strident. Rupe-i picioarele! Să-l vedem cum mai înoată pe urmă!

— Un pumnal! Are un pumnal!

Yama a legănat din nou cuțitul. Lud s-a îngrămădit înapoi în Lob şi-amândoi au căzut la pământ.

Yama a strigat cuvinte care-i răneau gâtlejul şi limba. Nu avea habar ce strigase şi s-a împiedicat pentru că, brusc, propriile picioare i-au părut a fi mult, mult prea lungi şi prea ciolănoase, iar brațele îi atârnau anapoda. Unde-i era armăsarul şi unde-i era restul plutonului? De ce stătea în picioare în mijlocul a ceea ce părea să fie un cavou părăginit? Căzuse în abis? Tot ce-şi putea aminti era o durere zdrobitoare, nemaipomenită, şi-apoi se trezise pe neaşteptate aici, amenințat de doi scandalagii grăsuni. L-a lovit pe cel care se afla cel mai aproape şi bărbatul s-a târât de-a buşilea, c-o grabă

dementă, ca să-i iasă din cale; pumnalul a lovit zidul şi a scuipat o jerbă de scântei. Urla de-acum. A sărit în sicriu – da, chiar se afla într-un mormânt! —, dar propriul trup l-a trădat şi şi-a pierdut echilibrul; înainte de-a putea să-şi revină, cel de-al doilea zurbagiu i-a prins gleznele şi el s-a prăbuşit greoi, lovindu-şi şoldul, cotul şi umărul de podeaua de piatră. Din cauza izbiturii i-au înțepenit degetele, iar pumnalul i s-a deprins din strânsoare, căzând c-un zdrăngănit pe podea şi scobind o urmă fumegândă în piatră.

Lud a rupt-o la fugă în față şi a tras un şut cuțitului, care a zburat din calea lui. Yama s-a ridicat cu greu în picioare. Nu-şi amintea cum căzuse. Brațul drept îi era rece şi amorțit, şi-i atârna, inert, din umăr, ca o bucată de carne; a trebuit să-şi scoată pumnalul de obsidian de la cingătoare cu stânga în timp ce Lud gonea spre el. S-au izbit amândoi de perete, iar Lud a icnit de durere şi şi-a dus mâna la piept. Sângele îi țâşnea peste degete şi el se holba la el prosteşte.

— Ce-i? A întrebat.

S-a depărtat c-un pas de Yama, cu o privire năucită şi-a spus din nou:

— Ce-i?

— L-ai ucis! A strigat Lob.

Yama a clătinat din cap. N-avea timp să-şi tragă sufletul. Pumnalul antic zăcea pe podeaua împuțită fix între el şi Lob, împroşcând şi aruncând în sus un fum gros care puțea a metal

incandescent.

Lud a încercat să-şi smulgă cuțitul de obsidian din piept, dar acesta s-a rupt, lăsând în afară cam un deget din lamă. A bâjbâit de jur împrejurul cavoului, cu mâinile deja pline de sânge, curgându-i în jos pe piept şi îmbibându-i betelia kiltului. Continua să spună, iar şi iar: „Ce-i? Ce-i?”, şi l-a împins într-o parte pe frate-său, a trecut de el şi s-a prăbuşit în genunchi la intrarea în cavou. Lumina se împrăştia peste umerii lui. Părea să cerceteze văzduhul albastru, căutând ceva ce nu putea găsi.

Lob se holba la Yama, cu limba cenuşie zvâcnindu-i între colți. În cele din urmă, a spus:

— L-ai omorât, lepădătură! Nu trebuia să-l omori!

Yama a tras adânc aer în piept. Mâinile îi tremurau:

— Voiați să mă ucideți.

— Tot ce voiam erau niscaiva gologani. De ajuns cât să ne luăm tălpăşița. Nu ceream prea mult şi tu l-ai ucis pe fratele meu, nici mai mult, nici mai puțin.

Lob a făcut un pas spre Yama şi piciorul său a lovit pumnalul. L-a ridicat de jos… şi a urlat ca din gură de şarpe. Fum alb i se ridica din mână, şi-apoi nu mai ținea strâns pumnalul, ci o creatură încleştată de brațul său cu mâinile şi picioarele ei terminate cu gheare. Lob s-a dat, clătinându-se, înapoi şi şi-a lovit brațul de

perete, dar arătarea n-a făcut decât să-şi arate colţii şi să-şi sporească strânsoarea. Era de mărimea unui copilaş şi părea să fie făcută numai şi numai din beţe. Un soi de coamă de păr alb şi uscat îi stătea ridicată-n sus de jur împrejurul chipului său famelic. O duhoare scârboasă de carne ce arde a umplut întregul cavou. Lob lovea creatura cu mâna sa liberă şi aceasta a pierit c-o izbucnire bruscă de lumină albastră.

Pumnalul antic s-a prăbuşit pe podea, zăngănind pe piatră. Yama l-a înşfăcat şi-a rupt-o la fugă în josul coridorului, abia-abia reamintindu-şi s-o ia la dreapta, spre adierea uşoară. În timp ce alerga, se lovea ba de peretele din dreapta, ba de cel din stânga, iar apoi amândouă zidurile au părut să se micşoreze şi el s-a dat de-a dura printr-o rafală de aer negru.

CUSTOZII ORAŞULUI MORŢILOR

Încăperea era situată într-un loc aflat la mare înălţime şi bătut de vânturi. Era micuţă şi pătrată, cu ziduri de piatră văruite şi un tavan căptuşit cu scânduri îmbinate în nut şi feder şi pictat cu o scenă de vânătoare. În ziua care a urmat celei când s-a trezit pentru prima oară, Yama a reuşit să se ridice în capul oaselor de pe salteaua subţire întinsă pe o lespede de piatră şi să meargă clătinându-se până la fereastra ca o fantă tăiată adânc în zidul gros. A zărit un şir de

coame pietroase ce se îndepărtau sub un cer albastru şi gol, iar apoi durerea i-a biruit voința şi a leşinat.

— E bolnav şi nu are habar de asta, a spus bătrânul.

Moşul îşi întorsese pe jumătate capul pentru a vorbi cu cineva în timp ce stătea aplecat deasupra lui Yama. Vârful bărbii sale albe, cu fire subțiri, atârna la doar un deget distanță de bărbia băiatului. Pielea cu riduri adânci a chipului său era împestrițată cu pete maronii şi de jur împrejurul creştetului său chel se mai zărea o bordură de păr cărunt. Ochelari cu lentile ca nişte oglinjoare îi ascundeau ochii. Cicatrice adânci, vechi, îi despicau partea stângă a feței, ridicându-i colțul gurii într-un rictus sardonic:

— Nu are habar cât de mult a stors pumnalul din el.

— E tânăr, a spus o voce de bătrână. O să învețe de unul singur, nu-i aşa? A adăugat ea. Noi nu putem…

Bătrânul şi-a înfăşurat şi şi-a desfăşurat pe deget capătul bărbii sale subțiri. În cele din urmă, a răspuns:

— Nu pot să-mi aduc aminte.

Yama i-a întrebat cine sunt şi unde se afla acea încăpere răcoroasă şi albă, dar ei nu l-au auzit. Poate că, de fapt, el nici nu scosese vreo vorbuliță. Nu putea să-şi mişte nici măcar un deget, cu toate că asta nu-l speria absolut deloc.

Era prea ostenit ca să se mai teamă. Cei doi bătrâni s-au îndepărtat şi Yama a fost lăsat să se holbeze la scena de vânătoare pictată pe tavan. Gândurile sale pur şi simplu nu se potriveau unul cu altul. Bărbați în armuri din plastic purtate peste veste aprins colorate şi pantaloni colanți fugăreau un cerb alb printr-o pădure cu trunchiuri de copaci desfrunziți. Pământul dintre arbori era înstelat cu flori. Părea să fie noapte în frescă, fiindcă, în toate direcțiile, trunchiurile zvelte ale copacilor se estompau în beznă. Cerbul cel alb licărea printre ei ca o stea fugară. Vopseaua se decojise de pe lemn în anumite locuri şi peticul de deasupra ferestrei era decolorat. În fundal, un tânăr într-o jachetă de piele trăgea o pereche de câini de vânătoare cât mai departe de o băltoacă. Yama s-a gândit că ştia numele câinilor şi cine era stăpânul lor. Numai că murise de mult.

Ceva mai târziu, bătrânul s-a întors şi l-a ridicat pe Yama astfel încât tânărul să poată sorbi o supă chioară de legume dintr-un castron de lut. Mai târziu, i-a fost frig, atât de frig, încât tremura sub pătura subțire cenuşie, iar apoi i-a fost atât de cald, c-ar fi dat bucuros la o parte pătura dac-ar fi avut forța necesară.

Febră, asta i-a spus bătrânul. Avea o febră nasoală. Ceva era în neregulă cu sângele lui.

— Ai fost prin cavouri, i-a zis bătrânul, şi-s multe soiuri de boli vechi pe-acolo.

Yama năduşea pe saltea, gândindu-se că, dac-ar putea fie şi numai să se ridice în capul oaselor, şi-ar putea potoli setea cu apa limpede a bălții din pădure. Telmon l-ar ajuta.

Numai că Telmon era mort.

În miezul zilei, soarele se târa câțiva paşi în cămăruță, înainte de a se retrage, cu timiditate. Noaptea, vântul vâna pe la colțurile ferestrei adânc încastrate în perete, făcând lumânarea să şiroiască uşurel ceară în tubu-i de sticlă. Când febra lui Yama a cedat, era noapte. A zăcut liniştit, ascultând şuieratul vântului. Se simțea tare ostenit, dar cu mintea complet limpede şi a petrecut ore întregi punând cap la cap ceea ce se întâmplase.

Turnul doctorului Dismas, arzând ca un foc de artificii. Colivia stranie şi nava care ardea. Tânărul erou de război leonin, Enobarbus, cu chipul la fel de distrus ca al unui bătrân. Corabia-fantomă şi evadarea sa – încă şi mai mult foc.

Întreaga aventură părea să fie punctată de foc. Îşi aducea aminte de bunătatea pescarului, Caphis, şi peripețiile din mijlocul cavourilor uscate ale Cartierului Liniştit care se încheiaseră cu moartea lui Lud. Fugise de ceva îngrozitor, cât despre ce se întâmplase după aceea, nu-şi mai amintea absolut nimic.

— Te-a adus cineva aici, i-a spus bătrâna, atunci când i-a servit micul dejun. Dintr-un loc

de pe țărm, undeva, în aval de Aeolis, socot. O distanță bunicică, aşa cum i-a spus vulpea găinii, când a lăsat-o să-şi ia un oarecare avantaj în cursă.

Pielea îi era fină, aproape translucidă, iar părul ei alb, care-i flutura, îi ajungea până la coccis. Era din aceeaşi seminție cu Derev, dar cu mult mai bătrână decât oricare din părinții fetei.

— De unde-ai ştiut? A întrebat-o tânărul.

Bătrânul a zâmbit către umărul femeii. Ca întotdeauna, purta ochelarii săi cu oglinzi:

— Pantalonii şi cămaşa îți erau proaspăt pătați cu nămolul fluviului care-i destul de aparte. Dar eu, una, cred că rătăciseşi şi prin Oraşul Morților.

Yama a întrebat-o de ce credea asta.

— Pumnalul, dragule, i-a răspuns femeia.

Bătrânul s-a tras de bărbuța-i albă şi sărăcăcioasă şi-a adăugat:

— Mulți oameni poartă arme vechi, căci acestea sunt adesea mai puternice decât acelea care se fac în zilele noastre.

Yama a dat aprobator din cap, aducându-şi aminte de pistolul energetic al doctorului Dismas.

— Oricum va fi fiind, pumnalul pe care l-ai purtat cu tine are o patină de rugină care sugerează că a zăcut nederanjat în vreun loc întunecos şi uscat vreme de mulți, mulți ani. Poate că l-ai purtat de colo-colo fără să ai chef

să-l cureți, numai că am impresia că nu eşti atât de iresponsabil. Cred că l-ai găsit doar de puțină vreme şi încă n-ai avut timp să-l cureți. Ai ajuns pe țărm şi ai început să mergi prin Oraşul Morților şi, într-un anumit moment, ai găsit pumnalul într-un mormânt vechi.

— E din Epoca Răzvrătirii, dacă socot bine, a spus femeia. E un lucru plin de cruzime.

— Iar ea a uitat cu mult mai multe decât am ştiut eu, unul, vreodată, a spus bătrânul cu dragoste. Va trebui să-i înveți obiceiurile şi hachițele, ori, altfel, te-ar putea ucide.

— Şşşt! A spus bătrâna, tăios. Nimic nu trebuie schimbat!

— Poate că nimic nici nu poate fi schimbat, a replicat bătrânul.

— Păi, atunci aş fi doar o maşină, iar mie, uneia, nu-mi place deloc gândul ăsta, a spus bătrâna.

— Măcar n-ar mai trebui să-ți faci griji. Numai că eu, unul, o să fiu cu luare-aminte. Nu mă lua în seamă, flăcăiaş! Mintea mea pribegeşte mai nou, aşa cum nevasta mea o să-ți aducă aminte cu orice ocazie, fără doar şi poate.

Fuseseră căsătoriți îndelungă vreme. Amândoi erau îmbrăcați cu acelaşi soi de cămăşi din mai multe straturi purtate peste pantaloni din lână şi aveau aceleaşi gesturi, de parcă dragostea ar fi fost un fel de joc de-a mima în care tot ce era mai bun în ambii participanți ajungea să se amestece, la grămadă. Îşi spuneau unul altuia

Osric şi Beatrice, dar Yama bănuia că acestea nu erau adevăratele lor nume. Amândoi aveau un aer de prudenţă şireată care sugera că îi ascundeau o mulţime de lucruri, deşi tânărul simţea că Osric voia să-i spună mai multe decât i-ar fi fost permis să ştie. Beatrice era severă cu soţul său, dar îi arăta lui Yama că e de partea lui cu afectuoase priviri fugare şi, pe când fusese copleşit de febră, petrecuse ore-n şir umezindu-i fruntea cu cârpe ude îmbibate cu ulei de nard şi hrănindu-l cu infuzii de miere şi plante medicinale, cântându-i încetişor, de parc-ar fi fost copilul ei. În vreme ce Osric era gârbovit de vârsta înaintată, soţia lui înaltă şi zveltă se mişca asemenea unei tinere dansatoare.

Mai apoi, soţul şi soţia s-au aşezat unul lângă altul pe poliţa de sub fereastra îngustă a cămăruţei, privindu-l pe Yama cum îşi mănâncă blidul de porumb fiert. Era prima lui mâncare solidă de când se trezise. I-au spus că sunt membri ai Departamentului Custozilor Oraşului Morţilor, un minister al serviciului civil care fusese desfiinţat cu multe secole în urmă.

— Numai că străbunii mei au continuat să-şi exercite funcţiile, dragule, a explicat Beatrice. Credeau că morţii merită mai mult de la noi decât să-i abandonăm, pur şi simplu, aşa că au luptat împotriva dizolvării ministerului lor. A urmat un război de toată frumuseţea. Desigur, acum suntem cu mult mai puţini. Mulţi ar spune

chiar că am dispărut cu totul cu multă vreme în urmă, asta dac-au auzit măcar vreodată de existența noastră, dar încă mai rămânem stăpâni pe poziții în câteva dintre cele mai importante părți ale oraşului.

— Ai putea spune că eu sunt un membru onorific al ministerului, prin căsătorie, a adăugat Osric. Uite, ți-am curățat cuțitul.

Bătrânul a aşezat cuțitul lung şi curbat la piciorul patului. Yama s-a uitat la el şi a descoperit că, deşi îi salvase viața, se temea de pumnal; era de parcă Osric ar fi pus un şarpe viu la picioarele lui.

— L-am găsit într-un mormânt din stâncile de lângă fluviu, a spus.

— Atunci înseamnă c-a venit din altă parte, a conchis Osric şi şi-a pus un deget osos lângă nas.

Vârful degetului lipsea:

— Am folosit puțin oțet de vin alb pentru a îndepărta patina timpului de pe metal şi o dată la zece zile sau cam pe-acolo s-ar cuveni să-l freci cu o cârpă pe care-ai muiat-o-n ulei mineral. Dar n-o să aibă nevoie să fie ascuțit şi se va repara singur, în anumite limite, bineînțeles. A fost întipărit cu o copie a personalității stăpânului său anterior, dar l-am purificat de fantoma aceea. S-ar cuveni să te antrenezi cu el cât de des poți şi să-l manevrezi cel puțin o dată pe zi, ca să ajungă să te cunoască.

— Osric…

— Trebuie să ştie, i-a spus bătrânul soției sale. Nu face niciun rău asta. Mânuieşte-l adesea, Yama. Cu cât îl mânuieşti mai mult, cu atât va ajunge să te cunoască mai bine. Şi lasă-l în bătaia soarelui sau între locuri cu temperaturi diferite… e bine şi să-l aşezi cu vârful în foc. Altfel o să-şi ia energia direct de la tine. A zăcut în întuneric vreme îndelungată – de aceea te-a îmbolnăvit când l-ai folosit. Aş zice c-a aparținut unui ofițer de cavalerie mort cu multe evuri în urmă. Aceste arme le-au fost distribuite celor care luptau în pădurile tropicale aflate la două mii de leghe în josul fluviului.

Yama a spus prosteşte:

— Dar războiul a început abia acum patruzeci de ani.

— Acela a fost un alt război, dragule, a intervenit Beatrice.

— L-am găsit lângă fluviu. Într-un mormânt de acolo. Mi-am întins mâna în întuneric.

Yama şi-a adus aminte cum cuțitul îşi revărsase propria-i strălucire nepământeană când îl ridicase-n dreptul feței, cu uimire. Dar atunci când Lob îl luase de jos, se petrecuse lucrul acela oribil. Cuțitul era lucruri diferite pentru oameni diferiți.

Tânărul fusese adus la mare distanță de fluviu. Acesta era ultimul refugiu al ultimilor custozi ai Oraşului Morților, aflat departe printre colinele

de la poalele Munților Mărginimii. Până atunci nu-şi dăduse seama de adevărata întindere a necropolei.

— Morții îi depăşesc ca număr pe cei vii, i-a spus Osric, iar acesta a fost un loc de îngropăciune pentru Ys încă de pe când a fost construită Confluența. Cel puțin până la această cea din urmă decadentă epocă.

Yama a priceput că nu mai erau mulți custozi rămaşi în momentul de față şi că majoritatea celor rămaşi erau bătrâni. Acesta era un loc unde trecutul era mai puternic decât prezentul. Custozii Oraşului Morților fuseseră cândva responsabili cu pregătirile şi rânduielile pentru cei decedați pe care ei îi numeau „clienți”, şi cu îngrijirea şi menținerea mormintelor, cavourilor şi monumentelor funerare, a plăcuțelor cu fotografiile şi ipostazele morților. Fusese o sarcină solemnă şi complexă. Spre exemplu, tânărul a aflat că existaseră patru metode de tratare a clienților: prin îngropare, inclusiv prin înhumare sau prin aşezarea într-un cavou; prin incinerare, fie cu ajutorul focului, fie cu ajutorul acizilor; prin expunere la soare, fie într-un țarc sau ocol înălțat deasupra pământului, fie prin dezmembrare; şi prin intermediul apei.

— Care, din câte înțeleg, e singura metodă folosită în zilele noastre, a spus Osric. Îşi are locul său, desigur, dar mulți mor la mare distanță de fluviu şi, pe deasupra, multe

comunități sunt prea aproape una de alta, astfel încât cadavrele celor din amonte otrăvesc apa celor aflați în josul râului față de ei. Gândeşte-te, numai, Yama. Mare parte a Confluenței e fie deşertică, fie muntoasă, înmormântarea în pământ e rară, căci şi-aşa e prea puțin sol pentru agricultură. Pentru miriade şi miriade de zile, strămoşii noştri au construit cavouri pentru morții lor sau i-au ars pe ruguri, sau i-au dizolvat în cuve cu acid, sau i-au expus în soare frățiorilor din aer. Construirea mormintelor necesită multă muncă şi e potrivită doar pentru bogătaşi, căci cavourile prost clădite ale săracilor sunt adesea prădate de animalele sălbatice. Lemnul de foc se găseşte în aceleaşi cantități insuficiente ca şi pământul arabil, din aceleaşi motive, iar dizolvarea în acid e, de obicei, considerată neplăcută din punct de vedere estetic. Cu cât mai natural, aşadar, în aceste circumstanțe, e să-l expui pe client văzduhului! Ăsta e modul în care doresc să se scape de cadavrul meu, atunci când mi-o veni vremea. Beatrice mi-a promis-o deja. Lumea va lua sfârşit înainte să mor eu, desigur, dar cred că tot vor mai exista păsări…

— Ai uitat de conservare, a adăugat Beatrice, tăios. Întotdeauna o face, i-a spus ea lui Yama. Nu e de acord cu ea.

— Ah, dar n-am uitat câtuşi de puțin. E doar o simplă variație a înmormântării. Fără un cavou,

trupul conservat abia dacă-i nutreț pentru animale sau o simplă ciudățenie dintr-un spectacol secundar.

— Unii sunt transformați în statui din piatră, a spus bătrâna. Se face asta mai ales prin expunerea clientului la o apă calcaroasă.

— Şi-apoi ar mai fi mumificarea şi deshidratarea, fie în vid, fie cu ajutorul catranului, fie cu al gheții.

Osric ținea socoteala variațiilor pe degete:

— Dar ştii la fel de bine ca şi mine că vreau să mă refer la cea mai obişnuită metodă şi la cea mai decadentă. Vasăzică, acei clienți care au fost conservați cât mai erau încă în viață, în speranța unei renaşteri fizice în epocile ce-au să vină. În loc de asta, tâlharii au deschis mormintele, au luat tot ce era de valoare şi-au aruncat trupurile pentru ca animalele sălbatice să le devoreze sau le-au ars ca pe combustibil sau le-au băgat în pământ pe post de fertilizatori. Curajosul ofițer de cavalerie care ți-a mânuit cândva cuțitul în bătălie, tinere Yama, a fost, după toate probabilitățile, ars în vreun furnal pentru a topi aliajul demontat din propriu-i mormânt. Probabil că unul dintre jefuitorii de morminte a ridicat cuțitul şi acesta l-a atacat. El l-a scăpat acolo unde l-ai găsit tu o eră mai târziu. Trăim în vremuri sărăcite. Îmi amintesc că mă jucam printre cavouri când eram copil, necăjind ipostazele care încă mai vorbeau în numele celor

ce nu mai aveau nicio şansă de a reînvia. Asta-i o lecție despre nebunie. Doar Proteguitorii pot depăşi şi scăpa de timp. Nu ştiam pe atunci că ipostazele erau obligate să facă pe placul prostiei mele; tinerii sunt cruzi în mod inutil, căci n-au suficientă minte.

Beatrice şi-a îndreptat spatele, şi-a ridicat mâna şi a recitat nişte versuri:

— „Lăsați faima, după care toți aleargă-n cursul vieții lor, /Să dăinuie înscrisă pe-ale noastre neobrăzate morminte, /Şi-apoi cinstiți-ne-n necinstea morții; /Când, în ciuda hrăpărețului timp devorator, /Strădania acestei suflări să cumpere-ar putea/Acea onoare ce va purifica al coasei sale ascuțit tăiş, /Şi ne va face moştenitori ai vecilor din veci."

Yama se gândi că strofa trebuie să fi fost din Purane, dar bătrâna a spus că era cu mult mai veche decât ele:

— Mai sunt mult prea puțini dintre noi care să-şi mai amintească tot ceea ce ne-au lăsat moştenire morții, a spus ea, dar facem şi noi tot ce putem, iar noi suntem o rasă cu viață îndelungată.

Îndatoririle custozilor erau mult mai vaste decât doar pregătirea clienților lor şi în următoarele două zile Yama a învățat despre îngrijirea cavourilor şi conservarea artefactelor cu care fuseseră înmormântați clienții, fiecare dintre ei în conformitate cu obiceiurile şi tradițiile

seminției sale. Osric şi Beatrice îl hrăneau cu supe din legume, rădăcini coapte şi bame proaspete, suculente, cu porumb şi fasole verde prăjite în aluaturi pufoase. Se înzdrăvenea şi începuse să simtă o neostoită curiozitate. Nu-şi rupsese niciun oscior, dar coastele îi erau învinețite rău, iar muşchii spatelui şi ai brațelor îi fuseseră întinşi. De asemenea, avea nenumărate tăieturi pe jumătate vindecate pe membre şi pe trunchi, iar febra îl lăsase tare slăbit, ca şi cum cea mai mare parte a sângelui i-ar fi fost drenată.

Beatrice curățase cele mai rele dintre rănile sale şi i-a explicat că praful de piatră care se incrustase în ele ar fi dus altfel la apariția cicatricelor. De îndată ce a fost în stare, Yama a început să se antreneze, folosind exercițiile pe care i le predase sergentul Rhodean. A exersat, de asemenea, şi cu cuțitul, biruindu-şi repulsia involuntară. Îl mânuia în fiecare zi, aşa cum sugerase Osric, şi altfel îl lăsa pe o policioară de sub fereastra îngustă, unde prindea razele soarelui de la amiază. La început, trebuia să se odihnească o oră şi mai bine între fiecare set de exerciții, dar a mâncat cantități mari din mâncarea simplă a custozilor şi a simțit, încet, încet, cum i se refac puterile. În cele din urmă, a ajuns în stare să urce scara în spirală care duce până în vârful piscului scobit.

Trebuia să se oprească şi să se odihnească des,

dar, în cele din urmă, a păşit afară, pe uşa unei colibioare, în aerul liber de sub un cer dureros de albastru. Aerul era limpede şi rece, la fel de ameţitor ca şi vinul, după cel din încăperea închisă şi înăbuşitoare în care zăcuse atât de multă vreme.

Coliba era aşezată la unul din capetele creştetului acelui pisc care era atât de neted că ar fi putut, la fel de bine, să fi fost retezat de cineva care ar fi mânuit o lamă gigantică. Şi probabil că asta şi fusese, mai mult sau mai puţin, exact ceea ce se întâmplase, căci, în timpul construirii Confluenţei, cu mult înainte ca Proteguitorii să abandoneze cele zece mii de seminţii, fuseseră întrebuinţate energii uriaşe pentru a mişca munţi întregi şi pentru a da formă unor peisaje cu aceeaşi uşurinţă cu care un grădinar ar aranja un strat de flori.

Creştetul plat al piscului nu era mai mare decât Marea Sală a casei-donjon şi fusese împărţit în câmpuri mititele prin ziduri joase din stalactite. Acestea erau parcele cu dovlecei şi cartofi-dulci, porumb şi varză kale, mure şi zmeură. Potecuţe şerpuiau printre aceste petice de pământ şi se zărea şi un sistem complicat de cisterne şi canale de scurgere care asigura alimentarea constantă cu apă a culturilor. În celălalt capăt, Beatrice şi Osric tocmai dădeau de mâncare porumbeilor care fâlfâiau în jurul unui porumbar cu un acoperiş-cupolă clădit din pietre nelegate între

ele cu mortar.

Piscul se înălța la marginea unei culmi care şerpuia deasupra unei trecători atât de adânci, că fundul i se pierdea în umbră. Alte piscuri cu creştetele plane se ridicau de-a lungul acestei creste, cu fețele lor netede traforate de ferestre şi balcoane. Morminte erau risipite pe marginile late tăiate în stânca albă a părților laterale, abrupte, ale strungii, clădiri uriaşe cu ziduri văruite, oarbe, sub acoperişuri povârnite din țiglă roşie care se înălțau în mijlocul peluzelor îngrijite şi al crângurilor de copaci înalți. Dincolo de partea de departe a strungii, alte creste se înălțau, în trepte, spre ceruri, iar dincolo de cea mai îndepărtată coamă, piscurile Munților Mărginimii păreau să plutească libere, desprinse de pământ, deasupra nedesluşitelor grămezi albastre şi purpurii, strălucind în lumina soarelui.

Yama şi-a croit cu greu drum pe potecile şerpuitoare către micul petic de iarbă unde Beatrice şi Osric împrăştiau grăunțe. Porumbeii s-au înălțat într-un vârtej de aripi albe în timp ce se apropia. Osric şi-a ridicat mâna într-un salut şi a spus:

— Aceasta este valea regilor primelor zile. Unii afirmă că Proteguitorii înşişi sunt îngropați aici, dar, dacă-i adevărat, poziția mormintelor lor ne e ascunsă.

— Trebuie să fie o grămadă de muncă să ai grijă

de aceste morminte.

Lentilele-oglindă ale ochelarilor bătrânului au străfulgerat o rază de lumină spre Yama:

— Se întreţin singure, a adăugat vârstnicul, şi există mecanisme care îi împiedică pe oameni să se apropie prea mult. Cândva era îndatorirea noastră să-i ţinem pe oameni la distanţă pentru binele lor chiar, dar numai cei care cunosc acest loc mai vin acum pe-aici.

— Foarte puţini ştiu despre el, a adăugat Beatrice, şi încă şi mai puţini vin.

Femeia a întins un braţ lung, costeliv. Un hulub s-a aşezat imediat pe el, iar ea a tras pasărea la sânul său şi i-a mângâiat capul cu un arătător osos până când aceasta a început să uguiască.

— Am fost adus cale lungă, n-am ce zice, a observat Yama.

Osric a încuviinţat dând din cap. Bărbuţa sa subţire a fost suflată de vânt într-o parte:

— Departamentul Custozilor Oraşului Morţilor a întreţinut cândva un oraş care se întindea de la aceşti munţi până la fluviu, cale de-o zi de mers călare la galop şi necruţând calul. Oricine-or fi fost cei care te-au adus aici au avut motivele lor bine întemeiate.

Beatrice şi-a aruncat, brusc, violent, braţele în lături. Porumbelul s-a ridicat pe o pală de vânt şi a început să se rotească sus, sus de tot, deasupra mozaicului de câmpuri mititele. A privit o clipă hulubul şi apoi a spus:

— Cred că a venit vremea să-i arătăm lui Yama de ce a fost adus aici.

— Pentru început, mi-ar plăcea să aflu cine m-a adus, de fapt, la voi.

— Câtă vreme nu ai habar cine te-a salvat, nu există nicio obligație din partea ta, a spus Osric.

Yama a aprobat dând din cap, aducându-şi aminte că, după ce el însuşi îl salvase pe Caphis din capcană, măjarul spusese că viața sa va fi de-a pururea în grija băiatului, aşa că a zis:

— Atunci, probabil că s-ar putea să aflu măcar împrejurările în care am fost salvat.

— Ceva a furat una dintre caprele noastre, a povestit Beatrice. Era pe unul dintre câmpurile aflate la mare distanță jos. Am plecat s-o căutăm şi te-am găsit pe tine. Ar fi mai bine dac-ai vedea tu însuți de ce ai fost adus aici. Apoi vei înțelege. Deoarece ai urcat atât de sus, va trebui să cobori. Cred că eşti suficient de puternic pentru asta de-acum.

Să coboare pe lunga scară spiralată a fost cu mult mai uşor decât s-o urce, dar Yama a simțit că, dacă n-ar fi fost el, Osric şi Beatrice ar fi țopăit pe ele de mai mare dragul, deşi era cu atât de mult mai tânăr decât ei. Scările se terminau într-un balcon care încingea colțul de stâncă la jumătatea distanței dintre vârful şi temelia acestuia. Un şir de intrări arcuite se deschideau din balcon în peretele de stâncă, iar Osric a dispărut de îndată într-una dintre ele. Yama ar fi

vrut să-l urmeze, dar Beatrice i-a prins brațul şi l-a călăuzit către o bancă din piatră aşezată lângă parapetul jos al balconului. Lumina soarelui îmbibase piatra străveche; Yama îi era recunoscător pentru căldura sa.

— Cândva, eram cam o sută de mii, a început bătrâna, dar acum numărul nostru e redus foarte, foarte mult. Aceasta este cea mai veche parte din ceea ce încă mai este în grija noastră şi va fi cea din urmă care se va prăbuşi. În cele din urmă, însă, se va nărui negreşit. Întreaga Confluență se va nărui.

— Vorbeşti ca aceia care spun că războiul din centrul lumii ar putea fi războiul care va aduce sfârşitul tuturor lucrurilor, a intervenit Yama.

Sergentul Rhodean îi învățase pe Yama şi pe Telmon bătăliile cele mai importante, zgâriind liniile armatelor şi rutele lungilor lor marşuri în podeaua din argilă roşie a gymnasiumului.

— Când se poartă un război, toată lumea crede că acesta se va încheia cu o victorie care va aduce cu sine sfârşitul tuturor conflictelor, dar, într-un şir de evenimente, nu există nicio modalitate de a determina care dintre ele va fi cel din urmă, a spus Beatrice.

Tânărul a zis, cu hotărâre:

— Ereticii vor fi înfrânți, fiindcă pun sub semnul întrebării cuvântul Proteguitorilor. Cei Vechi de Zile au reînviat mult din vechea tehnologie pe care adepții lor o folosesc acum împotriva

noastră, numai că ei erau nişte creaturi inferioare Proteguitorilor, deoarece erau strămoşii îndepărtați ai acestora. Cum poate triumfa o creatură inferioară împotriva uneia mai mărețe?

— Uit adesea cât eşti de tânăr, a spus Beatrice zâmbind. Încă mai ai speranță. Dar şi Osric mai nădăjduieşte încă, iar el este un înțelept. Nu că lumea nu se va sfârşi, căci asta e sigur, ci că va sfârşi cu bine. Marele Fluviu se împuținează zi de zi, şi, în cele din urmă, toate cele de care se îngrijeşte poporul meu se vor împuțina.

— Cu tot respectul, poate că tu şi soțul tău trăiți pentru trecut, dar eu, unul, trăiesc pentru viitor.

Beatrice a zâmbit din nou:

— Ah, dar care viitor, mă întreb? Osric bănuieşte că s-ar putea să existe mai mult de unul singur. În ceea ce ne priveşte, e datoria noastră să conservăm trecutul pentru a povățui şi lumina viitorul, iar acest loc este cel unde trecutul e cel mai puternic. Există minuni îngropate aici care ar putea pune punct războiului într-o clipită dacă ar fi folosite de una din părți, sau care ar putea distruge întreaga Confluență, dac-ar fi folosite de ambele părți una împotriva celeilalte. Cei vii îi înmormântează pe morți şi-şi văd de viața lor, şi uită. Noi ne aducem aminte. Mai presus de toate, aceasta este principala noastră îndatorire. Există arhivari în Ys care pretind că pot trasa semințiile

Confluenței înapoi în trecut până la primii lor membri. Familia mea păstrează şi protejează cavourile acelor strămoşi, trupurile şi bunurile lor. Arhivarii ar pretinde că, vezi Doamne, cuvintele sunt mai puternice decât fenomenele pe care le descriu şi că numai şi numai cuvintele dăinuie câtă vreme toate celelalte se prăpădesc, dar noi ştim că şi cuvintele se schimbă. Poveştile sunt mutabile şi în orice poveste fiecare generație descoperă o lecție diferită şi, cu fiecare istorisire, o poveste se transformă un pic până ce nu mai e deloc lucrul care fusese la începuturi. Regele care biruise împotriva eroului ce ar fi adus lumina mântuitoare lumii devine, după multe istorisiri ale poveştii, un erou care salvează lumea de pârjol, iar aducătorul de lumină se transformă-n diavol. Doar lucrurile rămân ceea ce sunt. Ele sunt ele însele. Cuvintele nu-s decât reprezentări ale lucrurilor, dar noi deținem lucrurile însele. Cu cât sunt ele mai puternice decât reprezentările lor!

Yama s-a gândit atunci la Edilul care investea cu atât de multă încredere obiectele pe care le păstrase pământul şi a spus:

— Tata caută să înțeleagă trecutul cu ajutorul vestigiilor pe care acesta le lasă în urmă. Poate că nu poveştile sunt cele care se schimbă, ci trecutul însuşi, căci tot ce mai viețuieşte din el e înțelesul cu care noi investim ceea ce rămâne din el.

În spatele său, Osric a intervenit:

— Ai fost şcolit de un arhivist. Asta este exact ceea ce-ar spune unul dintre şoarecii aceia de bibliotecă sprâncenați şi-ncruntați şi cu orbul găinilor pe deasupra, binecuvântați fie ei, cu toții şi până la ultimul. Ei bine, trecutul e mult mai mult decât ai putea găsi în cărți. Asta e o lecție pe care a trebuit s-o învăț iarăşi şi iarăşi, tinere. Tot ceea ce-i obişnuit şi omenesc trece fără să lase vreo urmă sau vreo mărturie, şi tot ceea ce rămâne sunt poveştile preoților şi filosofilor, eroilor şi regilor. Multe se mai spun despre altarele de piatră şi sanctuarele templelor, dar absolut nimic despre mănăstirile unde se-ntâlneau amanții şi unde bârfeau amicii, şi nici despre curțile unde se jucau copiii. Aceasta este lecția falsă a istoriei. Cu toate acestea, putem scruta scenele aleatorii ale trecutului şi să ne întrebăm care le vor fi fiind semnificația şi importanța. Asta este ceea ce ți-am adus.

Osric căra sub braț ceva plat, cu colțuri drepte, învelit într-o pânză albă pe care a dat-o la o parte cu un gest exagerat de teatral, scoțând la iveală un dreptunghi de piatră lăptoasă pe care l-a aşezat într-un cerc de lumină solară de pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică a balconului.

— Şi tata colecționează aceste tăblițe cu imagini, a spus Yama, dar aceasta pare să fie goală.

— Probabil că le colecționa pentru vreo cercetare

importantă, a spus Osric, dar îmi pare rău să aud, totuşi, asta. Locul de odihnă ce li se cuvine nu e într-o colecție, ci în mormântul unde au fost instalate.

— M-am întrebat întotdeauna de ce au nevoie să absoarbă lumina soarelui pentru a funcționa, dacă, oricum, au fost îngropate adânc în beznă.

— Şi mormintele absorb lumina soarelui, i-a explicat Osric, şi o distribuie între componentele lor în conformitate cu nevoile acestora. Imaginile reacționează la căldura emanată de un corp viu şi în bezna unui cavou ar fi activate de prezența oricărui privitor. În afara mormântului, fără sursa lor de energie obişnuită, au nevoie de lumina soarelui.

— Tăcere, bărbate, a intervenit Beatrice. Se deşteaptă. Priveşte, Yama, şi învață. Asta e tot ce-ți putem arăta.

Culorile s-au amestecat şi au alergat pe tabletă, părând să se învârtejească chiar sub suprafața acesteia. La început, erau şterse şi informe, abia cu puțin mai mult decât nişte simple pasteluri care pluteau în adâncimile lăptoase ale tăbliței, dar, treptat, au început să se înviorexe şi să devină mai strălucitoare, plutind împreună într-o neaşteptată explozie argintie.

Pentru o clipă, Yama a crezut că tableta se transformase într-o oglindă care-i reflecta propriul chip nerăbdător. Dar, atunci când s-a aplecat deasupra ei, mai aproape, chipul din

tăbliță s-a transformat de parc-ar fi fost pe punctul de a vorbi cu cineva de dincolo de rama imaginii, şi a văzut că era chipul cuiva cu mult mai bătrân decât el, un bărbat cu riduri la colțurile ochilor şi cu şanțuri de-o parte şi de alta ale gurii. Dar forma ochilor şi irisurile lor rotunde şi albastre, precum şi forma feței, pielea palidă şi ciuful de păr negru sârmos – toate acestea era atât de asemănătoare cu ale sale, încât a strigat, cuprins de uimire.

Bărbatul din imagine vorbea de-acuma şi, pe neaşteptate, a zâmbit cuiva aflat dincolo de rama fotografiei, un zâmbet nerăbdător şi sincer care l-a făcut pe Yama să-i tresalte inima-n piept. Bărbatul s-a întors cu spatele şi perspectiva s-a schimbat, trecând dincolo de chipul lui, pentru a arăta cerul nopții. Fără doar şi poate, nu era cerul Confluenței, căci era plin de stele, împrăştiate ca nişte fărâme de diamante pe o catifea neagră. În centrul imaginii se vedea un vârtej înghețat de lumină roşie spălăcită şi tânărul a văzut că stelele din jurul lui păreau să fie atrase în şiruri ce se convergeau, spre acest vârtej cărămiziu. Stelele lăsau dâre pe cer în timp ce perspectiva se schimba din nou cu viteză, şi, pentru o clipă, aceasta s-a fixat pe un pâlc de țăndări de lumină care atârnau pe negrul pur al fundalului şi apoi s-a stins.

Osric a înfăşurat pânza albă de jur împrejurul tabletei. De îndată, Yama a vrut să smulgă la o

parte linţoliul şi să vadă cum imaginea înfloreşte din nou în tăbliță, a vrut să-şi desfete ochii cu chipul străinului, străinul care era din seminția lui, a vrut să înțeleagă ce era cu cerurile stranii sub care stătuse cândva strămoşul său mort de mult. Sângele îi cânta în urechi.

Beatrice i-a înmânat un pătrat de pânză mărginită cu dantelă. O batistă. Abia atunci şi-a dat tânărul seama că plângea.

— Acesta este locul unde se găsesc cele mai vechi morminte de pe Confluență, a spus Osric, dar imaginea e mai veche decât orice altceva de pe Confluență, căci e mai veche decât Confluența însăşi. Ea reprezintă prima etapă a construirii Ochiului Proteguitorilor şi înfăţişează pământurile pe care au păşit aceştia înainte de a cădea prin Ochi şi de a dispărea în străfundurile trecutului îndepărtat sau în străfundurile viitorului îndepărtat, sau, poate, într-un cu totul şi cu totul alt univers.

— Mi-ar plăcea să văd mormântul. Vreau să văd unde ai găsit imaginea.

— Departamentul Custozilor Oraşului Morților a păstrat vreme îndelungată această imagine, i-a spus bătrânul, şi, dacă se va fi odihnit cândva într-un mormânt, atunci asta s-a-ntâmplat cu atât de multă vreme în urmă, că toate însemnările despre acesta s-au pierdut. Seminția ta a păşit pe Confluență la începuturile ei, iar acum merge din nou pe ea.

— Asta-i a doua oară când cineva face aluzii că aş avea un destin misterios, dar nimeni nu vrea să-mi explice de ce sau care va fi fiind acesta, a spus tânărul.

Beatrice i-a zis soţului său:

— O să-l descopere cât de curând. Nu se cuvine să-i spunem mai mult.

Osric s-a tras de bărbuţă:

— Nu ştiu chiar tot. Ce-a zis omul din imagine, spre exemplu, sau ce se ascunde dincolo de locul unde se sfârşeşte fluviul. Am încercat să-mi amintesc din nou totul, dar nu pot!

Beatrice a luat mâna soţului său în mâinile sale şi i-a spus lui Yama:

— A fost rănit şi uneori se zăpăceşte şi nu mai ştie ce e posibil să se fi întâmplat şi ce s-a întâmplat de fapt. Să-ţi aduci aminte de tăbliţă. E importantă.

— Ştiu mai puţine decât voi, a spus Yama. Lasă-mă să văd din nou tableta. Poate că e acolo ceva…

— Dragule, poate că destinul tău e să-ţi descoperi trecutul. Doar cunoscând trecutul te poţi cunoaşte pe tine însuţi.

Yama a zâmbit, căci acesta fusese exact mottoul cu care Zakiel obişnuia să-şi justifice lungile sale lecţii. I se părea că bibliotecarii şi custozii morţilor erau atât de asemănători, încât îşi amplificau măruntele deosebiri, transformându-le într-o rivalitate pe viaţă şi pe moarte, exact aşa

cum fraţii se sfădesc pe nimicuri doar pentru a-şi afirma individualitatea.

— Ai văzut tot ce-ți putem arăta, Yama, a spus Osric. Am conservat trecutul pe cât de bine am putut, dar nu pretindem c-am înțelege tot ceea ce păstrăm.

Tânărul a spus protocolar:

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat această minunăție.

Dar în sinea lui se gândea că aceasta nu făcea altceva decât să demonstreze că alții asemenea lui trăiseră cu multă vreme în urmă – el, unul, era mai preocupat să descopere dacă mai trăiau în prezent. De bună seamă că mai trăiau – el însuşi era o dovadă a acestui lucru –, dar unde, oare? Ce descoperise doctorul Dismas în arhivele propriului său minister?

Beatrice s-a ridicat în picioare cu o mişcare grațioasă, fluidă:

— Nu mai poți rămâne, Yama. Tu eşti un catalizator şi schimbarea e mai periculoasă aici decât oriunde altundeva.

— Dac-ați vrea să-mi arătați calea, aş pleca de îndată acasă, a spus tânărul.

O spusese fără prea mari nădejdi, căci era convins că acei doi custozi îl țineau prizonier. Dar bătrâna a zâmbit şi a spus:

— O să fac ceva mai bun decât doar să-ți arăt drumul. Te voi duce direct acasă.

Osric a intervenit:

— Eşti mai puternic decât erai când ai ajuns aici, dar cred că nu eşti pe cât de puternic ai putea deveni. Las-o pe nevasta mea să te ajute, Yama. Şi să-ți aduci aminte de noi. Am slujit pe cât de bine am putut şi simt c-am slujit bine. Când îți vei descoperi adevăratul țel, să-ți aduci aminte de noi.

— Nu-l împovăra pe sărmanul băiat, bărbate! A spus Beatrice. E mult prea tânăr. E prea devreme.

— Cred că e suficient de bătrân pentru a şti ce vrea. Să-ți aduci aminte că suntem prietenii tăi, Yama.

Tânărul a făcut o plecăciune, aşa cum îl învățase Edilul, şi s-a răsucit pentru a o urma pe Beatrice, lăsându-l pe soțul ei scăldat în lumină, cu chipul pustiit devenit de nepătruns din cauza lentilelor cu oglinzi ale ochelarilor, cu crestele muntoase netrecute pe vreo hartă, înrămate parcă de pilaştrii din spatele lui şi cu tableta cu imagini, înfăşurată în pânză albă, pe genunchi.

Beatrice l-a condus pe Yama de-a lungul unei scări elicoidale cu multe trepte şi prin încăperi unde maşini mari cât casele stăteau pe jumătate îngropate în podeaua de piatră. Dincolo de ele erau gurile largi, circulare, ale gropilor în care tuburi lungi şi înguste, făcute dintr-un metal limpede precum sticla, se prăbuşeau în pâcle albe la o leghe şi mai bine dedesubt. Fulgere colosale, lente, scăpărau şi se ondulau în aceste

tuburi transparente. Prin tălpile pantofilor săi, Yama simțea o vibrație slabă, un puls mai adânc decât sunetul.

Ar fi adăstat să examineze mai pe îndelete maşinile, dar Beatrice îl tot zorea pe lângă ele, şi l-a condus pe un hol lung cu ziduri negre din pietre din chila lumii, luminat de globuri de foc alb care se învârteau sub înaltul tavan boltit. Părți din podea erau transparente şi tânărul zări, tulbure, maşini uriaşe care stăteau ghemuite în încăperi aflate departe, în jos, sub tălpile sale.

— Nu mai căsca gura! I-a cerut Beatrice. N-ai vrea să le trezeşti înainte să le vină vremea.

Multe coridoraşe înguste se desprindeau din holul principal. Bătrâna l-a călăuzit pe Yama de-a lungul unuia dintre ele, până într-o cămăruță care, odată ce uşa i-a fost închisă, a început să bâzâie şi să vibreze. Pentru o clipă, Yama s-a simțit ca şi cum tocmai ar fi păşit peste marginea unei stânci, aşa că şi-a încleştat mâna pe balustrada care mergea de jur împrejurul pereților curbați ai încăperii.

— Cădem prin chila Confluenței, i-a explicat Beatrice. Majoritatea oamenilor trăiesc la suprafață în zilele noastre, dar, în vremurile străvechi, suprafața era doar locul unde veneau să se joace şi să se întâlnească, în vreme ce locuințele şi locurile unde munceau se aflau sub pământ. Acesta este unul dintre vechile drumuri. O să te aducă înapoi în Aeolis în mai puțin de o

oră.

— Aceste drumuri există peste tot?

— Cândva, existau. Nu mai este aşa. Noi am menținut vreo câteva sub Oraşul Morților, dar mult mai multe nu mai funcționează de mult şi, dincolo de limitele jurisdicției noastre, lucrurile stau încă şi mai prost. Totul decade, în cele din urmă. Până şi universul va fi înghițit în sine, într-o bună zi.

— Puranele spun că de aceea Proteguitorii au zburat în Ochi. Dar, dacă universul nu va lua sfârşit curând, atunci, cu siguranță, nu de aceea au plecat. Zakiel n-a putut niciodată să explice paradoxul ăsta. El spune că nu e de nasul meu să pun sub semnul întrebării Puranele.

Beatrice a izbucnit în râs. Era ca zăngănitul unor clopoței vechi, fragili:

— Tipic pentru un bibliotecar! Dar adevărul e că Puranele conțin multe enigme şi nu-i niciun rău în a recunoaşte că nu toate răspunsurile lor sunt evidente. Poate că ele nici măcar nu mai sunt comprehensibile pentru mințile noastre înguste, dar un bibliotecar nu va admite niciodată că oricare dintre textele aflate sub supravegherea sa e impenetrabil. El e musai să fie stăpânul tuturor şi se ruşinează să-şi recunoască orice posibilă eroare.

— Tăblița înfățişa crearea Ochiului. Există o sura în Purane, cea de-a patruzeci şi treia sură, cred, care spune că Proteguitorii au făcut stelele

să se prăbuşească laolaltă, până când lumina lor a devenit prea grea pentru a mai putea scăpa.

— Probabil. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre trecut, Yama. Unii au spus că Proteguitorii ne-au aşezat aici pentru propria lor distracție, aşa cum anumite seminții țin păsări în colivii pentru amuzament, dar eu, una, n-o să repet o asemenea erezie. Toți cei care credeau în ea sunt, în siguranță, morți de multă vreme, dar ăsta încă mai e un gând periculos.

— Poate pentru că-i adevărat sau pentru că va fi conținând un grăunte de adevăr.

Beatrice l-a privit cu ochii ei strălucitori. Era cu un cap mai înaltă decât el:

— Să nu te laşi cuprins de amărăciune, Yama. O să găseşti ceea ce cauți, deşi s-ar putea să nu fie acolo unde te aşteptai. Ah, aproape c-am ajuns.

Cămăruța s-a cutremurat cu violență. Tânărul a căzut în genunchi. Podeaua era căptuşită cu un soi de parchet acoperit c-un material artificial la fel de lucios şi de subțire ca satinul.

Beatrice a deschis uşa şi Yama a urmat-o într-o încăpere foarte lungă care fusese săpată în stâncă. Tavanul ei aflat la mare înălțime era susținut de o pădure de pilaştri zvelți şi o lumină pală cădea prin ferestre înguste ca nişte fante tăiate în acoperiş. Fusese cândva atelierul unui pietrar, iar bătrâna l-a condus pe tânăr împrejurul unor sculpturi pe jumătate terminate

şi al unor bancuri de lucru pe care erau împrăştiate unelte, toate abandonate cu un ev în urmă şi învelite de un strat gros de praf. La uşă, ea a scos o glugă dintr-un material negru şi i-a spus că trebuie să-l lege la ochi:

— Suntem un neam secretos, fiindcă nici n-ar trebui să existăm. Ministerul nostru a fost desfiinţat cu multă vreme în urmă, iar noi supravieţuim doar pentru că ştim de minune să ne pitim.

— Înţeleg. Tata…

— Nu ne temem c-am putea fi descoperiţi, Yama, dar am stat ascunşi atât de mult timp, că informaţiile despre locul unde ne aflăm sunt valoroase pentru anumiţi oameni. Nu vreau să-ţi cer să porţi o asemenea povară. Te-ar expune unui pericol inutil. Dacă vei avea nevoie să ne găseşti din nou, o vei face. Cred că măcar atâta lucru îţi pot promite fără grijă. În schimb, îmi vei promite şi tu că nu vei sufla o vorbă despre noi Edilului?

— Va dori să ştie unde am fost.

— Ai fost bolnav. Ţi-ai revenit şi te-ai întors. Poate c-ai fost îngrijit de unul dintre triburile de pe coline. Edilul va fi atât de mulţumit să te vadă, încât nu te va lua prea minuţios la întrebări. Promiţi?

— Câtă vreme nu va trebui să-l mint. Cred că m-am săturat de minciuni.

Beatrice a fost bucuroasă să audă asta:

— Ai fost cinstit de la bun început, dragule. Spune-i Edilului cât de mult adevăr îi va face bine să audă, şi nimic în plus. Acum, vino cu mine.

Orbit de țesătura grea şi moale, Yama a luat-o pe bătrână de mâna ei caldă, cu oase fine, şi a îngăduit să fie din nou condus. Au mers cale lungă. El avea încredere în această bătrână stranie şi se gândea la bărbatul din seminția lui mort de-un car de ani.

În cele din urmă, ea i-a spus să stea nemişcat. Ceva rece şi greu i-a fost plasat în mâna dreaptă. După un moment de linişte, Yama a ridicat gluga şi a văzut că se găsea într-un coridor întunecos cu ziduri din blocuri de piatră sfărâmate şi cu rădăcini vânjoase de copaci înfipte printre şirurile lor. O pată de lumină se revărsa prin cadrul îngust al unei uşi aflate la capătul unei scări ale cărei trepte de piatră erau roase în centru. Ținea în mână străvechiul cuțit din metal pe care-l găsise în mormântul de la malul fluviului – sau care-l găsise pe el. Un chiot de scântei albastre au lucit brusc pe marginea exterioară a tăişului şi s-au stins apoi cu un sfârâit, una câte una.

Yama s-a uitat de jur împrejur după Beatrice şi i s-a părut că zăreşte un petic de alb zburând după un colț al coridorului pe care tocmai venise. Dar, atunci când a alergat după el, a dat doar peste un zid de piatră care-i bara trecerea. S-a

întors înapoi către lumină. Locul acesta îi era familiar, dar nu l-a recunoscut cu adevărat până când nu a urcat scara şi nu a păşit afară, printre ruinele din grădina Edilului, acolo unde casa-donjon se desluşea dincolo de pâlcurile de rododendroni de un verde-închis.

PREFECTUL CORIN

Lob şi hangiul Casei Felinarelor-Fantomă au fost arestați înainte ca Yama să-şi fi terminat măcar de spus povestea Edilului şi în ziua următoare au fost judecați şi condamnați la moarte pentru răpire şi sabotaj. Edilul a emis, de asemenea, un mandat de arestare pe numele doctorului Dismas, deşi i-a mărturisit tânărului că nu se aştepta să-l vadă pe apotecar prea curând.

Deşi i-a luat mult timp să-şi explice aventurile, Yama nu a spus chiar toată povestea. A tăinuit partea despre Enobarbus, pentru că ajunsese să creadă că tânărul erou de război fusese, cumva, prins în farmecele doctorului Dismas. Şi-a ținut, de asemenea, şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Beatrice, şi a zis că, după ce scăpase din schif şi fusese ajutat să ajungă la mal de unul dintre măjari, căzuse grav bolnav după ce fusese atacat de Lob şi de Lud în mijlocul cavourilor jefuite ale Cartierului Tăcut şi că nu fusese în stare să se întoarcă la casa-donjon până când nu se întremase. Nu era tot adevărul, dar Edilul nu l-a

interogat mai în amănunt.

Lui Yama nu i s-a îngăduit să asiste la proces şi nici nu i s-a permis să părăsească grădina casei-donjon, deşi tare mult şi-ar mai fi dorit s-o vadă pe Derev. Edilul i-a spus că era cu mult prea periculos. Familiile lui Lob şi hangiului urmau să caute să se răzbune, iar oraşul încă mai era pe buza prăpastiei după răzmeriţele care urmaseră după asediul eşuat al turnului doctorului Dismas. Yama a încercat să ia legătura cu Derev folosind limbajul oglinzilor, dar, cu toate că a semnalizat cea mai mare parte a după-amiezii, nu s-a zărit nicio scânteie de răspuns dinspre apartamentele pe care tatăl fetei le construise deasupra antrepozitului său aflat pe vechea faleză a oraşului. Cu inima cătrănită, Yama a plecat să-şi pledeze cauza în faţa sergentului Rhodean, dar acesta a refuzat să-i asigure o escortă:

— Şi n-ai voie sub nicio formă să zăpăceşti câinii de pază şi nici să te furişezi pe-afară de capul tău, i-a spus sergentul Rhodean. Oh, da, ştiu totul despre şmecheria aia, flăcăiaş. Dar, vezi tu, nu te poţi baza pe şmecherii să te ferească de necazuri. În loc de asta, e mult mai posibil să te bage în bucluc. N-o să risc acum să-mi fie rănit vreun om numai ca să te salveze pe tine de propria ta prostie şi gândeşte-te numai cum ar arăta să te ducem acolo în mijlocul unei decade de soldaţi înarmaţi. O să işti o nouă răzmeriţă.

Oamenii mei deja au petrecut mult prea mult timp căutându-te prin Oraşul Morţilor când te-ai pierdut şi-o să fie ocupaţi până peste cap în vreo câteva zile. Ministerul trimite un funcţionar să se ocupe de prizonieri, dar niciun soldat în plus. Asta-i pură prostie din partea lor, dacă mă-ntrebi pe mine, iar eu sunt cel care va fi învinovăţit dacă ceva n-o să meargă cum trebuie.

Sergentul Rhodean era tare îngrijorat din cauza asta. În timp ce vorbea, se învârtea într-un cerc strâns pe podeaua din argilă roşie a gymnasiumului. Era un bărbătuş solid, mic de statură, aproape la fel de lat pe cât era de înalt, aşa cum îi plăcea adesea să spună. Ca de obicei, tunica cenuşie şi pantalonii albaştri îi erau călcaţi perfect, cizmele negre înalte până la genunchi îi erau lustruite oglindă, iar scalpul craniului său gros şi cu striaţii proeminente era tuns scurt, scurt de tot, şi lustruit cu ulei. Călca mai apăsat pe piciorul drept şi nu mai avea degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Fusese garda de corp a Edilului cu mult înainte ca întreaga gospodărie să fi fost exilată din Palatul Memoriei Poporului şi îşi aniversase cea de-a o suta zi de naştere în urmă cu doi ani. Trăia simplu cu nevasta lui care întotdeauna încerca să-l îndoape pe Yama pentru că, spunea ea, băiatul avea nevoie să mai pună niscai muşchi pe oasele lui lungi. Cei doi aveau două fete măritate, şase fii plecaţi să lupte cu ereticii şi

încă doi care fuseseră deja ucişi în război; sergentul Rhodean jelise moartea lui Telmon cu aproape aceeaşi amărăciune ca şi Yama şi Edilul însuşi.

Sergentul s-a oprit brusc din mersul său, l-a privit pe Yama de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară-n viața lui şi a spus:

— Văd că porți cuțitul ăla pe care l-ai găsit. Ia să ne uităm un pic la el.

Yama îşi făcuse obiceiul de a-şi atârna sabia la cingătoare de un laț din piele, cu tăişul prins strâns de coapsă cu o panglică roşie pe care acum a desfăcut-o. A desprins apoi bucla şi a întins cuțitul, iar sergentul Rhodean şi-a pus ochelarii săi cu lentile groase, care-i măreau enorm ochii galbeni, şi a cercetat cu atenție arma pentru mult timp. În cele din urmă, a suflat, gânditor, aer printre firele mustății sale pe oală şi-a spus:

— E o armă veche şi simțitoare, sau, cel puțin, parțial simțitoare. Probabil la fel de deşteaptă ca unul dintre câinii de pază. E-o idee bună s-o porți de colo-colo cu tine. O să formeze o legătură cu tine. Ai spus că te-ai îmbolnăvit după ce ai folosit-o?

— A emanat o lumină albastră şi, atunci când Lob a ridicat-o de jos, s-a transformat în ceva oribil.

— Ei bine, flăcăiaş, să ştii că trebuie şi ea să-şi ia de undeva energia pentru şmecherii ca asta, în

special după tot timpul ăla petrecut în beznă. Aşa că şi-a luat-o de la tine.

— Am lăsat-o la soare, a spus tânărul.

— Aşa ai făcut? A spus sergentul Rhodean şi i-a aruncat lui Yama o privire şireată. Păi, atunci, nu-ți mai pot spune mare lucru în plus. Cu ce-ai curățat-o? Cu oțet alb? Presupun că-i la fel de bun ca orice altceva. Ei bine, ia să te vedem cum faci câteva fente cu ea. Asta o să te-mpiedice să mai tot cloceşti gânduri negre despre marea şi adevărata ta iubire.

În ora care a urmat, sergentul Rhodean l-a învățat pe Yama cum să-şi folosească în cel mai bun mod posibil arma împotriva unei varietăți de duşmani imaginari. Tânărul a descoperit că exercițiile au început să-i facă plăcere şi i-a părut rău când ostaşul le-a pus punct. Petrecuse multe ore fericite în gymnasium, în mirosurile sale amestecate de lut şi sudoare veche şi alcool pentru frecții, în lumina sa slabă, ca pe fundul mării, filtrată prin ferestrele colorate-n verde şi aflate sus, sus de tot, pe pereții văruiți, în sala cu saltelele sale verzi de cauciuc pentru lupte răsucite asemenea coconilor lepădați ai unor omizi gigantice şi cu rastelul din bare paralele, cu casetele deschise pline de săbii şi cuțite, lănci şi bastoane vătuite, cu țintele din paie pentru exercițiile de tras cu arcul îngrămădite în spatele caprei de gimnastică, cu busturile din lemn bumbăcite ale manechinelor înclinate de ale

căror cadre erau spânzurate bucăți de plastic şi răşină şi armuri de metal.

— O să mai exersăm nițel şi mâine, flăcăiaş, i-a spus ostaşul în cele din urmă. Trebuie să mai lucrezi la lovitura pe care-o dai cu reverul. Țintești prea jos, la pântece, în loc să ochești spre piept, şi orice adversar care face măcar vreo două parale o să-şi dea seama de asta într-o clipită. Desigur, un cuțit ca ăsta a fost menit să fie folosit de aproape de către un călăreț înconjurat de duşmani, iar tu ai face mai bine să cari după tine o sabie lungă sau un revolver atunci când te fâțâi prin oraş. E posibil, totodată, ca o armă veche precum aceasta să fie chiar interzisă. Dar acum trebuie să fac instrucția cu oamenii mei. Funcționarul soseşte mâine şi presupun că tatăl tău o să vrea să-i asigure o gardă de onoare.

Dar funcționarul trimis din Ys pentru a superviza execuțiile s-a strecurat neanunțat în casa-donjon în dimineața următoare, şi Yama l-a zărit pentru prima oară după-amiaza, atunci când Edilul a trimis după el pentru a participa la o audiență.

— Orăşenii deja cred că ai mâinile pătate cu sânge, a spus Edilul. Nu vreau să mai asist la nicio încăierare. Aşa că am luat o decizie.

Yama a simțit că-i tresaltă inima-n piept, deşi ştia deja că acela nu era un interviu oarecare. Fusese escortat până la camera de recepție a tatălui său de unul dintre soldații din garda casei

care acum stătea în poziție de drepți în fața înaltelor uşi duble, strălucitor în cămaşa sa de zale, cu coiful său lucios şi pantalonii săi colanți stacojii, cu lancea odihnindu-i-se în poziția pe care-ar fi adoptat-o la o defilare.

Yama s-a cocoțat pe un scaun inconfortabil, rotunjit şi fără spătar aflat în fața estradei centrale pe care se afla jilțul cu baldachin al Edilului. Acesta însă nu stătea jos la locul său, ci se plimba de colo-colo, cuprins de nelinişte. Era îmbrăcat într-o tunică brodată cu fir de aur şi argint, iar roba cu blană de samur care era veşmântul funcției sale era atârnată într-un cuier aflat lângă jilț.

În încăpere se afla şi o a patra persoană, care stătea în picioare, în umbră, lângă uşița privată ce ducea, printr-o scăriță, către camerele Edilului. Era funcționarul care fusese trimis din Ys pentru a supraveghea execuțiile. Yama l-a privit cu colțul ochiului. Era un bărbat înalt, zvelt, din seminția Edilului, cu capul gol şi înveşmântat într-o tunică simplă din țesătură făcută-n casă şi în colanți cenuşii. O blană neagră, tunsă scurt, îi acoperea capul şi fața, cu o dungă lată, albă, ca semnul unui viezure, pe partea stângă a chipului său.

Micul dejun îi fusese adus lui Yama în camera sa în dimineața aceea, iar aceasta era prima ocazie pe care o avea de a-l studia pe străin. Auzise el, ce-i drept, de la ajutoarele de la grajd,

că funcționarul debarcase dintr-un lugher obişnuit, înarmat doar cu un toiag rezistent cu vârf de fier şi cu nimic mai mult decât o pătură răsucită-n spate, dar Edilul se prosternase la picioarele bărbatului de parc-acesta ar fi fost vreun Arhiereu ce s-ar fi înălțat din arhive.

— Nu cred că se aştepta să vină cineva aflat chiar atât de sus în ierarhia Comitetului pentru Siguranța Publică, spusese Torin, supraveghetorul.

Dar funcționarul nu arăta deloc ca un călău sau ca vreun om de vază. Ar fi putut fi oricare dintre miile de scribi ordinari care-şi mânuiau tocurile în chiliile lor din Palatul Memoriei Poporului şi pe care era la fel de greu să-i deosebeşti unul de altul ca şi pe furnici.

Edilul stătea în picioare în fața uneia dintre cele patru mari tapiserii care decorau încăperea pătrată şi cu tavanul înalt. Aceasta înfățişa însămânțarea Confluenței. Plante şi animale plouau dintr-o vâlvătaie de lumină spre o câmpie goală traversată de meandre argintii de apă. Păsări se avântau prin aer şi grupuri mici de bărbați şi femei despuiați din diferite seminții stăteau pe poloage de nori, cu mâinile acoperindu-le, cast, organele genitale şi sânii.

Lui Yama îi plăcuse dintotdeauna tapiseria asta, dar acum, că vorbise cu custozii Oraşului Morților, ştia că era o mare minciună. De când se întorsese, tot ce se afla în casa-donjon părea

să se fi schimbat. Casa însăşi părea mai mică, grădinile, îngrămădite şi neîngrijite, oamenii, preocupați doar de chestii mărunte, cu spinările atât de încovoiate de truda zilnică, încât, asemenea țăranilor care plantează un câmp cu orez, nu mai reuşeau nici măcar să zărească măreţele evenimente ale lumii care se precipitau deasupra capetelor lor.

În cele din urmă, Edilul s-a întors şi a spus:

— Planul meu a fost dintotdeauna să te dau în ucenicie în propriul meu minister, Yama, şi nu m-am răzgândit. Eşti, probabil, un pic prea tânăr pentru a-ți începe ucenicia aşa cum se cuvine, dar am mari nădejdi în ceea ce te priveşte. Zakiel spune că eşti cel mai bun învățăcel pe care l-a cunoscut vreodată, iar sergentul Rhodean crede că, în vreo câțiva ani, vei fi în stare să-l înfrângi în ceea ce priveşte trasul cu arcul şi scrima, deşi adaugă mereu că încă mai trebuie să acorzi atenție călăriei. Îți cunosc hotărârea şi ambiția, Yama. Cred că vei deveni o mare forță a departamentului. Nu eşti din seminția mea, dar eşti şi vei fi pururea fiul meu. Mi-aş fi dorit să mai fi stat aici până ce ai fi fost suficient de vârstnic pentru a fi inițiat pe deplin ca ucenic, dar îmi este limpede că, dacă vei mai rămâne aici, vei fi în mare pericol.

— Nu mă tem de nimeni din Aeolis!

Dar protestul tânărului era doar o formalitate. Era deja emoționat de perspectiva de a-şi lua

călcâiele la spinare şi de-a părăsi fără pic de părere de rău orăşelul ăsta adormit şi corupt. În Ys existau arhive care consemnau fapte ce mergeau în trecut până la întemeierea Confluenței. Asta îi zisese şi Beatrice. Ea şi Osric îi arătaseră o tăbliță care înfățişa portretul unui strămoş din seminția lui; în Ys, ar putea afla cine fusese acel bărbat. Poate că existau chiar oameni din neamul lui acolo! Orice era posibil. În fond, cu siguranță că el însuşi provenea din Ys de fapt şi că fusese purtat în josul fluviului de curenți. Fie şi numai pentru acest singur motiv şi s-ar fi dus cu dragă inimă în Ys, deşi, mai mult decât oricând, ştia că nu putea sluji ca funcționar. Numai că nu putea să-i spună una ca asta tatălui său, desigur, şi-l ardea la inimă ca un cărbune aprins că nu putea s-o facă.

— Sunt mândru că poți spune cu o asemenea convingere că eşti neînfricat, fiule, şi cred că tu, unul, chiar susții asta cu tărie, a spus Edilul. Dar nu-ți poți petrece toată viața privind peste umăr şi temându-te încontinuu, Yama, şi, dacă rămâi aici, asta este exact ceea ce va trebui să faci. Într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, frații lui Lob şi-ai lui Lud vor căuta să-şi satisfacă nevoia de răzbunare. Faptul că sunt fiii Conetabilului din Aeolis face ca acest lucru să fie mai probabil, nu mai improbabil, pentru că, dacă oricare dintre ei te va ucide, asta nu doar că va satisface setea de răzbunare a familiei lor, ci va

fi, totodată, un triumf în fața tatălui lor şi în ciuda acestuia. Oricum ar fi, mie, unuia, nu de târgoveți îmi e teamă. Doctorul Dismas şi-a luat tălpăşița, dar ar putea încerca să-şi redeştepte la viață complotul sau ar putea să-şi vândă informațiile altora. În Aeolis eşti un lucru de toată minunea, în Ys, care este sorgintea tuturor minunățiilor lumii, mult mai puțin. Aici, am comanda doar asupra a treizeci de soldați, acolo te vei afla în însăşi inima departamentului.

— Când voi pleca?

Edilul şi-a încleştat mâinile şi şi-a plecat capul. Era un gest de o deosebită supuşenie.

— Vei pleca împreună cu Prefectul Corin, după ce domnia sa îşi va fi încheiat treburile aici.

Bărbatul din umbră i-a susținut privirea lui Yama:

— În astfel de cazuri, a spus el cu o voce blândă, melodioasă, nu e recomandabil să zăboveşti odată ce sarcina a fost dusă la îndeplinire. Voi pleca mâine.

Nu, funcționarul, Prefectul Corin, nu arăta deloc ca un călău, dar îi vizitase deja pe Lob şi pe proprietarul tavernei care, de la proces, fuseseră deținuți în celulele subterane ale casei-donjon. Cei doi aveau să fie arşi pe rug în seara aceea, dincolo de zidurile oraşului, iar cenuşa lor urma să fie împrăştiată în cele patru vânturi, astfel încât familiile lor să nu aibă nici măcar o părticică din ei ca aducere-aminte, iar sufletele

lor să nu-şi găsească în veci pacea până în ziua când Proteguitorii îi vor deştepta pe cei morţi, atunci când universul se va sfârşi. Sergentul Rhodean făcuse zilnic instrucţie cu oamenii lui încă de la proces. Dac-ar fi apărut vreun necaz, nu se putea baza pe Conetabil şi pe garda oraşului pentru a obţine ajutor. Fiecare armură fusese lustruită şi fiecare armă curăţată şi ascuţită. Deoarece furgonul cu aburi fusese distrus în timpul asediului asupra turnului doctorului Dismas, o căruţă obişnuită fusese rechiziţionată pentru a-i transporta pe condamnaţi de la casa-donjon către locul execuţiei. Fusese vopsită-n alb, osiile îi fuseseră unse şi roţile echilibrate, iar cei doi boi care urmau s-o tragă fuseseră ţesălaţi până ce pieile le străluceau. Întreaga casă-donjon fusese cuprinsă de agitaţie din cauza întregii tărăşenii, dar, de îndată ce sosise, Prefectul Corin devenise centrul său liniştit.

Edilul a adăugat:

— Totul se-ntâmplă tare brusc, ştiu, dar o să vin să te văd în Ys de îndată ce voi putea fi sigur că pe-aici nu vor mai fi niciun fel de probleme. Între timp, nădăjduiesc că-ţi vei aduce aminte de mine cu afecţiune.

— Tată, ai făcut mai multe pentru mine decât aş putea ajunge vreodată să merit.

Era o declaraţie ceremonioasă şi suna de-a dreptul plat şi răsuflat, dar Yama a simţit chiar

în clipa aceea un neaşteptat elan de afecţiune pentru Edil şi l-ar fi îmbrăţişat dacă nu i-ar fi privit Prefectul Corin.

Edilul s-a întors pe călcâie pentru a studia din nou tapiseria. Poate că Prefectul Corin îl făcuse şi pe el să nu se simtă în largul său. În cele din urmă, a spus:

— Fireşte, fireşte! Eşti fiul meu, Yama. Nu mai puţin decât Telmon.

Prefectul Corin şi-a dres glasul, un sunet înfundat în camera mare, dar tatăl şi fiul s-au întors pentru a se holba la el de parc-ar fi tras c-un pistol către tavanul pictat:

— Îmi cer iertare, a zis bărbatul, dar a sosit vremea pentru spovedania prizonierilor.

Cu două ore înainte de lăsarea întunericului, Părintele Quine, preotul templului din Aeolis, a venit pe drumul şerpuit dinspre oraş spre casa-donjon, în strania sa sutană portocalie, desculţ şi cu capul gol. Era acompaniat de Ananda, care căra un vas cu mir. Edilul i-a întâmpinat în mod ceremonios şi i-a însoţit până la celulele subterane unde urmau să asculte spovedaniile de pe urmă ale prizonierilor.

Din nou, Yama nu avea niciun rol de jucat în această ceremonie. A stat într-un colţişor al uriaşului şemineu din bucătărie, dar şi aceasta se schimbase. Deja nu mai era inclus în freamătul şi zeflemelele cuhniei. Ajutoarele de cuhnari şi băieţii buni la toate, precum şi cei trei

bucătari răspundeau plini de politețe spuselor lui, dar ținuta lor era una supusă. Voia să le spună că el e tot Yama, băiatul care se luase la trântă cu majoritatea băieților buni la toate, care primise palme după ceafă de la bucătari când încercase să fure mâncare şi care fusese în mod voit obraznic cu ajutoarele de cuhnari pentru a le face să fugă după el. Doar că nu mai era deloc acel băiat de-acuma.

După o vreme, apăsat de acea deferență politicoasă, Yama a ieşit afară să se uite cum făceau instrucție soldații în lumina oblică a razelor soarelui şi acela a fost locul unde l-a găsit Ananda.

Capul ucenicului era tuns recent şi o tăietură proaspătă se zărea deasupra urechii sale drepte, vopsită cu iod galben. Ochii îi erau măriți grație iscusitei utilizări a vopselei albastre şi foiței de aur. Împrăştia un parfum de cuişoare şi de scorțişoară. Era mirosul uleiului cu care fuseseră miruiți prizonierii.

Ananda ştia cum să aprecieze starea de spirit a lui Yama. Pentru o vreme, cei doi prieteni au stat în picioare unul lângă celălalt, într-o tăcere afectuoasă, şi i-au privit pe soldați cum formează careuri şi şiruri în lumina prăfoasă. Sergentul Rhodean răcnea ordine care răsunau cu ecou din zidul înalt al casei-donjon.

În cele din urmă, Yama a spus:

— Trebuie să plec mâine.

— Ştiu.
— Cu bursucelul ăla de funcționar. El va să-mi fie stăpân. O să mă-nvețe cum să copiez însemnări din arhive şi cum să întocmesc rapoarte administrative. O să fiu îngropat de viu, Ananda! Îngropat în hârțoage şi-n sarcini zadarnice. Nu mai am decât o singură consolare.
— Vei putea să-ți cauți seminția.
Yama a fost uimit:
— De unde-ai ştiut?
— Păi cum, ai tot vorbit mereu despre asta, a zis Ananda, privindu-l pe Yama cu şiretenie: Dar deja ai aflat ceva despre ea, nu-i aşa? De-aia o şi ai aşa în minte.
— Funcționar, Ananda! N-o să slujesc! Nu pot. Am lucruri mai importante de făcut.
— Nu doar soldații ajută la purtarea războiului. Şi nu încerca să schimbi subiectul.
— Şi tata ar spune fix acelaşi lucru. Vreau să fiu erou, Ananda. Ăsta-i destinul meu!
— Dacă este cu adevărat destinul tău, atunci va fi dus la îndeplinire.
Învățăcelul a scos o punguță din sutana sa şi şi-a împrăştiat boabele de fistic decojite în palma cărnoasă:
— Vrei şi tu?
Yama a clătinat din cap şi-a zis:
— Totul s-a schimbat atât de repede!
Ananda şi-a dus palma la buze şi a spus, cu gura plină de fistic:

— Ai timp să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat? Ştii, eu, unul, n-o să plec în veci de-aici. Avva o să moară, iar eu o să-i iau locul şi-o să-ncep să şcolesc un nou ucenic care va fi un băiat exact ca mine. Şi tot aşa mai departe.

— Nu îmi este îngăduit să merg să văd execuția.

— De bună seamă că nu-ți e îngăduit. Ar fi lipsit de cuviință.

— Vreau să demonstrez că sunt suficient de curajos pentru a o urmări.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat, Yama? N-aveai cum să te rătăceşti atât de mult timp şi ei n-aveau cum să te ducă prea departe, dacă spui c-ai evadat chiar în noaptea în care ai fost răpit.

— S-au întâmplat o grămadă de chestii după aceea. Nu le înțeleg chiar pe toate, dar un lucru-mi este clar. Am dat peste ceva… peste ceva important.

Ananda a izbucnit în hohote de râs:

— Nu-i frumos să-ți ții prietenii pe jar, Yama. Împărtăşeşte-mi şi mie despre ce-i vorba. Cine ştie, poate că te pot ajuta să înțelegi totul.

— Hai să ne întâlnim diseară. După execuții. Adu-o şi pe Derev. Am tot încercat să-i trimit un mesaj cu ajutorul limbajului oglinzilor, dar nu mi-a răspuns nimeni. Vreau să-mi audă şi ea povestea. Vreau…

— Ştiu. O să se țină o slujbă. Trebuie să-l absolvim de păcate pe Prefectul Corin după ce-o să dea foc… ei bine, după ce-o să le dea foc

prizonierilor. Apoi urmează un banchet, numai că, desigur, eu, unul, nu sunt invitat să iau parte la el. O să-nceapă la două ore după căderea întunericului şi-atunci o să vin. Şi-o să găsesc o cale s-o aduc şi pe Derev.

— Ai mai văzut vreodată o execuție, Ananda?

Învățăcelul şi-a turnat şi mai multe boabe de fistic în palmă şi, în timp ce le privea, a spus:

— Nu. Niciodată. Oh, ştiu tot ce urmează să se întâmple, desigur, şi ştiu ce trebuie să fac, dar nu sunt prea sigur cum o să mă comport.

— N-o să-ți faci de ocară maestrul. Păi, atunci o să mă-ntâlnesc cu amândoi două ore după apusul soarelui. Şi asigură-te c-o aduci pe Derev.

— De parc-aş putea uita una ca asta!

Ananda a aruncat fisticul în țărână şi şi-a şters mâinile una de alta:

— Cârciumarul era dependent de drogul pe care-l folosea Dismas, ştiai asta? Apotecarul îi făcea rost de el, iar omul ar fi făcut orice i-ar fi cerut. Nu i-a uşurat sentința, desigur, dar aşa a pledat.

Yama şi-a amintit cum măcinase doctorul Dismas cărăbuşi uscați şi-i amestecase c-un lichid limpede, cu miros de caise, până deveniseră o pastă, precum şi brusca relaxare a chipului său după ce se injectase.

— Cantaride, a spus. Iar Lob şi Lud au făcut-o pentru bani.

— Ei bine, Lob şi-a primit, în cele din urmă,

răsplata cuvenită, a spus Ananda. Era beat când a fost arestat şi-am auzit că-nainte de asta, vreo câteva zile, tot cumpărase de băut la tot oraşul. Cred că ştia că te vei întoarce.

Yama şi-a adus aminte că Lob şi Lud nu fuseseră plătiți de doctorul Dismas. De unde făcuse rost, atunci, Lob de banii pentru zaiafetul lui de bețivan? Şi cine-l salvase pe el, unul, din cavoul vechi şi-l adusese până la turnul lui Beatrice şi-al lui Osric? Cu un junghi rece-n inimă, şi-a dat seama cine trebuie că fusese şi cum de ştiuse unde să-l găsească.

Ananda se întorsese cu spatele la prietenul său pentru a urmări cum se roteau şi schimbau direcția soldații pe câmpul de paradă, cum un şir se transformă-n două care mărşăluiesc mai departe unul lângă altul spre poarta centrală, cu sergentul Rhodean numărând cu glas tare ritmul în timp ce mergea în fruntea lor. După o vreme, Ananda a spus:

— Te-ai gândit vreodată că Lob şi Lud erau, un picuț, exact ca tine? Şi ei voiau să scape din locul ăsta.

Yama îşi dorea să-i privească pe Lob şi pe cârciumar cum părăseau casa-donjon spre a se îndrepta către locul execuției, dar până şi asta i-a fost refuzat. Zakiel a dat peste el stând la o fereastră şi uitându-se fix la curtea unde soldații înhămau la căruța albă caii care băteau din

picioare de nerăbdare şi i-a distras atenția, luându-l pe sus în bibliotecă.

— Avem doar puțin timp la dispoziție, tinere stăpân, şi multe-s cele pe care am a ți le spune.

— Şi-atunci de ce te mai oboseşti măcar să-ncerci? Te duci să vezi execuțiile, Zakiel?

— Nu-i locul meu acolo, stăpâne.

— Presupun că tata ți-a spus să mă ții cât mai ocupat. Vreau să le văd, Zakiel. Ei încearcă să mă excludă din toate astea. Presupun că o fac pentru a-mi menaja sentimentele. Dar să-ți imaginezi ceva e mai rău decât să ştii cum s-a întâmplat cu adevărat.

— Vasăzică, am reuşit, totuşi, să te învăț şi eu ceva. Începusem să mă întreb dacă-i aşa sau nu.

Rareori zâmbea Zakiel, dar de data asta a zâmbit. Era un bărbat înalt, numai piele şi os, cu o față lungă, cu sprâncene stufoase şi un craniu tuns chilug, cu o creastă osoasă. Pielea lui neagră strălucea în lumina galbenă a aplicei electrice care pâlpâia, iar muşchii fălcilor sale puternice i se mişcau sub pielea de pe ambele părți ale crestei atunci când zâmbea. Ca glumă la petreceri, în timpul ospețelor din zilele de sărbătoare, obişnuia să spargă nuci între dinții săi puternici şi pătrățoşi. Ca de obicei, purta o tunică plumburie şi colanți de aceeaşi culoare şi sandale cu tălpi de cauciuc care scârțâiau pe marchetăriile lustruite dintre mormanele de cărți ale bibliotecii. De jur împrejurul gâtului purta un

colier scurt de sclav, dar acesta era făcut dintr-un aliaj uşor, nu din fier, şi era acoperit cu un cerculeț de dantelă artizanală.

— Aş putea să-ți spun ce se va întâmpla, i-a zis bibliotecarul, dacă-ți face plăcere. Am fost învățat totul despre execuții, căci se crede că a-i spune unui prizonier exact ce urmează să i se întâmple face totul mai uşor de suportat. Dar ăsta a fost cel mai plin de cruzime lucru pe care l-au făcut, cu mult mai crud chiar şi decât atunci când am fost interogat.

Înainte de a veni să lucreze pentru Edil, Zakiel fusese condamnat la moarte. Yama, care uitase asta, s-a simțit teribil de ruşinat şi a spus:

— Nu m-am gândit la asta, îmi cer scuze. Nu, nu-mi spune.

— Ai vrea s-o vezi mai degrabă. Tu te încrezi în simțurile tale, iar nu în cuvinte. Şi, totuşi, bărbații şi femeile morți de mult care au scris toate aceste tomuri ce ne stau în preajmă au avut aceleaşi pofte ca şi noi, aceleaşi spaime, aceleaşi ambiții. Tot ceea ce ştim despre lume trece prin organele noastre de simț şi este redus la nişte impulsuri electrice în anumite fibre nervoase senzoriale. Atunci când deschizi una dintre aceste cărți şi citeşti despre evenimente care s-au întâmplat înainte să te naşti, unele dintre acele fibre nervoase sunt stimulate în absolut acelaşi mod.

— Vreau să văd cu ochii mei. Să citeşti despre o

execuție e complet diferit.

Zakiel şi-a făcut încheieturile degetelor să trosnească. Îi erau umflate, ca toate încheieturile sale, de altfel. Degetele lui arătau ca nişte şiraguri de nuci.

— Ei, ce să-i faci, la urma urmelor, poate că nu te-am învățat, totuşi, absolut nimic. Păi de bună seamă că-i diferit! Ceea ce fac întotdeauna cărțile e să-ți îngăduie să împărtăşeşti percepțiile celor care le-au scris. Există anumiți magi care pretind că sunt capabili să citească mințile oamenilor şi anumiți şarlatani care pretind c-au descoperit maşini antice care tipăresc gândurile unei persoane sau care le proiectează într-o sferă de sticlă sau de cristal metalizat, dar şi magii, şi şarlatanii mint. Doar cărțile ne permit să împărtăşim gândurile altei persoane. Citindu-le, vedem lumea nu prin intermediul simțurilor noastre, ci prin intermediul simțurilor autorilor lor. Şi, dacă aceşti autori sunt mai înțelepți decât noi, sau mai ştiutori, sau mai sensibili, atunci aşa suntem şi noi în timp ce citim. N-o să mai spun nimic despre asta. Ştiu că tu preferi să citeşti lumea direct şi că de mâine nu va mai trebui să-l tot asculți pe boşorogul de Zakiel. Dar aş vrea să-ți dăruiesc ceva, dacă-mi permiți. Un sclav nu stăpâneşte nimic, nici măcar propria sa viață, aşa că acesta este, mai degrabă, un împrumut, dar am obținut permisiunea Edilului.

Zakiel l-a condus pe Yama tot mai adânc printre

stivele unde cărțile stăteau în câte două şiruri pe fiecare dintre rafturile care se îndoiau sub greutatea lor. A scos o scară dintr-o firidă, i-a potrivit partea de sus dotată cu cârlige pe buza celui mai de înalt raft şi s-a cățărat. S-a agitat pe sus vreun minut suflând praful de pe-o carte şi-apoi de pe încă una, şi, în cele din urmă, a coborât cu un volumaş care nu era mai mare decât mâna lui:

— Ştiam c-o am pe-aici, pe undeva, a spus, deşi nu am mai atins-o de când am catalogat prima oară biblioteca. Nici măcar Edilul nu are habar de existența ei. A fost lăsată de unul dintre predecesorii săi, căci acesta este modul în care a crescut această colecție şi, totodată, motivul pentru care sunt atât de multe lucruri care nu au mare preț aici. Dar, cu toate acestea, unii pretind că nestematele sunt zămislite în noroi, iar această carte este o astfel de piatră prețioasă. E a ta.

Era legată într-o chestie neagră, artificială care, deşi se tocise pe la colțuri, strălucea de parc-ar fi fost abia produsă în timp ce Zakiel ştergea praful de pe coperte cu manşeta tunicii sale. Yama a frunzărit paginile cărții. Erau țepene şi lucioase şi păreau să conțină o adâncime ascunsă. Atunci când a înclinat paginile spre lumină, imagini apărură şi dispărură pe marginile tipăriturii clare, pe două coloane. Se aşteptase la vreo istorie rară a oraşului Ys sau la

un bestiar, ca acelea pe care îi plăcea să le citească pe când fusese mai tânăr, dar acesta nu era nimic mai mult decât un exemplar din Purane.

— Dacă tata ți-a spus să-mi dai această carte, atunci cum se face că el nu are habar de existența ei? A întrebat tânărul.

— L-am întrebat dacă ți-aş putea oferi un exemplar din Purane, şi asta am şi făcut. Dar această ediție e foarte veche şi diferă în anumite detalii de aceea după care ți-am predat ție textul. Este o ediție care a fost interzisă acum multă vreme, şi, probabil, acesta este singurul ei exemplar care mai există în zilele noastre.

— E diferită?

— În anumite părți. Trebuie s-o citeşti pe toată ca să le descoperi şi să-ți aminteşti ce te-am învățat. Aşa că, probabil, lecțiile mele vor continua, într-o formă sau alta. Sau poți, pur şi simplu, să te uiți la poze. Edițiile moderne nu mai au, desigur, ilustrații.

Yama, care tot înclinase paginile cărții către lumină în timp ce le frunzărea, a simțit, brusc, şocul recunoaşterii. Acolo, în albitura uneia dintre ultimele pagini, era priveliştea pe care o zărise, pe fugă, în spatele strămoşului său, aceea în care stelele curgeau spre interior, spre o lumină plăpândă, aşa că a spus:

— O s-o citesc, Zakiel. Îți promit.

Pentru o clipă, bibliotecarul s-a uitat fix la tânăr

în tăcere, cu ochii săi negri de nepătruns sub proeminența osoasă a sprâncenelor sale. Apoi a zâmbit şi şi-a scuturat praful de pe mâinile sale mari, osoase:

— Prea bine, stăpâne. Prea bine. Acum vom bea nişte ceai şi vom vorbi despre istoria ministerului al cărui cel mai nou şi mai tânăr membru vei deveni de îndată ce vei ajunge în Ys.

— Cu tot respectul, Zakiel, dar sunt sigur că istoria departamentului va fi primul lucru care îmi va fi predat când voi ajunge în Ys, şi, fără îndoială, funcționarul va avea şi el câteva cuvinte de spus despre ea în timpul călătoriei noastre.

— Nu cred că Prefectul Corin este un bărbat care face risipă de cuvinte, a spus Zakiel. Şi nici nu se consideră profesor.

— Tata ar vrea să-mi ții mintea ocupată. Înțeleg. Ei bine atunci, mi-ar plăcea să aud ceva despre istoria unui alt minister. Unul care a fost desființat cu multă vreme în urmă. E cu putință?

EXECUȚIA

După apusul soarelui, Yama s-a urcat pe platforma heliografului care înconjura vârful celui mai înalt turn al casei-donjon. A demontat capacul telescopului pentru observații şi, întorcându-l pe greoaiele sale articulații cardanice care pluteau în băi de ulei închise etanş, i-a aliniat axele de declinație şi pe cele ecuatoriale într-o combinație pe care o ştia la fel

de bine cum îşi ştia propriul nume.

Dincolo de punctul de fugă care era, uşor-uşor, cuprins de întuneric, vârfurile turnurilor care se înălțau în inima oraşului Ys străluceau în ultimele raze de lumină ale soarelui ca un mănunchi de ace învăpăiate ce pluteau sus, sus de tot, deasupra lumii, mai sus decât piscurile dezgolite ale Munților Mărginimii. Ys! În camera lui, Yama petrecuse ceva timp uitându-se la vechea sa hartă înainte de a o strânge şi a o pune deoparte. Trasase cu degetul drumurile care străbăteau terenurile sterpe ale câmpiilor de coastă, trecătorile prin munții care înconjurau oraşul. A jurat atunci ca, în vreo câteva zile, să stea la baza turnurilor ca un om liber.

Atunci când a înălțat telescopul şi s-a sprijinit pe parapet, cu aerul cald răbufnind în rafale de jur împrejurul său, a văzut ace de lumină scânteind pe la jumătatea distanței dintre el şi turnurile din Ys. Mesaje. Aerul era încărcat de mesaje care vorbeau despre război, despre bătălii purtate-n depărtări şi despre asedii ce se desfăşurau în centrul lumii.

Yama a mers pe cealaltă parte a turnului şi s-a uitat fix, peste valea largă şi puțin adâncă a râului Breas, către Aeolis, şi a văzut, înfiorându-se un pic, că rugul execuției fusese deja înfierbântat. Punctul de lumină licărea ca o stea posacă, otrăvită, care se prăbuşise pe pământul din afara zidurilor orăşelului.

— M-ar fi ucis cu dragă inimă, şi-a spus, probând parcă în aer cuvintele, dac-ar fi avut de câştigat niscai parale.

Vreme îndelungată, Yama nu a făcut altceva decât să privească rugul, până când focul din zare a început să-şi piardă strălucirea şi a fost umbrit de luminile obişnuite ale oraşului. Lob şi proprietarul Casei Felinarelor-Fantomă erau morți. Edilul şi bărbatul fără pic de culoare, funcționarul, Prefectul Corin, trebuie că porniseră către templu într-o procesiune mohorâtă, solemnă, condusă de Părintele Quine şi flancată de oamenii sergentului Rhodean în armurile lor negre lustruite.

Cina îi fusese trimisă tânărului în camera sa, dar el o abandonase şi coborâse în bucătărie şi, înarmat cu noua sa autoritate, a hăcuit o bucată dintr-o roată de brânză, a luat un pepene, o sticlă de vin galben şi una dintre pâinile de curmale care fuseseră coapte în dimineața aceea. A tăiat-o prin grădinile bucătăriei, a păcălit pentru ultima oară câinii de pază şi a mers de-a lungul drumului înalt înainte de a plonja în josul pantei abrupte a falezei şi a urma apoi potecile care mergeau pe creştetele barajelor ce despărțeau câmpurile inundate ale peonilor.

Râul Breas cel limpede şi puțin adânc scotea, în întuneric, un sunet năvalnic în timp ce curgea zorit peste stâncile netede de pe fundul său. În dreptul pompei hidraulice, doi boi mergeau

trudnic unul lângă altul în cercul lor, înhămați de trunchiul curățat al unui pin tânăr. Această bară răsucea axul care, gemând de parc-ar fi protestat față de veşnica sa tortură, ridica din râu un lanț de care erau atârnate găleți pe care le deşerta într-o cascadă fără de sfârşit în canalele ce alimentau sistemul de irigații al câmpurilor peonilor. Boii mergeau în cercul lor sub un acoperiş din frunze de palmier, iar cozile li se loveau ritmic de coastele pătate de balegă. Din când în când, animalele înşfăcau câte o gură din furajele care erau împrăştiate de jur împrejurul perimetrului potecii lor circulare, dar, în majoritatea timpului, mergeau cu capetele plecate, dinspre nicăieri spre niciunde.

„Nu, nu, s-a gândit Yama, eu, unul, n-o să slujesc."

S-a aşezat pe o piatră răsturnată aflată la mică distanță de cărare şi a mâncat feliile de pepene care se topeau în gură de dulci ce erau în timp ce aştepta. Boii se târau în cerc, şi iar în cerc, răsucind axul care gemea. Broaştele orăcăiau în câmpurile peonilor. Dincolo de oraş, la gura de vărsare a râului Breas, lumina cețoasă a Brațului Războinicului se ridica deasupra liniei orizontului. Urma să se înalțe din ce în ce mai târziu în fiecare seară, şi din ce în ce mai departe în josul fluviului. În curând, n-avea să se mai înalțe deloc şi Ochiul Proteguitorilor urma să apară deasupra punctului de fugă din susul

fluviului şi-avea să fie vară. Dar, înainte de asta, Yama avea să fie în Ys.

Doi oameni veneau pe cărare, umbre ce se mişcau prin penumbra sinilie a Galaxiei. Yama a aşteptat până când ei l-au depăşit binişor înainte de a fluiera ascuțit.

— Am crezut că s-ar putea să nu fii aici, a spus Ananda în timp ce urca spre locul unde stătea tânărul.

— Ce bine că ne-am întâlnit! A spus Derev, peste umărul învățăcelului.

Galaxia arunca umbre albăstrii peste părul ei alb, despletit, şi câte-o scânteie în ochii ei mari şi negri.

— O, ce bine că ne-am întâlnit, Yama!

S-a repezit spre el şi l-a îmbrățişat. Trupul ei cu oase uşoare, brațele şi picioarele lungi şi subțiri, căldura ei, parfumul ei. Yama era întotdeauna uimit când descoperea că Derev era mai înaltă decât el.

În ciuda glacialei siguranțe pe care o nutrise de la remarca lui Ananda despre zaiafetul de bețivan al lui Lob, iubirea lui a renăscut în strânsoarea fetei. Era un chin să nu răspundă îmbrățişării ei şi se ura pentru că i se părea că asta era o trădare mai groaznică decât orice va fi făcut ea.

Derev s-a tras înapoi un pic şi-a spus:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă bucur c-ai venit, i-a răspuns Yama. Aş

vrea să te rog ceva.

Derev a zâmbit şi şi-a mişcat brațele într-un cerc grațios, făcându-şi mânecile largi ale rochiei sale albe să lucească, plutind, în penumbră:

— Orice! Desigur, câtă vreme pot s-ascult, totuşi, povestea ta. Toată, nu doar ideile principale.

Ananda a descoperit bucata de brânză şi a început să taie felii ca nişte cojițe din ea:

— Am tot postit, a explicat el. Apă la micul dejun, apă la prânz.

— Şi fistic, a adăugat Yama.

— N-am pretins niciodată c-o să fiu un preot bun. Se presupune c-ar trebui să fac curat în pronaos în vreme ce Părintele Quine ia cina cu Edilul şi Prefectul Corin. Ăsta-i un loc de întâlnire tare ciudat, Yama.

— E ceva ce mi-a spus cândva doctorul Dismas despre obiceiurile cu care ne deprindem. Am vrut să-mi reamintesc asta.

— Dar eşti bine acum, a spus Derev. Ți-ai revenit după aventurile prin care ai trecut.

— Am avut multe de învățat din ele.

— Şi-o să ne spui totul, de-a fir a păr, a intervenit Ananda care a împărțit felii de pâine cu brânză şi a smuls dopul sticlei de vin cu cuțitaşul său. Cred că ar trebui să-ncepi cu începutul, a adăugat.

Povestea a părut cu mult mai ciudată şi mai interesantă decât experiența propriu-zisă.

Pentru a povesti totul în mod concis, Yama a trebuit să treacă sub tăcere teama şi tensiunea pe care le simțise în fiecare dintre momentele aventurilor sale, peste orele lungi de disconfort când încercase să doarmă pe banian în hainele sale ude, peste foamea tot mai mare şi peste setea tot mai mistuitoare pe care le simțise în timp ce cutreiera pământul argilos şi cuprins de arşiță al Cartierului Tăcut din Oraşul Morților.

În timp ce vorbea, şi-a adus aminte un vis pe care-l avusese pe când dormea pe catafalcul din vechiul cavou din Cartierul Tăcut. Visase că înota în Marele Fluviu şi că un curent îl prinsese brusc şi-l dusese către marginea lumii, acolo unde râul se revărsa cu un bubuit ca de tunet şi o ceață din picături fine de apă. Se făcea că încercase să înoate împotriva curentului, dar brațele îi fuseseră prinse de-o parte şi de alta ale trupului şi el fusese purtat, neputincios, prin apa cea albă şi năvalnică spre zgomotul asurzitor de la locul de vărsare al fluviului. Neputința tiranică a visului îl urmărise toată dimineața aceea, până în clipa când Lud şi Lob îl ajunseseră din urmă, dar visul îl uitase până atunci. Iar acum i se părea important, de parcă, în timp ce-şi spunea povestea, visul şi realitatea ar fi avut o graniță comună. Le-a spus celor doi prieteni despre vis de parc-acesta ar fi fost încă o parte a aventurilor sale, iar apoi le-a descris de-a fir a păr cum îl luaseră Lud şi Lob prin

surprindere şi cum îl omorâse, accidental, pe Lud.

— Descoperisem un pumnal vechi, iar Lob l-a înşfăcat, gata să mă ucidă pentru că-l omorâsem pe frate-său. Dar arma l-a rănit. A părut să se transforme-n ceva ca un strigoi sau un păianjen uriaş. Mi-e ruşine s-o spun, dar am rupt-o imediat la fugă şi l-am lăsat acolo cu fratele lui mort.

— Te-ar fi ucis fără să clipească, a spus Derev. De bună seamă că a trebuit să fugi.

— Ar fi trebuit să-i iau piuitul, a spus tânărul. Şi cred că, dacă nu l-aş fi luat de acolo, cuțitul ar fi făcut-o în locul meu. El m-a ajutat, aşa cum a făcut-o şi corabia-fantomă.

— Lob a scăpat cu viață, a intervenit Ananda. Voia ca taică-său să te condamne pentru uciderea lui frate-său, dobitocul, dar apoi te-ai întors. Lob se condamnase deja singur-singurel, iar Umprac şi-a mărturisit partea de vină în complot de îndată ce a fost arestat.

Umprac era numele proprietarului Casei Felinarelor Fantomă. Yama nu-l ştiuse până la proces.

— Aşa că l-am ucis, până la urmă, şi pe Lob. Ar fi trebuit să-l lichidez acolo, în cavou. Ar fi fost o moarte mai curată. Până la urmă, a făcut un târg tare, tare prost.

— Asta au zis şi despre fermier, a zis Derev, după ce fata-vulpe s-a culcat cu el şi i-a luat

copilul drept plată.

Dintr-odată, având sentimentul că se prăbuşeşte, Yama a văzut chipul fetei aşa cum probabil că l-ar fi văzut un străin. Tot numai suprafețe plane, cu ochi mari negri, o guriță mititică şi un năsturel de nas, încadrat de o cascadă de păr alb care se mişca în cea mai uşoară adiere de parc-ar fi avut o viață a lui, proprie. Se urmăriseră unul pe altul toată vara trecută, deşteptați la posibilitățile pe care trupul fiecăruia din ei le oferea. Se culcaseră în ierburile înalte şi uscate dintre morminte şi-şi gustaseră unul altuia gura, pielea. El pipăise umflătura sânilor ei mici, şi-i urmărise cu degetul cupa pelvisului şi conturul brațelor şi picioarelor ei lungi, frumos modelate. Nu făcuseră dragoste, îşi juraseră că nu vor face dragoste până ce nu vor fi căsătoriți. Acum, era bucuros că n-o făcuseră.

— Ții porumbei, Derev? A întrebat-o.

— Ştii prea bine că tata creşte. Pentru sacrificii. Încă mai vin aici pelerini să se roage la altarul templului. În cea mai mare parte a timpului, ei nu au nevoie de porumbei, totuşi, ci de flori şi de fructe.

— N-a fost nici picior de pelerin pe-aici anul trecut, a intervenit Ananda.

— Când se va sfârşi războiul, vor veni din nou, i-a răspuns fata. Tata taie vârfurile aripilor porumbeilor. Ar fi un semn rău prevestitor dacă ar scăpa chiar în mijlocul unui sacrificiu.

— Vrei să zici c-ar fi de rău augur pentru negoțul lui, i-a tăiat-o ucenicul.

Derev a izbucnit în hohote de râs:

— Atunci înseamnă că dorințele Proteguitorilor sunt totuna cu acelea ale tatei, iar eu, una, mă bucur nespus că-i aşa.

— Ar mai fi un singur mister, a intervenit Yama şi le-a explicat că îşi pierduse cunoştința în urma unei căderi şi că se trezise în altă parte, într-o cămăruță dintr-un pisc golit pe dinăuntru de pe malul Marelui Fluviu, vegheat de un bătrân şi o bătrână care pretindeau că sunt custozi ai Oraşului Morților.

— Mi-au arătat o minunăție. Era o tăbliță cu imagini dintr-un cavou şi înfățişa pe cineva din seminția mea. Era ca şi cum cei doi m-ar fi aşteptat, şi, de când m-am întors acasă, m-am tot gândit la ce mi-au arătat ei.

Derev a luat sticla cu vin, a tras o duşcă zdravănă şi a spus:

— Păi bine, dar asta e grozav! E minunat! În mai puțin de o decadă ai descoperit doi oameni din seminția ta.

— Bărbatul din imaginea tabletei era în viață cu mult înainte de construirea Confluenței. Presupun că de mult e oale şi ulcele. Ce-i interesant e că ambii custozi aveau deja habar de mine, căci ținuseră la îndemână tableta cu imagini şi, totodată, trasaseră un drum de la ascunzătoarea lor până la terenurile casei-

donjon. Aşa m-am întors acasă. Unul din ei, femeia, era din seminția ta, Derev.

— Ei bine, aşa sunt multe alte femei. Suntem neguțători şi comercianți. Ne vei găsi pe tot cuprinsul Confluenței, în lungul şi-n latul ei.

Derev s-a uitat cu răceală la Yama în timp ce-a spus toate acestea, iar lui i-a tresăltat inima, emoționat. Era dificil de continuat, dar trebuia s-o facă, aşa că a spus:

— Nici eu nu m-am gândit prea mult la acest aspect, din chiar acest motiv, şi nici n-am acordat prea multă atenție faptului că, asemenea ție, aveau la îndemână o comoară de ziceri şi povestioare pilduitoare despre vulpi magice. Dar creşteau porumbei. Mă-ntreb, aşadar, dac-aş căuta printre turturelele tatălui tău, oare n-aş găsi unele ale căror aripi să nu fi fost tăiate? Cred că le folosiți ca să păstrați legătura cu semenii voştri…

— Ce-nseamnă toate astea, Yama? A sărit Ananda. Ai organizat un adevărat proces aici.

— E-n regulă, Ananda, nu face nimic, l-a liniştit fata. Yama, tata spunea că s-ar putea să ghiceşti asta. De-aia nu mi-a îngăduit niciodată să merg la casa-donjon sau să vorbesc cu tine folosind limbajul oglinzilor. Dar, în ciuda tuturor acestor porunci, eu tot am venit aici. Voiam să te văd. Spune-mi tot ce ştii şi-o să-ți spun şi eu lucrurile de care am habar. Cum ai ghicit că te-am ajutat?

— Cred că bătrâna, Beatrice, a avut un fiu şi că

el e tatăl tău. Când Lob s-a întors în Aeolis, i-ai dat bani şi l-ai îmbătat pentru a-i afla povestea. Ştiu cu siguranță că n-a fost plătit de doctorul Dismas, aşa că trebuie c-a făcut rost de bani din altă parte. M-ai găsit şi m-ai dus la bunicii tăi. Ei au inventat o poveste despre cum s-au dus să caute o capră rătăcită şi despre cum au dat peste mine, dar ei nu mănâncă decât legume. Şi la fel fac şi părinții tăi, Derev.

— Fac brânză din lapte de capră, a intervenit fata. Şi chiar au pierdut una anul trecut, a mâncat-o un leopard. Dar ai ghicit, mai mult sau mai puțin, adevărul. Nu sunt sigură ce m-a speriat mai mult, să-l îmbăt pe Lob sau să cobor pe stânca falezei folosind frânghia pe care el a lăsat-o acolo şi să-mi croiesc drum prin cavou, uitându-mă atent pe unde calc, pentru a te găsi.

— Familia ta a venit în Aeolis din cauza mea? Chiar sunt atât de important sau nu-s decât un prost să cred una ca asta? De ce eşti atât de interesată de mine?

— Pentru că aparții unei seminții care a dispărut de pe fața lumii acum multă, multă vreme. Familia mea a rămas credincioasă vechiului minister aşa cum nimeni altcineva din seminția noastră nu a mai făcut-o. Noi venerăm morții şi păstrăm vie memoria vieții lor pe cât de bine putem, dar nici măcar noi nu ne aducem aminte de seminția ta, decât din legendele de la începuturile lumii. Beatrice nu-i bunica mea,

deşi ea şi soțul său au venit să locuiască în turn după ce s-au stins străbunicii mei. Vezi tu, bunicii mei îşi doreau o viață normală. Ei au pus bazele unei afaceri în josul fluviului, iar tata a moştenit-o, dar Beatrice şi soțul ei l-au convins să se mute aici din cauza ta.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Ştiu că eşti menit să faci lucruri mărețe, dar asta nu schimbă cu nimic ce simt pentru tine.

Yama şi-a adus aminte poemul lui Beatrice şi a recitat:

— „Lăsați faima, după care toți aleargă-n cursul vieții lor, /Să dăinuie înscrisă pe-ale noastre neobrăzate morminte."

— Da, e unul dintre poemele preferate ale lui Beatrice. Întotdeauna a spus că e cu mult mai vechi decât Confluența însăşi. Dar noi păstrăm vie amintirea tuturor morților, chiar dacă nimeni altcineva nu mai vrea s-o facă.

— Vasăzică, eu aparțin morților? A întrebat Yama.

Derev s-a plimbat de colo-colo, depărtându-şi şi apropiindu-şi coatele de trup, aşa cum făcea de obicei atunci când era agitată. Rochia ei albă licărea în lumina brațului întins al Galaxiei:

— Erai tare, tare bolnav când te-am găsit. Zăcuseşi acolo toată noaptea. Te-am dus la Beatrice şi la Osric prin drumul de pe chila Confluenței şi ei ți-au salvat viața folosind maşini vechi. Nu am avut habar ce altceva să fac. Am

crezut c-ai putea să mori dacă te-aş fi dus până la Aeolis sau dac-aş fi plecat să aduc soldații care te căutau. Ei bine, a sosit timpul să afli că familia mea a vegheat asupra ta. În fond, doctorul Dismas a aflat despre tine şi te-a pus în pericol. La fel ar putea face şi alții, iar tu trebuie să fii pregătit.

— Ce vrei să spui, Derev? A intervenit Ananda. Că eşti cine ştie ce soi de spion? De partea cui?

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Derev nu-i nicio spioană. E doar îngrijorată c-ar trebui să-mi primesc moştenirea, deşi e aşa cum e.

— Şi mama, şi tata ştiu totul, de asemenea. Nu-i vorba doar de mine. La început, eu, una, nici măcar n-am avut habar de ce-am venit în Aeolis.

Ananda băuse deja aproape tot vinul. A înclinat sticla să dea de duşcă şi ultima înghițitură, s-a şters la gură cu mâneca sutanei şi a spus pe un ton solemn:

— Vasăzică, nu vrei să le vinzi rahaturi marinarilor şi Nămoloşilor, Derev? Nu-i niciun rău în asta. E bine că vrei să nu te abați de la vechile tradiții ale neamului tău.

— Departamentul Custozilor Oraşului Morților a fost desființat cu multă vreme-n urmă, a spus Yama privind-o pe fată.

— A fost înfrânt, i-a spus Derev, dar dăinuie încă. Acum nu mai sunt atât de mulți dintre noi. Trăim, în general, în munți sau în Ys.

— De ce sunteți interesați de mine?

— Ai văzut doar imaginea, i-a replicat fata şi s-a întors cu spatele la Yama şi la Ananda, pentru a privi în zare, peste câmpurile mlăştinoase, spre creasta de la marginea îndepărtată a văii râului Breas. Nu ştiu de ce eşti important. Tata crede că are de-a face cu corabia Celor Vechi de Zile. Beatrice şi Osric ştiu mai multe, cred, dar nu vor să-mi spună nici măcar mie tot ceea ce ştiu. Au tare multe secrete.

Ananda a intervenit:

— Corabia Celor Vechi de Zile a trecut în josul fluviului cu ani buni înainte să se fi născut Yama.

Derev i-a ignorat complet întreruperea:

— Cei Vechi de Zile au plecat să exploreze galaxia învecinată cu mult înainte ca Proteguitorii să fi ajuns la statutul de zei. Ei au plecat cu mai bine de cinci milioane de ani în urmă, pe când stelele Galaxiei încă mai erau mişcate în locurile pe care le ocupă azi. Cu mult înainte ca Puranele să fi fost scrise sau ca Ochiul Proteguitorilor să fi fost terminat, sau ca lumea noastră, Confluența, să fi fost construită.

— Aşa pretindeau, cel puțin, i-a tăiat-o din nou ucenicul. Dar nu-i nicio vorbuliță despre ei în Purane.

— S-au reîntors pentru a descoperi că tot ce ştiau ei trecuse prin Ochiul Proteguitorilor şi că erau cei din urmă oameni ai seminției lor. Au

debarcat în Ys, au călătorit în josul fluviului şi-apoi au navigat cât mai departe de Confluenţă, spre galaxia pe care o părăsiseră cu atât de multă vreme-n urmă, dar şi-au lăsat ideile în urma lor.

— Au întors nişte biete seminţii inocente şi necăzute până atunci în păcat împotriva cuvântului Proteguitorilor, a sărit învăţăcelul preotului. Au deşteptat la viaţă tehnologii vechi şi au creat armate de monştri ca să le împrăştie ereziile în cele patru vânturi.

— Şi, douăzeci de ani după toate acestea, te-ai născut tu, Yama.

— Aşa s-au mai născut o grămadă de alţi oameni, a intervenit din nou Ananda. Noi toţi trei ne-am născut după ce a început războiul. Derev ţese o plăsmuire.

— Beatrice şi Osric cred că seminţia lui Yama e aceea care a construit Confluenţa, i-a spus Derev învăţăcelului. Poate că Proteguitorii i-au înălţat seminţia doar pentru a duce la îndeplinire această sarcină, şi-apoi au risipit-o, sau poate că, drept răsplată, au trecut-o prin Ochi şi ei au dispărut cu toţii din univers. În orice caz, neamul lui a dispărut de pe Confluenţă demult, demult de tot. Şi, cu toate acestea, Yama este acum aici, într-o perioadă de mari pericole.

Ananda a spus:

— Proteguitorii n-au avut nevoie de niciun ajutor în crearea Confluenţei. Au spus doar cuvântul, şi s-a făcut întocmai.

— Trebuie c-a fost un cuvânt teribil de lung, i-a tăiat-o fata şi şi-a ridicat brațele deasupra capului, înălțându-se pe vârful degetelor, la fel de grațioasă ca o dansatoare. Ea şi-a adus aminte ceva ce învățase demult, aşa c-a spus: A fost mai lung decât cuvintele din nucleele celulelor noastre care definesc ce suntem. Dacă toate diferitele instrucțiuni pentru toate semințiile diferite ale Confluenței ar fi puse la un loc, cuvântul rezultat n-ar fi nici măcar a suta parte din lungimea cuvântului care a definit condițiile inițiale necesare pentru crearea Confluenței. Cuvântul acela a fost un set de instrucțiuni sau de reguli. Seminția lui Yama a fost parte din acele instrucțiuni.

— Asta-i curată erezie, Derev, i-a tăiat-o Ananda. Oi fi eu un preot prost, nimic de zis, dar până şi eu ştiu cum sună o erezie. Proteguitorii n-au avut nevoie de niciun ajutor în crearea Confluenței.

— Las-o să explice, i-a cerut Yama prietenului său.

Învățăcelul s-a ridicat în picioare:

— Nu-i decât o grămadă de minciuni, a spus pe un ton sec. Ai ei se amăgesc că ştiu mai multe despre Confluență şi despre Proteguitori decât se află scris în Purane. Țes sofisme complicate şi se amăgesc pe ei înşişi cu visurile despre puterea ascunsă şi te-au prins şi pe tine-n laț, Yama. Vino cu mine! Nu-i mai da ascultare! Mâine pleci

către Ys. Nu te lăsa înşelat c-ai fi mai mult decât eşti.

— Nu pretindem că înțelegem ceea ce ne amintim, a spus Derev. E, pur şi simplu, datoria noastră. A fost datoria neamului nostru încă de la fondarea Confluenței, iar familia mea e printre ultimii care mai duc la îndeplinire această îndatorire. După înfrângerea departamentului, seminția noastră a fost împrăştiată în lungul şi-n latul Marelui Fluviu. Au devenit neguțători. Bunicii mei şi tata au vrut să fie ca ei toți, dar tata fost chemat înapoi la vechile tradiții.

— Stai jos, Ananda, a spus Yama. Te rog. Ajută-mă să înțeleg.

— Nu cred că ți-ai revenit pe deplin după boală, Yama, a spus învățăcelul. Ai fost bolnav. Partea asta o cred. Ți-ai dorit dintotdeauna să te vezi ca fiind centrul lumii, căci nu ai niciun centru al propriei tale vieți. Derev se poartă cu multă cruzime cu tine, iar eu, unul, n-o să-i mai dau ascultare niciun pic. Ai uitat până şi de execuție. Dă-mi voie să-ți spun eu că Umprac a avut o moarte urâtă, c-a urlat la Proteguitori să-i vină-n ajutor când trăgea aer în piept, doar pentru a-i sudui, când expira, pe ei şi pe toți cei care veniseră să se uite la el. Lob a fost stoic. Cu toate păcatele lui, a murit ca un adevărat bărbat.

— E o cruzime din partea ta să-mi spui toate astea, Ananda, i-a zis Yama.

— E adevărul-adevărat. Rămas-bun, prietene

Yama. Dacă trebuie să visezi la glorie, visează atunci să fii un soldat obişnuit şi să-ţi dai viaţa de dragul Proteguitorilor. Toate celelalte nu-s decât deşertăciune.

Yama nu a încercat să-l oprească pe Ananda. Ştia cât de încăpăţânat putea fi prietenul său. Aşa că s-a uitat cum se îndepărtează acesta mergând pe malul râului zgomotos, o umbră pe fundalul alcătuit de arcul alb-albastru al Galaxiei. Yama nădăjduia că tânărul preot se va întoarce măcar să-i facă un semn de rămas-bun cu mâna.

Dar acesta nu s-a întors.

— Trebuie să-mi dai crezare, Yama, a spus Derev. La început, am devenit prietena ta doar pentru că aceasta era datoria mea. Dar asta s-a schimbat iute. Nu m-aş afla aici dacă nu s-ar fi schimbat.

Yama a zâmbit. Nu putea rămâne supărat pe ea; dacă-l amăgise, o făcuse numai şi numai pentru că ea crezuse că astfel îl ajuta.

S-au prăbuşit unul în braţele celuilalt şi s-au sărutat şi s-au tot sărutat, gâfâind. El a simţit căldura ei apăsându-l prin haine, rapida bătaie a inimii ei ca o pasăre dând din aripi în colivia pieptului. Părul i-a căzut în jurul feţei ca un văl tremurător: tânărul s-ar fi putut îneca în parfumul lui uscat.

După o vreme, Yama a spus:

— Dacă tu eşti cea care m-a dus la Beatrice şi la

Osric şi dacă ei sunt cei care m-au grijit până m-am însănătoşit, atunci care-i tărăşenia cu corabia-fantomă? Ei pretind c-au făcut-o şi pe-asta?
Ochii lui Derev au strălucit la o palmă deasupra lui. Fata a spus:
— N-am auzit niciodată vreo vorbuliță despre nava asta înainte să-mi spui povestea ta. Dar pe fluviu există multe lucruri stranii, Yama. El se schimbă pururea.
— Şi, cu toate acestea, rămâne pururi acelaşi, a răspuns tânărul, aducându-şi aminte de tatuajul lui Caphis, de şarpele care-şi înghițea propria coadă.
A adăugat:
— Credeai că anahoretul pe care l-am salvat de Lud şi de Lob era din seminția mea.
— Probabil că el a fost prima generație, născut chiar după ce a sosit nava Celor Vechi de Zile.
— Probabil că există sute de oameni din seminția mea de-acum, Derev. Mii chiar!
— Aşa cred şi eu. Le-am spus lui Beatrice şi lui Osric despre anahoret, dar ei n-au părut prea interesați. Poate că m-am înşelat când am crezut că era din seminția ta, dar parcă nu-mi vine a crede. Ți-a dat o monedă. Ar trebui s-o iei cu tine.
— Chiar aşa a făcut. Să ştii că uitasem cu desăvârşire de ea.

PELERINII

Yama a descoperit cuțitul la fundul tolbei sale în prima seară a călătoriei sale spre Ys în compania Prefectului Corin. Îi dăduse arma sergentului Rhodean în dimineața aceea, căci Prefectul Corin spusese că nu era genul de lucru pe care s-ar cuveni să-l posede un ucenic. Prefectul fusese destul de precis în legătură cu ceea ce avea voie şi cu ceea ce nu avea voie tânărul să care cu el; înainte de a porni la drum, se uitase prin tolba lui Yama şi îndepărtase cuțitul şi harta oraşului Ys cea cu atâta grijă împăturită, precum şi briceagul cu plăsele de corn care îi aparținuse cândva lui Telmon. Yama reuşise să ia puține lucruri cu el, în afară de un schimb de haine şi de banii pe care i-i dăduse Edilul. Mai avea şi exemplarul din Purane, precum şi moneda anahoretului, pe care o purta legată în jurul gâtului, pe sub cămaşă, dar, pentru că îi fuseseră dăruite atât de recent, niciunul din cele două obiecte nu părea să fie cu adevărat unul dintre bunurile lui.

Probabil că sergentul Rhodean reuşise să strecoare cuțitul înapoi în tolba lui Yama atunci când tânărul îşi lua la revedere. Era pus într-o teacă din piele de capră maronie cu pete albe şi vârât sub cămaşa şi pantalonii de schimb ai tânărului. Yama s-a bucurat să-l vadă, chiar dacă încă îl făcea să se simtă stânjenit. Ştia că toți eroii poartă cu ei arme cu însuşiri speciale,

iar el era plin de hotărâre să devină un erou. Era încă foarte, foarte tânăr.

Prefectul Corin l-a întrebat ce găsise. Fără pic de tragere de inimă, Yama a scos cuțitul din teacă şi l-a ținut în lumina focului. O lucire albăstruie s-a extins uşurel dinspre plăsele spre vârful lamei sale curbate. A emis un uruit uşor şi ascuțit şi un miros înțepător ca de electricitate care tocmai a fost descărcată în aer.

— Sunt sigur că sergentul Rhodean a avut cele mai bune intenții, a spus Prefectul Corin, dar nu o să ai nevoie de ăsta. Dacă vom fi atacați, n-o să facă nimic altceva decât să te pună şi mai rău în pericol. În orice caz, e destul de puțin probabil că vom fi atacați.

Prefectul Corin stătea cu picioarele încrucişate de partea cealaltă a focuşorului de tabără, curățel şi dichisit în tunica lui grosolană, țesută-n casă, şi în colanții lui cenuşii. Fuma dintr-o pipă de lut cu gâtul lung pe care o ținea încleştată între dințişorii lui netezi. Toiagul său ferecat în fier stătea înfipt în pământ în spatele lui. Umblaseră toată ziua într-un ritm constant şi aceasta fusese cea mai lungă intervenție pe care i-o spusese lui Yama vreodată.

— De aceea l-am şi dat de pomană, domine[3], numai că a venit înapoi, a spus Yama.

— Nu e în conformitate cu regulamentul.

---

[3] Vocativul cuvântului latinesc dominus („domn, stăpân”) – (n. ed.)

— Ei bine, nici eu nu sunt încă ucenic, a răspuns tânărul adăugând: Poate că l-aş putea face cadou departamentului.

— Asta se poate, a îngăduit Prefectul Corin. Plocoanele nu-s un lucru cu totul şi cu totul necunoscut. Arme ca aceasta sunt, în general, loiale stăpânului lor, dar loialitatea le poate fi distrusă cu tratamentul potrivit. Ei bine, nu putem s-o lăsam, pur şi simplu, aici. Ai permisiunea s-o cari, dar nici să nu-ți treacă prin minte s-o foloseşti.

Numai că, de îndată ce Prefectul Corin a adormit, Yama a scos afară cuțitul şi a început să exerseze fentele şi împunsăturile pe care le învățase de la sergentul Rhodean, iar, mai apoi, a dormit dulce şi profund, cu vârful cuțitului vârât în cenuşa caldă a focului de tabără.

Ziua următoare, Yama a mers, ascultător, cu trei paşi în urma Prefectului Corin de-a lungul potecilor înălțate printre câmpurile inundate care alcătuiau o țesătură complicată din petice cafenii şi verzi pe lângă malurile râului. Era sezonul răsădirilor şi ogoarele erau arate de perechi de bivoli struniți de băieței despuiați care-şi controlau animalele date-n grijă cu nimic mai mult decât nişte strigăte şi cu puternice lovituri aplicate cu nuielele lor lungi din bambus.

Un vânt rece sufla dinspre Marele Fluviu, agitând apele maronii care inundau ogoarele, mişcând drapelele de-un verde-aprins ale

plantelor de bambus şi smocurile de iarba-elefantului care creşteau în locurile unde se întâlneau colțurile a patru câmpuri. Yama şi Prefectul Corin s-au sculat chiar înainte de ivirea zorilor, şi-au spus rugăciunile şi-au mers până când s-a făcut prea cald, apoi s-au adăpostit la umbra unui copac până la începutul serii, când, după o scurtă rugăciune, au mers din nou până ce Galaxia a început să se înalțe deasupra fluviului.

În mod obişnuit, lui Yama i-ar fi făcut plăcere această aventură, dar Prefectul Corin era un tovarăş taciturn şi impasibil. Nu a făcut niciun comentariu despre absolut niciunul din cele pe care le-au văzut în drumul lor şi era asemenea unei maşini care se mişcă implacabil prin lumea luminată de soare, observând doar ceea ce-i necesar. N-a răspuns cu nimic altceva decât c-un mormăit atunci când tânărul i-a arătat o flotă de arce departe, pe apele sclipitoare ale Marelui Fluviu; a ignorat ruinele pe lângă care au trecut şi până şi o stâncă lungă de gresie în care fuseseră sculptați pilaştri, frize, şi statui de oameni şi fiare în jurul uşilor ce se căscau spre interior; a ignorat cătunele pe care le puteau zări printre pâlcurile de palmieri, magnoliile înflorite şi pinii de pe marginea vechiului mal al fluviului din depărtarea albastră sau cei aflați pe insule de teren înălțat în mijlocul mozaicului de câmpuri inundate; a ignorat pescarii care

munceau pe marginea Marelui Fluviu, dincolo de malul pietros năpădit de buruieni şi dincolo de zonele puţin adânci de noroi date la iveală de retragerea râului, pescari ce stăteau cufundaţi până la coapse în apele puţin adânci şi aruncau plase circulare peste apă sau care adăstau mai departe, în bărcuţe din scoarţă de copac, şi care foloseau cormorani negri legaţi de-un picior pentru a prinde peşte. (Yama s-a gândit la poemul pe care bătrâna custode, Beatrice, i-l recitase. Fusese, oare, autorul lui strămoşul acelor măjari? A înţeles atunci un picuţ din ceea ce Zakiel tot încercase să-l înveţe, că, de fapt, cărţile nu erau îndărătnice desişuri de hieroglife, ci ferestre transparente care priveau spre în afară, prin ochii altcuiva, către o lume familiară sau spre o lume care dăinuia doar atunci când cartea era citită şi se stingea de îndată ce aceasta era pusă jos.)

Zidurile de nămol ale colibelor cu acoperişuri din stuf ale cătunelor încorporau adesea tablete furate de pe morminte, aşa că imaginile trecutului (foarte adesea puse câş sau cu capul în jos) fulgerau în culori tremurătoare prin sărăcia vieţilor ţăranilor. Pui şi porci negri alergau printre colibe, urmăriţi de ţânci despuiaţi care abia învăţau să meargă. Femeile pisau grâul sau curăţau peştele de măruntaie sau reparau plasele de pescuit, urmărite de bărbaţi impasibili care stăteau în canaturile

uşilor de la colibele lor sau la umbra copacilor, fumând din pipe de lut sau bând ceai verde din pahare ciobite.

Într-un sat era un obor din piatră pe al cărui nisip alb stătea încovrigat un dragon mititel. Dragonul era negru, cu un şir dublu de plăci de formă rombică de-a lungul coamei de pe spate, şi dormea ca un căţel, cu botul său lung şi acoperit de solzi, pe labele din faţă. Muşte se îngrămădeau de jur împrejurul ochilor săi cu gene lungi; duhnea a sulf şi a gaze de mlaştină. Yama şi-a amintit de vânătoarea eşuată de la sfârşitul iernii trecute, dinainte ca bietul Telmon să fi plecat, şi i-ar fi plăcut să vadă mai mult din această minune, dar Prefectul Corin a trecut mai departe pe lângă obor cu paşi mari, fără să-i acorde dragonului nici măcar o singură privire fugară.

Uneori sătenii ieşeau pentru a-i privi pe Yama şi pe Prefectul Corin cum trec pe lângă ei şi băieţaşi alergau cât îi ţineau picioarele, încercând să le vândă felii de pepene sau pietricele de cuarţ şlefuite sau amulete împletite din rămurele spinoase. Prefectul Corin ignora mulţimile însufleţite ale băieţeilor; el nici măcar nu se obosea să-şi folosească toiagul pentru a-şi croi drum, ci, pur şi simplu, trecea printre ei împingându-i în dreapta şi-n stânga, ca şi cum ar fi mers printr-un desiş. Yama era lăsat în urmă să-şi ofere scuzele şi să ceară păsuire,

spunând iar şi iar că ei nu aveau nicio para chioară. Era aproape adevărat. Yama avea cei doi riali de aur pe care i-i dăduse Edilul, dar unul din ei ar fi fost de ajuns pentru a cumpăra un sat întreg şi nu avea mărunțiş. Iar Prefectul Corin nu avea nimic altceva decât toiagul şi pălăria sa, colanții şi tunica grosolană, sandalele şi pătura sa şi câteva unelte mititele pe care le împacheta într-o pungă de piele care-i atârna la cingătoare.

— Ai grijă cu el, îi şoptise Edilul tânărului atunci când îl îmbrățişase de rămas-bun. Să faci absolut tot ce-ți va cere, dar nimic în plus. Să nu-i dezvălui mai mult decât e absolut necesar. O să prindă din zbor orice slăbiciune, orice diferență, şi le va folosi împotriva ta. Ăsta-i modul în care procedează ei.

Prefectul era un bărbat simplu, ascetic. Bea ceai făcut din bucăți de scoarță de copac prăfuită şi mânca numai fructe uscate şi mugurii care fermentau ai unui lichen de frăsinică pe care-l culegea de pe stânci, cu toate că-i îngăduia lui Yama să gătească iepurii şi şopârlele pe care le prindea cu lațuri din sârmă pe care le întindea în fiecare seară. În timp ce mergeau, Yama ciugulea bobițe de hurmuz pe care le culegea din tufişurile ce creşteau printre mormintele părăginite, dar acestea se terminaseră aproape cu totul de acum, căci nu mai era sezonul lor, şi erau dificil de găsit sub noile frunze ale tufişurilor, iar Prefectul Corin nu-i permitea tânărului să se

îndepărteze mai mult de câțiva paşi de potecă. Printre morminte erau întinse curse, spunea el, şi noaptea-şi făceau apariția strigoii şi chestii încă şi mai rele decât aceştia. Yama nu se contrazicea cu el, dar, în afară de momentele când îşi satisfăcea necesitățile fireşti, nu ieşea niciodată din raza vizuală a Prefectului Corin. Şi fuseseră sute de momente când îşi dorise s-o rupă la fugă şi să scape de bărbat. Dar nu era încă timpul. Nu încă. Măcar învăța să aibă răbdare.

Întinderile de ținut necultivat dintre sate au început să devină tot mai mari. Erau tot mai puține câmpuri inundate şi tot mai multe morminte părăginite, năpădite de plante târâtoare şi muşchi printre desişuri foşnitoare de bambus sau printre pâlcuri de curmali şi palmieri de ulei, sau crânguri de chiparoşi de mlaştină de-un verde-închis. Apoi au trecut pe lângă cel din urmă sat şi şoseaua s-a lărgit într-un drum lung, cu pavaj drept. Era precum calea străveche care mergea între fluviu şi marginea Cartierului Tăcut aflat în aval de Aeolis, s-a gândit Yama şi abia apoi şi-a dat seama că, de fapt, era acelaşi drum.

Era cea de-a treia zi a călătoriei lor. Şi-au stabilit tabăra pentru noaptea aceea într-o vâlcică deasupra căreia se aplecau pini înalți. Vântul se mişca printre ramurile despuiate ale pinilor. Marele Fluviu se întindea în depărtare spre

Galaxia care, chiar şi la această oră târzie, nu-şi arăta deasupra orizontului decât partea superioară a Braţului Războinicului, cu Coroana Albastră strălucind rece şi puternic în punctul terminus al vârfului celui mai de sus al căii de lumină stelară cețoasă. Stelele haloului erau asemenea unor cărbuni ce se stingeau împrăştiaţi cu zgârcenie peste vatra stinsă a cerului; petele mânjite ale galaxiilor îndepărtate puteau fi zărite ici şi colo.

Yama stătea întins lângă focuşor pe un strat moale şi adânc de maronii ace de pin şi se gândea la Cei Vechi de Zile, întrebându-se cum trebuie să fie să te cufunzi prin vidul dintre galaxii pentru o perioadă mai lungă decât aceea cât existase Confluența. Iar Cei Vechi de Zile nu posedaseră nici măcar a suta parte din puterea copiilor lor îndepărtaţi, a Proteguitorilor.

Yama l-a întrebat pe Prefectul Corin dacă-l văzuse vreodată pe vreunul dintre Cei Vechi de Zile după ce aceştia veniseră în Ys. Pentru multă vreme, bărbatul nu a dat niciun răspuns, iar Yama începuse să creadă că nici măcar nu-l auzise sau că pur şi simplu îi ignorase întrebarea. Dar, în cele din urmă, Prefectul Corin şi-a scuturat pipa de tocul ciubotei şi a spus:

— Am văzut doi dintre ei odată. Eram doar un băiețaş, cu puţin mai în vârstă decât eşti tu acum, şi de curând intrat în ucenicie. Erau amândoi înalţi şi la fel de asemănători ca nişte

frați, cu păr negru şi chipuri la fel de albe ca şi hârtia nouă. Noi spunem că anumite seminții au pielea albă – a ta e, de asemenea, foarte palidă – , dar înțelegem prin asta că nu este pigmentată, cu excepția faptului că e scăldată de sângele din țesuturile de sub ea. Dar a lor era cu adevărat albă, de parcă fețele le-ar fi fost pudrate cu cretă. Erau îmbrăcați cu cămăşi lungi şi albe care le lăsau brațele şi picioarele goale, iar de cingători le atârnau maşinării mititele. Mă aflam în Piața de Zi cu cel mai în vârstă dintre ucenici, cărând mirodeniile pe care tocmai le cumpărase. Cei doi Vechi de Zile mergeau pe aleile dintre rândurile de tarabe în fruntea unei mulțimi uriaşe şi au trecut pe lângă noi la fel de aproape pe cât te afli tu acum. Ar fi trebuit să fie ucişi pe loc cu toții. Din nefericire, aceasta nu a fost o decizie pe care s-o poată lua departamentul nostru, deşi chiar şi pe atunci, în Ys, puteai să-ți dai seama că ideile lor erau periculoase. Confluența supraviețuieşte doar pentru că nu se schimbă. Proteguitorii ne țin laolaltă, căci lor le jură fidelitate fiecare departament, şi astfel niciun departament nu arată vreo favoare specială vreuneia dintre semințiile Confluenței. Cei Vechi de Zile şi-au infectat aliații cu erezia că fiecare seminție, ba chiar şi fiecare individ, s-ar putea să aibă o valoare intrinsecă. Ei promovează individul deasupra societății, schimbarea deasupra datoriei. S-ar cuveni să meditezi la motivul

pentru care toate astea sunt absolut greşite, Yama.

— E adevărat că în Ys se poartă războaie în zilele noastre? Că diferite ministere se luptă unele cu altele, chiar şi în Palatul Memoriei Poporului?

Prefectul Corin i-a aruncat o privire pătrunzătoare peste focul mititel şi i-a spus:

— Ai plecat urechea la cel mai greşit soi de bârfă.

Yama se gândea la custozii Oraşului Morților a căror rezistență se diminuase până la refuzul încăpățânat de a ceda cursului istoriei. Poate că Derev va fi cea din urmă dintre ei. A spus, încercând să smulgă cât mai multe de la Prefect:

— Dar, de bună seamă, există dispute referitoare la faptul dacă un departament sau altul s-ar cuveni să ducă la îndeplinire o sarcină particulară. Am auzit că ministerele depăşite, învechite, uneori se opun fuzionării sau dizolvării şi am mai auzit, de asemenea, că aceste dispute au tot sporit şi că Departamentul Afacerilor Indigene îşi antrenează cei mai mulți ucenici pentru a deveni soldați.

— Ai multe de învățat, a spus Prefectul Corin. A tasat tutunul în scobitura pipei şi a aprins-o apoi înainte de a adăuga: Ucenicii nu-şi aleg singuri modul în care vor sluji departamentul, iar tu, în orice caz, eşti prea tânăr pentru a deveni ucenic. Ai avut o copilărie ciudată, cu vreo trei tați în total şi nicio mamă. Ai mult prea multă trufie şi o educație nu tocmai suficientă, ba, pe deasupra,

mare parte din ea e formată din stranii fragmente de istorie, filosofie şi cosmologie şi mult prea mult din artele războiului. Încă înainte de a putea fi acceptat ca ucenic, va trebui să recuperezi rămânerile tale în urmă în toate domeniile pe care educația ta le-a neglijat.

— Cred c-aş putea deveni un soldat bun, a răspuns Yama.

Prefectul Corin s-a mulțumit să tragă din pipa lui şi să-l privească pe tânăr cu ochii mijiți. Erau mici şi apropiați şi licăreau palid pe chipul său acoperit de blană neagră. Dunga albă trecea peste coada ochiului său stâng. În cele din urmă, a spus:

— Am bătut tot drumul până aici pentru a executa doi oameni vinovați de crime care priveau viața privată a Edilului. Aşa se face în departament. Asta demonstrează că departamentul sprijină acțiunile omului său şi garantează că niciunul dintre membrii personalului local nu e silit să săvârşească fapta. În felul acesta, nu există nimeni pe care localnicii să se răzbune, cu excepția Edilului însuşi, şi nimeni nu ar face una ca asta câtă vreme el îşi comandă propria garnizoană, căci deține autoritatea conferită de Proteguitori de partea sa. Am fost de acord să te aduc la Ys deoarece este datoria mea. Asta nu înseamnă că îți datorez ceva, în mod special nu răspunsuri la întrebările tale. Acum du-te şi te culcă.

Mai târziu, cu mult după ce Prefectul se înfăşurase în pătura sa şi adormise, Yama s-a ridicat în picioare cu prudenţă şi s-a îndepărtat de focul care arsese complet şi din care nu mai rămăsese decât cenuşa albă în jurul unui miez de cărbuni incandescenţi. Drumul se întindea în depărtare printre movile de piatră uscată şi friabilă şi pâlcuri de pini. Suprafaţa lui pavată licărea slab în lumina Galaxiei. Yama şi-a pus raniţa pe umeri şi a purces. Voia să ajungă în Ys, dar era hotărât să nu devină ucenic de funcţionar şi, după ultima respingere a valorii sale, nu credea c-ar mai fi putut suporta nici măcar o zi în compania Prefectului Corin.

Nu ajunsese prea departe pe drumul său când a auzit un huruit uscat în bezna din faţă. Yama şi-a pus mâna pe plăselele cuţitului, dar nu l-a scos din teacă de teamă ca nu cumva lumina acestuia să-l dea de gol. A înaintat cu multă precauţie, cu ochii căscaţi, simţind cum îl furnică pielea pe tot corpul şi cum sângele îi freamătă-n urechi. Apoi o piatră s-a spart de pavaj chiar în spatele lui! S-a răsucit pe călcâie şi-o altă piatră i-a explodat la picioare. O bucată i-a crestat pielea şi a simţit cum sângele i se scurge în cizmă.

Şi-a încleştat mâna pe cuţit şi a spus:

— Cine-i acolo? Arată-te!

Linişte, şi-apoi Prefectul Corin a păşit în spatele tânărului, l-a apucat de încheietura mâinii drepte şi i-a spus la ureche:

— Mai ai încă multe de învățat, băiete!
— Isteață şmecheria, n-am ce zice, a răspuns Yama care se simțea, în mod straniu, calm de parcă s-ar fi aşteptat de multă vreme la tot ce se întâmpla.
După o clipă, Prefectul Corin i-a dat drumul şi a continuat:
— E un mare noroc pentru tine că eu sunt cel care a făcut-o, nu altcineva.
Yama nu-l mai văzuse zâmbind pe bărbat, dar, în lumina albastră a Galaxiei, a zărit cum buzele acestuia se strâng în ceea ce ar fi putut fi începutul unui surâs:
— Am promis să am grijă de tine şi aşa voi face. Între timp, lasă joaca la o parte. În regulă?
— În regulă, a răspuns tânărul.
— Bine. Ai nevoie de somn. Încă mai avem cale lungă de mers.
Devreme în ziua următoare, Yama şi Prefectul Corin au trecut pe lângă un grup de pelerini pe care l-au lăsat repede în urma lor, numai că peregrinii i-au ajuns din nou în noaptea aceea şi şi-au stabilit tabăra la mică distanță de ei. Numărul lor era mai mare de două decade, bărbați şi femei în robe portocalii pătate de praf, cu capete tunse chilug şi pictate cu linii curbe ce reprezentau Ochiul Proteguitorilor. Erau oameni pirpirii, cu chipuri emaciate sub frunțile lor bicefale, umflate, şi cu o epidermă ca pielea tăbăcită, bălțată cu pete maronii şi negre.

Asemenea Prefectului Corin, nu aveau cu ei decât toiege şi punguţe care le atârnau de cingători. Cântau cu voci subţiri şi clare în jurul focului lor de tabără, închegând armonii cadenţate care se auzeau până departe peste pietrele uscate şi mormintele goale de pe coastele dealurilor.

Yama şi Prefectul Corin îşi stabiliseră tabăra sub un pâlc de smochini de pe marginea drumului. Un izvoraş ţâşnea din pământ printre copaci, un şuvoi de apă limpede care, din gura căscată a unei stânci ce fusese sculptată să înfăţişeze un chip bărbos, cădea într-un bazin puţin adânc strunit de pietre plate. Şoseaua întorsese spatele Marelui Fluviu şi urca de-acum serpentinele dealurilor joase şi domoale, presărate cu tufişuri de chaparral şi pâlcuri de palmieri pitici cu frunze în dinţi de ferăstrău, în timp ce se înălţa uşor spre trecătoare.

Preotul care răspundea de grupul de pelerini a venit să stea de vorbă cu Prefectul Corin. Grupul său era dintr-un oraş aflat la vreo mie de leghe în josul râului. Călătoreau de mai bine de-o jumătate de an, mai întâi cu o navă comercială, apoi pe jos, după ce corabia fusese scoasă din serviciu pentru a fi reparată după ce fusese atacată de tâlharii apelor. Pelerinii erau arhivari în drumul lor spre Palatul Memoriei Poporului, pentru a istorisi în arhive poveştile celor care muriseră în oraşul lor în ultimii zece ani şi

pentru a le cere călăuzire prezicătorilor.
Preotul era un bărbat masiv, cu pielea netedă, pe nume Belarius. Avea un zâmbet binevoitor şi obiceiul de a-şi şterge sudoarea de pe scalpul dezgolit şi pliurile grăsoase ale pieii de pe ceafă cu un pătrat de pânză. Pielea sa netedă, de un galben-crom, lucea ca untul. I-a oferit Prefectului Corin o ţigară şi nu s-a supărat deloc atunci când oferta i-a fost refuzată şi, fără să aibă nevoie de vreo îmboldire, s-a apucat să vorbească despre riscurile călătoriei pe jos. Auzise că existau bande rătăcitoare de dezertori peste tot pe uscat, pe lângă obişnuiţii tâlhari.
— Aproape de liniile de bătaie, aşa o fi, nu zic nu, i-a replicat Prefectul Corin. Nu este însă aşa şi atât de departe în susul râului. A tras din pipă şi l-a măsurat din priviri pe preotul cel gras: Sunteţi înarmaţi?
Belarius a zâmbit – zâmbetul îi era la fel de larg ca al unei broaşte şi Yama s-a gândit că, probabil, prelatul ar fi putut să ţină o felie de pepene întreagă-întreguţă în gură.
— Suntem pelerini, iar nu soldaţi, a spus preotul.
— Dar aveţi, de bună seamă, cuţite să vă pregătiţi mâncarea, machete cu care să tăiaţi lemnele de foc, genul ăsta de lucruri?
— Oh, da.
— Un grup mare ca al vostru nu are de ce să se teamă. Oamenii care călătoresc singuri, câte doi

sau câte trei, sunt cei vulnerabili.

Belarius şi-a şters scalpul. Zâmbetul i-a devenit încă şi mai larg şi a spus, cu înflăcărare:

— Şi voi n-aţi văzut nimic până acum?

— În afară de trăncăneala băiatului ăstuia, a fost o călătorie liniştită.

Pe Yama l-a usturat observaţia Prefectului Corin, dar n-a scos o vorbuliţă. Belarius şi-a fumat ţigara – mirosea pătrunzător a cuişoare – şi le-a depănat o istorisire dezlânată despre modul exact în care corabia cu care sperase să-şi ducă „încărcătura” tot drumul până la Ys fusese atacată prin surprindere într-o noapte de tâlharii apelor veniţi într-o decadă de schifuri mici. Tâlharii fuseseră învinşi când căpitanul navei poruncise să fie împrăştiată smoală pe apă şi să i se dea foc.

— Corabia noastră şi-a pus toţi oamenii la rame şi am vâslit până am scăpat de flăcări, a explicat Belarius, dar bandiţii au fost mistuiţi de pălălaie.

Prefectul Corin a ascultat, dar nu a făcut niciun comentariu.

Preotul a continuat:

— Bandiţii au aruncat spre noi cu lanţuri care au stricat catargul şi velatura şi care au lovit coca chiar pe linia de plutire. Am început să luăm apă în câteva locuri, aşa că abia ne-am târât până-n primul port. Cei aflaţi sub tutela mea n-au vrut să aştepte terminarea reparaţiilor, aşa că am pornit-o pe jos. Nava ne va întâlni în

Ys atunci când ne vom fi terminat treburile acolo. Un strigoi ne-a tot urmărit săptămâna care-a trecut, dar ăsta-i singurul necaz pe care l-am avut până acum. Aşa vremuri am ajuns să trăim acum, când drumul e mai sigur decât Marele Fluviu.

După ce Belarius şi-a umplut burduful pentru apă din izvor şi a plecat, Yama a spus:

— Nu-ți place de el.

Prefectul Corin s-a gândit la spusele tânărului, apoi a zis pe un ton chibzuit:

— Nu-mi plac insultele voalate la adresa competenței departamentului meu. Dacă Marele Fluviu nu mai e sigur de vină e războiul, iar cei care călătoresc pe el s-ar cuveni să-şi ia măsurile de prevedere corespunzătoare şi să meargă în convoi. Nu doar atât, dar durduliul nostru preot nu a angajat nicio gardă de corp ca escortă pe drum, ceea ce ar fi fost foarte prudent, şi-ar fi fost încă şi mai prudent dac-ar fi aşteptat până când nava le-ar fi fost reparată, în loc să plece mai departe pe jos. Cred mai degrabă că nu ne-a spus povestea decât pe jumătate. Fie nu are bani pentru a angaja oameni de pază sau pentru a plăti reparațiile corăbiei, fie e dispus să rişte viețile celor pe care-i are în pază pentru a scoate un profit suplimentar. Şi s-a mai şi urcat la bordul unei nave care-avea un căpitan fanfaron, ceea ce nu spune nimic bun despre puterea lui de judecată. Dacă nava a fost capabilă să lase-n

urmă focul pe care l-au aprins pe apă, atunci ar fi putut să-i lase-n urmă şi pe bandiți. Adesea, fuga e mai sănătoasă decât lupta.

— Chiar dacă-i mai puțin onorabilă.

— Nu există pic de onoare în a purta o luptă inutilă. Căpitanul ar fi putut să-şi distrugă nava la un loc cu bandiții cu scamatoria aia a lui.

— Vom sta împreună cu aceşti oameni?

— Cântatul lor va trezi fiece bandit pe o sută de leghe de jur împrejur, a spus Prefectul Corin. Şi, dacă există niscai bandiți pe aici, atunci vor fi mai degrabă atraşi de un grup mai mare decât de unul mai mic.

BANDIȚII

Ziua următoare, Yama şi Prefectul Corin au pornit-o-n fruntea grupului de pelerini, dar nu s-au depărtat niciodată atât de mult încât să piardă din vedere norul de praf ridicat de aceştia. Când s-a lăsat seara, peregrinii i-au ajuns din urmă şi şi-au stabilit tabăra în apropierea lor, iar Belarius a venit să vorbească din nou cu Prefectul Corin despre călătoria de peste zi. A tot sporovăit cât i-a luat să fumeze două dintre țigările lui cu miros de cuişoare. Cântecele pelerinilor răsunau clare şi puternice în liniştea serii.

Atunci când Prefectul Corin l-a trezit pe Yama dintr-un somn profund, era trecut de miezul nopții şi din foc nu mai rămăsese decât cenuşa

caldă. Poposiseră lângă un mormânt pătrat acoperit de tulpini țepoase, cățărătoare, ale trandafirilor, de pe vârful unei faleze care privea spre Marele Fluviu. Bărbatul se sprijinea în toiag. În spatele lui, trandafirii albi licăreau ca nişte fantome ale lor înşişi. Parfumul lor puternic umplea aerul.

— E ceva rău prin preajmă, a spus Prefectul Corin cu o voce liniştită.

Lumina Galaxiei punea câte-o scânteie în ochii săi apropiați:

— Ia-ți cuțitul şi vino cu mine.

— Ce-i? A întrebat Yama în şoaptă.

— Poate că nu-i nimic. Vom vedea.

Au traversat drumul şi au dat ocol taberei pelerinilor care fusese stabilită într-un crâng de eucalipți. Stânci joase se desluşeau, amenințătoare, deasupra. Intrările în mormintele săpate în stâncă erau ca nişte rânduri dispuse în eşichier de ochi goi, scobiți: ascunzătoare pentr-o întreagă armată. Yama n-a auzit nimic, doar foşnetul frunzelor de eucalipt şi, în depărtare, țipătul unei bufnițe care vâna. În tabără, unul dintre pelerini gemea în somn. Când vântul şi-a schimbat direcția, tânărul a prins un miros slab, scârbos, peste cel cu iz medicinal al eucalipților.

Prefectul Corin a arătat spre tabără cu toiagul său şi s-a mişcat în față, în timp ce frunze uscate îi pârâiau sub picioare. Yama a zărit ceva luând-

o la sănătoasa printre copaci, ceva de mărimea unui om, dar care alerga, totuşi, pe patru picioare, cu o mişcare şontâcăită într-o parte. Şi-a scos cuțitul şi a pornit în urmărirea arătării, dar Prefectul Corin l-a depăşit şi a sărit pe o stâncă ieşită din pământ în spatele copacilor, cu toiagul ridicat deasupra capului. A menținut această poză o clipă, apoi a sărit jos.

— A dispărut, a spus. Ei bine, preotul are dreptate în legătură cu un lucru. Chiar îi urmăreşte un strigoi.

Yama şi-a vârât cuțitul în teacă. Îi tremura mâna. Avea răsuflarea tăiată şi sângele îi zvâcnea în cap. Şi-a adus aminte când el şi Telmon vânaseră o antilopă, înarmați doar cu topoare de piatră, ca oamenii din triburile de pe coline.

— L-am văzut! A spus.

— O să le zic să-şi îngroape gunoiul şi să se asigure că-şi atârnă mâncarea de ramurile copacilor.

— Strigoii se pot cățăra, a zis Yama. Şi a adăugat: Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pornesc în urmărirea lui.

— Ai făcut-o cu mult curaj. Poate că am reuşit să-l speriem şi să-l facem să plece.

În timpul zilei care a urmat, Yama şi Prefectul Corin au ajuns la trecătoarea care era doar cu puțin mai lată decât drumul şi tăia printr-o coastă abruptă de blocuri cu margini neregulate

de granit cenuşiu care se înălțau brusc din pantele blânde pe care cei doi urcaseră toată dimineața. Un turn stivuit din pietre plate se înălța la marginea drumului, lângă intrarea în trecătoare; fusese construit în jurul unei lespezi gravate cu o listă de nume. Prefectul a spus că acela era monumentul comemorativ al unei bătălii purtate în Epoca Răzvrătirii, când acei câțiva oameni ale căror nume erau gravate pe lespede apăraseră trecătoarea împotriva unor sorți copleşitor de potrivnice. Fiecare om care apărase trecătoare murise, dar armata cu care luptaseră ei fusese ținută-n loc suficient de mult timp pentru ca întăririle din Ys să sosească şi să o oblige să se retragă.

De partea cealaltă a drumului față de acest altar încropit era o platformă cât o casă de piatră roşie despicată pe mijloc de o singură crăpătură cu margini drepte. Prefectul Corin s-a aşezat la umbra oferită de partea atârnată în afară a stâncii şi a spus că urmau să-i aştepte pe pelerini să-i ajungă din urmă înainte de a încerca să străbată trecătoarea.

— Unde-s mulți puterea creşte, a observat Yama, pentru a provoca o reacție.

— Ba taman pe dos, numai că tu, unul, nu pari să înțelegi asta.

Bărbatul s-a uitat cum tânărul bâjbâia de colo-colo fără de astâmpăr şi, în cele din urmă, a spus:

— Se presupune că pe creştetul acestei stânci ar trebui să fie urmele unor paşi, câte una de fiecare parte a crăpăturii. Se spune că un estet ar fi stat acolo în picioare acum o eră şi că s-ar fi suit la ceruri direct în Ochiul Proteguitorilor. Forța ascensiunii sale a crăpat stânca şi i-a lăsat urmele paşilor în roca topită de acolo.

— E adevărat?

— Fără doar şi poate, ar fi necesară o cantitate uriaşă de energie pentru a accelera pe cineva astfel încât să cadă dincolo de câmpurile gravitaționale ale Confluenței, mai mult decât suficientă pentru a topi stânca. Dar dacă energia ar fi aplicată toată odată, un trup normal ar fi încălzit instantaneu şi transformat într-un nor de abur prin fricțiunea cu aerul. Nu te condamn că nu ştii toate astea, Yama. Educația ta nu e deloc ce-ar trebui să fie.

Tânărul nu vedea ce sens ar fi avut să răspundă acestei provocări, aşa că a continuat să se vânture de jur împrejur în căldura uscată, necăutând nimic în mod special. Alternativa ar fi fost să stea lângă Prefectul Corin. Şopârlițe şfichiuiau peste pietrele încinse de soare; o pasăre colibri stacojiu-aurie a atârnat în aer într-o încețoşată zbatere de aripi câteva momente înainte de a țâşni ca săgeata mai departe. În cele din urmă, Yama a descoperit un drum în sus, peste un talmeş-balmeş de bolovani spre vârful plat al stâncii. Fractura era dreaptă şi îngustă,

iar străfundurile îi străluceau cu țăndări din ceea ce părea a fi sticlă topită. Legendarele urme erau exact aşa cum le descrisese Prefectul Corin, nimic mai mult decât o pereche de scobituri ovale de mărimea unor tălpi, câte una de fiecare parte a crăpăturii.

Yama s-a întins pe stânca granuloasă şi caldă şi a privit în sus, spre cerul albastru, pustiu. Gândurile i se mişcau lenevos. A început să citească din exemplarul lui din Purane, dar nu a descoperit nimic care să fi fost diferit față de ce învățase el pe de rost, aşa că a pus cartea deoparte.

Lumina era prea puternică şi era şi mult prea cald pentru a citi şi deja se uitase lung şi cu îndârjire la poze; în afară de aceea care înfățişa crearea Ochiului Proteguitorilor, toate erau doar cu puțin diferite de scenele trecutului demult apus captate de tabletele mormintelor – şi, spre deosebire de pozele tabletelor, acelea din carte nu se mişcau.

Yama se întrebă alene de ce strigoiul îi urmărea pe pelerini şi de ce Proteguitorii creaseră strigoii de la bun început. Căci, dacă Proteguitorii făcuseră lumea şi tot ce se afla în ea, aşa cum era scris în Purane, şi dacă ei înălțaseră zece mii de seminții dintre animalele a zece mii de lumi, atunci ce erau strigoii care se aflau undeva între animale şi cele mai umile dintre rasele indigene?

Potrivit argumentului în favoarea creației după

un plan, pe care Zakiel li-l predase lui Yama şi lui Telmon, strigoii existau deoarece ajutau procesele de descompunere, dar mai existau o mulțime de specii care se hrăneau cu stârvuri, iar strigoii aveau o poftă specială pentru carnea de om şi-ar fi înşfăcat şi copilaşi şi prunci dac-ar fi putut. Alții spuneau că strigoii erau doar imperfect înălțați din stadiul de animale, naturile lor împărțind tot ce era mai rău din oameni şi din fiare, sau că seminția lor nu avansase la fel cu acelea ale altor soiuri de oameni şi nici nu rămăsese neschimbată, asemenea diferitelor rase indigene, ci dăduse-napoi până când ei nu mai păstraseră nimic din darurile Proteguitorilor în afara capacității de a face rău. Ambele argumente sugerau că lumea pe care Proteguitorii o creaseră era imperfectă, deşi niciunul nu nega posibilitatea perfectibilității. Unii pretindeau că Proteguitorii aleseseră să nu creeze o lume perfectă, căci o astfel de lume ar fi fost neschimbătoare şi doar una imperfectă ar îngădui posibilitatea existenței răului şi, prin urmare, şi a mântuirii. Prin natura lor, Proteguitorii nu pot face decât binele, dar, câtă vreme nu pot crea răul, prezența răului era o consecință inevitabilă în creația lor, tot aşa cum lumina aruncă umbre atunci când obiectele materiale se interpun în calea ei. Alții susțineau că, de vreme ce lumina Proteguitorilor fusese pretutindeni la construirea lumii, unde-ar fi

putut să se aştearnă atunci vreo umbră? Potrivit acestui argument, răul era o consecință a răzvrătirii oamenilor şi maşinilor împotriva Proteguitorilor, şi doar prin redescoperirea tărâmului pierdutei mulțumiri care existase înainte de răzvrătire ar fi putut fi alungat răul şi ar fi putut oamenii să-şi câştige mântuirea.

Şi mai erau încă alții care argumentau că şi răul îşi are rolul lui în marele plan ce nu poate fi înțeles de nimeni, decât de Proteguitorii înşişi. Că un asemenea plan putea să existe, cu trecutul, prezentul şi viitorul stabilite în mod absolut, era unul dintre motivele pentru care nimeni nu trebuia să se bazeze pe miracole. Cum ar fi spus Ananda, n-avea niciun sens să te rogi pentru mijlocire dacă totul fusese deja stabilit de la bun început. Dacă Proteguitorii voiau să se întâmple ceva, atunci ar fi creat deja acel lucru, fără să mai aştepte să audă rugăciuni care să le ceară mijlocirea, fără să mai aibă nevoie să protejeze fiecare suflet. Totul era predestinat în lungul, singurul, cuvânt pe care Proteguitorii îl rostiseră pentru a aduce lumea la existență.

Mintea lui Yama se revolta împotriva acestei noțiuni, aşa cum un om care-a fost îngropat înainte de-a muri s-ar putea să se lupte cu linţoliul. Dacă totul nu era decât parte a unui plan predeterminat, atunci de ce-ar trebui cineva să facă absolut orice, cu atât mai mult să-i venereze pe Proteguitori? Cu excepția faptului că

şi asta era parte a planului şi toţi oamenii din lume nu erau decât nişte marionete cu arc ce mergeau dacă le învârteai cheiţa şi care se învârteau ca nişte roţi dinţate de la naştere şi până la moarte într-o serie de gesturi dinainte programate.

Era de netăgăduit că Proteguitorii puseseră lumea în mişcare, dar Yama nu credea că ei o abandonaseră mânaţi de dezgust sau disperare sau pentru că, fiind atoatevăzători, ştiau fiece detaliu al destinului ei. Nu, Yama prefera să creadă că Proteguitorii părăsiseră lumea pentru ca aceasta să crească aşa cum va dori, tot aşa cum un părinte iubitor trebuie să vegheze ca pruncul să crească pentru a fi independent. În felul acesta, seminţiile pe care Proteguitorii le înălţaseră din animale ar putea să se înalţe încă şi mai sus pentru a deveni egalii lor, iar asta nu s-ar întâmpla dacă Proteguitorii ar interveni în destinul lor, căci, la fel cum un om nu poate crea un alt om, tot la fel nici zeii nu pot crea un alt zeu. Din acest motiv, era necesar ca indivizii să fie capabili să aleagă între bine şi rău – ei trebuiau să fie capabili să aleagă, precum doctorul Dismas, să nu slujească bunătăţii, ci doar propriilor pofte. Fără posibilitatea existenţei răului, nicio seminţie nu şi-ar putea defini propria bunătate. Existenţa răului permitea seminţiilor să dea greş şi să se prăbuşească sau, dimpotrivă, să-şi transcendă firile animalice

grație propriilor lor eforturi.
Yama se întreba dacă strigoii aleseseră să cadă, delectându-se cu firea lor bestială la fel cum doctorul Dismas se delecta cu răzvrătirea lui împotriva societății oamenilor. Desigur, animalele nu-şi alegeau firile. Unui jaguar nu-i făcea plăcere durerea pe care-o provoca prăzii sale; el avea doar nevoie să mănânce. Pisicile se jucau cu şoriceii, dar numai pentru că mamele lor le învățaseră să vâneze cu ajutorul unor astfel de jocuri. Doar oamenii aveau liber-arbitru şi puteau alege să se bălăcească în mocirla propriilor dorințe josnice sau să le biruiască grație puterii voinței. Şi-atunci erau oamenii doar cu puțin diferiți de strigoi, cu excepția faptului că ei se luptau cu partea lor întunecată, câtă vreme strigoii înotau în ea cu uşurința nechibzuită şi inocentă a peştelui în apă? Când se rugau Proteguitorilor poate că oamenii, în realitate, nu făceau nimic mai mult decât să se roage propriilor lor firi avansate, dar încă neîmplinite, tot aşa cum un explorator ar putea contempla piscurile neumblate pe care trebuia să se cațere pentru a-şi atinge scopul.
Dacă Proteguitorii părăsiseră lumea şi-o lăsaseră să se descurce singură, cum o şti mai bine, şi dacă nu exista nicio minune, cu excepția existenței liberului-arbitru, atunci ce fusese cu corabia-fantomă? Yama nu se rugase pentru apariția ei; sau, cel puțin, nu avea habar să fi

făcut asta, dar, cu toate acestea, ea sosise cu exactitate atunci când avusese nevoie de-o diversiune pentru a-şi duce la bun sfârşit evadarea. Veghea, oare, ceva asupra lui? Şi dacă da, cu ce scop? Sau poate că nu fusese nimic mai mult decât o simplă coincidență: vreo maşinărie veche fusese deşteptată la viață în mod accidental, iar Yama folosise ocazia pentru a scăpa. Era posibil să existe o altă lume unde corabia-fantomă nu apăruse deloc sau apăruse prea devreme sau prea târziu, şi în care Yama plecase cu doctorul Dismas şi cu Enobarbus, căpetenia militară. Ar fi călătorit în josul fluviului pe pinasă chiar în clipa aceea, un participant de voie sau de nevoie la planurile lor, poate către propria moarte, poate către împlinirea unui destin mai glorios decât ucenicia care i se întindea atunci înainte.

Speculațiile tânărului s-au amplificat şi, într-un anumit punct, el nu se mai afla la cârma lor, ci era purtat de cursul lor, ca o rămurică purtată de torentul Marelui Fluviu. A adormit şi s-a trezit doar pentru a-l descoperi pe Prefectul Corin stând aplecat deasupra lui, o umbră neagră conturată pe fundalul cerului orbitor de albastru.

— Probleme, a spus bărbatul şi a arătat în josul pantei lungi şi blânde.

O pată micuță de fum atârna la jumătatea distanței, tremurând în voalul arşiței, şi în acel

moment Yama şi-a dat seama că, în tot acel timp, Prefectul Corin îi protejase pe pelerini.

Mai întâi i-au găsit pe morți. Cadavrele fuseseră târâte de pe drum şi îngrămădite, apoi li se dăduse foc. Nu mai rămăsese mare lucru din ele, cu excepția scrumului unsuros şi oaselor carbonizate, deşi, în mod bizar, o pereche de picioare complet nemistuite de flăcări care încă mai erau încălțate cu sandale ieşeau de la fundul rugului funerar care-ți îngheța sângele-n vine. Prefectul Corin a cercetat prin cenuşa caldă cu toiagul său şi a numărat paisprezece cranii, ceea ce însemna că nouă lipseau. A început să cerceteze într-o direcție, aplecându-se foarte jos în timp ce căuta prin talmeş-balmeşul de urme de pe pământ, iar Yama, deşi nu i se ceruse asta, a pornit-o în direcția opusă. Şi tânărul a fost cel care, urmând o dâră de pete de sânge, l-a descoperit pe Belarius care se ascundea într-un cavou. Preotul legăna în brațe o femeie, iar sutana îi era muiată-n sângele ei.

— Au tras în noi din ascunzătorile lor dintre morminte, a povestit Belarius. Cred c-au împuşcat-o pe Vrii din greşeală, fiindcă nu au mai tras în niciuna dintre celelalte femei. Atunci când toți bărbații au fost omorâți sau grav răniți, au venit după femei. Oameni mărunți, fioroşi, cu pielea de-un roşu-aprins, brațe şi picioare lungi, unii pe jos, câțiva călare, vreo trei sau patru decade. Ca păianjenii. Aveau dinți ascuțiți şi

gheare ca nişte spini. Mi-aduc aminte că nu puteau să-şi închidă mâinile de jur împrejurul armelor.
— Cunosc seminția asta, a spus Prefectul Corin. Sunt la mare depărtare de casă.
— Doi dintre ei au venit şi s-au uitat la mine, şi-au bătut joc grosolan de mine şi-au plecat din nou, a zis Belarius.
— N-ar ucide-un preot, i-a explicat Prefectul Corin, aduce ghinion.
— Am încercat să-i opresc să mai jefuiască leşurile, a continuat preotul. M-au amenințat cu cuțitele lor sau m-au scuipat, sau au râs, dar nu s-au oprit din lucrul lor. Au despuiat cadavrele şi le-au dezmembrat, au tăiat ce voiau de pe capete. Unii dintre bărbați mai erau încă în viață. Când au terminat, au dat foc stârvurilor. Am vrut să acord iertarea de păcate celor adormiți, dar m-au împins cât colo.
— Şi femeile?
Belarius a izbucnit în hohote de plâns:
— N-am vrut răul nimănui, a spus. Niciun rău. Niciun rău nimănui.
— Au luat femeile cu ei, a sugerat Prefectul Corin. Să le siluiască sau să le vândă. Nu te mai smiorcăi, omule! În ce direcție au pornit-o?
— Spre munți. Trebuie să mă crezi că n-am vrut răul nimănui. Dac-ați fi stat cu noi în loc s-o luați înainte… Nu, iartă-mă. E ruşinos să spun una ca asta.

— Am fi fost uciși și noi, i-a explicat Prefectul Corin. Acești bandiți lovesc iute și fără teamă. Sunt în stare să atace grupuri mai mari și mai bine înarmate decât ei dacă socotesc că surpriza și furia asaltului lor îi vor învinge pe adversari. Așa cum stau lucrurile, am mai putea încă să salvăm câțiva dintre oamenii tăi. Du-te și acordă iertarea de păcate morților tăi, omule. După aceea trebuie să te hotărăști dacă vrei să vii cu noi sau să stai aici.

Când Belarius s-a depărtat suficient și nu mai putea să-i audă, Prefectul Corin i-a spus lui Yama:

— Ascultă-mă cu mare băgare de seamă, băiete! Poți veni cu mine, dar numai dacă juri că vei face întocmai ce-ți voi spune.

— Negreșit, a răspuns pe dată Yama, care ar fi promis orice pentru șansa aceea.

N-a fost deloc dificil să le ia urma bandiților și femeilor capturate peste terenul arid și nisipos. Dâra lăsată de ei mergea paralel cu povârnișul de granit, peste o salbă de lacuri sărate uscate și cu țărmuri joase. Fiecare dintre ele era situat mai sus decât următorul, ca o serie de pași uriași. Prefectul Corin a impus un ritm necruțător, dar preotul, Belarius, a ținut, în mod surprinzător, pasul foarte bine; era unul dintre acei grași care sunt, totodată, puternici, iar șocul provocat de ambuscadă se atenua. Yama a presupus că asta era o șansă pentru ca Belarius să iasă cu fața

curată din toată tărăşenia. Deja, omul începuse să vorbească despre atac de parc-ar fi fost un accident sau un dezastru natural din care urma să-i salveze pe supraviețuitori.

— De parcă nu el ar fi fost cel care-a adus năpasta pe capetele lor, i-a spus Prefectul Corin lui Yama atunci când s-au oprit să se odihnească la umbra unui cavou. Chiar şi în zilele bune, să duci un grup de pelerini spre Ys pe drumul de pe uscat fără o escortă adecvată e ca şi cum ai mâna o turmă de mioare prin patria lupilor. Iar ăştia mai erau şi arhivari, pe deasupra. Nu arhivari propriu-zişi – aceia fac parte din departament şi sunt instruiți în arta ținerii de minte. Aceştia foloseau maşini pentru a înregistra viețile muribunzilor. Dacă le-ai fi privit cu atenție craniile, ai fi văzut că fuseseră sparte. Unii bandiți mănâncă creierele victimelor lor, dar aceştia au vrut maşinile din capetele lor.

Yama a izbucnit într-un hohot de râs, neîncrezător:

— N-am auzit în viața mea una ca asta!

Prefectul Corin şi-a trecut mâna peste chipul lui acoperit de blană neagră, exact ca o pisică:

— E o mârşăvie, promulgată de un departament atât de corupt şi de pervertit, încât caută să supraviețuiască prin imitarea grosolană a însărcinărilor duse la îndeplinire aşa cum se cuvine de superiorii lor. Adevărații arhivari învață cum să-şi administreze amintirile cu

ajutorul instrucției primite; aceşti oameni voiau să devină arhivari în câteva zile, înghițind semințele maşinilor care migrau către o zonă specială din creier şi cultivau acolo un soi de bibliotecă. Ceea ce nu-i lipsit de riscuri. În unul din cincizeci care înghit semințele, maşinile cresc fără contenire şi distrug creierii gazdei lor.

— Dar, de bună seamă, doar cei netransformați au nevoie de arhivari, nu? Odată transformat, oricine este păstrat în memorie de Proteguitori.

— Mulți nu mai cred asta şi, deoarece departamentul nostru nu va pune niciodată la dispoziție arhivari în oraşele celor transformați, aceşti şarlatani fac adevărate averi codoşindu-i pe creduli. Asemenea adevăraților arhivari, ei ascultă poveştile vieților celor aflați pe moarte şi promit să le transmită către altarele din Palatul Memoriei Poporului.

— Nu-i de mirare, atunci, că preotul e necăjit, a intervenit Yama. El crede că au murit cu mult mai mulți oameni decât cei pe care i-am văzut noi.

— În orice caz, ei sunt cu toții păstrați în memorie de Proteguitori, a răspuns Prefectul Corin. Sfinți sau păcătoşi, toți oamenii însemnați de Proteguitori sunt păstrați în memorie, câtă vreme arhivarii îşi amintesc poveştile cât de multor seminții netransformate pot. Preotul e necăjit pentru că reputația lui va fi pătată şi îşi va pierde afacerea. Şşt! Iată-l că se-ntoarce!

Belarius îşi sfâşiase partea muiată-n sânge a sutanei sale portocalii, lăsându-şi doar un soi de kilt în jurul şalelor. Pielea lucioasă şi galbenă a umerilor săi şi sânii lui de grăsan se înnegriseră la soare până ce căpătaseră culoarea portocalelor roşii, iar el îşi scărpina pielea pârlită de soare în timp ce le povestea Prefectului Corin şi lui Yama că tocmai descoperise nişte bălegar proaspăt de cal.

— Nu au cum să fie înaintea noastră cu mai mult de o oră. Dacă ne grăbim, îi putem prinde din urmă înainte să ajungă la dealurile de la poalele munților, a spus Prefectul Corin. Pe femei le fac să meargă pe jos. Asta-i încetineşte.

— Păi, atunci înseamnă că propria lor cruzime le va aduce nimicirea, zicea Belarius, încleştându-şi mâna dreaptă într-un pumn pe care l-a îngropat în palma celei stângi. O să-i prindem şi-o să-i zdrobim.

Prefectul Corin a spus foarte calm:

— Or fi ei cruzi, dar nu-s proşti. Ar putea să lege femeile de cai dac-ar vrea să ne întreacă, dar, cu toate astea, n-o fac. Cred că ne tachinează. Au chef de oleacă de distracție, de-o mică întrecere. Trebuie să mergem mai departe cu multă băgare de seamă. Vom aştepta până la căderea întunericului şi-apoi o să-i urmăm în tabăra lor.

— O să ne lase-n urmă pe întuneric!

— Cunosc seminția asta şi ei nu călătoresc pe timp de noapte, căci sângele lor curge mai încet

când se răceşte aerul. Între timp, ne vom odihni. Te vei ruga pentru noi, Belarius. O să ne îndrepte minţile către lupta ce ne-aşteaptă.

Au adăstat până când soarele a coborât după Munţii Mărginimii şi Galaxia a început să se înalţe peste orizontul de pe partea cealaltă a fluviului înainte de a purcede. Urmele lăsate de bandiţi mergeau drept peste terenul alb şi neted, într-o încâlceală de lăsături puţin adânci care urcau panta spre un lanţ de dealuri joase. Yama a încercat din răsputeri să imite mersul domol al Prefectului Corin şi şi-a amintit să păşească întotdeauna cu toată talpa pe pietrele acelea care se mişcau, aşa cum îl învăţase Telmon. Belarius era cu mult mai puţin sprinten şi, din când în când, se împiedica şi făcea pietrele s-o ia la vale-n josul pantei, troncănind. Morminte erau împrăştiate la intervale neregulate de-o parte şi de alta ale micilor depresiuni, neornamentate şi construite pătrăţos, cu uşi înalte şi înguste care cu o eră în urmă fuseseră sparte pentru a se deschide. Câteva dintre ele mai aveau încă tăbliţe cu imagini şi acestea prindeau viaţă când cei trei bărbaţi treceau prin apropierea lor, aşa că au fost nevoiţi să meargă de-a lungul creştetelor lăsăturilor pentru a evita să se lase trădaţi de lumina trecutului. Belarius s-a neliniştit că aveau să piardă urma, dar apoi Yama a zărit tremurătoarea picătură de lumină care strălucea în faţa lor.

Era un copac uscat căruia i se dăduse foc pe fundul unei depresiuni adânci. Ardea cu o văpaie albă şi un pârâit aspru, trimițând în sus cantități mari de fum alb şi acru. Motivul decorativ al ramurilor sale alcătuia o pânză de umbre negre în miezul flăcărilor strălucitoare. Cei trei bărbați s-au uitat în jos spre el, iar Prefectul Corin a spus:

— Ei bine, ştiu că-i urmărim. Yama, ai grijă de Belarius. N-o să lipsesc mult.

A plecat înainte să apuce tânărul să-i dea vreun răspuns, o umbră rapidă care a plutit în josul pantei, dând ocol copacului care ardea şi dispărând în bezna din spatele lui. Belarius s-a aşezat greoi jos şi a şoptit:

— Voi doi n-ar trebui să muriți din cauza mea.

— Hai, mai bine, să nu vorbim despre moarte, i-a cerut Yama.

Avea cuțitul în mână – îl scosese când văzuse copacul care ardea, dar acesta nu a dat la iveală nicio scânteie, iar el l-a pus la loc în teacă şi a spus:

— Cu puțină vreme în urmă, am fost luat cu forța pe o pinasă, dar a apărut o corabie albă care strălucea c-un foc rece. Pinasa a atacat corabia cea albă şi am reuşit să scap. Cu toate acestea, nava cea albă nu era reală; chiar în timp ce se îndrepta către pinasă a început să se dizolve. A fost acesta, oare, un miracol? Şi a fost făcut de dragul meu? Ce crezi?

— Nu se cuvine să punem sub semnul întrebării planul Proteguitorilor. Doar ei pot spune ce-i miraculos şi ce nu.

Belarius era mult mai atent la întunericul de dincolo de copacul în flăcări decât la povestea lui Yama. Fuma una dintre ţigările lui cu parfum de cuişoare, protejând-o cu palma făcută căuş. Lumina copacului care ardea bătea nemiloasă-n el; umbrele aşternute-n orbitele adânci ale ochilor săi îi transformau faţa într-o hârcă.

Prefectul Corin s-a întors o oră mai târziu. Copacul arsese până nu mai rămăsese din el decât un butuc de scrum incandescent. Şi-a făcut apariţia din întuneric şi a îngenuncheat între Belarius şi Yama:

— Drumul e liber, a spus.

— I-ai văzut? L-a întrebat tânărul.

Prefectul Corin a cugetat un pic la întrebare. Yama gândi că bărbatul părea îngâmfat, ticălosul. În cele din urmă, a spus:

— L-am văzut pe prietenul nostru de noaptea trecută.

— Strigoiul?

— Ne urmăreşte. Într-un fel sau altul, o să se hrănească bine-n seara asta. Creasta se înalţă şi conduce pe ocolite la un loc de deasupra canionului la fundul căruia sunt cavouri mari şi acolo-i locul unde au campat bandiţii. Au despuiat femeile şi le-au legat de pari, dar nu cred că şi-au făcut încă treaba cu ele. Prefectul

Corin a privit direct spre Belarius: Oamenii ăştia intră-n călduri precum câinii sau cerbii şi nu-i sezonul lor încă. Le expun pe femei pentru a ne înfuria pe noi, iar noi nu ne vom mânia. Au încins un foc mare, dar, dincolo de el, aerul nopții îi va face mocăiți. Yama, tu şi Belarius veți crea o diversiune, iar eu o să pătrund în tabără şi-o să le tai femeilor legăturile, eliberându-le, şi-o să le scot de-acolo.

— Nu-i cine ştie ce plan, a observat Belarius.

— Ei bine, le-am putea lăsa pe femei în plata Proteguitorilor, i-a răspuns Prefectul Corin cu aşa o seriozitate, că era clar c-ar face exact asta dacă preotul ar refuza să-i ajute.

— Vor adormi, a răspuns grăsanul. Aşteptăm până dorm bine şi-apoi le luăm pe femei.

— Nu, i-a tăiat-o Prefectul Corin. Ei nu adorm niciodată, ci doar devin mai puțin activi pe timpul nopții. Ne vor aştepta. De aceea trebuie să-i facem să iasă de acolo, preferabil cât mai departe de foc. Atunci o să-i omor. Am un pistol.

Era ca o pietricică plată, netezită de ape. Prindea lumina rece, albastră a Galaxiei şi strălucea în palma Prefectului. Departamentul Afacerilor Indigene era, cu siguranță, mai măreț decât îşi imaginase până atunci Yama dacă unul dintre membrii lui putea purta cu el o asemenea armă nu doar interzisă majorității, ci şi atât de prețioasă, căci secretul manufacturării ei fusese pierdut c-o eră-n urmă, încât ar fi putut

răscumpăra un întreg oraş precum Aeolis. Pistolul energetic al doctorului Dismas, care abia dacă mărea puterea luminii făcându-i undele să mărşăluiască-n acelaşi pas, era o imitaţie grosolană a armei pe care o ţinea în mână Prefectul Corin.

— Lucrurile alea sunt malefice, a spus Belarius.

— Mi-a mai salvat şi înainte viaţa. Trage de trei ori, apoi trebuie să stea-n lumina soarelui toată ziua înainte de-a mai putea trage din nou. De aceea trebuie să-i scoateţi într-un loc deschis, ca să am un câmp de tragere clar.

— Cum să creăm această diversiune? A întrebat tânărul.

— Sunt ferm convins că vă veţi gândi voi la ceva când ajungeţi acolo, l-a asigurat Prefectul Corin.

Buzele bărbatului erau strânse laolaltă, ca şi cum şi-ar fi reţinut un surâs, şi-n clipa aceea Yama a ştiut despre ce era, de fapt, vorba în toată povestea aceea.

Prefectul Corin a mai spus:

— Urmaţi culmea şi fiţi cu băgare de seamă să nu vă arătaţi pe fundalul cerului.

— Şi cu cei puşi de strajă ce facem?

— Nu există străjeri, l-a asigurat Prefectul. Nu mai există de-acum.

Şi-apoi a dispărut.

Canionul era sinuos şi îngust, o crevasă împăturită adânc care şerpuia pe după dealuri. Culmea se înălţa deasupra lui într-o faleză

asemănătoare cu tăblia unei mese disecate de ravene aride. Întins pe burtă şi privind peste marginea pantei în canion, Yama a văzut focul pe care banditții-l încinseseră pe fundul canionului de dedesubt. Lucirea lui roşiatică bătea pe fațadele albe ale mormintelor care fuseseră construite-n malurile canionului, precum şi pe țarcul din tufăriş unde se învârteau zece cai, dar şi pe şirul de femei goale legate fedeleş de pari.

— E ca un test, a spus tânărul.

Belarius, ciucit pe vine un pic mai departe de margine, s-a holbat doar la el.

— Trebuie să dau dovadă de spirit de inițiativă, i-a explicat Yama. Dacă n-o voi face, Prefectul Corin n-o să încerce să le salveze pe femei.

Nu a adăugat însă că totul mai era şi-o pedeapsă. Pentru că îşi luase cu el cuțitul, pentru că voia să devină soldat, pentru că încercase să fugă. Ştia că nu-şi putea permite să dea greş, dar nu avea habar nici cum ar fi putut să reuşească.

— Trufie, a spus preotul, bosumflat.

Părea să fi atins punctul în care absolut nimic nu mai conta pentru el:

— Se transformă pe sine într-un zeu meschin, care decide dacă bieții mei clienți trăiesc sau mor.

— Cred că asta depinde de noi de-acum. O fi el un om rece, dar chiar vrea să te ajute.

Belarius a arătat spre întunericul din spatele

lui:
— Acolo-i un mort. Îi simt duhoarea.
Era unul dintre bandiți. Zăcea pe burtă în mijlocul unui cerc de tufişuri de chaparral. Grumazul îi fusese frânt şi părea să se holbeze peste umăr la propria-i osândă.
Belarius a bâiguit o rugăciune scurtă, apoi a luat arcul scurt, solid al mortului şi tolba lui cu săgeți fără pene-n coadă. Părea să se fi înveselit oleacă, iar Yama l-a întrebat dacă ştia cum să mânuiască arcul:
— Nu sunt un adept al violenței.
— Vrei să ajuți la salvarea clienților tăi?
— Majoritatea sunt morți, a spus Belarius pe un ton grav. O să-i acord iertarea de păcate amărâtului ăluia acum.
Yama i-a lăsat în pace pe preot şi pe mort şi s-a instalat pe terenul de pe marginea canionului. Deşi era ostenit, simțea o extraordinară claritate de gândire, o agerime ascuțită susținută de-un amestec de mânie şi adrenalină. Poate că ăsta o fi fost un test, dar viețile femeilor depindeau de el. Iar asta era mai important decât să-i facă pe plac Prefectului Corin sau să-şi demonstreze sieşi că se putea ridica la înălțimea visurilor sale.
Un bolovan rotund se înălța pe marginea povârnişului. Era cât jumătate din înălțimea lui Yama şi bine înfipt în țărână, dar a cedat un pic atunci când s-a sprijinit cu spatele de el şi l-a împins. A încercat să-l facă pe Belarius să vină

să-l ajute, dar preotul îngenunchease ca şi cum s-ar fi rugat şi fie n-a priceput, fie n-a vrut să priceapă şi nici n-a vrut să se ridice-n picioare când Yama l-a tras de braț. Tânărul a oftat adânc, cu aşteptările înşelate, s-a întors la bolovan şi a început să atace solul nisipos din jurul temeliei acestuia cu cuțitul cu care mânca. Nu săpa de multă vreme când a dat peste ceva metalic. Cuțitaşul i-a tremurat în mână şi el l-a scos afară doar pentru a descoperi că vârful tăişului fusese tăiat perfect. Descoperise o maşină.

Yama a îngenuncheat şi i-a vorbit în şoaptă lucrului, cerându-i să vină la el. A făcut asta mai mult din reflex decât cu vreo speranță şi a fost uluit când pământul s-a cutremurat între genunchii săi şi maşina a alunecat în aer cu o mişcare bruscă, de patinare, ca o sământă de pepene pe care ai strâns-o între degete. Se legăna în aer în fața chipului lui Yama, un oval argintiu, strălucitor, care i-ar fi încăput în palmă dac-ar fi îndrăznit să-l atingă. Era, în acelaşi timp, metalic şi fluid, ca o picătură mare de hidrargir. Stropi de lumină licăreau ici şi colo pe suprafața lui. Emitea un puternic miros de ozon şi un sunet slab, ca un pârâit.

Yama a spus, încet şi cu precauție, formând cuvintele nu doar cu buzele, ci şi în mintea lui, aşa cum făcea atunci când îi instruia pe câinii de pază ai casei-donjon:

— Am nevoie să fac în aşa fel încât această parte a canionului să se prăbuşească. Ajută-mă!

Maşina s-a prăbuşit pe pământ şi un micuț gheizer de țărână şi pietricele a fost scuipat în sus în timp ce ea săpa tot mai jos şi dispărea vederii. Yama s-a aşezat pe vine, abia mai îndrăznind să respire, dar, deşi a aşteptat multă vreme, nimic altceva nu s-a mai întâmplat. Începuse să sape din nou la baza bolovanului când l-a descoperit Belarius.

Preotul scosese din rădăcini câteva tufişuri de chaparral şi i-a spus:

— O să le dăm foc şi-o să le azvârlim în jos spre acei netrebnici.

— Ajută-mă cu bolovanul ăsta.

Belarius a clătinat din cap şi s-a aşezat pe marginea povârnişului, apoi a început să lege la un loc tufişurile cu o bucată de pânză sfâşiată din resturile sutanei sale.

— Dacă vei da foc acelor tufişuri, o să te transformi singur într-o țintă pentru ei, i-a explicat tânărul.

— M-aştept să ai un amnar prin tolbă.

— Da, dar…

În canionul de sub ei caii au început să necheze unul la altul. Yama a privit peste margine şi-a văzut că animalele fugeau acum dintr-un colț al țarcului în altul. Se mişcau în lumina focului ca apa care curge alungată de-un vânt puternic, schimbător, strânşi la un loc, fluturându-şi

cozile şi aruncându-şi capetele pe spate. La început, tânărul a crezut că fuseseră tulburați de Prefectul Corin, dar apoi a zărit ceva alb care atârna cu capul în jos de grumazul unei iepe negre aflate-n mijlocul hergheliei cuprinse de panică. Strigoiul îi descoperise pe bandiții care alergau acum spre cai cât îi țineau picioarele, păşind cumva în lături însă, greoi şi aruncând umbre lungi şi cocârjate fiindcă focul se afla în spatele lor, şi chiar în clipa aceea Yama a împins cu toată forța lui bolovanul, ştiind că nu urma să mai aibă o şansă mai bună decât aceea.

Pământul s-a cutremurat sub picioarele tânărului şi el şi-a pierdut echilibrul şi a căzut înapoi, lovindu-se cu ceafa de bolovan. Lovitura l-a amețit şi n-a fost în stare să-l mai oprească pe Belarius să-i scotocească prin tolbă şi să-i ia amnarul. Pământul s-a mişcat din nou şi pietroiul s-a clătinat şi s-a cufundat cam de-o palmă în sol. Yama şi-a dat seama ce se întâmpla şi a luat-o de-a buşilea pentru a se da din drum chiar în clipa în care marginea canionului se prăbuşea.

Bolovanul a căzut în linie dreaptă. Un nor de praf şi de țărână s-a înălțat şi s-a auzit o bubuitură atunci când pietroiul s-a lovit de marginea canionului, urmată de-un moment de linişte. Pământul se mai cutremura încă, şi tânărul a încercat să se ridice-n picioare, dar era ca şi cum ar fi încercat să stea drepți într-o barcă

prinsă de curenți de încrucişare. Belarius îngenunchease peste mănunchiul de tufe de chaparral, şi lovea amnarul de cremenea sa. Praful era suflat în sus în spatele lui, delimitând o linie lungă şi strâmbă, şi, deodată, un soi de buze s-au deschis în pământ. Luminițe au roit în solul care clocotea. Yama le-a văzut când şi-a înşfăcat tolba şi a sărit peste tăietura care se tot lărgea. A aterizat în patru labe, dar pământul s-a cutremurat din nou şi el s-a prăbuşit. Belarius stătea în picioare de partea cealaltă a crăpăturii, cu picioarele înfipte tare depărtate, în timp ce rotea deasupra capului două tufe cuprinse de flăcări. Apoi marginea canionului a cedat şi s-a prăbuşit cu un vuiet de alunecare. O clipă mai târziu, un nor mare de praf a clocotit în sus în timp ce s-a auzit un zgomot ca bubuitul tunetului şi un fulger a lovit pe toată lungimea canionului la intervale rare. O dată, de două ori, de trei ori.

MAGISTRATUL

La început, casele nu au fost mai mult decât cavouri goale în care se mutaseră oamenii, creând cătune improvizate înşirate de-a lungul teraselor stâncoase de lângă vechiul mal al Marelui Fluviu. Oamenii care locuiau acolo se plimbau de colo-colo goi-puşcă. Erau slabi şi foarte înalți, cu capete mici şi păr negru lung şi lucios şi pielea de culoarea ruginii. Piepturile

bărbaţilor erau scrijelite cu modele în spirală făcute din cicatrice; femeile îşi fixau părul cu lut roşu. Vânau şopârle, şerpi şi iepuri, adunau pernițele tinere şi zemoase ale perelor cactuşilor opunția şi săpau după tuberculi pe platoul arid de deasupra stâncilor, culegeau fenicul marin şi măcriş de baltă din mlaştinile de pe marginea fluviului şi lopătau spre zonele cu apă puțin adâncă ale acestuia pentru a arunca plase rotunde cu care prindeau peşte pe care îl afumau pe grilaje făcute din ramurile tufişurilor de chaparral şi din surcele de pin. Erau voioşi şi ospitalieri şi le-au oferit cu dragă inimă şi cu generozitate adăpost lui Yama şi Prefectului Corin.

Apoi au apărut, printre morminte, casele adevărate, trainice, pătrate şi zugrăvite-n galben, albastru sau roz, cu grădinițe plantate pe acoperişurile lor plate. Căsuțele urcau pe stânci ca nişte grămezi de cutioare, cu străzi abrupte şi înguste printre ele. Cătune de cocioabe fuseseră construite pe catalige deasupra albiilor înnămolite şi a canalelor înfundate de aluviuni lăsate-n urmă de retragerea fluviului şi, dincolo de acestea, uneori chiar la mai puțin de o leghe depărtare de drum, uneori la o distanță de două sau de trei leghe, era fluviul, şi docurile construite din pontoane plutitoare, şi traficul constant al bărcuțelor cu vele şi al barjelor, şi al cuferelor aerodinamice cu greement auriu şi al

sebecelor cu trei catarge care îmbrăţişau ţărmul de care nu se îndepărtau. De-a lungul drumului de pe malul vechiului fluviu, negustori stradali vindeau peşte proaspăt şi stridii, şi midii din bazine, şi homari care-abia ce fuseseră pregătiţi la aburi, şi crabi delicaţi, fenicul marin şi rădăcini de lotus, şi castane-de-baltă, bambus şi banane mici şi roşii şi câteva soiuri de varec, lapte de la caprele priponite-n apropiere, mirodenii, nuci murate, fructe proaspete şi suc de iarbă, gheaţă, bijuterii făcute din scoici lustruite şi din seminţele zise şi perle-negre ale copacului de *mgambo*, păsări în colivii, suluri de pânzeturi aprins colorate, sandale făcute din ponositele benzi de rulare ale pneurilor autocamioanelor, jucării ieftine din plastic, benzi cu înregistrări ale baladelor şi rugăciunilor populare şi mii de alte lucruri. Standurile şi tarabele comercianţilor formau un soi de piaţă-n formă de panglică înşirată de-a lungul marginii prăfoase de pământ de pe acostamentul vechiului drum, o piaţă zgomotoasă din cauza muzicanţilor ambulanţi şi a zumzetului negoţului ce era creat în timp ce oamenii se tocmeau şi pălăvrăgeau. Atunci când o navă de război a trecut prin dreptul lor, la o leghe distanţă dincolo de acoperişurile îngrămădite îmbrăcate în hârtie gudronată ale cătunului de cocioabe şi dincolo de macaralele docurilor plutitoare, toată lumea s-a oprit s-o privească.

De parc-ar fi dat onorul, corabia şi-a înălțat palele roşii-aurii ale vâslelor care erau mânuite fiecare în parte de câte trei oameni, şi a tras o şarjă de fum alb dintr-un tun şi toți cei care o priveau au aclamat.

Abia acela a fost momentul în care Yama a înțeles că vedea, pentru prima oară, țărmul îndepărtat al Marelui Fluviu, şi că linia neagră de la orizont asemănătoare cu un nor de furtună era, de fapt, formată din case şi docuri. Aici fluviul era adânc şi rapid, mânjit în maroniu de-a lungul țărmului, dar de un albastru-întunecat în depărtare. Ajunsese în Ys şi nici măcar n-avusese habar de asta; oraşul se apropiase de el pe furiş, ca o armată în noapte – cavourile locuite ca iscoade, aceste case zugrăvite şi cătunele de cocioabe dărăpănate ca primele linii de pedestraşi. Era ca şi cum, după eşecul încercării de salvare a pelerinilor, se trezise brusc dintr-un somn lung.

Prefectul Corin spusese puține despre alunecarea de teren care ucisese bandiții, femeile răpite şi pe preotul lor, pe Belarius. „Ai făcut şi tu ce-ai putut”, îi zisese el lui Yama. „Dacă n-am fi încercat, femeile oricum ar fi murit.”

Yama nu-i suflase o vorbuliță Prefectului despre maşină. Lasă-l să creadă ce-o pofti. Dar tânărul nu fusese-n stare să se oprească pe sine însuşi din retrăirea a tot ce se întâmplase în timp ce-şi târşâia picioarele în urma Prefectului pe lungul

drum spre Ys. Uneori simțea o vină îngrozitoare, căci numai trufia lui prostească fusese cea care-l îmboldise să folosească maşina, lucru care condusese la moartea bandiților şi a femeilor răpite. Iar, uneori, se simțea cuprins şi de-o îngrozitoare mânie îndreptată împotriva Prefectului Corin din cauză că acesta îi pusese o responsabilitate atât de mare pe umeri. N-avea nicio îndoială că Prefectul ar fi putut să păşească pur şi simplu în tabăra bandiților, să-i omoare pe toți până la unul şi să le elibereze pe femei. În loc de asta, el se folosise de situație pentru a-l testa pe Yama, iar Yama dăduse greş şi se simțea vinovat pentru că dăduse greş, şi-apoi mânios fiindcă fusese supus unui test imposibil.

Umilință sau mânie. În cele din urmă, Yama a acceptat-o pe cea de-a doua.

În timp ce mergea în urma Prefectului Corin, îşi imagina adesea că scoate cuțitul din teacă şi că-i hăcuieşte bărbatului căpățâna de pe umeri dintr-o singură lovitură sau că, dimpotrivă, culege un pietroi de pe marginea drumului şi-l foloseşte ca pe-un ciocan. Visa să fugă repede şi cât mai departe şi, până când a trecut nava de război, fusese complet cufundat în visurile lui.

Yama şi Prefectul Corin au mâncat la o dugheană de pe marginea drumului. Fără să i se fi cerut, patronul le adusese midii gătite la aburi, lăptuci acvatice crocante prăjite în ulei de susan cu fâşii de ghimbir şi ceai făcut din scoarță de

kakava; în centrul mesei era un bol roşu din plastic în care puteau fi scuipate fragmente de scoarţă. Prefectul Corin nu a plătit mâncarea – proprietarul dughenei, un bărbat înalt cu pielea palidă şi flască şi cu pânze elastice între degetele mâinilor, a zâmbit pur şi simplu şi a făcut o plecăciune atunci când au plecat.

— E bucuros s-ajute pe cineva din departament, a explicat Prefectul Corin când l-a întrebat Yama ce şi cum.

— De ce?

Prefectul Corin şi-a fluturat mâna în faţa ochilor, de parc-ar fi alungat o muscă. Tânărul a întrebat din nou.

— Pentru că suntem în război, a spus bărbatul mai în vârstă. Pentru că departamentul nostru poartă acest război. Ai văzut doar cum au aclamat nava militară. Chiar e musai să pui atâtea întrebări?

— Păi, cum altfel să învăţ, dacă nu pun întrebări? A vrut să ştie Yama.

Prefectul Corin s-a oprit, s-a sprijinit în toiagul său înalt şi s-a uitat lung şi fix la tânăr. Oamenii îi ocoleau. Era aglomerat acolo, cu case cu câte două-trei etaje înghesuite strâns una într-alta de fiecare parte a drumului. Un şir de cămile a păşit pe lângă ei, cu buzele lor căzute răsucite-n expresii îngâmfat dispreţuitoare şi cu clopoţei de argint zornăindu-le pe hamurile din piele.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi e când

să pui întrebări şi când să păstrezi tăcerea, i-a spus Prefectul Corin şi-apoi i-a întors spatele şi s-a îndepărtat cu paşi mari prin mulțime.

Fără să se gândească la ce face, Yama s-a grăbit după el. Era ca şi cum bărbatul acesta taciturn şi sobru l-ar fi transformat într-un soi de animal de companie care merge la trap, cuprins de nelinişte, ținându-se de coada stăpânului său. Şi-a adus aminte ce-i spusese doctorul Dismas despre boii care-şi târăsc picioarele de jur împrejurul pompei hidraulice pentru că atât îi duce pe ei capul, iar resentimentele i s-au involburat din nou, reîmprospătate.

Pe zone întinse de-acum, fluviul dispărea în spatele caselor şi antrepozitelor. Dealurile se înălțau deasupra acoperişurilor plate ale construcțiilor de pe partea dinspre uscat a drumului şi, după o vreme, Yama şi-a dat seama că, de fapt, nu erau dealuri, ci clădiri. În depărtarea nedesluşită, turnurile pe care le zărise de atâtea ori pe fugă folosind telescopul de pe terasa heliografului casei-donjon străluceau ca nişte fire de argint ce uneau pământul şi cerul.

Trecuseră atâtea zile lungi de călătorie şi turnurile tot păreau să se afle la fel de departe de el ca întotdeauna.

Pe drum erau din ce în ce mai mulți oameni, precum şi şiruri de cămile şi de boi, şi căruțe cu aburi sau trase de cai, împodobite cu slogane

pioase, şi sănii care alunecau pe deasupra pământului la înălțimea brâului, decorate cu bare din lemn cioplite cu modele complicate pictate cu roşu şi auriu. Şi-aici mai erau şi maşini. La început, Yama le-a confundat cu nişte insecte sau cu nişte păsări colibri în timp ce zburau şuierând încoace şi-ncolo pe deasupra mulțimilor. Nimeni din Aeolis nu deținuse vreo maşină, nici măcar Edilul însuşi (câinii de pază nu erau decât nişte animale modificate chirurgical şi nu se puneau la socoteală), şi, dacă vreo maşină s-ar fi rătăcit pe străzile orăşelului, atunci toată lumea s-ar fi tras cât mai departe de ea posibil. Aici, nimeni nu băga în seamă multele maşini care țâşneau sau se răsuceau prin aer, îndeplinindu-şi misterioasele lor însărcinări. Într-adevăr, un bărbat se îndrepta spre Yama şi spre Prefectul Corin cu o decadă de maşini mititele învârtindu-i-se deasupra capului.

Omul s-a oprit în fața Prefectului Corin. O fi fost Prefectul înalt, dar bărbatul acesta era încă şi mai înalt – era cel mai înalt om pe care-l văzuse Yama vreodată-n viața lui. Purta o pelerină stacojie a cărei glugă îi era trasă peste cap şi o tunică neagră, cu pantaloni negri băgați în cizmele-i din piele neagră moale şi înalte până la coapsă. O biciuşcă scurtă, cu mai multe şfichiuri, ca acelea folosite de cei care mânau boii, era vârâtă la cingătoarea pantalonilor săi; capetele celor o sută de plesne ale biciuştii erau

împletite cu bucățele de metal de formă romboidală. Bărbatul l-a înfruntat pe Prefectul Corin şi-a spus:

— Eşti la mare distanță de locul unde s-ar cuveni să te afli.

Prefectul Corin s-a sprijinit în toiagul său şi a privit în sus spre cel care-l înfrunta. Yama a stat drept în spatele Prefectului. Oamenii începeau deja să formeze un cerc larg în mijlocul căruia se aflau omul în pelerină roşie şi Prefectul Corin.

— Dac-ai treburi pe-aici, eu, unul, nu am auzit nimic despre asta, a spus bărbatul cu pelerină roşie.

O maşină a aterizat pe gâtul Prefectului Corin, chiar sub unghiul fălcii sale, dar acesta a ignorat-o şi a spus:

— Nu există niciun motiv pentru care-ar trebui să fi aflat.

— Există toate motivele din lume, a spus bărbatul care, observând că oamenii se uită la ei, a despicat aerul cu biciuşca; maşinile micuțe şi strălucitoare de deasupra capului său şi-au lărgit orbitele şi una dintre ele s-a lăsat în jos pentru a pluti în fața buzelor omului. Circulați! A spus el şi vocea sa, amplificată de maşină, a reverberat cu ecou din clădirile aflate de ambele părți ale drumului, dar majoritatea oamenilor abia dac-au făcut câțiva paşi înapoi. Maşina s-a ridicat şi bărbatul i-a spus Prefectului Corin cu vocea lui normală:

— Provoci dezordine!
— N-a fost nici pomeneală de dezordine până nu m-ai oprit tu, i-a răspuns Prefectul Corin. Şi tare-aş vrea să ştiu de ce-ai făcut-o.
— Acesta este drumul, nu fluviul.
Prefectul a scuipat în praful de la picioarele sale:
— Am băgat şi eu de seamă.
— Porți cu tine un pistol.
— Prin împuternicirea dată de departamentul meu.
— Mai vedem noi ce şi cum cu asta. Ce treburi ai? Ne spionezi?
— Dacă vă faceți datoria, n-aveți a vă teme de nimic. Dar nu-ți face griji, frate, nu-s spion. Mă întorc dintr-un oraş aflat în aval unde am avut de împlinit o sarcină. A fost încheiată şi-acum mă întorc.
— Şi, cu toate acestea, călătoreşti pe drum.
— M-am gândit să-i arăt băiatului ăstuia câte ceva din regiunile rurale. A dus o viață tare ferită, izolată.
O maşină s-a repezit înainte şi s-a învârtit în fața ochilor lui Yama. A urmat un fulger de lumină roşie în spatele ochilor băiatului şi el a clipit, iar maşina a zburat în sus pentru a se alătura din nou dansului rotitor de deasupra capului bărbatului care a spus:
— Ăsta-i eromenos-ul tău, băiețaşul tău pederast? Trebuie că războiul merge tare prost dacă n-ai fost în stare să găseşti ceva mai de soi.

Ăsta are o piele de cadavru. Şi, pe deasupra, mai şi cară cu el o armă interzisă.

— Din nou, prin împuternicirea dată de ministerul meu, a răspuns Prefectul Corin.

— Nu-i cunosc seminția, dar mi-aş da cu părerea că e prea tânăr pentru a fi deja ucenic. Ai face mai bine să-ți arăți documentele ofițerului zilei.

Bărbatul a pocnit din degete şi maşinile au coborât şi s-au aranjat pe o orbită strânsă în jurul capului Prefectului, dându-i acestuia târcoale ca nişte viespi furioase din argint. Bărbatul cu pelerină stacojie s-a răsucit atunci pe călcâie şi a şfichiuit aerul cu biciuşca lui, astfel încât cei aflați cel mai aproape de el să se dea înapoi, presându-i pe cei aflați mai în spate:

— Faceți loc! A strigat, în timp ce-şi croia drum prin mulțime cu biciuşca lui. Faceți loc! Faceți loc!

În timp ce-l urmau, Yama i-a spus Prefectului Corin:

— Ăsta e momentul potrivit pentru a pune o întrebare?

— E un magistrat. Un membru al autorității civile autonome din Ys. Există oarece zâzanie între departamentul lui şi al meu. O să-şi facă o datorie din a ne arăta cine conduce aici şi-apoi o să ne vedem de drumul nostru.

— Cum de-a ştiut despre pistol şi despre cuțit?

— Are maşini care i-au spus.

Yama a cercetat împletitura de du-te-vino a micilor maşini din jurul capului Prefectului Corin. Una încă mai era agăţată de gâtlejul său, o mărgică din argint segmentată cu patru perechi de picioruşe ca nişte sârmuliţe şi aripioare din mică încrucişate pe spate. Yama putea să simtă efectiv gândurile simple ale maşinilor şi se întreba dacă ar fi putut să le facă să uite ce li se poruncise să facă, dar nu avea încredere în sine însuşi că avea să le spună exact ce trebuie şi, în afară de asta, nu avea de gând să-şi dezvăluie talentul doar ca să-l ajute pe Prefect.

Drumul dădea într-un scuar mărginit de arbori-de-foc Illawarra care tocmai începeau să înfrunzească. Pe partea îndepărtată, un zid se înălţa deasupra creştetelor arborilor. Era construit din blocuri de granit negru şlefuite şi montate strâns lipite unele de altele, cu postamente pentru tunuri şi cu turnuri de pază de-a lungul părţii sale superioare. Mai mulţi soldaţi trândăveau lângă o poartă înaltă tăiată în zid, urmărind traficul şi pe cei care se îmbulzeau prin umbra oferită de arcada porţii. Magistratul i-a condus pe Prefectul Corin şi pe Yama prin scuar şi soldaţii au luat brusc poziţia de drepţi când au trecut cu toţii prin poartă. Au urcat apoi o scară pieptişă care se răsucea în sens invers acelor ceasornicului în interiorul zidului şi dădea într-o pasarelă largă în partea de sus a acestuia.

După ce au mers un pic pe ea, zidul a făcut dreapta în unghi drept şi a început să meargă pe lângă vechiul mal al fluviului şi-acolo era agăţat un glob din sticlă faţetat care licărea în lumina soarelui.

Era cald şi plin de lumină în interiorul sferei de sticlă. Magistraţi în pelerine roşii stăteau în picioare lângă ferestre atârnate-n aer parcă, urmărind vederi aeriene ale drumului, ale navelor acostate la docuri sau care treceau în susul şi-n josul fluviului, ale acoperişurilor din ţiglă roşie şi ale unui bărbat care mergea de-a lungul unei străzi aglomerate. Maşini treceau glonţ încolo şi încoace în aerul luminos sau se învârtejeau în norişori. În mijlocul acestei întregi activităţi, un ofiţer bărbos stătea jos cu cizmele cocoţate pe-o masă din plastic transparent şi, după ce magistratul a vorbit cu el, ofiţerul i-a cerut Prefectului Corin să se apropie.

— Doar o formalitate, a spus ofiţerul, apatic, apoi şi-a întins mâna.

Maşina cea cu opt picioruşe s-a desprins şi-a picat de la gâtul Prefectului, iar degetele militarului s-au strâns un pic în jurul ei. Când s-au desfăcut din nou, maşina a săltat în aer şi a început să se învârtească în jurul capului magistratului.

Ofiţerul a căscat şi a spus:

— Permisul dumneavoastră de liberă trecere, domnule Prefect Corin, dacă binevoiţi. Şi-a trecut

unghia peste sigiliul imprimat pe tableta din rășină sintetică pe care i-o înmânase Prefectul și a spus: Nu ați luat-o la întoarcere pe fluviu, așa cum vi s-a poruncit.

— Nu mi s-a poruncit. Aș fi putut să călătoresc pe fluviu, dacă așa aș fi ales, dar decizia a fost lăsată la latitudinea mea. Băiatul urmează să-și înceapă ucenicia ca funcționar. Am vrut să-i arăt câte ceva din țară. A dus o viață tare izolată și ferită.

— E un drum greu și lung, a observat ofițerul.

Acum se uita la Yama care i-a surprins căutătura fixă și militarul i-a făcut cu ochiul, apoi a continuat:

— Nu scrie nimic aici despre băiat sau despre arma lui. Care-i ditamai baioneta pentru doar un biet ucenic.

— Moștenire de familie. E fiul Edilului din Aeolis.

Tonul Prefectului Corin sugera că nu mai era absolut nimic altceva de spus despre chestiunea aceea.

Ofițerul a așezat tableta pe birou și i-a spus magistratului:

— Nym, adu-i un scaun Prefectului Corin.

— Nu-i nevoie să mai tergiversăm lucrurile.

Ofițerul a căscat din nou. Limba și dinții lui fuseseră pătați cu roșu de frunzele narcotice pe care și le cocoloșise între gingii și obraz. Limba îi era neagră, lungă și c-un vârf ascuțit.

— O să ne ia ceva timp să confirmăm toate astea cu departamentul dumneavoastră. Ați dori, poate, nişte băuturi răcoritoare?

Magistratul înalt, înveşmântat în roşu, a aşezat lângă Prefectul Corin un taburet pe care ofițerul i l-a arătat şi, după un moment, Prefectul s-a aşezat şi a spus:

— N-am nevoie de nimic de la tine.

Militarul a scos un pachet de țigări, şi-a pus una în gură şi a aprins-o cu un chibrit pe care l-a frecat de suprafața biroului. A făcut toate astea într-un ritm relaxat, căutătura lui nu a părăsit, însă, chipul Prefectului. A expirat fumul şi i-a spus magistratului:

— Niscai fructe ar merge. Şi nişte şerbet îngheţat.

Apoi, către Prefectul Corin:

— Cât aşteptăm, îmi puteți povesti despre lunga dumneavoastră plimbare din… şi s-a uitat la tabletă:… Aeolis. Un grup de pelerini a fost dat dispărut pe undeva, pe acolo, cred. Poate că ştiți ceva. Între timp, Nym va vorbi cu băiatul şi vom vedea dacă poveştile sunt la fel. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?

— Băiatul trebuie să stea cu mine, a spus Prefectul Corin. E răspunderea mea.

— Oh, cred că va fi în siguranță cu Nym, nu-i aşa?

— Îmi am şi eu ordinele mele, i-a replicat Prefectul.

Ofițerul şi-a stins țigara pe jumătate fumată:
— Cărora le rămâneți credincios cu o admirabilă fidelitate. O să avem mare grijă de băiat. Dumneavoastră o să-mi spuneți mie povestea voastră. El o să i-o spună lui Nym. Apoi vom vedea dacă poveştile sunt la fel. Ce-ar putea fi mai simplu de-atât?
Prefectul Corin a intervenit din nou:
— Nu ai habar că...
Ofițerul a ridicat dintr-o sprânceană.
— El e responsabilitatea mea, a continuat Prefectul. Şi-acum cred că vom pleca.
A început să se ridice de pe taburet şi, pentru o clipită, a fost încoronat de un cerc zigzagat de scântei. Brusc s-a simțit un miros puternic de păr ars şi el a căzut, greoi, în scaun. Maşinile micuțe îi înconjurau capul în cerc, calme, de parcă absolut nimic nu s-ar fi întâmplat.
— Ia băiatul de aici, Nym, a poruncit ofițerul. Află pe unde-a fost şi unde se duce.
Prefectul Corin s-a răsucit şi i-a aruncat lui Yama o privire întunecată. Umerii îi erau gârboviți şi mâinile, strânse între genunchi. O linie subțire de păr prefăcut în cărbune alb îi înconjura capul negru, neted şi lucios, pe deasupra ochilor şi vârfurilor urechilor lui strâns lipite de țeastă:
— Fă ce ți se spune, i-a îngăduit. Nimic mai mult de atât.
Magistratul, Nym, l-a luat pe Yama de braț şi l-

a cârmit pe lângă ferestrele spânzurate-n aer. Maşinile şi-au părăsit orbitele din jurul capului Prefectului Corin şi l-au urmat pe bărbatul în roşu într-un nor compact. În lumina călduroasă a soarelui din afara domului, Nym s-a uitat prin tolba lui Yama şi a scos afară cuțitul pus în teacă.

— A fost un dar de la tata, a spus tânărul.

Spera pe jumătate că arma avea să-i facă, totuşi, ceva magistratului, dar a rămas inertă, aşa că Yama a adăugat:

— Tatăl meu este Edilul lui Aeolis şi mi-a spus să am mare grijă de ea.

— N-am de gând să ți-o fur, băiețaş, a spus magistratul şi a scos tăişul pe jumătate afară din teaca sa. E frumuşel echilibrată, n-am ce zice. Şi loială, pe deasupra, adăugă, lăsând cuțitul să cadă înapoi în tolba tânărului. A încercat să mă muşte, dar mai ştiu şi eu câte ceva despre maşini. Tu, unul, presupun c-o foloseşti să tai lemnele de foc. Stai jos. Acolo. Aşteaptă-mă. Să nu care cumva să te mişti. Încearcă numai să pleci, şi maşinile o să te doboare la pământ, aşa cum au făcut cu maestrul tău. Încearcă numai să-ți foloseşti arma, şi o să te fiarbă până n-o să mai rămână din tine decât o pată unsuroasă. O să mă-ntorc şi-o să avem o mică discuție, tu şi cu mine.

Yama s-a uitat în sus spre magistrat şi a încercat să nu clipească atunci când maşinile s-

au aşezat pe o orbită foarte apropiată de capul său:

— Când aduci răcoritoarele pentru maestrul meu, încearcă să-ți aminteşti că şi eu aş vrea nişte şerbet.

— Oh, da, cum să nu, o s-avem o discuție frumuşică, tu şi cu mine. Maestrul tău nu are un permis de liberă trecere pentru tine şi pot să pun pariu că tu, unul, n-ai un permis nici pentru cuțitul tău. Gândeşte-te la asta până mă-ntorc.

Yama a aşteptat până când Nym a dispărut în jos pe scări, apoi le-a spus maşinilor să-l lase-n pace. Ele au vrut să ştie unde-ar trebui să se ducă, aşa că le-a întrebat dac-ar putea să traverseze fluviul şi, când i-au spus că pot, le-a poruncit să se ducă fix pe partea cealaltă a fluviului şi s-aştepte acolo.

Maşinile s-au adunat la un loc şi-au format un rând, apoi au zburat direct peste marginea zidului, dispărând în albastrul cerului pe deasupra acoperişurilor înghesuite ale cocioabelor lacustre şi pe deasupra catargelor corăbiilor ancorate la docurile plutitoare. Yama a coborât scările şi a trecut, cu îndrăzneală, pe lângă soldații de la intrare. Niciunul dintre ei nu i-a aruncat nici măcar o privire-n fugă, aşa că tânărul a ieşit din umbra porții în strada aglomerată de dincolo de zid.

CATERANUL[4]

La început, hangiul n-a vrut să-i închirieze o cameră lui Yama. Hanul era plin-ochi, a spus el, din cauza Târgului de pe Apă. Dar, atunci când Yama i-a arătat cei doi reali de aur, bărbatul a chicotit şi-a zis că s-ar putea să-i ofere o învoială specială. Poate că dublul tarifului obişnuit, pentru a ține seama de deranj, şi poate că tânărului i-ar face plăcere să mănânce în timp ce-aşteaptă să-i fie pregătită camera…? Hangiul era un tânăr durduliu, cu o piele netedă, maronie, şi păr alb, ghimpos, şi un fel de a fi direct şi vioi. A luat una dintre monede şi a spus c-o să aducă restul de dimineață, de vreme ce zarafii îşi închiseseră prăvăliile pe ziua respectivă. Yama s-a aşezat într-un colț al barului şi, mintenaş, un ajutor de ospătar i-a adus o farfurie cu crevete fierte în carapacele lor şi bame prăjite la foc iute şi ardei cu chili şi sos de arahide şi rondele plate de pâine nedospită şi o cupă de bere slabă de orez. Yama a mâncat hulpav. Mersese pe jos până când soarele coborâse sub nivelul acoperişurilor oraşului şi, cu toate că trecuse pe lângă numeroase dughene

---

[4] Cateran, cuvânt provenit din termenul gaelic ceathairne, „țărănime”, care a desemnat, în istorie, un grup de războinici din Ținuturile înalte (Highland). Ulterior, termenul a ajuns să desemneze orice hoț de vite sau lotru (la singular, ceithernach sau catanach, din vechea celtică, unde cat însemna „bătălie; război”, iar nach, „om, bărbat”). (n. tr.)

şi vânzători stradali, nu fusese în stare să-şi cumpere nimic de mâncat sau de băut – nu-şi dăduse seama că existau oameni a căror afacere era să schimbe monede ca ale lui în bani mai mici ca valoare. Hangiul avea să-i schimbe moneda a doua zi şi Yama va porni în căutarea seminției sale. Dar pe moment era mulțumit doar să stea jos, cu burta pusă la cale, cu capul amețit în mod plăcut de berea uşoară, şi să-i privească pe muşteriii hanului.

Păreau să se încadreze cu toții în două grupuri distincte. Pe de-o parte, erau muncitorii simpli din vreo câteva seminții, îmbrăcați în tunici grosolane, țesute-n casă, şi cu saboți în picioare, care stăteau la tejghea şi beau în tăcere, şi, pe de altă parte, era un grup de bărbați însoțiți de-o singură femeie cu părul roşu care mâncau la o masă lungă de sub o fereastră cu vitralii ce înfățişau emblema hanului, două topoare încrucişate. Făceau mult zgomot, căci se dedicau unor complicate jocuri de pahar şi răcneau de la un capăt al mesei la altul. Yama a crezut că trebuie să fi fost soldați, caterani sau vreun alt soi de insurgenți, căci purtau cu toții diverse piese de armură, în special platoşe din metal sau răşină sintetică pictate cu diverse maşinării, brățări de protecție şi apărători pentru fluierul piciorului. Mulți dintre ei erau plini de cicatrice sau aveau degete lipsă. Un bărbat uriaş, cu pieptul dezgolit, avea o apărătoare din argint

peste un ochi; altul avea doar un braț, deşi mânca la fel de repede şi cu tot atâta îndemânare ca şi comesenii lui. Femeia roşcată părea să fie una de-a lor, mai degrabă decât vreo concubină pe care-o adunaseră de pe drumuri; purta o tunică din piele fără mâneci şi o fustă scurtă, tot din piele, care-i lăsa picioarele aproape complet goale.

Hangiul părea să-i cunoască pe caterani şi, atunci când nu era prea ocupat, stătea cu ei, râdea la glumele lor şi le turna vin sau bere celor care stăteau cel mai aproape de el. La un moment dat, i-a şoptit ceva la ureche bărbatului cu un singur ochi şi-au râs amândoi, iar apoi hangiul a plecat să-l servească pe unul dintre muşteriii lui, iar chiorul a rânjit la Yama din partea cealaltă a încăperii.

De îndată, ajutorul hangiului i-a spus tânărului că îi fusese pregătită camera şi l-a condus pe după un colț şi printr-o bucătărioară într-o curte luminată de reflectoare atârnate de un stâlp din centru. Pe două părți ale curții se zăreau grajduri zugrăvite şi, pe o altă latură, o poartă largă pătrată, umbrită de un copac de avocado în care cârâiau şi se tot foiau papagali verzi. Camera se găsea sub streşinile unuia din grajduri. Era lungă, joasă şi întunecoasă, într-un capăt c-o singură fereastră care privea către stradă şi către învălmăşeala de acoperişuri care coborau către Marele Fluviu. Băiatul a aprins un felinar cu ulei

de peşte şi a descoperit un urcior cu apă caldă, a dat la o parte pătura şi şi-a tot făcut de lucru cu perna mare de pe pat, iar apoi a ezitat, neavând, în mod clar, chef să plece.

— N-am mărunțiş, i-a spus Yama, dar mâine o să-ți dau sigur ceva pentru osteneala ta.

Băiatul s-a dus la uşă şi s-a uitat afară, apoi a închis-o şi s-a întors spre tânăr:

— Nu te cunosc, stăpâne, i-a spus, dar cred că se cuvine să-ți spun asta sau, altfel, o să mă mustre conştiința c-o să te am pe cuget. Nu trebuie să stai aici la noapte.

— Am plătit pentru camera mea cu bani buni, cinstiți, lăsați în cont, a spus Yama.

Băiatul a dat din cap aprobându-l. Era îmbrăcat cu o cămaşă curată care fusese cam de prea multe ori cârpită şi cu o pereche de nădragi. Era pe jumătate cât Yama de înălțime şi tare pirpiriu, cu păr negru aranjat cu dichis şi dat pe spate de pe fața ascuțită şi îngustă. Avea ochi mari, cu irisuri aurii care luceau în lumina lumânării. A adăugat:

— Am văzut moneda pe care-ai lăsat-o pe încredere. N-o să te-ntreb cum ai pus mâna pe ea, da' socot c-ai putea cumpăra tot locu' ăsta cu ea. Stăpânul meu nu-i om rău, da' nici bun, dacă-nțelegi ce vreau să zic, şi-s o grămadă de inşi mai de soi decât el care-ar fi tentați de-atâta amar de bănet.

— Voi fi cu băgare de seamă, i-a răspuns

tânărul; adevărul era că era tare ostenit şi puţintel ameţit din cauza berii.

— Dacă dai de necaz, poţi să te caţeri pe fereastră şi de-acolo pe acoperiş, a continuat băietanul. Pe partea cea mai îndepărtată e viţa unei plante agăţătoare care-a crescut până sus pe zid. E uşor să cobori pe ea până jos. Eu, unul, am coborât pe-acolo de multe ori.

După ce băiatul a plecat, Yama a zăvorât uşa şi s-a aplecat în afară pe fereastra larg deschisă, uitându-se îndelung la panorama oferită de acoperişuri şi de fluviu sub cerul ce se întuneca treptat, în timp ce asculta zumzetul de seară al oraşului. Se-auzea un vuiet constant şi îndepărtat, sunetele amestecate ale milioanelor de oameni care-şi vedeau de treburile lor, şi, mai aproape, sunetele din vecini: strigătele unui negustor ambulant, o baladă pop cântată de-un casetofon, cineva care ciocănea metalul cu mişcări iuţi şi sigure, o femeie care-şi striga copiii. Yama s-a simţit cuprins de-o nemărginită pace şi de conştiinţa vie a faptului că se afla acolo, singur în acel loc şi timp special, cu întreaga sa viaţă desfăşurându-i-se înainte, un mănunchi de minunate posibilităţi.

Şi-a dat jos cămaşa şi s-a spălat pe braţe şi pe faţă, apoi şi-a scos cizmele şi s-a spălat pe picioare. Patul avea o saltea umplută cu paie şi plină de cocoloaşe, dar cearşafurile fuseseră spălate de curând, iar pătura de lână era curată.

Aceasta era, probabil, camera băiatului, s-a gândit Yama, ceea ce reprezenta, probabil, motivul pentru care acesta dorise ca el să plece.

Vru să se odihnească pentru câteva minute înainte de-a se ridica să închidă obloanele, dar, când s-a trezit, era cu mult mai târziu. Lumina rece a Galaxiei se întindea pe podea şi ceva scotea un soi de hârşâit în grinzile de deasupra patului. Un şoricel sau vreun gecko, s-a gândit Yama, somnoros, dar apoi a simțit o atingere uşoară ca un fulg în minte şi a ştiut că o maşină zburase în cameră prin fereastra pe care o lăsase cu neglijență deschisă.

Toropit de somn, Yama s-a întrebat dacă nu cumva maşina fusese cea care-l trezise, dar apoi, imediat, s-a auzit un zăngănit metalic dinspre uşă. S-a ridicat în capul oaselor şi a orbecăit după felinar. Cineva împingea-n uşă, şi tânărul, încă prostit de somn, a strigat să vadă cine era.

Uşa s-a deschis larg c-un trosnet înfricoşător, trimițând lacătul distrus în zbor până-n partea cealaltă a camerei. În prag se profila silueta unui bărbat. Yama s-a rostogolit până pe podea, întinzându-se după tolba sa, şi chiar atunci ceva a lovit patul. Lemnul a fost despicat şi aşchiile au sărit cât colo, iar paiele saltelei au zburat prin aer. Yama s-a răsucit din nou, trăgându-şi tolba cu el. Tânărul s-a tăiat la mână când îşi scotea cuțitul afară, dar abia dac-a băgat de seamă. Lama arcuită a strălucit c-o fioroasă lumină

albastră şi a scuipat scântei sinilii şi rotofeie din vârf.

Bărbatul s-a răsucit dinspre pat, o umbră în penumbra albăstruie. Rupsese rama patului şi ciopârţise salteaua-n fâşii-fâşiuţe cu lama lungă şi lată a paloşului său. Yama a aruncat urciorul cu apă spre el, dar omul s-a ferit şi-a spus:

— Dă-te bătut, băieţaş, şi poate că te voi lăsa în viaţă.

Yama a ezitat, iar bărbatul s-a repezit să-l lovească atunci cu o neaşteptată furie. Tânărul s-a ferit şi-a auzit cum aerul este despicat deasupra capului său, aşa că a lovit cu sete picioarele matahalei cu cuţitul, astfel încât acesta a fost silit să facă un pas înapoi. Cuţitul, a urlat şi Yama a simţit fără veste o răceală în muşchii braţului.

— Te baţi ca o muiere, a spus bărbatul; lumina cuţitului a strălucit pe chipul lui concentrat.

Apoi namila s-a repezit din nou înainte şi Yama a încetat să mai gândească. Au preluat conducerea reflexele inoculate de nesfârşitele ore petrecute în gymnasium sub aspra îndrumare a sergentului Rhodean. Arma tânărului era mult mai potrivită pentru lupta la mică distanţă decât lungul tăiş al bărbatului, dar acesta avea avantajul greutăţii şi al razei de acţiune mai mari oferite de înălţimea lui. Yama a reuşit să pareze o serie de lovituri sălbatice menite să-l hăcuiască – arteziene de scântei au fost împroşcate cu

fiecare lovitură –, dar forța izbiturilor i-a amorțit încheietura mâinii şi-apoi lama mai lungă a bărbatului s-a strecurat dincolo de garda cuțitului tânărului şi i-a zdrelit acestuia antebrațul. Rana nu era dureroasă, dar a sângerat din belşug şi i-a slăbit lui Yama forța cu care ținea încleştat cuțitul.

Tânărul a dărâmat un scaun şi, în clipa cât i-a luat bărbatului să-i tragă un picior ca să-l zboare din calea sa, a reuşit să iasă din colțul în care fusese forțat să se retragă. Dar matahala se mai afla încă între el şi uşă şi, într-un moment, l-a forțat din nou cu atacul său, iar Yama a fost din nou împins cu spatele la zid. Lumina albăstruie a cuțitului a strălucit puternic şi ceva alb şi numai piele şi os s-a înălțat între Yama şi bărbat, dar namila a izbucnit în râs, a spus doar „Cunosc şi eu şmecheria asta” şi-a tras un şut, reuşind să-l izbească pe Yama în osul cotului cu vârful cizmei sale. Lovitura i-a amorțit tânărului brațul şi l-a făcut să-şi scape arma. Fantoma a dispărut cu un țăcănit ascuțit.

Matahala şi-a ridicat paloşul pentru a da lovitura de moarte. Pentru o clipă, a fost ca şi cum Yama ar fi stat în picioare într-o postură de tablou vivant. Apoi bărbatul a gemut, a slobozit un suspin lung care duhnea a ceapă şi vapori de vin şi s-a prăbuşit în genunchi. Şi-a scăpat paloşul din mână şi şi-a atins cu labele urechea, apoi s-a prăvălit cu fața-n jos la picioarele

tânărului.

Braţul drept al lui Yama era amorţit de la cot până la încheietură, iar mâna stângă îi tremura atât de tare, încât i-a luat un minut întreg să găsească felinarul şi să-l aprindă cu cremenea şi amnarul său. La lumina palidă a acestuia a rupt fâşii din cearşaf şi şi-a legat rana superficială, dar însângerată, de pe antebraţ şi spintecătura mai mică pe care şi-o făcuse singur în palmă. Apoi a stat jos, nemişcat, dar n-a auzit decât caii care tropăiau în grajdurile de dedesubt. Dacă auzise cineva într-adevăr cum fusese despicată uşa pentru-a fi deschisă sau lupta care urmase – ceea ce era puţin probabil, de vreme ce toţi ceilalţi oaspeţi trebuie că dormeau de mult tocmai, hăt, în partea cealaltă a curţii –, atunci cu siguranţă nu dădeau buzna să cerceteze despre ce fusese vorba.

Mortul era cateranul cu un ochi care îl privise pe Yama din partea cealaltă a barului hanului. În afară de o şuviţă de sânge venos întunecat care-i curgea din urechea dreaptă, nu părea să fi fost deloc rănit. Pentru o clipă, Yama n-a priceput ceea ce tocmai se întâmplase. Apoi buzele mortului s-au desfăcut şi au lăsat o maşină să i se strecoare afară din gură şi să cadă pe podea.

Întregul trup în formă de lacrimă al maşinii era acoperit cu sânge şi ea a vibrat c-un zumzet vioi până când a strălucit din nou, argintie şi curată.

Yama şi-a întins mâna stângă şi maşina a urcat în sus în aer şi-a aterizat uşurel în palma lui.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi cerut ajutorul, i-a spus tânărul, dar îți sunt recunoscător.

Maşina îl căutase, erau multe asemenea ei care scotoceau în amănunțime acea parte a oraşului Ys. Yama i-a spus c-ar trebui să caute în altă parte şi c-ar trebui să le transmită ideea asta şi tovarăşelor ei, apoi a mers lângă fereastră şi şi-a întins mâna afară. Maşina s-a înălțat, a dat un ocol capului tânărului şi-a zburat drept în noapte.

Yama şi-a tras cămaşa peste cap, şi-a legat cizmele şi s-a apucat de dezagreabila sarcină de a-l scotoci pe cateranul decedat. Bărbatul n-avea niciun ban asupra lui şi purta cu el doar un pumnal scurt cu plăselele de os şi un colac de sârmă cu ştifturi de lemn pe post de mânere. A presupus că bărbatul avea să fie plătit după ce şi-ar fi dus la îndeplinire sarcina. Băiatul avusese, în cele din urmă, dreptate. Hangiul voia ambele monede.

Yama şi-a pus cuțitul în teaca pe care şi-a legat-o la cingătoare, apoi şi-a ridicat ranița de pe jos. Brusc, a descoperit că-i venea greu să-i întoarcă spatele mortului, care părea să-l pironească acum cu privirea din partea cealaltă a încăperii, aşa că s-a cocoțat pe fereastră păşind într-o parte.

O grindă zdravănă ieşea în afară deasupra

cercevelei; cândva, fusese, poate, un troliu folosit pentru a ridica proviziile din stradă. Yama a apucat bârna cu ambele mâini şi s-a legănat o dată, de două ori şi, la a treia legănare, şi-a aruncat piciorul peste ea şi s-a tras în sus, astfel încât să stea călare pe grindă. Rana de pe antebraț se căscase un pic, aşa că a legat din nou bandajul. Apoi i-a fost destul de uşor să se ridice în picioare pe partea de sus a bârnei, care era lată, şi să se urce pe muchia acoperişului.

TÂRGUL DE PE APĂ

Lujerul plantei cățărătoare era chiar acolo unde-i spusese ajutorul hangiului c-ar trebui să fie. Era foarte mare şi foarte bătrân – probabil că fusese plantat pe vremea când fusese construit hanul – şi Yama a coborât pe crengile lui zdravene şi acoperite de frunze la fel de uşor ca şi pe-o scară. Ştia c-ar fi trebuit s-o ia la goană, dar mai ştia şi că Telmon n-ar fi făcut una ca asta. Era o chestiune de onoare să-şi ia înapoi moneda, şi-acolo, în bezna aleii înguste din spatele hanului, Yama şi-a amintit zâmbetul duplicitar al hangiului şi s-a simțit cuprins de-un şuvoi lent de mânie.

Îşi căuta pe bâjbâite drumul spre lumina portocalie a felinarului de la capătul aleii când a auzit paşi în spatele lui. Pentru o clipă, s-a temut că fusese descoperit leşul cateranului şi că prietenii acestuia porniseră în căutarea

ucigaşului. Dar nu s-a înălțat niciun strigăt şi, cu siguranță, oraşul nu era chiar atât de putred încât o crimă să treacă absolut neobservată. S-a căznit să nu se uite înapoi, ci a păşit după colț şi şi-a scos cuțitul, aşteptând în umbra de lângă poarta hanului, sub bolta copacului de avocado.

Când băietanul a ieşit din alee, Yama l-a împins cu spatele-n zid şi i-a pus cuțitul la gât.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău! A scâncit băiatul, iar deasupra lor un papagal i-a imitat ca un ecou strigătul înspăimântat, modulându-l într-un chicotit strident.

Yama şi-a dat la o parte cuțitul. Prin minte i-a trecut gândul că, dacă nefericitul cateran c-un singur ochi s-ar fi furişat în camera lui pentru a-i tăia gâtul sau pentru a-şi folosi sârma de sugrumat, în loc să dea buzna fluturându-şi sălbatic paloşul, atunci el, şi nu mercenarul ar fi fost mort.

— A venit după tine, a spus băiatul. L-am văzut.

— E mort, i-a spus Yama şi şi-a pus cuțitul în teacă. S-ar fi cuvenit să-ți dau ascultare. După cum stau lucrurile, am omorât un om, iar stăpânul tău încă mai are moneda mea.

Băiatul şi-a netezit, agitat, vesta jerpelită. Îşi redobândise demnitatea. S-a uitat în sus la Yama cu îndrăzneală şi a spus:

— Ai putea să-i chemi pe magistrați.

— Nu vreau să te vâr în belea, dar poate că ai vrea să-mi arăți unde doarme stăpânul tău. Dacă

iau înapoi moneda, jumătatea din ea îți va aparține.

Ştrengarul i-a răspuns:

— Pandaras, la dispoziția dumneavoastră, conaşule! Pentru o zecime din ea, îi pun şi inima-n frigare pentru dumneata. Mă bate şi-şi înşală muşteriii, şi-şi prosteşte furnizorii şi pe negutătorii de vin. Dumneata eşti un om curajos, stăpâne, dar un foarte slab cunoscător al hanurilor. Eşti fugar, nu-i aşa? De-aia nu vrei să-i chemi pe magistrați.

— Nu de magistrați mi-e mie cel mai frică, i-a răspuns Yama, gândindu-se la Prefectul Corin.

Pandaras a încuviințat:

— Familiile pot fi mai rele decât orice temniță, după cum eu însumi ştiu prea bine.

— În realitate, eu, unul, am venit în oraş pentru a-mi căuta familia.

— Şi eu care-am crezut că eşti de pe partea cea rea a zidurilor… nimeni dintre cei născuți în oraş nu ar purta la vedere un cuțit atât de vechi şi de valoros ca al tău. Pot să pun pariu că mortul din camera dumitale era mai interesat de cuțit decât de monedele tale. N-oi fi eu mai mult decât un copil al străzii, dar ştiu să mă descurc. Dacă vrei cu adevărat să-ți găseşti familia, păi cum, atunci înseamnă că te pot ajuta într-o sută de moduri diferite. Cu dragă inimă mi-aş părăsi slujba din locul ăsta. N-a fost niciodată cine ştie ce de capul ei, oricum, şi încep să fiu cam prea trecut pentru

ea.

Yama îşi zise că toată pledoaria aceea abia-abia dacă era altceva decât o formă blândă de tâlhărie, dar, pentru moment, spuse c-ar fi bucuros să primească ajutorul băiatului.

— Stăpânu-meu doarme atât de adânc, că poți să tai lemne pe el, a spus Pandaras. N-o să se scoale până nu-i vei pune cuțitul la grumaz.

Pandaras l-a condus pe Yama în han prin uşa bucătăriei şi-apoi în sus pe scări. Şi-a dus degetul la buzele-i negre înainte să descuie uşurel uşa. Cuțitul tânărului emitea o palidă strălucire albăstruie şi el l-a ridicat ca pe-o lumânare în timp ce păşea în camera cu aer închis.

Hangiul sforăia sub un cearşaf aflat în neorânduială, pe un pat cu baldachin care ocupa aproape tot spațiul; nu mai exista nicio altă piesă de mobilier în cameră. Yama l-a zgâlțâit până l-a trezit, iar bărbatul i-a dat tânărului mâna la o parte şi s-a ridicat în capul oaselor. Cearşaful a alunecat pe pieptul său dezgolit şi neted până la movila pântecelui. Când Yama şi-a îndreptat vârful cuțitului către fața lui, omul a zâmbit doar şi a spus:

— Hai, dă-i bătaie şi omoară-mă, ce mai stai? Dacă n-o s-o faci, probabil c-o să pun magistrații pe tine.

— Păi, atunci va trebui să explici de ce unul dintre oaspeții tăi a fost atacat în propria sa

cameră. Şi, apropo, vezi că-i un mort acolo, sus.

Hangiul i-a aruncat lui Yama o privire şireată. Licărirea albastră a cuțitului se reflecta, lichid, în ochii săi rotunzi şi negri şi strălucea în părul său țepos şi alb. Omul a spus:

— Păi, de bună seamă că-i, altfel, n-ai mai fi aici. Cyg nu lucra pentru mine şi n-ai cum să demonstrezi contrariul.

— Şi-atunci cum de-i ştii numele?

Ridicarea din umeri a hangiului a fost ca o clătinare a munților:

— Toată lumea-l ştie pe Cyg.

— Atunci, poate că toată lumea ştie şi despre târgul pe care l-a făcut cu tine. Dă-mi moneda mea şi plec de-ndată.

— Şi, dacă nu ți-o dau, ce-o să faci? Dacă mă omori, n-o s-o mai găseşti. De ce nu stăm noi doi jos, la un pahar de rachiu, şi vorbim chibzuit despre toate astea? Aş putea găsi o întrebuințare unui cocoşel ager ca tine. Sunt multe moduri în care poți face banul ăla să se înmulțească, iar eu, unul, le cunosc pe majoritatea.

— Am auzit că-ți înşeli muşteriii, a spus tânărul. Cei care înşală se tem întotdeauna că vor fi, la rândul lor, înşelați, aşa că mai, mai c-aş presupune că singurul loc unde-ai fi putut să ascunzi moneda mea e pe undeva, prin camera asta. Probabil, sub pernă.

Hangiul a sărit atunci înainte şi ceva a lovit cuțitul lui Yama. Încăperea s-a umplut c-o

lumină albă, iar birtaşul s-a pus pe urlat.

După aceea, hangiul s-a ghemuit cu spatele la traversa patului său şi n-a mai vrut să-l privească pe Yama sau cuțitul lui. Mâna îi sângera rău, căci, deşi îşi înfăşurase cearşaful în jurul ei înainte să încerce să înşface cuțitul, lama îl tăiase adânc. Numai că el nu mai dădea vreo atenție rănii sale sau întrebărilor tânărului. Se holba doar la ceva care se topise pe cât de repede apăruse şi nu făcea altceva decât să spună, iarăşi şi iarăşi:

— N-avea ochi. Păr ca pânzele de păianjen, dar fără ochi.

Yama a scotocit sub perna mare şi sub saltelele patului, iar apoi, aducându-şi aminte de locşorul unde-şi ascunsese harta în camera sa din casa-donjon, a ciocănit uşor duşumeaua cu cuțitul său până când a descoperit scândura slăbită din lăcaşul ei sub care-şi ascunsese hangiul realul de aur. A trebuit să-i arate birtaşului cuțitul şi să-l amenințe cu întoarcerea vedeniei pentru a-l face pe bărbat să se rostogolească pe burtă, astfel încât să-i poată pune căluş şi să-i lege fedeleş degetele mari cu fâşiile smulse din propriul său cearşaf.

— Nu fac altceva decât să iau înapoi ceea ce-mi aparține, a spus tânărul. Nu cred c-ai câştigat până acum vreun bănuț din partea mea pentru ospitalitate. Nerodul pe care l-ai trimis să mă ucidă e mort. Fii recunoscător că nu eşti şi tu.

Pandaras aştepta afară, lângă poartă:

— O să mâncăm micul dejun lângă docurile pescarilor, a spus băiatul. Bărcile ies în larg înainte de prima mijire a zorilor, iar dughenele se deschid devreme.

Yama i-a arătat lui Pandaras realul de aur. Îi tremura mâna. Deşi se simțea destul de calm în timp ce scotocea după monedă, era plin de-acum cu un surplus de energie nervoasă. A izbucnit în râs şi-a zis:

— N-am niciun ban suficient de mărunt să plătesc pentru micul dejun.

Pandaras şi-a băgat mâna în cămaşa lui jerpelită şi a scos afară, ținându-i sus, doi penny de fier uzați atârnați de un şnur răsucit în jurul gâtului său. I-a făcut cu ochiul:

— O să plătesc eu, stăpâne, şi-apoi vei putea să mă plăteşti tu.

— Câtă vreme încetezi să mă mai numeşti „stăpâne”. Trebuie că abia-abia dacă eşti cu puțin mai tânăr decât mine.

— Oh, în multe feluri sunt cu mult mai în vârstă, a spus Pandaras. Iartă-mă, dar tu eşti, în mod clar, de viță nobilă. Oamenii cu sânge albastru trăiesc mai mult decât majoritatea; relativ vorbind, tu abia dac-ai fost înțărcat de la tâța doicii.

Şi-a mijit ochii la Yama în timp ce treceau prin strălucirea portocalie a lămpii cu vapori de sodiu:

— Seminția ta nu-i una pe care s-o cunosc, dar

în aval de Ys trăiesc mulți oameni stranii, şi încă şi mai mulți pe străzile lui. Totul poate fi găsit aici, aşa se spune, dar chiar şi dac-ai trăi o mie de ani şi ți-ai petrece tot timpul căutând, şi tot n-ai găsi chiar totul. Chiar dac-ai ajunge la capătul căutărilor tale, atât de multe se vor fi schimbat, încă ar fi deja vremea s-o iei din nou de la capăt.

Yama a zâmbit auzind bolboroseala băiatului:

— Adevărul despre seminția mea, asta-i ceea ce-am venit să descopăr, a spus, şi, din fericire, cred că ştiu şi unde să-l descopăr.

În timp ce coborau spre malul fluviului, pe străduțe înguste care erau uneori atât de abrupte încât abia-abia dacă erau ceva mai mult decât nişte trepte puțin adânci, unde fiecare casă se sprijinea pe umărul vecinei sale, Yama i-a spus lui Pandaras câte ceva despre circumstanțele naşterii sale, despre ceea ce crezuse doctorul Dismas că descoperise şi despre călătoria sa către Ys.

— Cunosc prea bine Departamentul Apotecarilor şi Hirurgilor, i-a spus Pandaras. Nu-i cine ştie ce loc măreț, ci-i fixat de etajele inferioare ale Palatului Memoriei Poporului, ca şi cum le-ar fi venit mai târziu ideea.

— Atunci, trebuie să merg acolo, totuşi, a spus Yama. Credeam c-am scăpat de el.

— Locul pe care-l cauți e pe acoperiş, i-a explicat puştiul. Nu va trebui să intri, dacă asta-i ceea ce

te îngrijorează.

Cerul începea să se lumineze când Yama şi Pandaras au ajuns lângă vechiul mal al fluviului. O pereche de cămile a trecut în pas moale pe lângă ei, încărcate cu baloturi de pânză şi mânate de-un băiețel somnoros, iar câțiva negustori începuseră deja să ridice obloanele dughenelor lor sau să aprindă focurile de gătit. Pe debarcaderul lung care mergea către malul fluviului printre cocioabe lacustre ridicate pe o pădure de piloni deasupra latelor şesuri mlăştinoase, pescarii făceau colac parâme şi dădeau jos plase de pe stâlpii unde fuseseră puse la uscat, împăturindu-le în complicate cute duble.

Pentru prima oară în viața lui, Yama a băgat de seamă mărimea mahalalei de pe malul fluviului. Maghernițele se înghesuiau pe tot drumul, până la marginea docurilor plutitoare, pe o distanță de o jumătate de leghe, şi mergeau de-a lungul malului cât puteai vedea cu ochii. Erau construite, în cea mai mare parte, din foi de plastic întunecate de fum şi intemperii până deveniseră de-un cenuşiu universal şi aveau acoperişuri din carton gudronat sau din pânză de vele lăsată-n jos. Canale pline-ochi cu apă groasă, maronie, curgeau printre bancurile de nămol, pe sub învălmăşeala de catalige şi stâlpi de susținere. Pui priponiți ciuguleau printre firele de iarbă învechită pe peticele de pământ

mai uscat. Deja oamenii se agitau de colo-colo, spălând rufe sau pe ei înşişi, înteţind focuşoare pentru gătit, transmiţându-şi unul altuia bârfele cele mai recente. Copii despuiaţi din vreo zece seminţii sau mai multe se fugăreau unii pe alţii de-a lungul pasarelelor înclinate din frânghie.

Pandaras a explicat că mahalalele erau casa celor refugiaţi din calea războiului:

— Corăbiile pleacă-n josul fluviului încărcate cu soldaţi şi se reîntorc apoi cu aceşti nenorociţi. Sunt aduşi aici înainte ca ereticii să-i facă să-şi piardă minţile.

— De ce locuiesc într-o asemenea mizerie?

— Nu au habar de nimic mai bun, stăpâne. Sunt doar nişte sălbatici netransformaţi.

— Trebuie c-au fost cândva vânători sau pescari sau fermieri. Chiar nu există niciun locşor pentru ei în oraş? Cred că acesta e cu mult mai mic decât era pe vremuri.

— Unii dintre ei s-ar putea duce în cartierele goale, presupun, dar cei mai mulţi ar fi ucişi de bandiţi şi, în afară de asta, cartierele goale nu sunt bune pentru agricultură. Oriunde-ai săpa, nu există decât pietre şi pietre sub alte pietre. Departamentului Afacerilor Indigene îi place să îi ţină pe toţi într-un singur loc, unde pot fi supravegheaţi cum se cuvine. Primesc mâncare de pomană şi-un loc unde să trăiască.

— Presupun că mulţi dintre ei devin cerşetori.

Pandaras a clătinat din cap cu vigoare:

— Nu, nu. Ar fi ucişi imediat de cerşetorii profesionişti dac-ar încerca. Ei nu sunt nimic, stăpâne. Nici măcar nu-s ființe umane. Nu vezi cum trăiesc?

În umbrele de sub cea mai apropiată maghernință, lângă o băltoacă verde, stătătoare, doi bărbați despuiați trăgeau măruntaiele palide dintr-un caiman mic. Pe partea cealaltă a bălții, un băiat făcea pipi în apă, iar o femeie cufunda în apă un castron de plastic. Pe o terasă deasupra lor, o femeie cu un copil gol-puşcă ținut c-un braț fărâmița hartane cenuşii de plastic comestibil într-un wok înnegrit atârnat deasupra unui foc mic. Lângă ea, un copil de-o vârstă şi-un sex greu de precizat alegea, cu indiferență, nişte frunze de varză ofilite.

Yama a spus:

— Mie-mi pare că sunt o armată postată la marginea oraşului.

— Ei nu sunt nimic, stăpâne. Noi suntem puterea oraşului, după cum o să vezi şi singur.

Pandaras a ales o dugheană de lângă unul dintre digurile rutiere care mergeau către docurile din pontoane şi a devorat, hămesit, o omletă cu crevete, apoi a terminat resturile lui Yama în timp ce acesta îşi încălzea mâinile în jurul unui castronel cu ceai. În lumina care devenea tot mai puternică, tânărul a văzut, la vreo trei-patru leghe în josul fluviului, zidul unde Prefectul Corin fusese dus cu o zi în urmă, o linie

neagră care se ridica deasupra acoperişurilor de olane roşii ca spinarea unui dragon adormit. S-a întrebat dacă ecranele magistraţilor puteau fi întoarse în acea direcţie. Nu, ei setaseră maşinile să-l caute, dar el se ocupase de ele. Pentru moment era în siguranţă.

Pandaras a cerut mai mult ceai şi i-a spus lui Yama că mai aveau cel puţin o oră până când deschideau zarafii.

Tânărul i-a zis:

— O să-mi plătesc datoria faţă de tine, să nu-ţi faci nicio grijă în privinţa asta. Tu încotro o vei apuca?

— Poate chiar cu tine, stăpâne, a spus băiatul, rânjind cu gura până la urechi. O să te-ajut să-ţi găseşti familia. Nu ai habar unde te-ai născut şi doreşti să afli, câtă vreme eu, unul, îmi cunosc prea bine chiar locul naşterii şi vreau să fug de el.

Băiatul avea dinţi ascuţiţi, mici, toţi de exact aceeaşi mărime. Yama a observat că unghiile negre ale degetelor sale erau mai degrabă asemenea ghearelor şi că mâinile însele, cu perniţe pieloase în palme şi cu degetele mari încârligate şi înţepenite zdravăn la jumătatea distanţei spre încheietură, semănau cu labele animalelor. Cu o zi în urmă văzuse mulţi oameni din seminţia lui Pandaras, cărăuşind ca hamali, mânând atelaje de animale şi făcând alte o sută de feluri de munci umile. Puterea oraşului.

Yama l-a întrebat pe băiat despre cateranii care mâncaseră în camera barului de la han, dar Pandaras n-a făcut altceva decât să ridice din umeri:

— Nu-l cunosc pe niciunul. Ajunseseră cu doar o oră înaintea ta şi vor pleca în dimineața asta către Târgul de pe Apă de lângă Templul Negru, în căutare de oameni care să vrea să-i angajeze. M-am gândit chiar, la un moment dat, că s-ar putea să fi fost chiar tu unul dintre ei, asta până când i-ai arătat stăpânului meu moneda.

— Poate că şi sunt unul dintre ei, dar încă n-o ştiu nici eu însumi, a spus tânărul, gândindu-se la jurământul pe care-l făcuse.

Ştia cu mult prea bine că era încă prea tânăr pentru a se înrola în armată în oricare dintre modurile obişnuite, dar vârsta lui n-ar fi fost un obstacol în a deveni unul dintre membrii trupelor care nu aparțineau armatei regulate. L-o fi crezând Prefectul Corin prea cu caş la gură, dar deja omorâse un om într-o luptă față-n față şi avusese parte de mai multe aventuri în ultimele două decade decât se aşteaptă majoritatea oamenilor să aibă într-o viață întreagă.

— Înainte de a merge oriunde altundeva, du-mă la Târgul de pe Apă, Pandaras, a spus. Vreau să văd cum se face.

— Dacă vei intra voluntar în armată, atunci o să merg cu tine şi-o să fiu scutierul tău. Ai suficienți bani cât să-ți cumperi o puşcă bună sau, încă şi

mai bine, un pistol, şi-o să ai, de asemenea, nevoie de armură. O s-o lustruiesc de-o să strălucească între bătălii şi-o să-ți țin armele curate…

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Şşşt! Ai construit o întreagă fantezie pe-un singur moft. Nu vreau decât să aflu mai multe despre caterani; nu am chef să devin unul dintre ei. După ce-o să ştiu mai multe despre locul de unde provin, atunci, da, am de gând să mă înrolez şi să ajut la câştigarea războiului. Fratele meu a fost ucis în timp ce se lupta cu ereticii. Am făcut un jurământ că voi lupta în locul lui.

Pandaras şi-a golit ceaşca de ceai şi a scuipat bucățile de scoarță de copac pe pământ:

— O vom face pe prima înainte să-şi sune Castelanul Celor Douăsprezece Rugăciuni tunul de amiază, a spus, iar pe cea de-a doua înainte să se-nalțe Galaxia pe cer. Cu ajutorul meu, orice-i posibil. Numai că trebuie să-mi ierți flecăreala. Neamul meu adoră să vorbească şi să spună poveşti, şi, mai presus de toate, să născocească fantasmagorii. Fără doar şi poate că tu ne consideri truditori doar oleacă mai buni şi mai presus decât animalele de povară. Şi ăsta-i, într-adevăr, modul în care ne câştigăm pâinea şi berea, dar, cu toate c-om fi noi săraci în bunurile acestei lumi, suntem putred de bogați în lucrurile care țin de imaginație. Poveştile şi cântecele noastre sunt spuse şi cântate de

fiecare seminție-n parte şi vreo câțiva dintre noi au dobândit chiar o faimă temporară ca menestreli pentru casele mari şi pentru neguțătorii bogați, sau ca muzicieni, cântăreți şi povestitori ai înregistrărilor pe casete.

— S-ar părea că, ținând cont de toate talentele sale, neamul tău ar merita o condiție socială mai bună decât aceea pe care o deține, i-a răspuns Yama.

— Ah, dar noi nu trăim suficient de mult pentru a putea profita de toate aceste talente. În mod curent, nu mai mult de vreo douăzeci de ani; vârsta de douăzeci şi cinci de ani e ceva nemaiauzit. Eşti uimit, dar aşa stau lucrurile. E blestemul şi darul nostru. Curentul cel mai iute lustruieşte cel mai neted pietrele, după cum obişnuia să spună bunicul meu, şi-ntocmai e şi cu noi. Trăim vieți scurte, dar intense, căci din ritmul traiului nostru ni se țes cântecele şi poveştile.

— Atunci, aş putea să te-ntreb ce vârstă ai? A vrut să ştie tânărul.

Pandaras şi-a dezvelit dinții ascuțiți într-un zâmbet:

— Bănuiesc că mă crezi de vârsta ta, dar n-am mai mult de vreo patru anişori şi, peste încă unul, o să mă-nsor. Asta, desigur, dacă nu pornesc în căutarea aventurii cu tine.

— Dac-ai putea să-mi termini căutarea într-o singură zi, aş fi cel mai fericit om de pe

Confluență, dar cred c-o să ne ia mai mult de-atât.
— O luntre albă şi-o femeie care strălucea, precum şi-o poză a unuia dintre strămoşii tăi făcută înainte de construirea Confluenței. Ce-ar putea fi mai special de-atât? O să fac un cântec despre toate astea cât ai bate din palme. Şi-apoi, ai zis că ştii unde să-ți începi căutările, în arhivele Departamentului Apotecarilor şi Hirurgilor.
— Dacă doctorul Dismas n-a mințit. Despre multe altele, însă, a spus minciuni.
Cerul de deasupra acoperişurilor îngrămădite era albastru de-acum, iar traficul se întețea de-a lungul drumului. Bărci pescăreşti treceau dincolo de capetele cheiului şi pânze cafenii-roşcate se umflau în vânt, iar păsări albe zburau pe urmele lor, dând piept cu fluxul de dimineață. În timp ce mergea lângă Pandaras, Yama se gândea la sutele de leghe de docuri, la miile de bărci ale uriaşei flote pescăreşti care ieşeau în larg în fiecare zi pentru a hrăni miriadele de guri ale oraşului, şi a început să înțeleagă adevăratele proporții ale lui Ys.
Cum s-ar fi putut aştepta vreodată să afle ceva despre naşterea sa sau despre istoria oricărui altui om într-o asemenea îmbulzeală în veşnică mişcare? Şi, cu toate acestea, doctorul Dismas descoperise ceva în arhivele ministerului său şi nu se îndoia câtuşi de puțin că şi putea să-l

descopere şi el şi, poate, chiar mai mult decât atât. Abia scăpat din aventura sa cu cateranul şi de soarta monotonă pe care Edilul şi Prefectul Corin voiau să-l silească s-o accepte, Yama simțea cum îi creşte inima-n piept. Nici nu-i trecea prin cap c-ar fi putut să dea greş în căutarea pe care singur şi-o stabilise drept țel. Aşa cum bine precizase Pandaras, era încă foarte, foarte tânăr şi nu dăduse greş în nimic cu adevărat important.

Primul zaraf a refuzat rialii lui Yama după ce abia dacă le-a aruncat o privire-n fugă. Cel de-al doilea, al cărui birou se afla într-un demisol mititel, cu podea din pământ bătătorit şi pereți cu tencuială roz care se scorojea, a petrecut vreme îndelungată privind la monedele puse sub o lupă, apoi a răzuit o fărâmiță dintr-una şi a încercat să o dizolve într-un dram de *aqua regia.* Zaraful era un bătrânel micuț şi sfrijit care aproape că se pierdea cu totul în faldurile mantiei sale de mătase neagră. A cloncănit aprobator ca pentru sine atunci când fărâma de aur a refuzat să se dizolve în acid, chiar şi atunci când a încălzit sticla-de-ceas cu preparatul, şi i-a făcut semn cu mâna gărzii lui de corp impasibile care a adus boluri de ceai şi un ceainic din aluminiu care văzuse zile mai bune, apoi şi-a reluat poziția la picioarele scărilor care duceau afară, în stradă.

Pandaras s-a tocmit vreme de-o oră întreagă cu

zaraful, consumând între timp câteva ceainice de ceai şi o tavă cu prăjiturele-de-miere mititele şi atât de copleşitor de dulci, că l-au făcut pe Yama să-l apuce durerea de dinți. Tânărul se simțea înghesuit şi cotropit de nelinişte în demisolul meschin şi umed, cu tropăitul paşilor care mergeau încoace şi-ncolo deasupra capului său şi cu garda de corp care bloca aproape în întregime pătrunderea luminii care se revărsa în josul scării, aşa că a fost teribil de uşurat când, într-un sfârşit, Pandaras a anunțat că târgul fusese încheiat:

— O să flămânzim în vreo lună de-acum încolo, dar bătrânul ăsta are-o inimă de piatră, a spus băiatul, uitându-se fix şi plin de tupeu la zaraf.

— Eşti mai mult decât bine-venit să-ți duci comenzile în altă parte, a spus zaraful, împingându-şi chipul ascuțit dintre cutele de mătase neagră de deasupra capului său şi aruncându-i lui Pandaras o privire fioroasă şi de-a dreptul belicoasă. Aş zice că monedele tale-s de furat şi că orice preț ți-aş plăti ar fi mai mult decât corect. După cum stau lucrurile, risc să-mi distrug reputația de dragul tău.

— Nu va mai trebui să munceşti vreme de-un an, i-a ripostat Pandaras.

În ciuda nerăbdării zarafului, puştiul a insistat să numere cantitatea mare de monede din argint şi fier de două ori consecutiv. Bănuții de fier erau găuriți – pentru a fi înşirați în jurul gâtului, a

spus puştiul. A şi demonstrat pe loc şmecheria cu partea sa, înainte de a da mâna cu zaraful care, brusc, a început să zâmbească şi să le ureze celor doi toate binecuvântările Proteguitorilor.

Strada era strălucitoare şi potopită de arşiță după demisolul zarafului. Drumul era mai aglomerat decât oricând, iar circulația care-i ticsea caldarâmul din asfalt abia dacă se târa la pas. Aerul era umplut de zgomotul copitelor şi-al roților, de țipetele şi înjurăturile birjarilor şi căruțaşilor, de strigătele negustorilor ambulanți şi-ale comercianților, de notele argintii ale fluierelor şi de clinchetul metalic al clopotelor. Băiețaşi țâşneau printre picioarele animalelor şi oamenilor, adunând balega cailor, boilor şi cămilelor pe care aveau apoi s-o modeleze în turtițe şi s-o usuce pe ziduri pentru a o transforma în combustibil pentru focurile de gătit. Mai erau apoi milogii şi hoții, călugăriicerşetori goi-puşcă şi pelerinii, jonglerii şi contorsioniştii, şarlatanii şi magicienii, şi mii şi mii de alte minunății, atât de multe încât, în timp ce mergea în mijlocul învălmăşelii, Yama a ajuns în curând să nu le mai observe decât pe cele mai ieşite din comun, căci altfel ar fi înnebunit deatâta uluire.

O cupolă neagră se înălța printre catargele corăbiilor şi acoperişurile plate ale antrepozitelor, la marginea fluviului, şi Yama a

arătat spre ea şi-a spus:

— Chestia aia nu era acolo când am venit aici prima oară, azi-dimineață.

— E-o navă-de-vid, a spus Pandaras cu nonşalanță şi şi-a exprimat uimirea atunci când tovarăşul său a insistat să se ducă şi să se uite la ea. Nu-i decât o gabară pentru o navă-de-vid, de fapt. Adevărata navă cosmică căreia îi aparține e prea mare pentru a face călătoria-n aval, aşa că atârnă dincolo de marginea Confluenței. Stă acolo de vreun an de-acum, descărcându-şi minereurile. Gabara trebuie c-a tras la docuri pentru a încărca hrană proaspătă. Nu-i absolut nimic special.

În orice caz, nu s-au putut apropia prea mult de gabară: docul era închis şi păzit cu străşnicie de o trupă de soldați înarmați cu flinte, mai potriviți pentru a demola o citadelă decât pentru a ține la distanță nişte gură-cască. Yama s-a uitat în sus, către laterala neagră şi netedă a gabarei încununate de o boltă palid-argintie care strălucea cu o văpaie albă în lumina soarelui, şi s-a întrebat câți alți sori va fi văzut în călătoriile sale. Ar fi putut să rămână acolo toată ziua, cuprins de-un dor nedefinit, dar Pandaras i-a prins brațul şi l-a tras departe de-acolo.

— E periculos să zăboveşti pe-aici, a spus băiatul. Se spune că marinarii-stelelor fură copii, căci nu pot să-i zămislească singuri pe-ai lor. Dac-ai să vezi unul dintre ei, ai să înțelegi de ce.

Cei mai mulți nici măcar nu mai arată a oameni.
În timp ce se îndepărtau, Yama l-a întrebat pe Pandaras dacă ştia ceva despre corabia Celor Vechi de Zile.
Băiatul şi-a atins grumazul cu pumnul.
— Bunicu-meu spunea că văzuse doi dintre ei mergând pe jos pe străzile cartierului nostru într-o noapte târziu, dar toată lumea din Ys care era în viață la vremea aceea ți-ar zice asta.
Şi-a atins din nou grumazul cu pumnul şi-a adăugat:
— Bunicu-meu spunea că străluceau aşa cum apa fluviului luceşte uneori în nopțile de vară şi că păşeau prin aer şi se îndepărtau pe deasupra acoperişurilor. A făcut şi-un cântec despre asta, dar, atunci când l-a trimis legaților, a fost arestat pentru erezie şi a murit în timpul interogatoriilor.
Soarele urcase deja până la jumătatea drumului său spre zenit când Yama şi Pandaras au ajuns la Templul Negru şi Târgul de pe Apă. Templul Negru fusese foarte întins pe vremuri, construit pe propria sa insulă ce se-nălța de jur împrejurul unei ieşituri a unei roci din chila lumii, într-un golf larg şi adânc, dar fusese devastat în timpul Epocii Răzvrătirii şi-apoi fusese reconstruit, iar acum scăderea nivelului Marelui Fluviu îl lăsase complet eşuat într-o lagună mocirloasă şi puțin adâncă, mărginită de palmieri. Conturul zidurilor interioare ale templului şi un rând de pilaştri pe jumătate topiți se înălțau printre

aflorimentele de rocă din chila lumii şi printre crângurile de arbori-de-foc Illawarra; cele trei cercuri negre de altare ale templului scânteiau printre limbi de pământ acoperite de iarbă acolo unde fusese cândva nartexul. Nimic nu putea distruge altarele, nici măcar energiile desfăşurate în timpul bătăliei care dusese la recâştigarea Ys-ului din mâinile Răzvrătiţilor, căci ele nu erau decât parţial din lumea existenţei materiale.

Se mai ţineau încă slujbe la Templul Negru cu ocazia fiecărui An Nou, a spus Pandaras, iar Yama a băgat de seamă grămezile de flori proaspete şi de ofrande de fructe din faţa altarelor. Deşi majoritatea avatarurilor dispăruseră în Epoca Răzvrătirii şi cu toate că ultimul dintre ele fusese redus la tăcere de către eretici, oamenii încă mai veneau acolo să le facă diverse cereri.

La gura golfului care înconjura insuliţa templului, dincolo de limbile de pământ zbârcite unde cârduri de ibişi albi păşeau maiestuos pe picioare delicate, pe plute, pe pontoane şi pe barje, Târgul de pe Apă era în toi. Stindardele a peste o sută de condotieri fâlfâiau de pe stâlpi şi erau în plină desfăşurare o duzină de dueluri demonstrative, fiecare dintre ele fiind purtat în centrul propriului său cerc de spectatori. Se vedeau dughene care vindeau toate tipurile de arme, armurieri care nădușeau lângă forjele lor

în timp ce reparau sau reforjau piese de armură, furnizori care proslăveau calitățile propriilor mâncăruri conservate. Un negutător umflase o sticlă de apă şi sărea-n sus şi-n jos pe ea pentru a-i demonstra durabilitatea. Ocnaşi proaspăt angajați prin contract ca ucenici în ale războiului şedeau în grupuri posace pe băncile din spatele butucului de mezat; cei mai mulți dintre ei îşi etalau mutilările recente. Galioane, pinase şi şalupe stăteau în apele din vecinătatea coastei, iar de catargele lor erau spânzurate steaguri în culori vii care fâlfâiau în briza puternică şi caldă.

Yama sorbea cu încântare agitația şi vacarmul, costumele exotice ale cateranilor şi uniformele terne, cenuşii-hulub ale soldaților din armata regulată amestecate cu sunetul care făcea să-ți țiuie urechile produs de armele celor ce se duelau şi cu mirosul de metal şi de plastic încinse care venea dinspre forjele armurierilor. Dorea să vadă tot ce avea de oferit oraşul, să-i cerceteze măreţele temple şi până şi cele mai sordide alei şi curți după orice semn al seminției sale.

În timp ce-l urma pe Pandaras de-a lungul unei pasarele dintre două plute, cineva a ieşit din mulțime şi l-a strigat în semn de salut. Inima i-a sărit din piept. Era femeia cu păr roşu care stătuse c-o seară-n urmă la masă cu bărbatul pe care-l ucisese. Când ea a văzut c-o auzise, a strigat din nou şi şi-a ridicat paloşul scos din

teacă deasupra capului.

CREATURA DIN STICLĂ

— Acestea ți se cuvin ca pradă de război, câştigate-n luptă dreaptă, conform dreptului armelor, a spus Tamora, femeia cateran cu părul roşu. Paloşul e prea lung pentru tine, dar ştiu un armurier care îl poate scurta şi reechilibra atât de grozav, c-ai să poți jura după aceea că taman aşa a fost făurit de prima dată. Zalele şi apărătorile pentru fluierele picioarelor pot fi tăiate astfel încât să ți se potrivească şi poți vinde apoi resturile. În felul acesta, o să-şi plătească, practic, singure reparațiile. O armură veche e scumpă pentru că-i şi cea mai bună. În special una din plastic, fiindcă nimeni nu mai are habar cum să facă drăcia asta în zilele noastre. Ai putea crede că platoşa mea e nouă, dar asta numai şi numai pentru că am lustruit-o azi-dimineață. Are mai bine de o mie de ani vechime, dar, chiar dacă-i mai bună decât rahaturile pe care le fac în zilele noastre, tot e făcută numai din oțel. Dar, vezi, aceste apărători pentru fluierele picioarelor sunt cu-adevărat vechi. Aş fi putut să ți le iau, dar asta n-ar fi fost drept. Toată lumea zice că suntem doar nişte vagabonzi şi nişte pungaşi, dar, chiar dacă nu aparținem niciunui departament, avem şi noi tradițiile noastre. Aşa că, de-acum încolo, astea toate-s responsabilitatea ta. Le-ai câştigat prin dreptul

armelor. Poți face absolut ce vrei cu ele. Aruncă-le în fluviu, dac-ai chef, numai c-ar fi un păcat al dracului de mare dac-ai face-o.

— Vrea să i le oferi ei înapoi ca răsplată pentru că ți le-a dat, a explicat Pandaras.

— Vorbesc cu stăpânul, nu cu măscăriciul lui, i-a tăiat-o Tamora.

Pandaras şi-a luat o poză teatrală:

— Sunt scutierul lui.

— Eu am fost măscăriciul, i-a spus Yama Tamorei, şi, pentru c-am fost măscăriciul, prietenul tău a murit. De-asta nu pot lua aceste lucruri.

Tamora a ridicat din umeri:

— Cyg n-a fost unul dintre prietenii mei şi, în ceea ce mă priveşte, el a fost măscăriciul, fiindcă s-a lăsat ucis de-o fărâmiță de om ca tine. Păi cum, ai ieşit de-atât de puțin timp din ou, că, probabil, încă mai ai vreo câteva bucățele de coajă lipite pe spate!

Pandaras a spus:

— Dacă e ca aceasta să fie cariera ta de-acum încolo, stăpâne, atunci trebuie să te înarmezi aşa cum se cuvine. Ca scutier al domniei tale, propun cu tărie asta.

— Scutier, care va să zică? A întrebat Tamora şi-a mai crăpat încă o stridie cu unghiile ei puternice, striate, i-a sorbit zgomotos carnea şi s-a şters la gură cu dosul palmei.

Părul roşu strălucitor al cateranei, despre care

Yama bănuia că era vopsit, era tăiat foarte scurt, cu o şuviță lungă lăsată pe spate care-i cădea până la umeri. Îşi purta platoşa din oțel peste o fustă făcută din fâşii de piele şi o cămaşă-plasă care-i lăsa dezgolite brațele musculoase. Un tatuaj c-o pasăre care stătea pe-un cuib din flăcări se zărea pe pielea roşiatică a brațului său, flăcările făcute cu cerneală roşie, iar pasărea, cu aripile întinse la maximum de parcă şi le-ar fi uscat la focul care o mistuia, cu albastru.

Stăteau cu toții la umbra oferită de umbrela mesei unei dughene cu mâncare de pe țărmul apei, lângă şoseaua care ducea de pe mal până la insula Templului Negru. Era o amiază scăldată-n lumina soarelui. Stăpânul dughenei stătea sub tenda de lângă lada frigorifică, ascultând cu ochii pe jumătate închişi o lungă rugăciune ale cărei versete erau recitate alternativ şi care susura din casetofonul de sub scaunul lui.

Tamora şi-a mijit ochii în lumina argintie care pârjolea limbile de pământ noroios. Avea o față micuță, sălbatică, triunghiulară, cu ochi verzi şi-o gură largă ce se întindea până la articulațiile fălcii. Sprâncenele formau o singură frânghie roşie ca o cărămidă; în acel moment frânghia era adâncită la mijloc şi ea a spus:

— Cateranii nu au scutieri. Chestia asta-i pentru ofițerii armatei regulate, iar scutierii lor sunt numiți dintre soldații obişnuiți. Băietanul

ăsta s-a lipit de tine ca o lipitoare, Yama. Aş putea să te scap de el, dac-ai vrea.
— Ei, chestia cu scutieru' nu-i decât o glumă între noi doi, i-a răspuns Yama.
— Chiar sunt scutierul lui, a insistat Pandaras. Stăpânul meu e de viță nobilă. Merită să aibă o întreagă suită de servitori, dar eu, unul, sunt atât de bun, că nu mai are nevoie de nimeni altcineva.
Yama a izbucnit în hohote de râs.
Tamora şi-a mijit ochii la băiat.
— Voi, cei din seminția ta, sunteți toți o apă şi-un pământ pentru mine, ca nişte afurisiți de şobolani care-aleargă de colo-colo, umili, dar aş putea să jur că tu, unul, eşti ajutorul hangiului şandramalei unde am stat peste noapte, zise, adăugând către Yama: Dac-aş fi mai suspicioasă, mai-mai c-aş bănui existența unui complot aici.
— Dac-a existat vreun complot, a fost între prietenul tău şi hangiu.
— Hâm! Atâta lucru măcar am bănuit şi eu. Dacă supraviețuiesc misiunii pe care-o am acum, şi nu-i niciun motiv să n-o fac, o să schimb eu vreo două vorbulițe cu pezevenghiul ăla de hangiu. De fapt, cred c-o să schimb mai mult decât nişte simple vorbe.
Expresia obişnuită a Tamorei era o îmbufnare suspicioasă, posacă, dar, atunci când zâmbea, întregul chip parcă i se lumina şi prindea viață, ca şi cum ar fi picat brusc o mască sau ca şi cum

soarele tocmai ar fi ieşit dintre nori. În clipa aceea a zâmbit, ca şi cum gândul la răzbunarea ei ar fi înveselit-o. Incisivii ei superiori erau lungi şi zdraveni, cu vârfurile ascuţite.

— N-a apucat să se bucure de trădarea lui, a spus Yama.

Pandaras i-a tras una cu piciorul pe sub masă şi s-a încruntat.

Tamora a continuat:

— Nu-s pornită după împuţiţii tăi de bani sau, altfel, ţi i-aş fi găbjit pân-acum. Abia ce-am acceptat o nouă misiune, aşa că grăbeşte-te să te hotărăşti cum vrei să scapi de ceea ce ţi se cuvine prin dreptul armelor. Aşa cum am mai spus, poţi să le arunci pe toate-n fluviu sau să le laşi în plata celor ce se hrănesc cu cadavre, dac-ai chef, dar ăsta-i un echipament cu adevărat bun.

Yama a ridicat paloşul. Lama lui lată era din fier şi fusese folosită din plin la viaţa ei. Marginea sa zimţată era ascuţită brici. Plăselele erau din sârmă de bronz, iar măciulia mânerului, doar o bilă din plastic neornamentată, ciobită şi crestată. A ridicat lama în faţa ochilor, apoi a încercat câteva fandări. Tăietura de pe antebraţ s-a dezlipit, vâscoasă, sub bandajul grosolan pe care-l legase în jurul ei, aşa c-a pus paloşul jos. Niciunul dintre cei care stăteau la mesele din jurul dughenei nu aruncase nici măcar o privire etalării sale, deşi nădăjduise că o vor face.

— Am un cuţit care mă slujeşte destul de bine,

a spus tânărul, iar paloşul ăsta e făcut pentru un bărbat puternic şi lipsit de subtilitate, obişnuit mai degrabă cu tăierea lemnelor decât cu a se lupta aşa cum se cuvine. Găseşte un tăietor de lemne şi dă-i-l lui, deşi presupun că, totuşi, acesta îşi va prefera în continuare toporul său. Dar o să iau armura. După cum ai spus şi tu, armura veche e cea mai bună.

— Ei bine, măcar ştii ceva-ceva despre arme, a spus Tamora, în silă. Te afli aici ca să te angajezi? Dacă-i aşa, îți dau un sfat gratis. Întoarce-te mâine, dis-de-dimineață. Atunci se găsesc cele mai bune însărcinări. Condotierilor le place un soldat care se poate scula cu noaptea-n cap.

— Mă gândeam să mă uit la unu-două dueluri, a spus Yama.

— Câh! Lupte de dat în spectacol între mocofani unsuroşi, îndopați cu porumb, care n-ar rezista nici măcar un minuțel într-o luptă adevărată. Chiar crezi că ne luptăm cu săbiile împotriva ereticilor? Luptele atrag oameni care n-ar veni altfel, asta-i tot. Şi-apoi ăştia se îmbată împreună cu sergenții care fac recrutări şi-n ziua următoare se trezesc angajați prin contract ca ucenici în armată, mahmuri şi având încă gustul jurământului depus ca pe-un bănuț coclit în gură.

— Nu mă aflu aici pentru a mă înrola în armată. Poate c-o să devin cateran într-o bună zi, dar nu încă.

— Îşi caută neamul, a explicat Pandaras.

A fost rândul lui Yama să-i tragă un şut cu piciorul pe sub masa care era din cositor şi vopsită-n verde, cu o umbreluţă din bambus şi hârtie. Apoi tânărul a spus:

— Caut anumite arhive într-una dintre bibliotecile ministeriale.

Tamora a înghiţit şi ultima stridie şi a râgâit:

— Păi, în cazul ăsta, angajează-te în departamentul ăla. Sau, încă şi mai bine, alătură-te afurisiţilor ălora de arhivari. După o ucenicie de numai vreo zece anişori s-ar putea să fii trimis în Palatul Memoriei Poporului; cel mai probabil, vei fi trimis să asculţi poveştile scârnăviilor netransformate care stau pe vine în cine ştie ce bordei nămolos. Dar ai şanse mai multe astfel decât dac-ai încerca să mituieşti pe careva pentru a le câştiga încrederea. Sunt nişte indivizi frugali şi, în afară de asta, dacă vreunul dintre ei ar fi prins că-şi trădează datoria, ar fi executat pe loc. Aceeaşi pedeapsă se aplică şi oricui ar încerca să-i mituiască. Arhivele alea reprezintă tot ce-a mai rămas de pe urma celor morţi, păstrate până când vor fi cu toţii reînviaţi la sfârşitul timpului. E-un rahat al naibii de serios până şi să te uiţi la ele cum nu trebuie.

— Puranele spun că Proteguitorii n-au nevoie de nicio arhivă, căci, la sfârşitul timpurilor va fi disponibilă o cantitate de energie infinită. În ultima clipă, atunci când universul se va prăbuşi

în el însuşi, totul va fi posibil şi toţi cei care-au trăit vreodată vor trăi din nou de-a pururi, în prezentul etern. Şi-n afară de asta, documentele pe care le caut eu nu se află în Palatul Memoriei Poporului, ci în arhivele Departamentului Apotecarilor şi Hirurgilor.

— Ăsta-i, mai mult sau mai puţin, acelaşi loc. Doar că se află pe acoperiş mai degrabă decât înăuntru, atâta tot.

— Exact cum ţi-am spus, stăpâne, a intervenit Pandaras. Nu ai nevoie de ea să-ţi arate ceea ce eu, unul, ştiu deja.

Tamora l-a ignorat, pur şi simplu, pe băiat:

— Şi arhivele lor sunt menţinute de arhivari. Dacă nu cumva eşti tu însuţi un sfarmă-oase sau mesagerul vreunui sfarmă-oase, atunci poţi să dai uitării toată tărăşenia. Treaba stă la fel în toate departamentele. Adevărul e tare costisitor şi dificil de menţinut în stare pură, aşa că descoperirea lui fără să deţii împuternicirea cuvenită e tare periculoasă.

Tamora a zâmbit:

— Dar asta nu înseamnă că nu există modalităţi de a-l descoperi.

— Nu face decât să pună momeala-n cârlig, a spus Pandaras. Fii cu băgare de seamă!

Yama i s-a adresat Tamorei:

— Spune-mi şi mie un lucru. Ai luptat împotriva ereticilor – aşa sugerează, cel puţin, tatuajul de pe braţul tău. În toate călătoriile tale, ai mai

văzut vreun bărbat sau vreo femeie care să-mi semene?

— Am luptat în două campanii, iar în ultima am fost atât de grav rănită, încât mi-a trebuit un an să mă refac. Când voi fi în stare, voi pleca din nou. Se plăteşte mai bine decât ca gardă de corp şi-i mult mai onorabil, deşi onoarea are puțin de-a face cu toată tărăşenia atunci când eşti acolo. Nu, nu am văzut pe nimeni altcineva ca tine, dar asta nu înseamnă absolut nimic. Sunt zece mii de seminții pe Confluență, asta dacă nu pui la socoteală toate triburile alea de munteni indigeni care abia-abia dacă sunt cu puțin mai presus de animale.

— Atunci înțelegi cât de bine trebuie să caut, i-a spus Yama.

Tamora a zâmbit. Surâsul a părut să-i despice fața pe din două.

— Cât de mult ai plăti?

— Stăpâne...?

— Tot ce am. Am schimbat doi riali de aur în mărunțiş azi-dimineață. Sunt ai tăi dacă mă ajuți.

Pandaras s-a pus pe fluierat şi a început să privească-n sus, spre albastrul cerului.

— Câh! Ca plată pentru a te duce la moarte, nu-i chiar atât de mult!

— Păzesc arhivele cu oameni sau cu maşini? A întrebat-o Yama.

— Păi cum, în special cu maşini, desigur. Cum

am mai spus, arhivele fiecărui minister sunt importante. Chiar şi cele mai sărace departamente îşi păzesc cu străşnicie arhivele – adesea, arhiva e tot ce le-a mai rămas.

— Ei bine, s-ar putea ca totul să fie mai uşor decât ai bănui.

Tamora s-a holbat la Yama. El i-a susținut căutătura fixă de-un verde-strălucitor şi, pentru un moment care-a părut tare lung, restul lumii s-a topit cu totul. Pupilele ei erau nişte fante verticale mărginite de punctişoare de pigment auriu înghesuite strâns una într-alta care se estompau în arămiu la margine. Yama şi-a imaginat că se îneacă în acea privire verde-aurie, tot aşa cum un pescar lipsit de noroc s-ar putea îneca în torentul Marelui Fluviu. Era exact căutătura ce-ți opreşte inima-n piept pe care un prădător i-o aruncă prăzii sale.

Vocea Tamorei a spus de undeva, de tare, tare departe:

— Înainte să te ajut, asta dacă o să te ajut, trebuie să-ți demonstrezi valoarea-n ochii mei.

— Cum? A întrebat tânărul, leşinat.

— Să nu ai încredere în ea, l-a avertizat Pandaras. Dac-ar fi vrut cu adevărat să se înhame-n misiunea asta, ți-ar fi cerut toți banii, până la ultima lăscaie. Sunt o grămadă de caterani taman ca ea. Dac-am arunca o piatră în orice direcție, am nimeri măcar vreo doi.

— Într-un fel, îmi cam datorezi asta, a spus

Tamora.

Yama încă mai privea în ochii femeii cateran:

— Cred că Cyg urma să devină partenerul tău, a spus tânărul. Acum ştiu de ce-ai venit aici. Nu mă căutai pe mine, ci-un înlocuitor pentru el. Ei bine, cam ce-ai vrea să mă pui să fac?

Tamora a arătat undeva, peste umărul lui, şi Yama s-a întors şi-a văzut cupola neagră, acoperită cu argint, a gabarei navei-de-vid înălțându-se deasupra arborilor-de-foc Illawarra de pe insula Templului Negru. Cateranul a adăugat:

— Trebuie s-aducem înapoi un marinar care s-a cărat fără aprobare de pe navă.

Au vândut paloşul unui armurier pentru ceva mai mult decât se aşteptase Yama şi-au lăsat cămaşa de zale şi apărătorile pentru fluierele picioarelor la acelaşi om pentru a fi micşorate şi ajustate. Tamora a insistat ca tânărul să se ducă să-i fie tratate rănile de către unul dintre vracii care-şi ridicaseră dughenele lângă arena pentru dueluri, iar Yama a stat şi s-a uitat cum doi bărbați se băteau cu drujbele („Simple jonglerii ca să se dea-n spectacol”, a spus Tamora despre bătaie, rânjind batjocoritor), în timp ce tăietura de pe antebraț îi era cusută, acoperită cu gel albastru şi bandajată cu dibăcie. Crestătura superficială din palma tânărului trebuia lăsată să se vindece singură, a spus doftorul, dar Tamora l-a silit s-o bandajeze, totuşi, spunând

că bandajul îl va ajuta pe Yama să-şi apuce mai bine cuțitul. Ea i-a cumpărat lui Pandaras un cuțit c-o lamă lungă, rotundă şi subțire şi un box moarat, cu o crizantemă – drăcia se numea „găuritor de rinichi”.

— E numai bun să te furişezi cu el lângă cineva pe întuneric, a spus femeia cateran. Dacă stai pe vârfuri, şobolănaşule, ai putea chiar să ajungi la organele vitale ale cuiva cu chestia asta.

Pandaras a încovoiat tăişul cuțitului între două degete terminate cu gheare şi complet lipsite de îndemânare, l-a lins cu limba sa lungă şi rozalie, apoi şi l-a vârât la cingătoare. Yama i-a zis:

— Nu trebuie să mă urmezi. L-am omorât pe bărbatul care urma s-o ajute şi se cuvine să-i iau locul. Dar nu-i nevoie ca tu să vii cu noi.

— Bine spus, a zis Tamora.

Pandaras şi-a dezvelit dințişorii ascuțiți:

— Păi, cine altcineva să aibă grijă de tine? Şi-n plus, n-am fost niciodată la bordul unei nave-de-vid.

Unul dintre străjeri i-a escortat peste chei până la gabara navei-de-vid. Cabluri şi furtunuri din plastic flexibil zăceau peste tot, ca o încâlceală de şerpi care se încălzeau la soare. Un grup de muncitori, aproape goi în arşița soarelui, ridica cu ajutorul unui vinci o conductă colosală spre o deschizătură care se dilatase în coca neagră a gabarei. O pasarelă obişnuită din prelată şi bambus urca înclinat către o intrare mai micuță.

Yama simți o presiune deosebită străbătându-i pielea în timp ce, urmând-o pe Tamora în susul pasarelei, s-a aplecat pentru a trece prin gura de acces. Înăuntru, un coridor se povârnea spre stânga, ducând departe de intrare, şi înălța şerpuit, astfel încât nu îi putea fi zărit capătul. Yama a presupus că se încolăcea în interiorul cocii gabarei asemenea făgaşului pe care o larvă îl lasă în urma sa într-un fruct. Culoarul era circular în secțiune transversală şi luminat de o strălucire roşie, blândă şi lipsită de vreo direcție anume, care părea să atârne în aer ca fumul. Deşi coca neagră a gabarei radia dogoarea zilei, înăuntru era la fel de răcoare ca în grădina custozilor Oraşului Morților.

Un alt străjer aştepta înăuntru. Era un bărbat scund şi îndesat cu un chip searbăd şi un spate lat şi cocoşat. Capul îi era tuns chilug şi cicatrice urâte îi zigzagau scalpul. Era îmbrăcat cu o vestă cu multe buzunare şi cu pantaloni largi şi nu părea să fie înarmat. Le-a spus să țină drumul drept pe mijlocul coridorului, să nu atingă absolut nimic şi să nu vorbească sub niciun chip cu niciuna dintre vocile care s-ar putea să-i provoace.

— Am mai fost pe-aici şi înainte, a spus Tamora, care părea potolită în lumina roşiatică şi-n aerul răcoros al culoarului.

— Îmi aduc aminte de tine, a spus străjerul, şi-mi aduc aminte şi de bărbatul c-un singur ochi,

dar nu-mi amintesc de niciunul dintre tovarăşii tăi de-acum.

— Partenerul meu original a dat peste ceva mai degrabă neaşteptat. Dar eu, una, mă aflu aici, aşa cum am spus că voi fi, şi pot să depun mărturie pentru ăştia doi. Condu-ne mai departe! Locul ăsta-i ca un cavou.

— E mai vechi decât orice cavou, a spus paznicul.

Au urcat şi-au dat de două ori colţul culoarului.

Grupuri de lumini colorate erau plasate la întâmplare în chestia neagră care învelea ca o teacă pereţii, tavanul şi podeaua. Aceasta din urmă ceda, moale, sub cizmele lui Yama şi în aerul luminat în roşu se simţea o vibraţie slabă, cu o frecvenţă atât de joasă, încât a simţit-o mai degrabă în oase decât în urechi.

Străjerul s-a oprit şi şi-a apăsat palma de perete, iar chestia neagră s-a încreţit şi s-a tras înapoi c-un scârţâit. O lumină obişnuită s-a revărsat prin orificiul creat care dădea într-o încăpere ce n-avea mai mult de douăzeci de paşi dintr-un capăt în celălalt, înconjurată de o fereastră îngustă care dădea peste acoperişurile oraşului, într-o direcţie, şi peste întinderea lucitoare de ape a Marelui Fluviu în cealaltă. Nori neregulaţi de lumini colorate erau suspendaţi de tavan ca nişte stalactite într-o peşteră şi un clondir din sticlă cu pereţi groşi atârna din plafon în mijlocul unui roi de lumini; el conţinea un soi

de inflorescență albă aflată într-un lichid care-o făcea tumescentă.

Yama a întrebat-o în şoaptă pe Tamora:

— Unde este căpitanul?

Citise câteva dintre vechile romanțuri din biblioteca vastă a casei-donjon şi se aştepta la un bărbat înalt, într-o uniformă impecabilă, arhaică, cu ochi strălucitori şi pătrunzători şi pielea înnegrită de lumina crudă a sorilor de pe alte planete.

Pandaras a chicotit pe seama neştiinței sale, dar a tăcut imediat când străjerul i-a aruncat o privire.

— Nu există niciun căpitan, decât atunci când echipajul se-adună împreună, dar pilotul acestui vas o să stea de vorbă cu voi.

— Acelaşi cu care am vorbit acum două zile? A vrut să ştie Tamora.

— Are vreo importanță? A întrebat-o străjerul.

Şi, zicând acestea, bărbatul a scos un cerculeț din aur dintr-unul dintre buzunarele sale şi l-a potrivit pe scalpul său plin de cicatrice. Deodată, trupul i-a devenit rigid. Ochii i-au clipit, fiecare într-un ritm diferit, iar gura i s-a căscat şi i s-a închis.

Tamora a păşit în față şi a spus:

— Ştii cine sunt?

Gura paznicului era larg căscată. Saliva îi şerpuia printre buze. Limba i se zvârcolea în spatele dinților ca un şarpe rănit, iar răsuflarea

îi ieşea din piept c-un sâsâit care s-a modulat, încetişor, într-un cuvânt:

— Daaa.

Pandaras i-a tras una cu cotul lui Yama şi a arătat spre inflorescența din sticlă cu un deget încovoiat:

— Iacătă-l şi pe marinarul-stelelor, a spus. Vorbeşte prin intermediul străjerului.

Yama a privit mai atent la creatura din interiorul sticlei. Ceea ce crezuse că erau petalele cărnoase ale vreunei flori exotice erau, de fapt, lobii unui creier grupați în jurul unui miez întrețesut din filamente roz şi cenuşii. Lamele uşoare, bogate-n sânge roşu, se unduiau încetişor încolo şi încoace prin lichidul gros în care stăteau în suspensie. Arăta un picuț ca un calmar, doar că, în loc de tentacule, avea filamente albe şi cu multe ramificații care dispăreau pe fundul sticlei.

Pandaras i-a spus în şoaptă tânărului:

— Nu-i nimic altceva decât un sistem nervos. De-aia are nevoie de marionete.

Străjerul şi-a smucit capul de jur împrejur şi s-a holbat la Yama şi la Pandaras. Ochii nu-i mai clipeau de-acum în ritmuri diferite, dar pupila stângului era cu mult mai mare decât aceea a dreptului. Vorbind cu mult efort, de parcă şi-ar fi forțat cuvintele să-i iasă pe lângă nişte pietricele care-i fuseseră vârâte pe gât, spuse:

— Mi-ai spus că vei aduce numai un singur alt om.

— Ăla înaltul, da, i-a răspuns Tamora. Numai că el şi-a adus… servitorul.
Pandaras a păşit în faţă şi a făcut o plecăciune adâncă, din mijloc:
— Sunt scutierul lui Yama. El este un adevărat maestru al luptelor. Numai noaptea trecută a omorât un bărbat, un războinic experimentat care era mai bine înarmat decât el şi care a crezut că-l poate jefui în vreme ce dormea.
Marinarul-stelelor a spus, prin intermediul marionetei sale:
— N-am mai zărit seminţia asta de foarte multă vreme, dar ai ales cum se cuvine. El are abilităţi pe care le vei descoperi a fi tare folositoare.
Yama s-a holbat la creatura din sticlă, şocat până-n străfundul fiinţei sale.
— Aşa deci? A întrebat Tamora.
— V-am scanat pe fiecare-n parte atunci când aţi păşit la bord. Acesta – şi străjerul şi-a lovit pieptul cu palma deschisă – se va îngriji de contract, urmând obiceiul locului. Cel mai bine ar fi să aduceţi leşul întreg, dar, dacă este vătămat grav, atunci puteţi aduce doar o mostră de ţesut. O bucată de mărimea celui mai mic deget al tău va fi suficientă. Îţi aminteşti ce ţi-am spus.
— Stai puţin! A sărit Yama. Îmi cunoşti seminţia?
Tamora l-a ignorat. Închise ochii şi recită:
— „Trebuie să fie în apropierea coloanei

vertebrale. Gazda trebuie mutilată pentru a şterge complet toate urmele ocupării sale. Arde-o, dacă-i posibil.”

Cateranul deschise ochii:

— Să zicem c-am fi prinşi? Ce să le spunem magistraţilor?

— Dacă sunteţi prinşi de cel pe care-l urmăriţi, nu veţi trăi suficient ca să mai apucaţi să le ziceţi ceva magistraţilor.

— El va şti că tu ne-ai trimis.

— Iar noi vom mai trimite şi pe alţii, dacă voi veţi da greş. Am încredere însă că n-o veţi face.

— Îmi cunoşti seminţia, a ţinut-o Yama pe-a lui. Cum se face că-mi cunoşti neamul?

Pandaras a iscodit:

— Nu suntem primii care încearcă treaba asta, nu-i aşa?

— A mai fost o încercare anterioară, i-a răspuns Tamora. A dat greş. De aceea şi suntem atât de bine plătiţi.

Străjerul a completat:

— Asta dacă veţi reuşi.

— Pf! Zici că am un făcător de minuni cu mine. De bună seamă că vom avea succes.

Străjerul căuta pe dibuite după cerculeţul pe care-l purta pe cap, aşa că Yama a spus iute:

— Nu! Vreau să-mi spui cum se face că-mi cunoşti seminţia!

Capul paznicului s-a răsucit spre tânăr:

— Credeam că aţi murit cu toţii, a spus el şi şi-

a tras cerculețul de pe cap.

Omul a căzut apoi în genunchi şi-a vomat o gură întreagă de fiere galbenă care-a fost pe dată absorbită de podeaua neagră, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a şters la gură cu mâneca tunicii. A întrebat cu propria sa voce:

— S-a căzut la învoială?

— Vei face contractul, iar noi ne vom pune degetele mari pe el, a spus Tamora.

— Afară, a zis străjerul.

Yama zise:

— Ştia cine sunt! Trebuie să vorbesc cu el!

Paznicul s-a vârât între Yama şi făptura din sticlă şi-a spus:

— Poate când vă veți întoarce.

— Trebuie să pornim de îndată, a confirmat Tamora. E-o cursă lungă până la proprietate.

Uşa s-a deschis scrâşnind. Yama a privit spre marinarul-stelelor din sticla sa şi a spus:

— Mă voi întoarce, şi, pe deasupra, cu multe, multe întrebări.

IACHIMO

Atunci când străjerul uriaş a trecut de partea cealaltă a porții pentru cea de-a treia oară, Tamora a spus:

— După fix patru sute de bătăi de inimă. Ai putea măsura cât să fierbi un ou după el.

Stătea întinsă lângă Yama şi Pandaras sub un pâlc de tufişuri ghimpoase, în umbra de dincolo

de strălucirea albă, orbitoare a bateriei de lămpi cu arc care pârâiau pe creştetul zidului. Poarta era pătrată, cu zăbrele din bare de oțel, fixată într-un zid înalt din stâncă lichefiată lustruită până ajunsese la fel de netedă ca sticla neagră. Zidul se întindea în depărtare, învăluit în beznă şi de-o parte, şi de alta şi despărțit de hățişul sterp printr-o fâşie lată de pământ nisipos şi arid.

— Eu tot mai cred c-ar trebui să sărim peste zid în altă parte. Restul perimetrului nu are cum să fie la fel de straşnic păzit ca şi poarta, a spus Yama.

— Poarta e straşnic păzită pentru că este cea mai slabă parte a zidului, i-a explicat caterana. De-aia o să şi trecem prin ea. Străjerul e şi el om. Nu arată deloc ca unul, dar asta este. El hotărăşte pe cine să lase înăuntru şi pe cine să țină afară. În alte părți, străjeri vor fi maşinile sau câinii. Ăştia ne vor ucide fără să stea pe gânduri şi-o vor face atât de repede, că nici n-o să-ți dai seama până nu te vei trezi în mâinile Proteguitorilor. Ascultă-mă! După ce străjerul trece încă o dată, o să mă cațăr pe zid, o să-l omor, o să deschid poarta şi-o să vă dau şi vouă drumul înăuntru.

— Dacă el dă semnalul de alarmă…

— N-o să aibă timp pentru aşa ceva, l-a asigurat Tamora şi şi-a arătat dinții.

— Ăia n-o să-ți fie de niciun folos împotriva

armurii, a intervenit Pandaras.

— Ăştia or să-ți muşte şi-or să-ți scuipe capu’ dacă nu-ți ții gura mintenaş. Tacă-ți fleanca! Asta-i treabă de războinici.

Erau cu toții obosiți şi irascibili. Avuseseră parte de un drum lung de la malul fluviului şi până acolo. Deşi călătoriseră majoritatea drumului cu un rădvan public, tot trebuiseră să meargă pe jos ultimele trei leghe. Proprietatea neguțătorului se afla pe creştetul unui lanț de dealuri răzlețite care, legate între ele de creste abrupte, acoperite de tufişuri, se înălțau asemenea unor dinți tociți la marginile rezervorului de apă al oraşului. C-o eră în urmă, dealurile fuseseră parte din Ys. În timp ce Yama, Tamora şi Pandaras urcau prin codrul de pini uscat şi parfumat, dăduseră peste o stradă antică pavată şi peste rămăşițele clădirilor care se înşiraseră de-a lungul ei. Se odihniseră acolo până imediat după apus. Yama şi Pandaras mâncaseră prăjiturile cu stafide pe care şi le cumpăraseră cu ore bune înainte, în vreme ce Tamora colindase cuprinsă de nerăbdare printre ruine, devorând fâşii de carne uscată şi tăind uşor cu floreta ei capetele scămoase cu semințe ale răchitanilor.

Neguțătorul care deținea proprietatea era un marinar-al-stelelor care-şi părăsise nava fără permisiune ultima oară când aceasta mai staționase dincolo de marginile Confluenței, în urmă cu peste patruzeci de ani. Îşi adunase

averea uriaşă prin punerea clandestină în folosință a tehnologiilor a căror folosire era interzisă în afara navei sale de vid. Fie şi numai pentru asta, în afară de infracțiunea propriu-zisă a dezertării, şi fusese condamnat la moarte de către colegii lui de echipaj, numai că aceştia nu aveau nicio jurisdicție în afara navei lor şi, din cauza aceloraşi legi pe care neguțătorul le încălcase, nu-şi puteau folosi puterile pentru a-l captura.

Tamora era cel de-al doilea cateran angajat pentru a duce la îndeplinire sentința. Primul nu se reîntorsese şi se presupunea că fusese ucis de către străjile neguțătorului. Yama credea că asta îi punea pe ei în dezavantaj, de vreme ce negustorul urma să se aştepte la un alt atac, dar Tamora spusese că asta nu schimba cu nimic situația:

— El se tot aşteaptă la asta încă de când s-a întors vechea lui navă. De aia s-a şi retras pe această proprietate, care are mijloace de apărare mai bune decât complexul pe care-l întreține în oraş. Avem mare noroc că nu sunt patrule şi-n afara zidurilor.

De fapt, Yama ceruse deja câtorva maşini să-i ignore cu totul în timp ce se trudeau să urce dealul prin codrul de pin, numai că nu atrăsese atenția asupra acestui lucru. Era un mare avantaj că era capabil să ducă la îndeplinire ceva despre care nimeni nu credea că era posibil. Îşi

datora deja viața acestei capacități şi era în beneficiul lui s-o lase pe Tamora să creadă că îl ucisese pe cateran prin forța armelor, mai degrabă decât printr-un şiretlic norocos.

Acum, ghemuit între femeie şi Pandaras în tufişurile uscate, Yama detecta, slab, alte maşini dincolo de zidul înalt şi negru, dar erau prea departe pentru a putea să le numere, cu atât mai puțin pentru a le influența. Avea gura uscată, iar mâinile îi căpătaseră un tremurat de necontrolat. Toate aventurile lui cu Telmon nu fuseseră decât nişte jocuri de copii lipsite de orice risc, o pregătire inadecvată pentru adevărata aventură. Sugestia lui de a încerca prin altă parte a zidului fusese făcută tot atât de mult din nevoia de a amâna inevitabilul, cât şi din aceea de a prezenta o altă tactică.

— Am o idee, a spus Pandaras. Stăpâne, împrumută-mi tolba ta şi cartea aceea pe care o tot citeşti.

Tamora a spus cu sălbăticie:

— Fă cum îți spun eu. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Îl pot face pe paznic să deschidă poarta pentru mine, a promis băietanul. Sau ai prefera să-ți rupi dinții în barele de oțel?

— Dacă insişti că trebuie s-o luăm pe poartă, i-a spus Yama Tamorei în timp ce-şi golea tolba, s-ar cuveni măcar să-i ascultăm ideea.

— Pf! Insist? Eu vă spun ce să faceți, iar voi

faceți. Asta nu-i o democrație. Aşteaptă!

Dar Pandaras se ridicase deja în picioare, cu tolba lui Yama spânzurată împrejurul gâtului, ieşind în mijlocul drumului de asfalt care trecea drept prin poartă. Tamora a şuierat printre dinți, cuprinsă de frustrare, în timp ce băiatul păşea în strălucirea lămpilor cu arc, iar Yama i-a spus:

— E mai deştept decât ai crede.

— O să fie mort într-o clipită, indiferent dacă-i deştept sau nu.

Pandaras a bătut cu pumnul în poartă. Un clopot a cântat cu triluri undeva, în depărtare, şi s-a auzit lătrat de câini în apropiere.

— Aveai habar că sunt câini aici? A vrut să ştie Yama.

— În! Câinii nu înseamnă nimic. E lesne să ucizi câini.

Tânărul nu era la fel de sigur de asta. Oricare dintre câinii de pază ai casei-donjon ar fi putut să doboare şi-un ditamai boul dacă şi-ar fi încleştat fălcile puternice de traheea victimei sale şi ar fi gâtuit-o – or, dacă era să te iei după volumul şi ferocitatea lătraturilor, dincolo de poartă se aflau pe puțin vreo doisprezece dulăi.

Paznicul a apărut de partea cealaltă a porții. În armura lui supradimensionată vopsită-n stacojiu de parc-ar fi fost muiată-n sânge proaspăt, era pe puțin de două ori cât Pandaras de înalt. Ochii îi erau tăciuni roşii care scânteiau, incandescenți, în umbra de sub viziera coifului

său conic. Pistoalele energetice fixate pe umerii săi şi-au dirijat gurile către Pandaras, iar vocea amplificată de bas a străjerului a început să bubuie şi să răsune cu ecou sub poartă.

Pandaras s-a ținut tare pe poziții. Şi-a ridicat tolba, a deschis-o şi i-a arătat-o paznicului, apoi a scos afară cartea şi i-a răsfoit paginile, într-o pantomimă exagerată. Străjerul s-a întins printre zăbrele de oțel, cu brațul întinzându-i-se mai mult decât s-ar cuveni s-o facă un braț omenesc, dar Pandaras a țopăit înapoi şi a pus cartea la loc în tolbă, apoi şi-a încrucişat brațele la piept şi şi-a clătinat capul dintr-o parte într-alta.

Paznicul s-a sfătuit cu sine însuşi într-un mormăit bubuitor de sunete subsonice, apoi punctele roşii ale ochilor săi s-au aprins şi o dâră de lumină roşie intensă l-a măturat pe băiat din cap până-n picioare şi înapoi. Lumina cea roşie s-a stins şi, cu un zăngănit, poarta s-a deschis un pic. Pandaras s-a strecurat prin deschizătură. Poarta s-a închis c-o izbitură în spatele lui şi puştiul l-a urmat pe paznicul cel monstruos de înalt în umbra de dincolo de poartă.

— E curajos, măscăriciul tău, n-am ce zice, a remarcat Tamora, dar e chiar mai prost decât am crezut că e posibil să fie cineva.

— Să aşteptăm şi să vedem, a spus Yama, deşi nu credea cu adevărat că băiatul poate face ceva

împotriva gigantului în armură.

Tânărul a fost la fel de uluit ca şi femeia cateran atunci când, doar câteva minute mai târziu, câinii au început să latre din nou, poarta s-a deschis c-un zăngănit şi Pandaras s-a ițit în deschizătură, făcându-le semn cu mâna să se apropie.

Paznicul uriaş era căzut pe burtă, răşchirat, pe alee, la mică distanță de poartă. Coiful îi era întors într-o parte, iar unul din brațe îi era răsucit la spate, de parcă ar fi încercat să ajungă la ceva de pe spatele său. Yama ştia că e mort, dar simțea totuşi o pâlpâire de inteligență artificială în craniul bărbatului, de parcă acolo ceva era încă viu, holbându-se cu o neputință plină de furie prin ochii săi morți.

Pandaras i-a înapoiat lui Yama tolba cu un gest teatral, iar tânărul şi-a îndesat lucrurile în ea. Tamora trase un şut în cuirasa stacojie a străjerului, apoi se întoarse spre Pandaras:

— Să-mi spui negreşit mai târziu cum ai izbutit asta, a spus femeia. Acum trebuie să-i reducem la tăcere pe dulăi. Ai mare noroc că nu i-a pus pe tine.

Pandaras îşi ridică, calm, privirea spre ea:

— Pe un biet mesager nevinovat ca mine, adică?

— Hai, dă-o dracului, nu mai face atâta pe drăgălaşul.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de câini, a cerut Yama.

— Fă-o repede, a spus Pandaras. Înainte să-l omor, paznicul a trimis după cineva care să vină şi să mă escorteze până la conac.

Câinii hămăiau tare de-acum şi alţi dulăi le răspundeau din părţi îndepărtate ale terenului din jurul casei. Yama a descoperit coteţul în stânga porţii, tăiat în temelia zidului. Câţiva câini îşi vârau boturile printre barele uşii cuştii cu o ferocitate atât de mare, încât coifurile lor şi maşinile înglobate în umerii lor aruncau scântei atunci când se loveau de gratiile de fier. Dulăii urlau şi scheunau şi se aruncau asupra uşii într-un tumult sălbatic, iar lui Yama i-au trebuit câteva minute bune să-i liniştească până la punctul în care le-a putut cere să comunice cu tovarăşii lor şi să-i asigure pe aceştia că nu era nimic în neregulă.

— Duceţi-vă la culcare! Le-a spus tânărul dulăilor, de îndată ce ei au transmis mesajul, iar apoi a rupt-o la fugă spre drum.

Tamora şi Pandaras îl rostogoliseră pe paznic sub ascunzişul parţial oferit de un pâlc de tufişuri de ciumăfaie din apropierea drumului. Tamora desprinsese pistoalele grele ale paznicului din dispozitivele de fixare de pe umerii acestuia. I-a înmânat unul lui Yama şi i-a arătat cum să apropie prin apăsare două plăcuţe de contact pentru a-l face să tragă.

— S-ar cuveni să am şi eu unul din alea, a spus Pandaras. În conformitate cu dreptul armelor şi

tot restul.

Tamora şi-a arătat dinţii.

— Ai ucis un om împlătoşat cu o armură complet încărcată care avea de două ori înălţimea ta şi era înarmat cu aceste două pistoale. Aş zice că eşti suficient de periculos cu „găuritorul de rinichi” pe care l-am ales pentru tine. Urmaţi-mă, dacă puteţi!

Şi, zicând acestea, femeia s-a azvârlit în tufişuri, iar Yama şi Pandaras au rupt-o la fugă după ea, croindu-şi drum lovind în dreapta şi-n stânga ramurile înclinate, încărcate cu flori albe, cerate. Tamora şi Pandaras l-au depăşit repede pe Yama, dar puştiul n-a putut să-şi susţină izbucnirea iniţială de viteză, aşa că tânărul l-a ajuns în curând din urmă. Băiatul se rezemase de trunchiul unui stejar de plută şi privea întinderea întunecată de iarbă de dincolo de acesta, în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea.

— E cuprinsă de furia sângelui, a spus Pandaras atunci când a putut vorbi din nou. N-are niciun sens s-o urmăreşti.

Printr-o perdea de arbori, Yama a zărit un şirag de luminiţe care ardeau departe, la celălalt capăt al pajiştii largi. A început să meargă în direcţia lor, cu băiatul tropăind lângă el.

— Vrei să-mi spui cum l-ai ucis pe paznic? Poate c-o să am eu însumi nevoie cândva de şiretlicul ăsta.

— Cum i-ai calmat pe câinii de pază?
— Răspunzi întotdeauna la o întrebare c-o altă întrebare?
— Noi spunem că tot ceea ce ştii te face să fii ceea ce eşti. Aşa că niciodată nu trebuie să fii nesăbuit şi să dai pe gratis ceea ce cunoşti sau, altminteri, străinii vor lua bucăți din tine până n-o să mai rămână absolut nimic.
— Pare-se că absolut nimic nu-i pe gratis în oraşul ăsta.
— Doar Proteguitorii ştiu totul, stăpâne. Toți ceilalți trebuie să plătească pentru ele sau să facă schimb cu informațiile. Cum i-ai calmat pe dulăi?
— Avem câini asemănători la noi acasă. Ştiu cum să comunic cu ei.
— Poate c-o să mă-nveți şi pe mine şmecheria asta când o să ai ceva timp.
— Nu sunt sigur că e posibil, Pandaras, dar presupun că pot încerca. Cum ai trecut de poartă şi cum l-ai ucis pe paznic?
— I-am arătat cartea ta. Te-am văzut citind-o când ne odihneam printre ruine. E foarte veche şi, prin urmare, foarte valoroasă. Fostul meu stăpân – şi, zicând acestea, Pandaras a scuipat cu sete pe iarba frumos tăiată – şi cateranul ăla neghiob pe care l-ai ucis ar fi luat realii de aur şi ar fi lăsat cartea, dar familia mamei mele face negoț cu cărți şi ştiu şi eu câte ceva despre ele. Destul cât să am habar că valorează mai mult

decât banii. Am vorbit cu cineva prin intermediul paznicului, iar ei m-au lăsat să intru. Bogătaşii colecționează adesea cărți. Căci în ele există putere.

— Datorită cunoaşterii pe care o conțin.

— Începi să te prinzi. În ceea ce priveşte uciderea străjii, n-a fost nicio şmecherie la mijloc. O să-ți zic imediat cum am făcut-o, stăpâne, iar tu trebuie să-mi spui ceva, la rându-ți, mai târziu. Paznicul părea un uriaş, dar nu era decât un bărbat obişnuit înăuntrul acelei armuri. Fără energie, nu putea să se mişte nici măcar un pas, cu ea, ar fi putut să-şi aburce-un cal pe umeri şi să tot alerge la fel de repede ca un cerb. I-am sărit în spate, acolo unde nu mă putea ajunge, şi-am scos cablul care conecta alimentarea cu energie de muşchii din armură. Apoi mi-am vârât cuțitul în deschizătura pe unde se băga cablul şi i-am sfredelit măduva spinării. O şmecherie pe care m-a învățat-o unul dintre frații mei vitregi. Familia celui de-al treilea soț al mamei lucra într-un atelier de topitorie care recondiționa armuri. Am dat şi eu o mână de ajutor acolo pe când eram puiuț. Ajungi să le cunoşti punctele slabe în felul ăsta – fiindcă taman acolo e mai mare nevoie de reparații. Chiar trebuie să mergem atât de repede?

— Unde se află casa, Pandaras?

— Omul ăsta-i putred de bogat, dar nu aparține uneia dintre vechile familii de neguțători, care au

moşii în amonte de oraş. Aşa că are un complex lângă docuri unde îşi face afacerile şi această proprietate între dealurile de la marginea oraşului. De aceea zidul este atât de înalt şi de puternic şi tot de aceea are atât de mulți oameni de pază. Pe-aici se tem cu toții de bandele de tâlhari şi-şi înarmează oamenii de parcă aceştia ar trebui să se lupte c-o cohortă.

Yama a dat aprobator din cap:

— Țara de dincolo de dealuri e tare sălbatică. Cred însă c-a fost cândva parte a oraşului.

— Nimeni nu trăieşte acolo. Oricum, nimeni care să fie cât de cât important. Tâlharii vin din oraş.

— Atunci înseamnă că legea e mai slabă aici?

— Mai puternică, stăpâne, dacă eşti certat cu ea. Bogătaşii îşi fac propriile legi. Pentru oamenii obişnuiți, magistrații sunt cei care decid ce-i drept şi ce-i greşit. Nu era la fel şi acolo de unde vii?

Yama s-a gândit la Edil şi la garda civilă, apoi a spus:

— Mai mult sau mai puțin. Păi, atunci casa va fi fiind fortificată. Simpla forță a armelor s-ar putea să nu fie cel mai bun mod de a intra în ea.

— Fortificată şi ascunsă, asta-i moda zilele astea. Ne-am putea fâțâi de colo-colo o zi întreagă şi tot n-am da de ea. Luminile alea sunt, probabil, de unde locuiesc servitorii sau din vreun complex pentru alți paznici.

Pandaras s-a oprit să-şi descâlcească marginea mânecii dintre nuielele ţepoase ale unui tufiş:
— Dacă mă întrebi pe mine, toată verdeaţa asta greţoasă face parte din sistemul de apărare.
— E o potecă pe-acolo, a observat Yama. Poate că ne va conduce către casă.
— Dac-ar fi fost atât de simplu, am fi cu toţii putred de bogaţi şi-am avea propriile noastre căsoaie, este? Probabil că nu duce decât până la o capcană plină-ochi cu crocodili şi şerpi.
— Ei bine, oricum or sta lucrurile, vine cineva de-a lungul ei. Uite!
Yama i-a dat pistolul lui Pandaras. Era atât de greu, încât puştiul a avut nevoie de ambele mâini pentru a-l ţine:
— Aşteaptă, a spus băiatul, nu poţi să...
Dar, mânat de un iureş de exaltare, Yama alerga deja către luminile şi locul de unde se-auzeau sunetele scoase de nişte copite. Era mai bine să acţioneze decât să se ascundă, s-a gândit, şi în acel moment a înţeles de ce Tamora o pornise la atac atât de nesăbuit. În timp ce alerga, şi-a scos cartea din tolbă; atunci când luminile s-au abătut asupra lui prin aerul întunecat, s-a oprit şi-a ridicat-o cât mai sus. Un grup de trei maşini s-a învârtejit şi s-a oprit deasupra capului său, scăldându-l într-un potop de lumină albă. Yama şi-a mijit ochii prin strălucirea lor la cei trei călăreţi care se opriseră la marginea drumului.
Doi paznici în armuri de plastic îşi struneau din

hățuri bidiviii care se cabrau, în timp ce îndreptau spre el lănci uşoare. Cel de-al treilea era un bătrânel blajin călare pe-un buiestraş sur mai potrivit pentru o femeie. Purta o tunică neagră simplă, iar părul cărunt şi lung îi era pieptănat pe spate, lăsându-i liberă lama îngustă a feței. Pielea îi era galbenă şi foarte netedă, întinsă de mai-mai să plesnească peste nişte pomeți înalți şi-o frunte brăzdată şi înaltă, la rându-i.

Yama ridică şi mai sus cartea. Bărbatul cu părul alb spuse:

— De ce nu aştepți la poartă?

— Paznicul a fost atacat, m-am speriat şi am luat-o la fugă. Hoții sunt pe urmele a ceea ce port cu mine încă de când am venit în acest oraş. Numai noaptea trecută a trebuit să ucid un bărbat care voia s-o fure de la mine.

Omul cu părul alb şi-a îndemnat calul, apropiindu-se de Yama lateral, şi s-a aplecat pentru a examina cartea, apoi a spus:

— Pot înțelege, cu siguranță, de ce ar vrea cineva să fure asta.

— Mi s-a spus că e foarte prețioasă.

— Într-adevăr.

Bărbatul cărunt îl privi fix pe tânăr pentru un minut întreg. Cei doi oameni de pază îl priveau, deşi lăncile lor încă mai erau îndreptate către Yama, care stătea nemişcat în lumina celor trei maşini. În cele din urmă, bătrânelul spuse:

— De unde eşti de fel, băiete?
— Din josul fluviului.
Oare ştia deja? Şi dacă el ştia, câți alții mai aveau habar?
— Ai fost printre morminte, nu-i aşa?
— Eşti tare înțelept, Domnia Ta.
Era posibil ca Edilul să fi ştiut. Poate că de-aia şi dorise să-l îngroape pe Yama într-o slujbă tristă şi monotonă de funcționar, departe de ochii lumii. Şi, dacă Edilul ştiuse, atunci şi Prefectul Corin ştiuse, la rându-i.
Unul dintre străjeri a intervenit:
— Ia cartea şi lasă-ne să ne ocupăm noi de el. N-o să-i simtă nimeni lipsa.
— I-am permis să între, a spus bărbatul cu părul alb. Deşi s-ar fi cuvenit să aştepte la poartă, continuu să fiu responsabil pentru el. Băiete, de unde ai cartea asta? Dintr-unul dintre vechile cavouri din josul fluviului? Ai mai găsit şi altceva acolo?
Înainte ca Yama să poată răspunde, cel de-al doilea om de pază spuse:
— Are aspectul palid al unui jefuitor de morminte.
Bărbatul cu părul alb şi-a ridicat o mână, pentru a-l reduce la tăcere. Degetele îi erau foarte lungi, cu unghii pilite până când deveniseră vârfuri ascuțite şi vopsite-n negru:
— Nu-i vorba doar de carte. Şi băiatul mă interesează.

Primul paznic a spus:
— Poartă cu el, în tolbă, un cuțit energetic.
— O altă pradă, presupun, spuse bătrânul. N-ai de gând să-l foloseşti, nu-i aşa, băiete?
— N-am venit să te ucid, răspunse Yama.
Cel de-al doilea om de pază a intervenit:
— E cam bătrâior pentru tine, Iachimo.
— Taci din gură, a spus pe un ton agreabil bărbatul cu părul alb, Iachimo, sau, dacă nu, îți spintec limba şi-o mănânc sub ochii tăi, zicându-i apoi lui Yama: Mi se supun pentru că ştiu că nu fac niciodată o amenințare-n van. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel, dar loialitatea nu-i ceva ce se poate cumpăra. Trebuie s-o câştigi prin teamă sau prin iubire. Eu, unul, găsesc că teama e mai eficientă.
Cel de-al doilea paznic a spus:
— Ar trebui să verificăm poarta.
— Câinii n-au dat nicio alarmă adevărată, şi nici vreunul dintre oamenii de pază n-a făcut-o, i-a replicat Iachimo.
Primul paznic a zis:
— Şi, cu toate astea, iacătă-l pe băiețaşu' ăsta care se fâțâie de colo-colo pe domenii. S-ar putea să mai fie şi alții.
— Oh, prea bine atunci, spuse Iachimo, dar grăbiți-vă. Tu vei veni cu mine, băiete, adăugă spre Yama, coborând de pe buiestraşul său.
În timp ce traversau drumul şi se afundau printr-un pâlc de pini aflat dincolo de el, Iachimo

a întrebat:
— Cartea chiar este din Oraşul Morţilor? Răspunde-mi sincer. Pot mirosi o minciună de la o poştă şi nu prea am răbdare cu ocolişurile şi eschivările.
Yama nu se îndoia de asta, dar s-a gândit că Iachimo era genul de om care se încrede prea mult în propria deşteptăciune, aşa că-i dispreţuieşte pe toţi ceilalţi oameni şi nu le acordă atât de multă atenţie pe cât s-ar cuveni, aşa că a spus:
— Nu e din Oraşul Morţilor, *domine,* ci dintr-un loc din apropierea acestuia.
— Hmm! Din câte îmi amintesc, casa ocupată de Edilul din Aeolis are o bibliotecă vastă.
Iachimo s-a răsucit pe călcâie, s-a uitat la Yama şi a zâmbit:
— Văd c-am dat peste adevăr. Ei bine, mă îndoiesc că Edilul îi va simţi lipsa. În bibliotecă se găsesc tot soiul de rahaturi, dar, aşa cum pretind măjarii din regiunea aceea, rubinele sunt zămislite adesea-n nămol de lumina ochiului Proteguitorilor. Prostii, desigur, dar, în ciuda acestui lucru, conţin un sâmbure de adevăr. În cazul acesta, măjarii nu-s străini de perle, care sunt produse de anumite crustacee atunci când sunt iritate de un fir de nisip şi secretă straturi de mucozităţi pentru a împrejmui iritaţia. Mucozităţile astea se-ntăresc şi devin perlele negre sau roşii căutate cu atâta sete de domnii şi

domnițele de neam înalt care nu au habar de mârşava şi grosolana origine a preaiubitelor lor giuvaiere. Cartea ta este o perlă, fără nicio îndoială. Am ştiut-o de îndată ce-am văzut-o, deşi nu cred că tu erai cel care o țineai înălțată la poartă.

— Era prietenul meu. Numai că el s-a speriat şi a fugit.

— Paznicii îl vor prinde negreşit. Sau câinii, dacă n-are noroc.

— Nu-i decât un ajutor de la unul dintre hanurile de lângă malul fluviului. M-am împrietenit cu el.

— Lucru din care el trage nădejde să profite, aşa cred, a spus Iachimo, apoi s-a oprit şi s-a răsucit pe călcâie pentru a se uita înapoi la locul de unde veniseră.

O clipă mai târziu, un fir de lumină albă a străpuns ca o lance bezna, iluminând un rând îndepărtat de copaci. Yama a simțit cum pământul îi tremură sub picioare şi un zgomot ca de tunet a răsunat peste întregul teren.

Iachimo a înşfăcat umărul lui Yama şi l-a împins pe acesta înainte:

— Una dintre armele montate pe unul dintre oamenii de pază, dacă nu cumva mă-nşel. Şi nu mă înşel niciodată. Cred că prietenul tău a fost descoperit. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap s-o rupi la fugă, băiete, sau vei suferi aceeaşi soartă.

Yama nu s-a opus. Atât Tamora, cât şi Pandaras erau înarmați cu pistoalele luate de la paznicul porții, iar Iachimo încă nu ştia că acesta era mort. În plus, era dus chiar către locul pe care-l căutau ceilalți.

Yama şi Iachimo au coborât printr-o trecătoare îngustă dintre două stânci abrupte de care atârnau multe ferigi şi orhidee. O altă fulgerare albă a luminat frântura de cer de deasupra lor. Pietricele au căzut zăngănind de-a lungul pereților în timpul cutremurului care a urmat celui mai mare de dinainte. Iachimo a strâns mai tare umărul tânărului şi l-a împins să meargă mai departe:

— Chestia asta îmi mănâncă mai mult timp decât mi-ar plăcea, a spus el.

— Tu ai comanda asupra oamenilor de pază? Nu par să facă o treabă prea bună.

— Am comanda asupra întregii case. Şi să nu care cumva să crezi că am ieşit afară de dragul tău, băiete. Am făcut-o pentru carte. Dar trebuie să admit că tu însuți eşti o ciudățenie a naturii. Ar putea să-mi iasă ceva din asta.

Yama a spus plin de îndrăzneală:

— Ce ştii despre seminția mea? Ai recunoscut-o şi de-aia nu am fost ucis.

— Pare-se că ştii mai puține decât mine. Mă-ntreb dacă-ți cunoşti măcar părinții.

— Doar că mama e moartă.

O domniță argintie într-o luntre albă. Vechiul

conetabil, Thaw, spusese că îl smulsese de la sânul ei mort, dar, ca băietan, Yama visase mereu că ea nu fusese decât cufundată într-un somn profund şi că îl căuta prin sălbăticia mormintelor din jurul Aeolisului. Uneori o căuta şi el pe ea pe acolo – aşa cum încă mai făcea.

— Oh, e moartă ca morții, asta-i sigur, a spus Iachimo. Moartă acum un car de ani. Probabil că tu eşti prima generație, readus la viață dintr-un model stocat pe undeva.

Trecătoarea îngustă dădea într-o curte slab luminată de felinare plutitoare, micuțe cât licuricii, care alunecau prin aerul negru. Podeaua din dale era ticsită cu statui cenuşii de oameni şi animale în mărime naturală într-o varietate de poze contorsionate. Iachimo l-a împins pe Yama înainte. În mod oribil, statuile s-au mişcat şi s-au cutremurat, stârnind valuri de praf cenuşiu şi mirosul uscat al electricității. Câteva şi-au deschis chiar ochii, dar orbitele pe care le-au răsucit spre Yama erau ca nişte bile de marmură, albe şi seci.

Iachimo i-a spus lui Yama la ureche:

— Sunt lucruri mai rele care ți se pot întâmpla decât să fii returnat la păstrare. Ne înțelegem unul pe altul?

Tânărul s-a gândit la cuțitul său. I-a trecut prin cap că erau situații în care ar fi fost o faptă mai plină de milostenie să-l întoarcă mai curând asupra lui însuşi decât asupra duşmanilor şi a

spus:

— Mă duci la stăpânul tău.

— El nu vrea decât să se uite la carte. Tu vei fi cadoul-surpriză. O să vedem ce cade din tine după ce te scuturăm nițel şi dup-aia vom sta de vorbă.

Iachimo i-a zâmbit lui Yama, dar surâsul nu era decât o simplă mişcare a anumitor muşchi de pe chipul său îngust cu sprâncene ridicate. Era cufundat în propriile sale gânduri, a văzut tânărul, un bărbat atât de deştept, încât făcea planuri la fel de natural pe cât alții respirau.

— Cum se face că ai habar de seminția mea? A vrut să afle Yama.

— Cei din seminția stăpânului meu trăiesc foarte mult, iar el e unul dintre cei mai bătrâni. M-a învățat multe despre istoria lumii. Ştiu că va fi interesat de tine. Desigur, s-ar putea să vrea să te omoare, dar eu o să-ncerc să previn asta. Aşa că-mi vei fi de două ori dator cu viața ta. Gândeşte-te la asta atunci când vei sta de vorbă cu el. Putem face multe lucruri împreună, tu şi cu mine.

Yama şi-a adus aminte că pilotul gabarei navei-de-vid spusese că îi cunoaşte seminția şi a înțeles că el însuşi era un trofeu pe care Iachimo urma să-l ofere stăpânului său în speranța că va fi avansat sau recompensat pentru asta, aşa că a spus:

— Mie mi se pare că ăsta-i un târg care ține cam

prea mult seamă doar de interesele uneia din părți. Eu ce am de câştigat?

— Viața ta, pentru început. Stăpânul meu s-ar putea să vrea să te omoare pe dată sau să te folosească şi-apoi să te ucidă, dar eu te pot ajuta pe tine şi tu mă poți ajuta pe mine. Lua-le-ar dracu' pe toate bazaconiile astea!

Iachimo stătea lângă statuia unui băiat gol – sau poate că fusese cândva un băiat viu, închis în piatră sau transformat în vreun fel – şi statuia reuşise să-i înşface tivul tunicii. Iachimo a tras, nerăbdător, de haină, apoi i-a rupt degetele statuii, unul câte unul. Acestea au scos un pocnet sec şi s-au transformat în praf când au atins podeaua.

Iachimo şi-a frecat mâinile cu un gest energic şi a spus:

— Stăpânul meu a readus la viață anumite tehnologii de mult considerate a fi fost uitate. Aceasta reprezintă temelia averii şi puterii sale. Înțelegi, aşadar, de ce vei fi de un interes considerabil pentru el.

Yama şi-a dat atunci seama că aceea era o întrebare, dar nu avea habar cum ar fi putut începe măcar să-i răspundă. În loc de asta, a zis:

— E o ediție foarte veche a Puranelor.

— Oh, cartea! Asemenea ție, nu este un original, dar nici nu-i o rudă prea depărtată a unuia. Ai citit-o?

— Da.

— Să nu-i spui asta stăpânului meu. Să-i zici, în schimb, c-ai furat-o, nimic mai mult. Să minți dacă trebuie; altfel s-ar putea să te omoare pe loc, şi asta-i ceva ce va fi foarte greu de prevenit. El controlează oamenii de pază de aici. Hai să mergem! Ne aşteaptă.

Pe cealaltă parte a curții se găseau o uşă cu arcade şi o scară largă din marmură care ducea către un cerc de lumină albă şi caldă. Unghiile lungi şi ascuțite ale lui Iachimo s-au înfipt în umărul lui Yama, ințepându-i acestuia pielea prin cămaşă.

— Să stai drept, l-a mai sfătuit bătrânelul. Foloseşte-ți şira spinării aşa cum a fost menită să fie folosită. Adu-ți aminte că ai fost creat după chipul Proteguitorilor şi uită că strămoşii tăi au fost nişte animale care mergeau în patru labe. Bun! Acum păşeşte înainte şi să nu te holbezi la nimic. Îndeosebi şi mai presus de orice, să nu te holbezi la stăpân. E mai sensibil decât s-ar putea să pară. Nu a fost întotdeauna aşa cum este acum.

BĂRBATUL-SCORBURĂ

Când Yama a ajuns la capătul de jos al scărilor, ştia deja că deasupra capului său se aflau o grămadă de maşini, dar mărimea încăperii rămânea, totuşi, uluitoare. Pilaştrii din aur răsuciți în forme fantastice se întindeau până-n depărtări de-a lungul unei pajişti verzi ca

smaraldul, conferind perspectivă unui spațiu ce avea, probabil, o mie de paşi în lungime şi trei sute în lățime. Pajiştea era presărată cu insule de canapele tapisate cu mătăsuri strălucitoare, fântâni arteziene, pomi fructiferi pitici, şi statui – acestea din urmă doar din gresie roşie sau din marmură, nu din carne pietrificată. Jardiniere cu flori exotice parfumau aerul. Constelații de lumini albe, diamantine, pluteau în aer sub un tavan înalt din sticlă. Deasupra geamului nu era aer, ci apă – bancuri de crapi negri şi aurii înotau, leneşi, prin curenții iluminați, iar frunzele late ale nuferilor atârnau deasupra lor precum siluetele norilor.

Mii de maşini mititele se târau printre firele ierbii tăiate scurt şi cu grijă sau se răsuceau prin aerul luminos ca nişte cărăbuşi sau libelule de argint cu aripi din mică, gândurile lor alcătuind o singură armonie din ce în ce mai sonoră, în mintea lui Yama. Bărbați în uniforme albe şi stacojii şi coifuri de argint stăteau în poziție de drepți în nişe săpate în pereții din marmură. Erau cufundați între-o nemişcare stranie şi, asemenea paznicului prăbuşit de la intrare, emiteau sclipiri slabe de inteligență artificială, ca şi cum craniile lor ar fi fost populate de maşini.

În timp ce Yama străbătea pajiştea, cu Iachimo urmându-l la mică distanță, a auzit muzică în depărtare: fugile cristaline ale unei tamburine ca un râs argintiu deasupra pulsului solemn al unei

tabla[5]. O sculptură din lumină s-a răsucit în aer ca o coloană contorsionată de eşarfe în culori țipătoare văzută prin pâcla arşiței.

Doi muzicanți stăteau într-un cuib din perne din mătase brodată într-unul din capetele unei canapele uriaşe pe care zăcea cel mai gras bărbat pe care Yama îl văzuse vreodată-n viața lui. Acesta era gol, cu excepția unui şorțuleț ce-i acoperea vintrele, şi la fel de lipsit de orice firicel de păr ca o focă. Un cerculeț din aur îi încorona capul ras chilug. Faldurile groase ale pântecelui său se revărsau peste coaste şi-i înveleau coapsele puhave. Pielea lui neagră strălucea, unsă cu uleiuri şi unguente, iar lumina sculpturii aluneca pe ea în curcubeie unsuroase. Era proptit pe-o parte în mijlocul pernelor şi pernițelor, şi dezmierda din când în când, absent, o femeie goală care-l hrănea cu pateuri dintr-un morman stivuit până sus de tot pe o tipsie de argint. Fără umbră de îndoială, acela era stăpânul casei, neguțătorul, marinarul-stelelor cel vagabond.

Yama s-a oprit la câțiva paşi de el şi a făcut o plecăciune adâncă, dar negustorul nu l-a băgat în seamă şi nu i-a răspuns la salut. Tânărul a rămas în picioare, năduşind, cu Iachimo lângă

---

[5] Tabla, instrument de percuție membranofon folosit în muzica clasică, populară şi devoțională din subcontinentul indian, despre care legenda spune că ar fi fost inventat în secolul al XIII-lea de poetul şi muzicianul sufit Amir Khusro. (n. tr.)

el, în vreme ce muzicanții treceau prin variațiunile minunatei lor *raga*[6], iar negutătorul a devorat o duzină de pateuri, unul după altul, mângâind pernele lucioase ale sânilor mari ai femeii cu degetele sale puhave, acoperite cu inele. Asemenea stăpânului său, femeia era lipsită de păr. Petalele labiilor sale erau străpunse de inele; de unul dintre aceste inele atârna un lanț fin din aur care mergea până la o brățară de pe încheietura negutătorului.

Atunci când sunetele armonioase de clopoței ale tamburei care marcau încheierea cântului s-au stins, stăpânul casei şi-a închis ochii şi a oftat din greu, apoi le-a făcut muzicanților semn cu mâna că pot pleca.

— Băutură! A spus el cu o voce ascuțită, gâfâită. Femeia a sărit cât colo şi a turnat vin roşu într-o cupă pe care i-a dus-o negustorului la buze. Acesta a leorpăit oribil vinul, cu balele curgându-i din gură, şi a vărsat din el de pe bărbie pe piept, până pe podeaua ierboasă. Yama a văzut atunci că pernele de pe canapea erau pătate de scurgeri mai vechi şi murdărite cu firimituri şi coji doar pe jumătate mâncate; iar sub parfumurile bogate

---

[6] Raga (sanscrită), unul dintre cadrele melodice (care foloseşte cinci sau mai multe note) folosite de muzica clasică indiană, practic, un ansamblu de reguli vedice referitoare la maniera în care trebuie construită o melodie. O raga stabileşte, astfel: regulile mişcărilor ascendente şi descendente, gama muzicală, notele ce pot fi utilizate oricum şi cele care trebuie evitate pe cât posibil etc., oferind un cadru pentru interpretare şi improvizare. (n .tr.)

de nard şi iasomie, şi sub dulcele fum al lumânărilor care pluteau într-un vas cu apă, persista, primordial, duhoarea stătută de năduşeală veche şi de mâncare stricată.

Neguțătorul a râgâit şi s-a uitat fix la Yama. Obrajii îi erau atât de buhăiți de grăsime, încât îi împingeau gura într-un boboc de trandafir strivit, iar ochii îi cercetau pe deasupra meterezelor lor ca nişte santinele, aruncând ici şi colo priviri fugare, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un atac prin surprindere din orice direcție. La un moment dat a spus, arțăgos:

— Ce-i asta, Iachimo? Nu-i cam bătrâior pentru gusturile tale, ce zici?

Iachimo şi-a plecat capul:

— Foarte amuzant, stăpâne, dar ştiți prea bine că nu v-aş bate în veci la cap cu cei cu care-mi împart patul. Poate v-ar fi cu putință să priviți cu mai multă atenție? Cred că veți descoperi că e un tip rar, unul care nu a mai fost văzut pe Confluență de o grămadă de timp.

Negustorul şi-a fluturat o labă umflată ca o cocă prin fața ochilor, de parc-ar fi încercat s-alunge o muscă:

— Joci întotdeauna vreun joc sau altul, Iachimo. Asta o să te ducă la pierzanie, în cele din urmă. Zi-mi ce ai de zis şi s-o terminăm odată!

— Cred că e unul dintre Constructori, a spus Iachimo.

Negustorul a izbucnit în hohote de râs – o serie

de grohăituri care au făcut să i se zguduie trupul uriaş, lucios, tot aşa cum o furtună face să se clatine suprafața unui râu. În cele din urmă, a reuşit să spună:

— Mintea ta inventivă nu încetează niciodată să mă uimească, Iachimo! Recunosc că prezintă tipul somatic, dar ăsta nu-i decât vreun şobolan-de-fluviu pe care un şarlatan l-a modificat chirurgical, fără îndoială, inspirându-se din vreo tabletă sau vreo sculptură veche. Ai fost dus de nas.

— A venit aici de bunăvoie. A adus o carte de-o mare vechime. O am aici.

Neguțătorul a luat exemplarul din Purane de la Iachimo şi l-a răsfoit, neîndemânatic, cu labele, grohăind ca pentru sine, înainte de a-l azvârli, neglijent, deoparte. Volumul a aterizat cu fața-n jos şi răşchirat printre pernele pe care zăcea tolănit negustorul. Yama a încercat s-o recupereze, dar Iachimo l-a prins de braț.

— Am văzut mai bune, a spus burduhănosul. Dacă acest contrafăcut zice că ți-a adus unul dintre originalele Puranelor, atunci şi ăsta va fi tot o făcătură. Nu mă mai interesează. Du creatura asta de aici, Iachimo, cu cartea ei cu tot. Descotoroseşte-te de el în modul obişnuit şi descotoroseşte-te şi de tovarăşul lui, de asemenea, de îndată ce-l vei fi prins. Sau trebuie să pun stăpânire pe paznici şi să fac eu însumi şi asta?

— Nu va fi necesar, stăpâne. Celălalt băiat nu-i, cu siguranță, mai mult decât un simplu şobolan-de-fluviu căruia n-o să-i simtă nimeni lipsa. Acesta însă e ceva mai rar de găsit.

Zicând acestea, bătrânelul l-a împins pe Yama în spate, deasupra noadei, c-o unghie la fel de ascuțită ca un stilet, şi i-a şoptit:

— Arată-i ce poți să faci.

— Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Oh, ba înțelegi şi încă prea bine, a sâsâit Iachimo. Ştiu ce poți face cu maşinile. Doar ai trecut de paznic, aşa că ai habar despre o parte din moştenirea ta.

Neguțătorul a intervenit:

— Sunt într-o dispoziție indulgentă, Iachimo. Iată care-i încercarea ta. O să le poruncesc soldaților mei să te ucidă, băiețaş. Înțelegi ce spun? Opreşte-i, şi-apoi mai stăm de vorbă. Altfel, voi fi scăpat de-un impostor.

Patru dintre oamenii de pază au pornit-o înainte din nişele lor. Yama a făcut, involuntar, un pas înapoi în timp ce străjerii, cu chipuri inexpresive sub coifurile lor din argint, şi-au ridicat în aer iataganele lucitoare şi au mărşăluit de-a curmezişul pajiştii spre el, doi dinspre dreapta şi doi dinspre stânga.

Iachimo a spus pe-un ton linguşitor:

— Stăpâne, de bună seamă că toate acestea nu-s necesare…

— Lasă-mă şi pe mine să mă distrez nițel, i-a

cerut negustorul. Ce însemnătate are el pentru tine, eh?

Yama şi-a vârât mâinile în tolbă şi a dat peste mânerul cuţitului său, dar străjerii erau aproape de el şi a înţeles că nu avea cum să lupte cu patru deodată. A simţit un soi de dilatare pişcătoare şi a strigat din toţi rărunchii:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă acum!

Oamenii de pază au înţepenit c-un picior în aer, în timp ce păşeau, apoi, mişcându-se ca unul singur, au îngenuncheat, şi-au aşternut pe jos iataganele şi s-au ploconit până când coifurile din argint le-au atins iarba.

Neguţătorul s-a ridicat şi a guiţat:

— Ce înseamnă asta? Mă trădezi, Iachimo?

— Ba dimpotrivă, stăpâne. L-aş ucide într-o clipită, dacă îmi porunceşti. Dar acum vezi şi domnia ta că nu-i nici pe departe contrafacerea unui şarlatan.

Neguţătorul îl privea duşmănos pe Yama. Apoi s-a auzit un smiorcăit ascuţit, ca şi cum o albină ar fi fost prinsă într-o sticlă, şi-o maşină s-a prăbuşit prin aer şi a început să plutească ameninţător prin faţa ochilor tânărului. O lumină roşie l-a fulgerat pe acesta până-n fundul ochilor, iar el i-a cerut maşinii să plece, dar lumina cea roşia a mai fulgerat o dată, umplându-i întregul câmp vizual. Nu mai putea zări nimic, în afară de strălucirea sângerie, şi a rămas nemişcat, deşi panica făcea să-i tremure

pieptul ca o porumbiță prinsă-n laț. Simțea fiecare ungher al mințişoarei deştepte a maşinii, dar, printr-o bruscă inversare, de parcă o floare s-ar fi micşorat înapoi până la a deveni din nou sământa din care încolțise, ea s-a închis pentru el.

Undeva, dincolo de lumina cea roşie, neguțătorul a spus:

— Născut recent. Nu-i reîntors din morți. De unde-i de fel, Iachimo?

— Din josul fluviului, a răspuns bătrânelul, aproape de urechea lui Yama. Nu prea departe-n josul fluviului, totuşi. Dintr-un orăşel numit Aeolis aflat printre cavouri. Cel puțin cartea de-acolo vine.

— Oraşul Morților, care va să zică, a spus neguțătorul. Sunt morminte mai vechi chiar în altă parte pe Confluență, dar presupun că tu nu ai habar de asta. Băiețaş, încetează să mai încerci să-mi controlezi maşinile. Le-am spus să te ignore şi, din fericire pentru tine, nu-ți cunoşti încă proporțiile capacităților. Din fericire şi pentru tine, Iachimo. Ai riscat o groază aducându-l aici cu tine, aşa să ştii. N-am să uit una ca asta.

— Al tău sunt pentru-a fi pedepsit sau răsplătit după cum ți-e voia, stăpâne. Ca întotdeauna. Dar te rog să fii încredințat că acest băiat nu înțelege pe deplin ce este. Altfel nu aş fi putut să-l iau prizonier.

— Şi-aşa a făcut destule stricăciuni. Am trecut în revistă sistemele de securitate, ceva ce tu, unul, nu te-ai obosit să faci. A orbit câinii de pază şi maşinile care patrulează terenul din jurul casei şi de aceea el şi prietenul său au putut să hoinărească pe moşie în perfectă siguranță. Le-am reparat însă. Tot el l-a ucis şi pe paznicul porții, iar tovarăşul său e înarmat. Aşteaptă... sunt doi, amândoi înarmați şi liberi pe moşie. Sistemului de securitate i s-a cerut să îi ignore, dar acum îi urmăresc. Ai lăsat ca lucrurile să-ți scape de sub control, Iachimo.

— N-am avut niciun motiv să bănuiesc că sistemul de securitate nu opera în mod corect, stăpâne, dar asta nu face decât să confirme că am dreptate. Aici avem o comoară rară.

Yama şi-a întors capul încoace şi-ncolo, dar nu putea vedea decât o ceață sângerie. O țandără de durere era înfiptă-n fiecare din ochii săi, aşa că a întrebat:

— Sunt orbit? Şi vocea îi era mai timidă şi mai slabă decât i-ar fi plăcut lui să fie.

— Presupun că nu-i necesar să fii orbit de-adevăratelea, a spus neguțătorul şi ceața sângerie a dispărut.

Tânărul şi-a frecat ochii care-l usturau cu încheieturile degetelor, clipind din răsputeri în neaşteptata lumină strălucitoare. Doi dintre străjeri stăteau în poziție de drepți în spatele canapelei neguțătorului, cu uniformele lor alb-

stacojii lucindu-le şi iataganele ținute-n fața ochilor, de parc-ar fi fost la paradă.

— Nu băga-n seamă jucărioarele mele! N-o să-ți facă niciun rău câtă vreme te vei purta cum se cuvine, a spus negutătorul cu vocea care-i devenise unsuros-mătăsoasă de-acum. Bea, mănâncă. N-am decât ce-i mai bun din toate. Cele mai bune vinuri, cele mai fine cărnuri, cele mai fragede legume.

— Puțin vin, dacă se poate. Mulțumesc.

Femeia despuiată a turnat un vin la fel de bogat şi de roşu ca sângele proaspăt într-un pocal din aur pe care i l-a înmânat lui Yama, apoi a turnat o altă cupă pentru neguțătorul care a şi leorpăit-o cu balele curgându-i înainte chiar ca tânărul să fi apucat măcar să guste din pocalul său. Yama se aşteptase la cine ştie ce vin superior şi rar şi a fost dezamăgit să descopere că acesta nu era cu nimic mai bun decât vinul obişnuit din pivnițele casei-donjon.

Neguțătorul a plescăit din buze şi a spus:

— Ştii ce sunt eu? Şi încetează să mai încerci să preiei controlul asupra servitorilor mei. O să faci să mă ia o durere de cap.

Yama tot încercase s-o convingă pe una dintre maşinile care iluminau încăperea să zboare-n jos şi să se aşeze deasupra capului său, dar, în ciuda senzației sale de dilatare, de parcă gândurile i-ar fi devenit mai mari decât propriul craniu, ar fi putut la fel de bine să încerce să-i poruncească

unui zăgan să-şi abandoneze culcuşu-i de gheață de pe dealurile înalte ale Munților Mărginimii. S-a holbat la cerculețul de aur de pe tigva cărnoasă şi fără fir de păr a neguțătorului şi a spus:

— Eşti, de fapt, una dintre acele creaturi care alcătuiesc echipajul unei nave-de-vid. Presupun c-ai furat trupul acesta.

— De fapt şi de drept, am pus să fie crescut pentru mine. Îți place?

Yama a mai luat o gură de vin. Se simțea mai calm de-acum, aşa c-a răspuns:

— Mă uluieşte.

— Ai fost crescut să fii politicos. Asta-i bine. O să facă lucrurile mai uşoare, nu, Iachimo?

— Sunt convins c-ar mai suporta un picuț mai multă şlefuire, stăpâne.

— Încă n-am reuşit să dau peste un trup care să reziste poftelor mele, i-a spus burduhănosul tânărului, dar asta n-are mare importanță, căci se găsesc mereu mai multe trupuri pentru mine. Acesta este al… al câtelea e, Iachimo? Al zecelea?

— Cel de-al nouălea, stăpâne.

— Ei bine, în curând va fi nevoie de un al zecelea şi vor mai fi şi altele, un şir fără de sfârşit. Ce vârstă ai, băiete? Nu mai mult de douăzeci de ani, presupun. Trupul ăsta are pe jumătate vârsta asta.

Neguțătorul a dezmierdat cu laba-i sânii femeii. Ea îl hrănea cu migdale îndulcite pe care i le vâra

în gură de îndată ce aceasta se deschidea. El le mesteca mecanic şi o lungă fâşie de terci şi de bale i se scurgea, nestingherită, sub bărbie.

— Am fost mascul şi femelă la vremea mea, de asemenea, a spus neguțătorul. Mai mult mascul, dată fiind starea actuală a civilizației, dar, acum că mi-am strâns averea şi nu mai am nicio nevoie să-mi părăsesc moşia, poate că data viitoare voi fi din nou femelă. Mai sunt şi alții ca tine?

— Asta este exact ceea ce eu însumi vreau să descopăr, i-a răspuns Yama. Tu îmi cunoşti seminția. Ştii mai multe decât mine, pare-se. M-ai numit constructor. Un constructor de ce anume?

Dar deja ştia. Citise în Purane şi îşi amintise şi de bărbatul din tăblița cu imagini pe care Osric şi Beatrice i-o arătaseră.

Iachimo a intervenit:

— „Iar Proteguitorii ridicat-au un bărbat şi pus-au pe fruntea-i a lor pecete, şi ridicat-au o femeie din acelaşi neam, şi pus-au pe-a ei frunte pecete deopotrivă. Din lutul alb al regiunii din mijloc făurit-au astă rasă, şi datu-i-au suflare de viață cu ale lor peceți. Şi cei din astă rasă fost-au servii Proteguitorilor. Şi, cu nesfârşitele-i miriade, rasa aiasta făurit-a lumea după ale Proteguitorilor idei.” E mai mult de-atât, dar ai prins ideea. Acela-i neamul tău, băiete. Morți de-atâta vreme, că aproape nimeni nu-şi mai aduce aminte…

Pe neaşteptate, camera a prins a străluci: o

lumină albă a fulgerat dincolo de lacul care atârna deasupra încăperii celei lungi. Plute de frunze de nufăr se legănau năvalnic pe valurile care se loveau unele de altele şi a început să se audă un sunet profund, apăsător, amortizat ca şi cum o uşă masivă tocmai ar fi fost trântită în chila lumii.

— Nicio nădejde acolo, băiete. Ai adormit câțiva dintre paznicii mei, dar acum sunt din nou cu toții sub comanda mea şi-aproape că i-au prins pe cei doi prieteni ai tăi. Iachimo, n-ai suflat o vorbă cum că unul dintre ei ar fi fost cateran.

— A mai fost doar un alt băiat, stăpâne. Nu am habar de nimeni altcineva.

Neguțătorul şi-a închis ochii. Pentru o clipă, Yama a simțit cum o mie de inteligențe îi populează capul. Apoi senzația a dispărut şi negustorul a spus:

— Ea a omorât câțiva oameni de pază, dar unul dintre ei a reuşit s-o zărească-n fugă. E din Neamul-cel-Feroce şi e înarmată cu unul din pistoalele paznicului porții.

— Sunt încă o mulțime de străjeri, stăpâne, şi multe maşini. În plus, lacul va absorbi orice explozie a pistolului.

Neguțătorul a tras femeia mai aproape de el:

— E unealta unui asasin, dobitocule! Din ce alt motiv ar veni pân-aici un cateran? Ştii doar că m-am tot aşteptat la una ca asta încă de când vechea mea navă s-a înturnat prin varietate.

— A fost, e drept, cel care a pătruns în antrepozit, a spus Iachimo, dar ne-am ocupat de el destul de uşor.

— Ăla n-a fost decât începutul. Ei n-o să aibă linişte până când...

Deodată a mai apărut un fulger de lumină albă. O porțiune din apa de deasupra tavanului de sticlă a clocotit transformându-se într-un nor de bule albe, iar sticla a sunat ca un clopot spart.

Negußătorul a închis ochii pentru scurt timp, apoi s-a relaxat şi a tras-o pe femeia despuiată mai aproape:

— Ei bine, nu mai contează de-acum. Iachimo, e o armă în tolba lui. Scoate-o de-acolo şi dă-mi-o.

Bărbatul cu părul alb a ridicat cuțitul pus în teacă şi a spus:

— Ăsta nu-i decât un cuțit, stăpâne.

— Ştiu ce e. Adu-l aici.

Iachimo i-a întins cuțitul pus în teacă, desigur, cu mânerul înainte. Yama a implorat arma să facă în aşa fel încât să apară forma oribilă care îi îngrozise pe Lob şi pe hangiul de la Topoarele încrucişate, dar se afla în centrul unei tăceri care înăbuşea tot. Neguțătorul şi-a mijit ochii la teaca din piele de capră a cuțitului şi-apoi femeia l-a scos afară şi l-a implântat în pântecele lui Iachimo.

Bătrânul a gemut şi s-a prăbuşit în genunchi. Cuțitul a străfulgerat albastru şi femeia a țipat şi

l-a scăpat, apoi şi-a înşfăcat mâna care-i fumega. Cuțitul s-a înfipt cu vârful înainte în iarbă, sfârâind slab şi emițând o burniță de scântei mari şi albastre.

Iachimo se ținea de pântece cu ambele mâini. Peste tot pe degetele lui era de-acum sânge, ca şi pe partea din față a tunicii sale negre.

Neguțătorul s-a uitat doar la femeie şi aceasta a tăcut în mijlocul unui țipăt:

— Astfel pier toți aceia care se gândesc să mă trădeze. Acum, băiete, îmi vei răspunde doar cu adevărul-adevărat la toate întrebările sau li te vei alătura celor doi amici ai tăi. Da, au fost capturați amândoi. Nu-s morți, nu încă. Vom sta de vorbă, tu şi cu mine, şi le vom decide soarta.

Iachimo, îngenunchind deasupra cuțitului şi a unei băltoace din propriul său sânge, a spus ceva despre un cerc, apoi străjerii l-au înşfăcat, l-au smucit în sus, i-au tăiat beregata şi l-au cărat departe de neguțător, şi toate acestea într-o singură mişcare rapidă.

Ei au trântit cadavrul pe iarba tăiată cu grijă de lângă sculptura de lumină şi s-au reîntors la poziția lor din spatele canapelei negustorului.

— Eşti o mare belea, băiete, aşa să ştii, a spus burduhănosul.

Femeia, care tremura din toate încheieturile, a pus între buzele sale ca bobocul de trandafir muştiucul unei pipe de lut şi a aprins apoi fărâma de răşină din cavitatea acesteia. El a tras

un fum lung şi-apoi a spus, lăsând să i se scurgă fumul din gură odată cu vorbele:

— Seminția ta a fost cea dintâi. Restul au venit mai târziu, dar voi ați fost primii. N-aş fi crezut în veci c-o să-ți mai văd vreodată neamul, dar asta-i o epocă a miracolelor. Dă-mi ascultare, băiete, sau altfel voi fi nevoit să te ucid şi pe tine. Vezi doar cât e de lesne.

Yama ținea pocalul de vin atât de strâns, încât şi-a redeschis rana din palmă. L-a aruncat cât colo şi a spus pe cât de îndrăzneț a putut:

— Îmi vei cruța prietenii?

— Au venit să mă ucidă, nu-i aşa? Trimişi de tovarăşii din fostul meu echipaj care sunt geloşi pe mine.

Tânărul nu putea nega asta, aşa că s-a holbat într-o tăcere îndărătnică la neguțătorul care trăgea, calm, din pipa lui şi contempla rotocoalele de fum pe care le sufla. În cele din urmă, burduhănosul a spus:

— Femeia e cateran, iar loialitatea ăstora e lesne de cumpărat. Aş putea s-o întrebuințez la ceva. Băiatul nu-i cu nimic diferit de milioanele de alți şobolani-de-fluviu din Ys. L-aş putea ucide şi-ar fi ca şi cum nici nu s-ar fi născut vreodată. Văd că tu ai vrea ca el să trăiască. Eşti tare sentimental. Fie, atunci. Trebuie să-ți demonstrezi valoarea în ochii mei şi probabil că băiatul va trăi. Ştii cu precizie ce eşti?

— Spui că fac parte din seminția Constructorilor

şi am văzut o tabletă antică în care era înfăţişat unul din neamul meu înainte de facerea lumii. Dar mi s-a mai spus, de asemenea, că s-ar putea să fiu un copil al Celor Vechi de Zile.

— Hmm! E posibil ca ei să fi avut ceva de-a face cu asta. În scurta perioadă de timp pe care-au petrecut-o pe-aici şi-au vârât nasul în multe chestii care nu-i priveau. N-au realizat nimic care să aibă o importanță oarecare, de bună seamă. Cu toate că e posibil să-i fi apărut ca nişte adevărați zei populației degenerate de pe Confluență, ei datau cu vreo câteva milioane de ani dinainte de Proteguitori. Rudele lor au fost strămoşii Proteguitorilor, dar având cam tot atâta legătură cu aceştia cât are cu mine unul dintre plantivorii fără creier care hăpăiau plancton şi care sunt strămoşii seminției mele. Şi numai deoarece aceşti Cei Vechi de Zile au fost transportați dintr-o eră în alta în timp ce mergeau către galaxia din vecinătatea noastră şi înapoi cu viteze apropiate de cea a luminii au apărut ei atât de târziu, ca un actor întârziat de diverse situații care, incapabil să se stăpânească, dă buzna pe scenă pentru a-şi spune replicile şi descoperă că a întrerupt monologul de final în loc de începutul Actului II. Noi suntem la sfârşitul veacurilor, tinere constructor. Acest întreg experiment splendid şi grandios şi-a urmat aproape în totalitate cursul. Micuțul război prostesc stârnit în josul fluviului de Cei Vechi de

Zile nu-i decât o notă de subsol.

Neguțătorul părea extenuat de acest discurs şi a mai băut niscai vin înainte de a continua:

— Ştii, nu m-am mai gândit la asta de foarte multă vreme. Iachimo a fost un bărbat foarte inteligent, dar nicidecum unul curajos. Era condamnat să aibă doar rolul de servitor şi ura chestia asta. La-nceput am crezut că faci parte din vreunul dintre planurile sale şi încă n-am alungat cu totul acest gând din minte. Nu cred că doar din simplă neglijență i-a permis el unui cateran să cutreiere de capul său pe-aici sau că ție ți-a fost îngăduit să porți cu tine un cuțit în prezența mea.

— Nu l-am mai văzut niciodată înainte de seara asta. Nu sunt slujitorul niciunui om.

— Nu fi prost! I-a spus neguțătorul. Ca majoritatea celor de-aici, de pe această lume, seminția ta a fost creată ca una de slujitori ai voinței nemijlocite a Proteguitorilor.

— Noi cu toții îi slujim pe Proteguitori cum putem, a zis Yama.

— Ai fost dat pe mâinile unui preot, a remarcat negustorul. Îi papagaliceşti frazele pioase, dar n-o să-mi spui acum că şi crezi în ele de-adevăratelea?

Yama n-a putut să-i dea un răspuns. Credința lui nu fusese niciodată ceva ce putuse pune sub semnul întrebării, dar în acea clipă a înțeles că, nesocotind dorințele tatălui său, se răzvrătise

împotriva locului pe care-l ocupa în ierarhia socială şi, oare, nu provenea această ierarhie de la Proteguitorii înşişi? Aşa predicau preoții, dar acum Yama nu mai era sigur că şi era adevărat. Căci tot preoții mai predicau şi că Proteguitorii voiau ca toate creațiile lor să avanseze dintr-o condiție joasă într-una înaltă, şi, oare, cum se putea întâmpla asta dacă societatea era nestrămutată, veşnică şi neschimbătoare?

Neguțătorul a râgâit:

— Eşti o ciudățenie, băiete, aşa să ştii. Un reîntors din morți. Un gând venit prea târziu sau un accident – tot una-i. Dar, chiar şi aşa, ai putea fi util. Tu şi cu mine am putea face lucruri mărețe împreună. Ai întrebat de ce mă aflu aici. Pentru că mi-am adus aminte ceea ce toți ceilalți din neamul meu au uitat de mult. Ei sunt pierduți în contemplarea ascetică a matematicii varietăților şi a începutului şi sfârşitului cosmosului, dar eu, unul, mi-am adus aminte de lumea reală, de pofta de mâncare şi de sex, şi tot restul acestei minunate şi jegoase îndeletniciri de a trăi. Ei ți-ar spune că matematica e realitatea care stă la baza a tot şi a toate; eu spun că nu-i decât o abstractizare a lumii reale, o stafie, şi, zicând acestea, a râgâit din nou. Asta-i riposta mea împotriva algebrei.

Yama a făcut un salt intuitiv îndrăzneț:

— I-ai întâlnit pe Cei Vechi de Zile, nu-i aşa? L-a întrebat pe negustor.

— Nava mea i-a dat bineţe navei lor în timp ce aceasta cădea prin vid spre Ochiul Proteguitorilor. Ei văzuseră construirea Ochiului prin intermediul luminii antice călătoare pe când se aflau la sute de mii de ani-lumină în afara galaxiei noastre şi au fost uimiţi să constate că viaţa inteligentă organică încă mai exista. Ne-am contopit universurile mentale şi am vorbit vreme îndelungată acolo, iar eu i-am urmat afară, în lume. Şi iată-mă-s! E remarcabil de lesne să faci avere în acest ev întunecat, dar eu consider că simpla satisfacere a poftelor nu-i suficientă. Dacă eşti cu adevărat un Constructor, şi nu sunt tocmai convins c-ai fi, atunci probabil că mă poţi ajuta. Am planuri mari.

— Cred că nu-s servitorul nimănui. Nu te pot sluji aşa cum a făcut-o Iachimo.

Neguţătorul a izbucnit în hohote de râs:

— Păi, aş nădăjdui că nu. Va trebui să te dezveţi de aroganţa ta, pentru bun început; apoi o să văd ce pot face din tine. Te pot învăţa multe lucruri, băieţaş. Te pot ajuta să-ţi valorifici întregul potenţial. Sunt mulţi de-alde Iachimo pe lume, inteligenţi şi învăţaţi, şi absolut lipsiţi de îndrăzneala de a acţiona conform propriilor convingeri. Slugile înnăscute ca el sunt fără număr. Tu eşti ceva mai mult. Trebuie să mă gândesc serios la asta, şi-aşa vei face la rândul tău. Dar vei sluji sau vei muri şi la fel vor face şi prietenii tăi.

Eşarfele răsucite de culoare din sculptura de lumină s-au unit într-un cenuşiu oțelit şi s-au lărgit până s-au transformat într-un soi de fereastră care-i înfățişa pe Pandaras şi pe Tamora îngenuncheați în interiorul unor cuşti mititele suspendate-n aerul întunecat.

Pentru o clipă, lui Yama i s-a oprit răsuflarea-n piept. În cele din urmă, a spus:

— Dă-le drumul şi-o să te slujesc cum pot.

Neguțătorul şi-a deplasat imensa-i masă uleioasă:

— N-aş prea crede. O să-ți dau o mostră a sorții lor în vreme ce voi decide cum pot să te folosesc. Când vei putea face promisiunea aceea din toată inima, atunci mai stăm de vorbă.

Cei doi străjeri s-au întors spre Yama care se holba de-acum, cuprins de-o neaşteptată panică, la fețele lor oarbe, lipsite de orice expresie. Panica lui s-a transformat în ceva imens, o uriaşă pasăre sălbatică pe care el însuşi o pusese-n libertate şi ale cărei aripi fâlfâiau la marginile câmpului său vizual. Cuprins de disperare, lipsit cu totul de speranță, mintea lui a emis un strigăt puternic, implorator, după ajutor.

Neguțătorul îşi duse laba la cap şi undeva, departe-n încăpere, ceva a lovit tavanul de sticlă cu un bubuit formidabil. Pentru o clipă, totul a fost cufundat în tăcere. Apoi un jet de picături de apă au început să se întindă-n jos şi sticla de jur împrejurul său a cedat c-un bubuit asurzitor.

Apoi jetul a devenit o cascadă ce se lărgea tot mai mult şi care se revărsa-n jos pentru ca apoi să ricoşeze din podea şi să trimită un val maro-roşcat care a potopit întreaga lățime a încăperii, doborând pilaştrii şi statuile şi măturând din calea sa mese şi divane.

Canapeaua negustorului a țâşnit, hurducăindu-se în aer. Femeia a slobozit un gutural strigăt de avertizare şi s-a încleştat de carnea stăpânului său aşa cum un marinar naufragiat se încleştează de-o bucată de epavă plutitoare. Yama s-a repezit înainte prin apa care se tot umfla (pentru o clipă, cadavrul lui Iachimo s-a agățat de gleznele sale, apoi a fost măturat departe), a făcut un salt disperat şi s-a prins de unul din capetele canapelei care se înălța. Greutatea lui a clătinat-o pe lungime cu atâta violență încât, pentru un moment, tânărul a atârnat în jos, apoi, în următorul, a căzut în față şi s-a prăbuşit peste picioarele neguțătorului.

Burduhănosul urla din toți rărunchii şi femeia lui l-a zgâriat cu ghearele pe Yama cu o furie bruscă, unghiile ei lungi deschizându-i o rană pe frunte, aşa că sângele i se revărsa acum tânărului în ochi. Canapeaua s-a răsucit într-un rotocol ameţitor deasupra străjerilor, în timp ce aceştia se luptau să stea drepți în mijlocul potopului care clocotea de jur împrejurul lor. Neguțătorul i-a prins mâinile lui Yama, dar încleştarea lui era plăpândă şi tânărul, pe

jumătate orbit, a înşfăcat cerculeţul de aur care înconjura scalpul cărnos al bărbatului şi-apoi a tras de el cu toată forţa sa.

Pentru o clipă, s-a temut că acel cerc n-o să cedeze, dar apoi el s-a rupt în două c-un pocnet şi s-a deşirat ca o panglică. Toate luminile s-au stins. Canapeaua s-a înclinat, iar Yama, neguţătorul şi femeia s-au prăbuşit în şuvoiul revărsat. Tânărul s-a cufundat şi a înghiţit o gură de apă nămoloasă, apoi a ieşit la suprafaţă scuipând şi gâfâind, încercând să tragă aer în piept.

Străjerii se prăbuşiseră, la fel făcuseră şi toate maşinile.

Yama a pus o întrebare şi, după un moment, puncte de intensă lumină albă au izbucnit în lungimea camerei, lucind prin vârtejul cafeniu. Tânărul şi-a şters sângele din ochi. Curentul se învârtejea în jurul mijlocului său, iar el strângea-n pumn o încâlceală de filamente aurii de-ale căror capete atârnau vâscoase bucăţele de carne. În celălalt capăt al încăperii uriaşe, ceva plutea la o palmă deasupra apei, răsucindu-se încetişor la o sută optzeci de grade, iar şi iar. Era la fel de mare ca şi capul lui Yama, şi negru, şi decorat peste tot cu ţepi de diferite lungimi şi grosimi, unii asemenea spinilor unui trandafir, alţii lungi şi conici, şi cercetând încoace şi-ncolo c-o inteligenţă oarbă. Lucrul radia o ameninţare glacială şi întunecată, o negare nu doar a vieţii,

ci a înseşi realităţii lumii. Pentru un moment, Yama a încremenit de groază, apoi maşina s-a ridicat drept în sus, izbindu-se şi croindu-şi drum prin tavan. Tânărul a simţit-o cum se înalţă sus şi tot mai sus, şi, pentru o clipă, a simţit cum toate maşinile din Ys se-ntorc spre ea... numai că dispăruse.

Neguţătorul zăcea răşchirat pe canapeaua prăbuşită ca o balenă eşuată pe-o plajă. O rană zdrenţuită îi încorona capul şi sângele curgea din ea; respira anevoie şi lăsa să-i curgă din nas, cu fiecare suflare, o substanţă gelatinoasă din sânge şi mucozităţi. Femeia era întinsă sub el, complet cufundată-n apă. Capul ei era răsucit la spate, iar ochii îi priveau fix în sus, prin apa ce se tot rotea. Peste tot prin cameră, străjerii erau şi ei morţi.

Yama a ridicat rămăşiţele zdrenţuite ale cerculeţului în faţa ochilor neguţătorului şi a spus:

— Iachimo mi-a zis despre asta cu ultima lui suflare, dar deja-i ghicisem secretul. Am văzut ceva asemănător pe gabară.

— Proteguitorii s-au cărat de tot, a şoptit negustorul.

Apele potopului se retrăgeau de-acum, gonind spre nivelurile aflate mai jos, în subsolul casei cufundate. Yama a îngenuncheat lângă canapea şi a întrebat:

— De ce mă aflu aici?

Bărbatul a tras aer în piept. Sângele îi ţâşnea pe nări şi pe gură. A spus, îmbibat de umezeală:
— Să nu slujeşti nimănui!
— Dacă Proteguitorii s-au cărat, eu de ce-am fost adus înapoi?
Negustorul a încercat să mai spună ceva, dar n-a făcut decât să sufle un balonaş de sânge. Yama l-a lăsat acolo unde zăcea şi a plecat să-i găsească pe Tamora şi pe Pandaras.

NEAMUL-CEL-FEROCE

Tamora s-a întors la focul de tabără într-o fugă uşoară, relaxată, cu salturi mari. Rânjea larg şi avea sânge de jur împrejurul gurii. A aruncat o pereche de iepuroi la picioarele lui Yama şi a spus, plină de mândrie:
— Aşa trăim, când ne este cu putinţă. Noi suntem Neamul-cel-Feroce, Memsh Tek!
— Nu putem trăi cu toţii doar cu carne goală, a spus Pandaras.
— Cei de-o teapă cu tine îşi ţin zilele cu frunze şi jegul măturat în rigole, i-a răspuns femeia, şi de-aia şi sunt atât de pricăjiţi. Carnea şi sângele sunt ceea ce-i trebuie unui războinic, aşa că bucură-te că îţi dau maţe proaspete de cea mai bună calitate. O să te facă puternic.
Şi, zicând acestea, a despicat pântecele iepuroilor cu unghia ascuţită a degetului său mare, şi-a îndesat în gură ficaţii lor aburinzi, de-un roşu-intens, şi i-a înfulecat cât ai clipi. Apoi

le-a tras pieile îmblănite de pe trupurile eviscerate cu uşurința cu care şi-ar scoate cineva mănuşile din mâini şi s-a apucat să-i dezmembreze cu dinții şi unghiile.

Cu aceeaşi îndemânare de măcelar atacase şi carcasa neguțătorului, folosind un iatagan luat de la unul dintre străjerii morți pentru a-l fileta pe burduhănos de la gâtlej până la fund şi a scoate la iveală chestia care-şi săpase vizuină-n carnea grăsoasă ca o anghilă vâscoasă. Nu prea era asemănătoare cu creatura îmbuteliată pe care Yama o văzuse pe gabară. Învelişul îi era contractat şi filamente albe se împletiseră de jur împrejurul coloanei vertebrale a gazdei sale precum coardele ciupercilor în lemnul putred.

Tamora a păstrat majoritatea cărnii iepuroilor pentru ea însăşi şi-a mâncat-o crudă, dar le-a permis lui Yama şi lui Pandaras să-şi gătească pulpele în spuza focului. Carnea nesărată era pe jumătate arsă, pe jumătate crudă, dar cei doi tineri au sfâşiat-o, flămânzi, de pe oase.

— Carnea arsă face rău la digestie, a spus cateranul, rânjind la ei de dincolo de rămăşițele focului.

Femeia purta doar fusta din fâşii de piele. Cele două perechi de sâni abia dacă erau ceva mai mult decât nişte simple sfârcuri mărite, ca nişte monede ce-şi pierduseră lustrul, fixate pe îngusta-i cutie toracică. Pe lângă pasărea care ardea în cuibul de foc de pe partea de sus a

brațului, nişte triunghiuri inversate erau tatuate cu cerneală neagră pe umerii săi. Era bandajată de jur împrejurul mijlocului – fusese arsă de întoarcerea flăcării unei împuşcături trase de un paznic c-un pistol energetic. A luat o duşcă de rachiu şi i-a trecut mai departe clondirul lui Yama, care-l cumpărase dintr-un magazin de alcool şi folosise puțin din el pentru a conserva filamentele pe care Tamora le tăiase din cadavrul negutătorului, filamente pe care le pusese apoi într-o frumoasă ploscă miniaturală tăiată dintr-un singur cristal de cuarț trandafiriu, pe care tânărul o găsise printre sfărâmăturile rămase-n urma potopului atunci când scotocise după exemplarul său din Purane.

Yama a băut şi i-a trecut clondirul lui Pandaras care sfărâma oasele iepuroiului între dinți.

— Beți! Le-a cerut Tamora. Am purtat o bătălie măreață azi.

Pandaras a scuipat o bucățică de zgârci în foc. El lăsase deja să se înțeleagă destul de clar cât de nefericit era să se găsească în porțiunea de sălbăticie a Neamului-cel-Feroce şi acum stătea cu găuritorul lui de rinichi întins în poală şi cu urechile-i mobile ciulite.

— Eu, unul, aş prefera să-mi păstrez mintea limpede, a spus puştiul.

Tamora a izbucnit în hohote de râs:

— Fii fără grijă, că n-o să te confunde nimeni c-un iepuroi. Oi fi tu de mărimea potrivită, n-am ce

zice, da' nu poți fugi destul de iute ca să faci vânarea ta interesantă.

Pandaras a luat cea mai mică înghițitură cu putință din clondirul de rachiu şi i-a pasat-o- napoi lui Yama, apoi i-a dat replica Tamorei:

— Da, ce să spun, tu, una, ți-ai luat fără îndoială tălpăşița când au venit soldații.

— Pf! Asta numai şi numai ca să te-ajung pe tine din urmă şi să mă conving că goneşti în direcția cea bună.

— Da, era acolo o pradă de-ajuns de bogată să căpătuiască un om pe viață şi noi a trebuit s-o lăsăm baltă să fie jefuită de garda oraşului!

— Sunt cateran, nu tâlhar. Am făcut ceea ce ne-am angajat prin contract că vom face. Fii fericit! Femeia a rânjit din nou, cu limba trandafirie atârnându-i printre dinții mari şi ascuțiți. Mănâncă-ți oasele arse. Bea. Dormi. Aici suntem în siguranță şi mâine vom fi plătiți.

Yama şi-a dat seama că era beată. Clondirul de rachiu fusese cel mai mic pe care-l putuse cumpăra, dar tot era suficient de mare, aşa cum se exprimase Pandaras, cât să poți îneca în el un bebeluş. N-avuseseră nevoie decât de câteva drame pentru a umple plosca din cristal, iar Tamora băuse aproape jumătate din ce mai rămăsese.

— În siguranță? A ripostat Pandaras. În mijlocul unui număr nedefinit de haite de urlători setoşi de sânge ca tine? N-o să pot pune geană pe geană

la noapte.

— O să cânt un cânt măreț despre triumful nostru, iar tu îi vei da ascultare. Dă clondiru' mai departe, Yama! Că doar nu-i copilaşu' tău.

Yama a tras o duşcă de rachiu care i-a ars gâtlejul, a dat clondirul mai departe şi a pornit-o spre creasta culmii, cât mai la distanță de foc. Dealurile nisipoase unde cei din Neamul-cel-Feroce îşi aveau terenurile de vânătoare priveau spre Marele Fluviu pe deasupra largului rezervor de apă al oraşului. Lumina cețoasă a Brațului Războinicului se înălța deasupra orizontului de pe celălalt mal. Era trecut de miezul nopții. Oraşul era aproape complet întunecat de-acum, dar multe focuri de tabără licăreau printre tufişurile mititele şi printre pâlcurile de pini, eucalipți şi ferigi ale terenurilor de vânătoare ce aparțineau Neamului-celui-Feroce şi, dinspre fiecare tabără, veneau sunetele îndepărtatelor voci ce-nălțau cântece.

Yama stătea pe iarba uscată şi asculta muzica de noapte a celor din Neamul-cel-Feroce. Maşina sălbăticită şi mortală încă îl mai bântuia, ca un țiuit în ureche sau ca imaginea ce-ți rămâne pe retină după ce-ai privit o lumină mistuitor de strălucitoare. Şi, dincolo de ecoul psihic, putea să simtă fluxul şi refluxul miriadelor de maşini din oraş, ca pe strângerile şi desfacerile unei plase. Şi ele fuseseră, cu toatele, tulburate de maşina sălbăticită, iar undele de panică stârnite

de perturbare încă se mai propagau, răspândindu-se tot mai departe, sărind dintr-un grup de maşini într-alt grup de maşini de-a lungul docurilor, gonind în depărtare, spre masa colosală a Palatului Memoriei Poporului, ciocnindu-se de temeliile înaltelor turnuri şi urcând apoi de-a lungul lor, dincolo de atmosferă.

Yama încă nu avea habar cum invocase maşina sălbăticită şi, cu toate că-l salvase, se temea că s-ar putea s-o cheme din nou, din greşeală, şi era îngrozit de gândul că se expusese pentru a fi descoperit de rețeaua de maşini care-i servea pe magistrați sau pe Prefectul Corin care, mai mult ca sigur, încă mai scotocea peste tot după el. Descinderea maşinii sălbăticite fusese cea mai înfricoşătoare şi cea mai ruşinoasă dintre toate aventurile sale. Fusese paralizat de groază atunci când se confruntase cu ea şi chiar şi-n acel moment încă mai simțea că-l însemnase într-un mod nedesluşit, căci o părticică din el tânjea după ea şi după tot ceea ce i-ar fi putut spune. Era posibil ca maşina să-l mai urmărească încă; se putea întoarce-n orice clipă, iar Yama nu ştia ce-ar fi fost în stare să facă dacă ea ar fi revenit.

Neguțătorul – lui Yama încă îi era dificil să se gândească la el ca la parazitarul fascicul din fibre nervoase ce-şi scormoniseră adânc o vizuină în trupul straşnic de gras – spusese că el era Constructor, membrul primei seminții din Ys.

Pilotul navei-de-vid îi zisese, la rândul său, ceva asemănător, iar tableta pe care Beatrice şi Osric i-o arătaseră sugera acelaşi lucru. Neamul său păşise pe Confluență în zilele ei de început, sculptând lumea sub directa îndrumare a Proteguitorilor, şi se stinsese cu multe epoci în urmă, cu atât de multă vreme în urmă, că majoritatea oamenilor şi uitaseră de existența lor. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, se afla totuşi acolo şi tot nu ştia de ce, la fel cum nu cunoştea nici întreaga mărime a puterilor sale.

Negustorul lăsase să se înțeleagă că ar fi avut habar de ce era capabil Yama, dar poate că mințise pentru a sluji propriilor sale interese şi, de altminteri, era mort de-acum. Poate că alți marinari-ai-stelelor ştiau, de asemenea – doar Iachimo spusese că ei trăiau vieți foarte lungi – sau poate că, aşa cum Yama nădăjduise înainte de a pleca din Aeolis, existau arhive pe undeva prin Ys care i-ar fi putut explica absolut totul sau care, cel puțin, l-ar fi putut conduce spre alți oameni asemenea lui.

Dar el tot nu avea habar cum fusese adus pe lume sau de ce fusese găsit plutind pe fluviu la sânul unei femei moarte care s-ar fi putut să fie mama lui sau vreo doică sau cu totul şi cu totul altceva, dar, fără îndoială, se născuse pentru a-i sluji pe Proteguitori în vreun fel sau altul. După ce Proteguitorii se prăbuşiseră prin orizontul evenimentelor, prin gura „puțului" gravitațional

al găurii negre, al Ochiului, ei mai puteau veghea asupra lumii pe care o creaseră, căci nimic nu se prăbuşea mai repede decât lumina, numai că nu mai puteau s-o influenţeze cu nimic. Dar poate că, totuşi, raza lor de acţiune era mare – poate că îi sorociseră naşterea, acum, în ceea ce neguţătorul numise vremurile din urmă, cu mult înainte să se fi retras din univers. Poate că, aşa cum credea Derev, mulţi dintre cei din neamul lui Yama umblau acum pe faţa lumii, aşa cum o făcuseră şi-n vremea începuturilor. Dar cu ce scop? Toată copilăria lui se rugase pentru o revelaţie, un semn, o aluzie şi nu primise nimic. Poate că nu se cuvenea să mai aştepte altceva. Poate că însăşi forma vieţii lui era semnul pe care-l aştepta, dacă ar fi putut, cumva, s-o înţeleagă.

Numai că nu putea să creadă că era slujitorul maşinilor sălbăticite. Ăsta era cel mai îngrozitor gând dintre toate.

Yama a stat pe movila de iarbă uscată, înconjurat de cântecele greierilor care veneau de peste tot din bezna din jurul său, şi a răsfoit paginile Puranelor. Cartea se uscase destul de frumuşel, deşi un colţ al primei coperte încă mai era vag, dar permanent, pătat de sângele neguţătorului. Paginile păstrau o lumină slabă, iar hieroglifele ieşeau în vedere ca nişte umbre pe fundalul acestei străluciri palide. Yama a descoperit sura pe care o citase Iachimo şi a citit-

o de la început la sfârşit:

„Pentru întâiaşi dată, lumea iscatu-s-a pe sine ca un germene auriu de sunet. De-ndată ce gândurile Proteguitorilor întorsu-s-au către crearea universului, lunga vocală ce descria al lumii contur a purces a vibra în curatul tărâm al gândului şi răsunat-a din nou din ea însăşi. Din buclele interpretării vibrațiilor covăsitu-s-a materia incipientă a lumii. La începuturi, n-a fost-a nimic altceva decât o sferă din aer şi apă, cu un fir de noroi în centru.

Iar Proteguitorii ridicat-au un bărbat şi pus-au pe fruntea-i a lor pecete, şi ridicat-au o femeie din acelaşi neam, şi pus-au pe-a ei frunte pecete deopotrivă. Din lutul alb al regiunii din mijloc făurit-au astă rasă, şi datu-i-au suflare de viață cu ale lor peceți. Şi cei din astă rasă fost-au servii Proteguitorilor. Şi, cu nesfârşitele-i miriade, rasa aiasta făurit-a lumea dup-ale Proteguitorilor idei."

Yama a citit mai departe, deşi sura următoare nu era decât o descriere exhaustivă a dimensiunilor şi compoziției lumii, iar el ştia că nu mai era nicio altă menționare a Constructorilor sau a sorții lor. Citatele acestea se găseau spre sfârşitul Puranelor. Lumea şi tot ce exista în ea erau doar un gând tardiv, la sfârşitul istoriei Galaxiei, creată în ultimul

moment dinainte ca Proteguitorii să se prăbuşească prin Ochi şi să nu se mai ştie nimic de ei în univers. Nimic nu fusese scris în Purane despre miile de seminții ale Confluenței; dac-ar fi fost fie şi numai o însemnare, atunci n-ar mai fi existat niciun motiv pentru disputele nesfârşite între preoți şi filosofi despre cauza creării lumii.

Tamora a spus:

— Citeşti, dară? Nu există nimic în cărți ce n-ai putea învăța mai bine-n lume, nimic în afară de rahaturi fantasmagorice despre monştri şi-alte chestii de genul ăsta. O să-ți faci mintea şi ochii să putrezească dacă citeşti atâta din cărți.

— Ei bine, am întâlnit un monstru real azi.

— Ei, da-i mort de-acu' javra, şi-avem o bucățică din creierul lui pus în rachiu drept dovadă. Şi cu asta basta cu el.

Yama nu le suflase o vorbă Tamorei şi lui Pandaras despre maşina sălbăticită. Cateranul se grozăvise că una dintre loviturile ei de pistol slăbise tavanul şi cauzase, astfel, potopul care îi salvase, iar Yama nu-i corectase greşeala. Simțind un nou val de ruşine la amintirea minciunii sale, a spus încetişor:

— Presupun că neguțătorul a fost un soi de monstru. A încercat să fugă de adevăratul său eu şi a îngăduit ca o părticică hămesită din el însuşi să-i conducă întreaga viață. Era numai poftă şi nimic mai mult. Cred că ar fi fost în stare să hăpăie lumea-ntreagă, dac-ar fi putut.

— Tu vrei să fii soldat. Ia de-aici un sfat. Să nu te gândeşti niciodată la ceea ce ai de făcut şi niciodată la el de-ndată ce l-ai făcut.

— Şi poţi să uiţi chiar atât de lesne?

— De bună seamă că nu. Dar eu, una, încerc din răsputeri. Am fost capturaţi, băiatul tău şobolan şi cu mine, şi azvârliţi în cuşti, dar tu ai trecut prin chestii mai nasoale, aşa cred. Negustorul încerca să te supună voinţei sale. Cuvintele celor din neamul său sunt asemenea spinilor, iar unele dintre ele încă mai sunt înfipte în carnea ta. Dar se vor ofili, iar tu o să le dai uitării.

Yama a zâmbit doar şi i-a răspuns:

— Poate că n-ar fi un lucru chiar atât de rău să fii conducătorul lumii.

Tamora s-a aşezat pe jos, lângă el. Era doar o umbră-n beznă:

— Ai distruge administraţia civilă şi-ai conduce singur în locul ei? L-a întrebat. Cum ar schimba asta lumea în mai bine?

Yama îi simţea căldura. Femeia emitea un miros puternic compus din cel al sângelui proaspăt, al năduşelii şi al moscului concentrat. N-a spus decât:

— Negreşit că nu. Dar neguţătorul mi-a spus ceva despre seminţia mea. S-ar putea să fiu singur-singurel pe lume. S-ar putea să nu fiu decât o greşeală lepădată-n grabă la sfârşitul tuturor lucrurilor. Sau s-ar putea să fiu cu totul

şi cu totul altceva. Ceva hărăzit, menit să fie.

— Futălăul ăla gras mințea de înghețau apele. Cum altfel mai bine să te facă să-l urmezi decât spunându-ți că eşti singurul din neamul tău şi că el ştie absolut totul despre tine?

— Nu sunt sigur că mințea, Tamora. Cel puțin, cred că a spus, parțial, adevărul.

— Să ştii că n-am uitat ce vrei şi-am adăstat atât la vânătoare de iepuroi pentru că am plecat, de fapt, să-ntreb în dreapta şi-n stânga. Ascultă-mă! Am o modalitate de-a descoperi ceea ce vrei. E o însărcinare pentru doi caterani. Un departament micuț care nu face nici cât o ceapă degerată are nevoie de cineva care să-i organizeze apărarea teritoriilor din interiorul Palatului Memoriei Poporului. Au loc multe dispute între ministere, iar cele puternice devin mai puternice pe seama celor slabe. Aşa funcționează lumea, dar nu mă deranjează să-i apăr pe cei slabi dacă sunt plătită pentru asta.

— Atunci poate că ei sunt mai puternici decât tine, la urma urmelor.

— Pf! Ascultă-mă! Când pe-aici sunt fătați nişte pui, pruncii sunt expuşi pe culmea unui deal pentru o zi. Toți cei care-s slabi mor sau sunt luați de păsări sau de vulpi. Noi suntem Neamul-cel-Feroce, înțelegi? Noi ne menținem seminția puternică. Gălbejiții, şi cioroii, şi şerpii, şi restul gunoaielor de-acolo, de jos, din oraş, sunt cei pe care-i prădăm. Ei au nevoie de noi, nu invers. Şi,

zicând acestea, Tamora a scuipat câş; da, băuse o grămadă de rachiu:

— Există prada şi există vânătorul, a spus. Trebuie să te hotărăşti ce eşti. Nu ai încă habar, ăsta-i momentul s-o descoperi. Eşti pregătit pentru asta?

— Pare un plan bun.

— Pe undeva, nu se ştie pe unde, ai dobândit obiceiul de a nu vorbi pe şleau. Dacă vrei să spui da, apăi spune-o!

— Da. Da, o s-o fac. Dacă asta înseamnă să pătrund în Palatul Memoriei Poporului.

— Păi, atunci va trebui să mă plăteşti, că io am găsit slujba asta pentru tine şi tot io o să fac şi toată treaba.

— Mai ştiu şi eu câte ceva despre luptă.

Tamora a scuipat din nou:

— Ascultă la mine, asta-i o treabă periculoasă. Acest departamentuț va fi cu siguranță atacat şi ei n-au nici măcar un ofițer de pază, că altfel n-ar angaja pe cineva din afară. Sunt sortiți să piardă, înțelegi, dar, dacă totul se va face aşa cum se cuvine, atunci numai robii lor vor fi ucişi. Noi vom putea scăpa, probabil, sau, în cel mai rău caz, ne putem pierde gajul când vom fi răscumpărați. Încă mai vrei însărcinarea asta?

— E un mod de-a pătrunde înăuntru.

— Chiar aşa! Acest minister obişnuia să facă afaceri cu prezicerile, dar acum s-a degradat mult. N-au mai rămas decât vreo câțiva profeți,

dar e plasat cât se poate de favorabil în Palatul Memoriei Poporului şi alte departamente mai puternice vor să-l strămute. Are nevoie de noi să-i antrenăm pe robii săi astfel încât aceştia să fie-n stare să susțină un soi oarecare de apărare, dar o să ai suficient timp să cauți orice va fi fiind chestia pe care-o cauți. O să cădem de acord asupra plății chiar acum. O să plăteşti orice cheltuieli se vor ivi din partea ta din onorariul pentru uciderea neguțătorului şi pentru această nouă însărcinare, iar eu o să-mi păstrez jumătate din ambele retribuții şi apoi jumătate din orice va fi rămas din plata ta.

— Şi ăsta-i un preț cinstit?

— Pf! Se presupune că trebuie să te tocmeşti, idiotule! E de două ori mai mult decât răsplata pentru riscul asumat.

— O să plătesc, oricum o fi. Dacă descopăr ceea ce vreau să aflu, n-o să mai am nicio nevoie de bani.

— Dacă vrei să te alături armatei ca ofițer, o să ai nevoie de-o groază de parai, mai mulți decât ai acum cu tine. Va trebui să-ți cumperi restul armurii proprii, şi bidivii, şi arme. Iar dacă scotoceşti după informații, vor fi mite de plătit. Eu o să iau un sfert din onorariul tău, tocmindu-mă cu mine însămi ca idioata, şi-o să împart cheltuielile cu tine. O să ai nevoie de restul, crede-mă pe cuvânt când îți zic.

— Eşti o persoană bună la suflet, Tamora, deşi

mi-ar plăcea mai mult dac-ai fi mai tolerantă. Nicio seminție nu se cade să se înalțe pe sine deasupra celorlalte.

— O să ies binişor pe profit din toată daravera asta, crede-mă pe cuvânt. Şi înc-o chestie. N-o să-i suflăm o vorbuliță şobolănuțului despre toate astea. Facem asta fără el.

— Te temi de el fiindcă l-a ucis pe paznicul porții?

— Dacă m-aş teme de vreunul de teapa lui, apăi n-aş mai îndrăzni în veci să scuip în rigolă, de teamă să nu-l lovesc pe vreunul în ochi. Lasă-l să vină, dacă trebuie, da' io, una, n-o să mă prefac că-mi convine, şi orice plată va vrea o să vină de la tine, nu de la mine.

— El e ca mine, Tamora. Vrea să fie altceva decât ceea ce l-a menit soarta să fie.

— Atunci e, de bună seamă, un prostănac la fel de mare ca tine.

Şi, spunând acestea, Tamora i-a înmânat lui Yama clondirul cu rachiu; era aproape gol:

— Bea! Apoi mă vei asculta cum cânt cântecul biruinței noastre. Şobolănuțului îi e teamă să stea cu frații şi surorile mele, da' ştiu că ție n-o să-ți fie.

Deşi Yama a încercat să n-o arate, era intimidat de oamenii feroce şi mândri care stăteau de jur împrejurul focului de tabără: exact o decadă din neamul Tamorei, bărbați şi femei foarte musculoşi, însemnați pe umeri cu tatuaje

identice ale unor triunghiuri inversate. Cea mai fioroasă dintre toți era o matriarhă cu spatele drept, o coamă albă şi o dantelărie de cicatrice fine pe tot trunchiul ei gol, care îl privea pe Yama cu ochii ei cu fund roşu de pe partea cealaltă a focului în timp ce Tamora cânta.

Cântecul de biruință al cateranei era o lamentație discordantă şi urlată din toți bojocii care se răsucea asemenea unei sârme de argint ascuțite în bezna de deasupra flăcărilor focului de tabără. Când a terminat, caterana a luat o duşcă zdravănă dintr-un burduf de vin în timp ce femeile şi bărbații murmurau şi dădeau aprobator din capete, dezvelindu-şi colții în zâmbete iuți, deşi unul dintre ei s-a plâns totuşi că, de fapt, cântecul fusese mai puțin despre Tamora şi mai mult despre acest străin cu fața palidă ca zerul.

— Asta pentru c-a fost aventura lui, i-a răspuns Tamora.

— Păi, atunci, lasă-l să şi-o cânte singur, a bombănit bărbatul.

Matriarha a iscodit-o pe Tamora despre Yama, spunând că nu mai văzuse pe cineva din seminția lui până atunci.

— E din josul fluviului, bunico.

— Asta explică totul. Mi se spune că-s multe neamuri ciudate în josul fluviului, deşi eu, una, nu m-am deranjat niciodată să mă duc să-i văd, iar de-acu-s prea bătrână pentru a mai trebui să-

mi bat capul cu asta. Vorbeşte cu mine, băiete. Spune-mi cum au venit pe lume cei din seminția ta.
— Acesta-i un mister până şi pentru mine însumi. Am citit câte ceva în Purane despre neamul meu şi am văzut o imagine a unuia dintre ei pe o tăbliță veche, dar asta-i tot ce ştiu.
— Păi, atunci înseamnă că ai tăi sunt, cu adevărat, foarte ciudați, a spus matriarha. Fiecare seminție îşi are propria poveste şi propriile taine, şi cele trei nume ale sale. Proteguitorii au ales să înalțe fiece seminție după chipul lor dintr-un motiv anume, iar poveştile explică de ce. N-o să-ți găseşti adevărata poveste în cărțulia aia pe care-o cari după tine. Aia-i despre taine încă şi mai vechi, şi absolut deloc despre această lume a noastră.
Zicând acestea, a lovit-o cu palma pe una din femei şi a înşfăcat un burduf cu vin de la ea:
— Ştii, îl țin departe de mine, i-a spus ea lui Yama, fiindcă se tem c-o să mă fac de ocară dacă mă îmbăt.
— Nimic nu te poate îmbăta pe tine, bunico, a spus unul dintre bărbați. De-aia-ți şi raționăm băutura sau, altfel, te-ai otrăvi încercând să te îmbeți.
Matriarha a scuipat cu sete-n foc:
— O gură din poşirca asta, apăi da, asta mă va otrăvi, de bună seamă. Nu-şi mai permite nimeni o udeală mai acătării? Pe vremuri, am fi folosit

chestia asta pe post de combustibil pentru felinare.

Yama încă mai avea la el clondirul de rachiu în care mai rămăseseră pe fund câteva degete din lichiorul limpede, cu parfum de caise.

— Ia de-aici, bunico, a spus el şi i-a înmânat clondirul matriarhei.

Bătrâna a golit sticla şi s-a lins pe buze, în semn de apreciere:

— Ştii cum am venit noi pe lume, băiete? O să-ți spun.

Câțiva dintre oamenii aşezați în jurul focului au gemut, iar matriarha a spus, cu asprime:

— O să vă facă numai bine s-o auziți din nou. Voi, ăştia tinereii din ziua de azi, nu cunoaşteți poveştile aşa de bine pe cât s-ar cuveni. Ascultați, atunci. După ce lumea a fost făcută, câțiva dintre Proteguitori au pus animale pe suprafața ei şi au aprins scânteia inteligenței în ele. Există oameni care descind din coioți, spre exemplu, ai căror strămoşi au fost învățați de Proteguitori să-şi îngroape morții. Acest obicei bizar a produs o schimbare în coioți, căci au învățat să stea în capul oaselor astfel încât să poată adăsta lângă morminte şi să-şi jelească răposații aşa cum se cuvine. Dar statul pe pietrele reci le-a tocit cozile stufoase şi, după mai multe generații, au început să stea pe două picioare, căci piatra era inconfortabilă pentru fundurile lor goale. Când s-a-ntâmplat asta,

labele lor din față s-au lungit pentru-a deveni mâini umane, iar boturile lor ascuțite s-au scurtat, puțin câte puțin, până când au devenit fețe umane. Asta-i o poveste, şi-s atât de multe asemenea ei pe cât sunt seminții care au descins din diferite soiuri de animale care au fost învățate să devină umane. Dar propriul nostru neam are o origine cu totul diferită. Doi dintre Proteguitori s-au luat la harță despre modul cel mai potrivit de a face neamuri omeneşti. Proteguitorii nu au sexe în sensul în care înțelegem noi sexul, dar e mai uşor să ne gândim la ei ca şi cum ar fi fost soț şi soție. Unul din ei, Enki, era Proteguitorul care avea în grijă apa lumii, aşa că munca lui era tare grea, căci, în acele vremuri de început, tot ce era din lume era Marele Fluviu, care curgea dinspre niciunde spre nicăieri. El se plângea de munca lui soției sale, lui Ninmah, care era Proteguitoarea Pământului, iar ea i-a sugerat să creeze o rasă de marionete sau păpuşi care să facă munca în locul lor. Şi aşa au şi făcut, folosind mici cantități din nămolul alb care plutea în suspensie în Marele Fluviu. Văd că tu, unul, ştii partea asta din poveste.

— Mi-a spus cineva oleacă din ea azi. Se găseşte şi-n Purane.

— Ce îți spun eu e mai adevărat, căci a fost spus din gură-n gură vreme de mii de generații, aşa că vorbele sale sunt încă vii şi n-au devenit chestii moarte storcite pe plastic sau pe lemnul făcut

pastă. Ei bine, atunci, după ce această rasă a fost produsă din nămolul fluviului, a avut loc o mare petrecere, căci Proteguitorii nu mai trebuiau să muncească la creația lor. Multă bere a fost consumată, iar Ninmah s-a amețit în mod special. Ea l-a strigat pe Enki, spunându-i: „Cât de bun sau de prost e corpul uman? Aş putea să-l remodelez în orice fel aş pofti, dar ai putea găsi atunci însărcinări pentru el?” Enki a dat curs acestei provocări şi, astfel, Ninmah a făcut o femeie stearpă şi-un eunuc şi alți câțiva nevolnici. Dar Enki a găsit însărcinări pentru fiecare dintre ei. Pe femeia cea stearpă a făcut-o concubină, eunucul a fost transformat în funcționar de stat şi tot aşa. Apoi, în acelaşi spirit de joacă, el a provocat-o pe Ninmah. Enki urma să modeleze diferitele rase, iar ea trebuia să le găsească o însărcinare. Nevasta a acceptat, aşa că Enki a creat mai întâi un bărbat a cărui facere era deja îndepărtată de el, şi astfel a apărut în fața lui Ninmah primul bătrân. Proteguitoarea i-a oferit acestuia pâine, dar el era prea slăbit pentru a se întinde după ea, iar atunci când i-a aruncat-o-n gură, moşul n-a putut s-o mestece fiindcă nu mai avea dinți, astfel că Ninmah n-a putut să găsească nicio întrebuințare pentru acest nefericit. Apoi Enki a făcut mulți alți infirmi şi monştri, iar Ninmah n-a putut găsi nicio întrebuințare nici pentru ei. Perechea de Proteguitori s-a cufundat apoi într-

un somn cauzat de beție şi, când s-a deşteptat, totul era cuprins de zarvă, căci nevolnicii pe care-i făcuse Enki se răspândiseră pe tot cuprinsul lumii. Enki şi Ninmah au fost somați în fața celorlalți Proteguitori pentru a da explicații despre faptele lor şi, pentru a scăpa de pedeapsă, Enki şi Ninmah au mai creat o ultimă rasă, care urma să-i vâneze pe cei schilozi şi bătrâni, astfel încât să facă rasele lumii mai puternice mistuindu-le membrii mai slabi. Şi astfel am venit noi pe lume şi se spune că avem un temperament nemilostiv şi că suntem iuți la mânie, căci, atunci când ne-au făcut, Enki şi Ninmah sufereau îngrozitor de pe urma efectelor cauzate de faptul că băuseră prea multă bere, iar acest lucru ne-a fost transmis şi nouă, la fel cum un olar îşi lasă amprenta-n lut.

— Auzisem doar începutul acestei poveşti, a spus Yama, aşa că mă bucur c-am ascultat şi sfârşitul ei.

— Acum trebuie să spui şi tu o poveste, a zis, tare, unul dintre bărbați.

Era acelaşi om care se plânsese mai devreme. Era mai mic decât ceilalți, dar tot c-un cap mai înalt decât Yama. Purta pantaloni din piele negri şi o jachetă din piele neagră presărată cu cuie din aramă.

— Ia mai taci din gură, Gorgo, i-a tăiat-o matriarha. Acest tânăr e oaspetele nostru.

Gorgo s-a uitat pe deasupra focului la Yama, iar

acesta din urmă i-a susținut privirea agresivă şi sfidătoare. Niciunul dintre ei nu voia să privească-n altă parte, dar apoi o creangă s-a frânt în foc şi-a trimis bucățele arzânde direct în poala lui Gorgo, care s-a pus pe înjurat şi a măturat scânteile, în vreme ce toți ceilalți au izbucnit în hohote de râs.

Gorgo s-a uitat urât şi-a spus:

— I-am auzit motivele de fălire reflectate în cântecul Tamorei. Mă-ntreb, pur şi simplu, dacare inimă să vorbească pentru el însuşi. Ne datorează favoarea asta, cred.

— Că şi eşti tu ăl mai mare şi mai tare când vine vorba de-a şti ce i se cuvine şi cui, a zis careva.

Gorgo s-a răsucit spre bărbatul care vorbise:

— Nu fac presiuni pentru a-mi obține plata decât atunci când e nevoie, aşa cum prea bine ştiți cu toții. Cât de înfiorător de săraci ați fi dacă nu v-aş găsi de lucru! Îmi sunteți datori vânduți de la mic şi pân' la mare.

Matriarha a intervenit:

— Despre astfel de lucruri nu se vorbeşte. Oare nu suntem Neamul-cel-Feroce a cărui onoare e la fel de renumită ca şi puterea şi furia noastră?

— Anumitor oameni trebuie să li se readucă aminte ce-i aia onoare, a spus Gorgo.

Atunci una dintre femei a intervenit:

— Noi luptăm. Tu obții răsplata.

— Atunci nu-mi mai cereți de lucru, a spus Gorgo, bosumflat. Găsiți-vă singuri! Eu, unul, nu

oblig pe nimeni, aşa cum prea bine se ştie, dar sunt atât de mulți cei care-mi cer ajutorul, c-abia dacă mai am timp să dorm sau să-mi prind hrana. Dar iată-l aici, în fața tuturor, pe oaspetele nostru. Să nu-l dăm uitării! Am auzit lucruri mărețe despre el de la Tamora. Faceți linişte şi să-l lăsăm să vorbească pentru el însuşi.

Yama s-a gândit că bărbatul putea vorbi şi mieros atunci când alegea s-o facă, dar că mierea vorbelor sale nu făcea decât să-i ascundă invidia şi lipsa de încredere. În mod limpede, Gorgo credea că seminția lui Yama era una de gunoaie şi scursuri ale societății, aşa că tânărul a spus:

— O să spun o poveste, deşi mă tem că s-ar putea să vă plictisească. Este despre cum mi-a fost salvată viața de unul dintre băştinaşi.

Gorgo a mormăit că nu prea suna deloc a poveste adevărată:

— Zi-ne, mai bine, ceva despre neamul tău, a spus bărbatul. Te rog, nu-mi spune că aşa un erou grozav ca tine, asta dacă e să dăm crezare spuselor surorii noastre, aici de față, se ruşinează atât de tare cu seminția lui încât trebuie să inventeze poveşti despre creaturi subumane care nu poartă binecuvântarea Proteguitorilor.

Yama a zâmbit. Această din urmă replică era uşor de contracarat:

— Aş vrea să ştiu astfel de poveşti, numai că am

fost crescut ca orfan.

— Poate că alor tăi le-a fost ruşine cu tine, a spus Gorgo, doar c-a fost singurul care-a râs la propria-i vorbă de duh.

— Spune-ți povestea, i-a cerut Tamora, şi nu-l lăsa pe Gorgo să te mai întrerupă. E gelos, fiindcă n-are nicio poveste proprie.

Când Yama a început, şi-a dat seama că băuse mai mult decât intenționase, dar nu mai putea da înapoi de-acum. A descris, aşadar, cum fusese răpit şi dus pe pinasă, cum evadase (fără a pomeni însă despre nava-fantomă) şi cum se azvârlise de bunăvoie pe o insulă-banian aflată departe de mal:

— Am dat peste unul dintre măjarii indigeni legat fedeleş într-o capcană lăsată de unul dintre oamenii din oraşul pe care-l administrează tatăl meu. Oamenii din oraş îi vânau cândva pe măjari, dar tata a pus punct acestei practici. Nefericitul pescar era prins într-o capcană făcută din fire puternice, lipicioase, de soiul celor folosite pentru a prinde-n laț liliecii care ating uşor suprafața apei în căutare de peşte. Nu am putut să-l eliberez fără să risc să fiu, la rândul meu, legat fedeleş, aşa că am pus şi eu o capcană şi-am aşteptat. Atunci când vânătorul a venit să-şi ridice prada, aşa cum un păianjen coboară pe firul lui pentru a revendica musculița pe care-a prins-o plasa lui, a devenit vânatul. Am luat spray-ul care dizolvă cleiul capcanei, iar eu şi

măjarul ne-am croit drum, evadând, şi l-am lăsat pe vânătorul cel prost pradă chinurilor acelor vânători mititei şi mâncăcioşi care-şi depăşesc prada ca număr, țânțarii şi muştele. La rândul său, măjarul m-a hrănit şi m-a dus înapoi pe malul Marelui Fluviu. Şi, astfel, ne-am salvat unul pe celălalt.

— O poveste pescărească, fantasmagorie pură, a spus Gorgo, înfruntându-i din nou privirea lui Yama.

— E adevărat că am lăsat multe deoparte, dar, dac-aş povesti totul, atunci ar trebui să stăm treji toată noaptea. O să mai spun un singur lucru. Dacă n-ar fi fost bunătatea măjarului, nu m-aş afla azi aici, aşa că am învățat să nu mă zoresc niciodată să judec un om, oricare-ar fi el, şi indiferent cât de neînsemnat ar putea să pară.

Gorgo a sărit imediat:

— Ne cere să-i admirăm propria reflecție în poveştile sale. Dă-mi voie să-ți spun că tot ce văd eu, unul, e un nerod. Orice om cu scaun la cap l-ar fi devorat pe pescar şi i-ar fi luat luntrişoara, apoi ar fi scăpat cu stomacul bine pus la cale.

— Eu n-am făcut decât să vă spun, pur şi simplu, ce s-a întâmplat, a răspuns tânărul, înfruntând căutătura ochilor galbeni ai bărbatului. Orice ai vedea în cuvintele mele e ceea ce tu însuți pui acolo. Dac-ai fi încercat să-i furi vânătorului prada, te-ai fi prins tu însuți în capcană şi-ai fi fost măcelărit şi devorat

dimpreună cu măjarul.

Gorgo a sărit ca ars:

— Cred că mai am şi eu habar de câte ceva despre vânătoare şi ştiu că nu eşti nici pe departe atât de deştept pe cât îți închipui c-ai fi. Te-ai dat de partea prăzii, aşadar nu eşti nici picătură de vânător.

Yama a sărit şi el în picioare, căci n-avea de gând să se uite-n sus dintr-o poziție mai joasă atunci când avea să răspundă insultei lui Gorgo. Poate că n-ar fi făcut una ca asta dac-ar fi fost mai puțin beat, dar simțea deja împunsătura mândriei rănite. Şi, în plus, nu-l considera pe Gorgo o adevărată amenințare. Era doar un bărbat obişnuit să folosească vorbele aşa cum alții folosesc armele. O fi fost el mai înalt şi mai masiv decât Yama şi înarmat cu o falcă mai puternică şi cu dinți ascuțiți, dar sergentul Rhodean îl învățase pe tânăr câteva modalități în care asemenea diferențe puteau fi transformate-n avantaje pentru cel aparent mai slab.

— Am descris doar ceea ce s-a întâmplat, nici mai mult, nici mai puțin, a spus Yama. Nădăjduiesc că nu va fi nevoie să demonstrez adevărul spuselor mele.

Tamora l-a prins pe Yama de mână şi-a spus:

— Nu-l băga-n seamă pe Gorgo. A vrut dintotdeauna să mă fută, iar eu l-am refuzat întotdeauna. E iute la mânie şi gelos.

Gorgo a izbucnit în hohote de râs:

— Cred că m-ai înțeles complet greşit, surioaro! Nu mă opun halucinațiilor tale, ci halucinațiilor lui. Şi adu-ți aminte ce-mi datorezi înainte să mă mai insulți.

— Stați jos amândoi, a spus matriarha. Yama e oaspetele nostru, Gorgo. Aduci dezonoare peste noi toți cu comportamentul tău. Stai jos! Bea! Ne mai pierdem cu toții cumpătul uneori şi, cu cât dăm mai puțină importanță acestui lucru, cu atât mai bine.

— Voi toți îmi sunteți datori vânduți, a ținut-o Gorgo pe-a lui, într-un fel sau într-altul.

Zicând acestea, s-a uitat urât la oamenii strânşi în cerc, apoi a scuipat cu năduf în foc, s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat, țanțoş, în noapte.

A urmat o tăcere apăsătoare. Yama s-a aşezat la loc şi şi-a cerut scuze, spunând că băuse prea mult şi-şi pierduse, de bună seamă, dreapta judecată.

— Ei, cu toții i-am mai tras câte-o palmă lui Gorgo la un moment dat, i-a spus una dintre femei. Se înfurie dacă-i sunt ignorate avansurile.

— E, mai degrabă, mânios decât feroce, a spus careva şi toți ceilalți au izbucnit în hohote de râs.

— E o ruşine de tot rahatul pentru noi toți, a spus Tamora. O secătură şi-un laş. Nu vânează niciodată, dar se hrăneşte din animalele vânate de noi toți. Odată a tras într-un om c-o arbaletă, în loc să se lupte-n luptă dreaptă…

— Destul! A poruncit matriarha. Nu ne vorbim

de rău unii pe alții pe la spate.

— L-aş vorbi şi-n față cu dragă inimă, a spus Tamora, dac-ar avea vreodată tupeul să mă privească-n ochi.

— Dacă nu mai suflăm o vorbă despre tărăşenia asta, a intervenit Yama, promit să nu mai suflu o vorbă despre mine însumi.

Au urmat apoi încă şi mai multe jocuri de băută şi mai multe cântece şi, în cele din urmă, Yama s-a rugat să fie slobozit, căci, cu toate că neamurile Tamorei păreau să aibă nevoie de foarte puțin somn, el, unul, era extenuat de aventurile prin care trecuse. Şi-a dibuit drumul înapoi spre propriul său foc de tabără la lumina slabă a Brațului Războinicului, căzând de vreo câteva ori, dar nesimțind nicio lovitură.

Pandaras era ghemuit lângă scrumul cald, cu „găuritorul lui de rinichi" încleştat strâns în ambele mâini. Yama s-a întins un pic mai departe de puşti, pe marginea care privea spre oraşul întunecat. Nu-şi amintea să se fi înfăşurat în pătura sa şi nici să fi adormit, dar s-a trezit atunci când Tamora a tras pătura la o parte de pe el. Trupul ei gol lucea în bezna aproape totală. El nu i-a opus rezistență atunci când femeia a început să-i desfacă şireturile cămăşii sau când i-a acoperit gura cu a ei.

TĂRÂMUL VÂNTULUI

A doua zi dis-de-dimineață, Pandaras s-a uitat,

cu o veselie nedisimulată, cum Tamora curăța zgârieturile de pe coastele lui Yama şi locurile dureroase de pe umerii şi gâtul lui unde îl muşcase. Băietanul şi-a netezit părul pe spate cu încheieturile umezite în propria-i salivă, şi-a scuturat praful de pe vesta zdrențuită şi a anunțat că el, unul, era gata de plecare.

— Putem să ne cumpărăm micul dejun pe drumul spre docuri. Cu toți banii pe care i-am câştigat, n-avem niciun motiv să trăim ca nişte țărani netransformați.

— Ai dormit buştean azi-noapte, a spus Yama.

— Ba eu, unul, n-am pus geană pe geană, aşa să ştii, stăpâne. Când nu leşinam de teamă, am ascultat fiece sunet al nopții, închipuindu-mi că vreun mâncător-de-carne hămesit se furişa să mă înşface. Ai mei au trăit dintotdeauna în oraş. Noi n-am fost făcuți pentru viața la țară.

Yama şi-a ridicat cămaşa. Era pătată cu nămol din potopul care se prăbuşise prin tavanul casei neguțătorului şi bălțată cu pleavă acolo unde el şi Tamora o folosiseră pe post de pernă. A spus:

— Ar trebui să-mi spăl hainele. Asta n-o să facă o impresie prea bună asupra noilor noştri angajatori.

Pandaras a ridicat privirea:

— Ne cărăbănim, aşadar? O să ne încasăm recompensa, şi-o să mergem la noul nostru angajator, în Palatul Memoriei Poporului, şi-o să-ți găsim familia, toate înainte ca munții să

înfulece soarele. Am putea fi deja acolo, stăpâne, dacă n-ai fi dormit până atât de târziu.

— Să nu ne grăbim chiar în halul ăsta, a zis Yama zâmbind la vederea zelului lui Pandaras.

— O să fiu un boşorog în scurtă vreme şi-atunci n-o să-ți mai pot fi de niciun folos. Măcar lasă-mă să-ți spăl hainele. N-o să-mi ia decât un minuțel şi-apoi sunt, totuşi, scutierul tău.

Tamora şi-a scărpinat pielea înroşită de la marginea bandajului care-i înconjura mijlocul:

— Pf! Halal scutier mai eşti şi tu, n-am ce zice, i-a tăiat-o femeia, cu paie-n păr şi țărână pe rât. Hai cu mine, Yama! E un loc de îmbăiere nu prea departe de aici.

Pandaras a făcut un gest teatral cu „găuritorul lui de rinichi”, a adoptat o poză marțială şi i-a zâmbit lui Yama căutându-i aprobarea. Avea o mare aplecare spre dramatizare, de parcă toată lumea-ar fi fost doar o scenă, iar el însuşi, actorul din rolul principal. În cele din urmă, a spus:

— O să-ți păzesc tolba, stăpâne, dar să nu mă laşi singur prea îndelungă vreme. Pot eu să lupt şi să pun pe fugă vreo doi-trei dintre sălbaticii ăştia lihniți de foame, dar nicidecum un trib întreg.

Un şir de piscine tăiate-n bazinele din calcar cobora în trepte în josul pantei dealului, iar apa lor se înălța din izvoarele calde din apropierea crestei şi cădea dintr-o piscină-n următoarea.

Fiecare dintre ele era un pic mai rece decât cea aflată deasupra sa. Yama a stat cu Tamora la capătul puțin adânc al piscinei celei mai fierbinți pe care-a putut-o suporta şi şi-a frecat cămaşa şi pantalonii cu nisip alb. Le-a întins să se usuce pe o rocă plată care fusese deja încălzită de soare, iar apoi i-a permis Tamorei să-l frece pe spate. Peştişori dungați cu negru şi argintiu săgetau de jur împrejurul picioarelor lui în apa limpede şi fierbinte, muşcându-i țărâna dintre degete. Alți oameni foloseau piscinele aflate mai sus, strigându-se, veseli, unii pe alții sub cerul azuriu.

Tamora i-a explicat că apa provenea din Munții Mărginimii:

— Toată lumea din oraş care-şi permite acest lucru foloseşte apa de munte; doar cerşetorii şi refugiații beau apă din fluviu.

— Atunci trebuie că ei sunt cei mai sfinți din Ys, căci apa Marelui Fluviu e sacră.

— Pf! Sfințenia nu purifică râul de tot rahatul din el. Cei mai mulți se îmbăiază în el doar o dată pe an, în ziua sfântă sărbătorită de seminția lor. Altfel, aceia care-şi permit asta evită s-o facă şi de aceea apa este adusă în oraş. Unul dintre râurile subterane care transportă apa de munte trece prin apropiere. De aia ne avem noi terenurile de vânătoare aici. Peste tot sunt adăpători unde vin animalele să bea apă şi unde vânătoarea-i bună, iar în acest loc am ascuns

maşinile pentru încălzirea apei.

— E un loc minunat, a spus Yama. Priveşte, un şoim!

Tamora a ridicat cureluşa din jurul gâtului tânărului şi a atins cu degetul moneda care atârna de ea:

— Ce-i ăsta? Un suvenir?

— Mi l-a dat cineva. Înainte să plec din Aeolis.

— Le găseşti peste tot, dacă te oboseşti să sapi vreo câteva minute. Obişnuiam să ne jucăm cu ele când eram copii. Totuşi, aceasta-i mai puțin uzată decât majoritatea. Cine ți-a dat-o? O drăguță, probabil?

Derev. Asta era a doua oară când îi trăda încrederea. Deşi nu avea habar dac-avea s-o mai vadă vreodată pe Derev şi deşi fusese beat criță, s-a simțit brusc ruşinat că îi permisese Tamorei să-i facă safteaua.

Respirația femeii i-a atins uşor obrazul. Avea un iz mentolat de la frunza pe care o rupsese dintr-un tufiş şi şi-o împăturise în gură, între dinți şi obraz. Şi-a trecut degetele peste linia fălcii lui Yama şi a spus:

— Pe-aici începe să mijească părul.

— E o lamă de sticlă-n tolba mea. Ar fi trebuit s-o aduc să mă rad. Sau poate c-o să las să-mi crească barba.

— A fost prima dată pentru tine, nu-i aşa? Să nu-ți fie ruşine. Toată lumea trebuie să aibă o primă dată.

— Nu. Vreau să spun, nu a fost prima oară.

Vocea ascuțită, exaltată, a lui Telmon în timp ce dădea de zid uşa salonului cald, parfumat, luminat de felinare, al bordelului. Femeile care se întorceau spre ei ca nişte orhidee exotice ce se deschid. Yama se dusese cu Telmon pentru că i se ceruse s-o facă, fiindcă fusese curios, fiindcă fratele său urma să plece la război. După aceea, bănuise că Derev aflase cumva despre asta şi, dacă ea nu trecuse cu vederea, atunci măcar înțelesese. De aceea fusese tânărul atât de înflăcărat cu promisiunile pe care i le făcuse fetei în noaptea dinainte plecării din Aeolis şi, totuşi, cât de lesne le încălcase pe toate! S-a simțit brusc cuprins de dezolare. Cum de-i trecuse măcar prin cap c-ar fi fost cine ştie ce erou?

— A fost prima oară pentru tine cu cineva din Neamul-cel-Feroce. Asta ar trebui să treacă prin foc şi să mistuie amintirea oricărei alte dăți, zise Tamora, muşcându-l de umăr. Ai o piele moale care are gust de sare.

— Transpir peste tot, mai puțin în palme şi-n tălpi.

— Serios? Cât de ciudat! Dar îmi place gustul. De-aia te-am şi muşcat azi-noapte.

— Mă vindec repede.

— Yama, ascultă-mă! I-a spus femeia. N-o să se mai întâmple niciodată. Nu câtă vreme vom lucra împreună. Nu, rămâi nemişcat! Nu pot să-ți curăț spatele dacă te răsuceşti. Am sărbătorit

împreună azi-noapte şi-a fost bine. Dar n-o să las ca asta să se amestece cu munca mea. Dacă nu-ți place chestia asta şi crezi c-ai fost folosit, atunci găseşte-ți alt cateran. Sunt o grămadă pe-aici şi încă şi mai mulți la Târgul de pe Apă. Ai bani suficienți cât să-i angajezi pe cei mai buni.

— Eram cel puțin la fel de beat ca tine.

— Mai beat, aş spune. Nădăjduiesc însă că nu m-ai futut doar pentru că erai beat.

Yama s-a îmbujorat:

— Vreau să spun că mi-am pierdut orice inhibiții aş fi putut avea altfel. Tamora…

— Să nu începi cu cine ştie ce vorbe mieroase cu mine! Şi nici să nu-mi povesteşti despre drăguța pe care se poate s-o fi lăsat acasă sau despre cât de rău îți pare. Aia a fost acolo şi-atunci. Asta-i aici şi-acum. Suntem tovarăşi de luptă. Ne-am futut. Ăsta-i sfârşitul acestei părți a poveştii.

— Toți ai tăi sunt la fel de direcți?

— Vorbim aşa cum ni se arată lucrurile. Să nu faci astfel e-o dovadă de slăbiciune. Îmi placi şi noaptea trecută m-am simțit bine. Am avut noroc, căci sunt anumite seminții care nu sunt în călduri decât o dată pe an – imaginează-ți cât de imposibil de dorit trebuie să fie – şi-apoi nu-i niciun pericol c-am putea face vreun copil împreună. Asta-i ce se-ntâmplă când se fut cei din neamul meu, doar dacă nu cumva femeia e deja însărcinată. Eu, una, nu-s pregătită pentru asta, nu încă. În vreo câțiva ani o să-mi găsesc

nişte bărbați cu care să alerg şi-o să creştem o familie împreună, dar nu încă. Mulți dintre noi aleg împreunarea metică tocmai din cauza asta.

Yama era tare interesat şi-a întrebat-o:

— N-ați putea folosi prezervative?

Tamora a izbucnit în hohote de râs:

— N-ai văzut niciodată mătărânga unuia dintre bărbații neamului meu! Are pe ea spini care s-o țină-n loc! Să pui un prezervativ pe chestia aia? Pf! Există o buruiană de leac pe care anumite femei o fierb într-un ceai pe care-l beau să-şi oprească menstruațiile, dar nu are succes în majoritatea timpului.

— Femeile din neamul tău sunt mai puternice decât bărbații.

— Chestia asta e, în general, adevărată, pentru toate semințiile, chiar şi atunci când nu pare să fie aşa. Noi suntem doar mai cinstite în legătură cu asta, probabil. Acum curăță-mi şi tu spatele şi să mergem să-l găsim pe şobolănelul tău. Dac-avem noroc, poate c-a fugit înapoi acolo unde-i e locul.

În timp ce coborau înapoi pe deal, de-a lungul cărării ce şerpuia printre pâlcuri de salvie şi rogoz, Yama a zărit pe cineva îmbrăcat în negru care-i urmărea de la umbra oferită de liziera unui crâng de stejari-veşnic-verzi. S-a gândit c-ar fi putut fi Gorgo, dar, indiferent cine va fi fost, a păşit înapoi în umbră şi-a dispărut înainte ca Yama să i-l poată arăta Tamorei.

Oraşul era încă tulburat de faptul că Yama invocase maşina sălbăticită. Magistraţii şi norii de maşini care-i însoţeau patrulau pe străzi şi, cu toate că tânărul le-a cerut maşinilor să-i ignore pe el şi pe tovarăşii săi, se temea totuşi că îi va scăpa una dintre ele până când va fi prea târziu s-o facă să se răzgândească şi să nu-i pârască sau că Prefectul Corin se va repezi asupra lui din mulţime. Se tot întorcea încoace şi-ncolo până când Tamora i-a zis să înceteze sau, altfel, vor fi cu siguranţă arestaţi. Grupuleţe de soldaţi se repezeau din fiecare intersecţie. Erau membri ai gărzii oraşului, înarmaţi cu flinte şi carabine şi îmbrăcaţi în pantaloni roşii largi cu platoşe din plastic la fel de lucioase şi de noros transparente ca gheaţa. Ei supravegheau mulţimile cu ochi insolenţi şi duri, dar nu provocau pe nimeni. Nu îndrăzneau, a spus Pandaras, iar Yama l-a întrebat cum era cu putinţă una ca asta, de vreme ce ostaşii deţineau autoritatea Proteguitorilor.

— Sunt cu mult mai mulţi de-ai noştri decât de-ai lor, i-a explicat puştiul şi a făcut semnul pe care tânărul îl mai observase şi înainte, atingându-şi gâtul cu pumnul încleştat.

Băiatul nu părea speriat de soldaţi, ci, dimpotrivă, îşi afişa în mod deschis sfidarea la adresa lor, iar Yama a băgat de seamă că şi mulţi alţi oameni făceau acelaşi semn atunci când treceau pe lângă un grup de soldaţi. Unii chiar

scuipau sau strigau înjurături, fiind în siguranță în anonimatul mulțimii.

Pandaras a continuat:

— Cu războiul care se poartă-n josul fluviului, sunt încă şi mai puțini soldați în oraş decât de obicei, aşa că ei trebuie să mențină pacea cu ajutorul terorii. De-aia sunt atât de urâți. Îl vezi pe cocoşul ăla de colo?

Yama a privit în sus. Un ofițer într-o armură de corp completă cu tentă aurie stătea-n picioare pe un disc din metal care plutea în aer deasupra coroanelor prăfuite ale arborilor pagodelor care mărgineau o parte a bulevardului larg şi gălăgios.

— Ar putea să facă una cu pământul un întreg cvartal c-o singură împuşcătură, dacă şi-ar pune-n minte asta, a spus Pandaras. Numai că n-ar face-o decât dacă n-ar mai avea nicio altă variantă, căci altfel s-ar stârni răzmerițe şi o parte încă şi mai mare din oraş ar fi arsă până-n temelii. Dacă fură cineva un pistol şi încearcă să-l folosească împotriva soldaților sau magistraților, atunci însă s-ar putea s-o facă.

— Pare o pedeapsă excesivă.

— Armele energetice sunt interzise, a spus Tamora, ceea ce-i un ghinion al dracului de mare. Mi-ar plăcea s-am una chiar acu'. Mi-aş croi drum prin toate turmele astea de erbivore cât ai clipi din ochi.

— Unul dintre unchii mei din partea mamei a

fost prins într-un protest față de biruri cu vreo câțiva ani în urmă, a continuat Pandaras. Era într-o parte a oraşului aflată vreo câteva leghe mai în amonte. Un negustor a cumpărat un cvartal şi l-a pus la pământ să facă un parc, iar legații au hotărât că fiecare dintre comercianții şi meşteşugarii care locuiau de jur împrejurul acestuia trebuia să plătească biruri mai mari. Doar parcul făcea zona mai atrăgătoare, este? Legații au spus că mai mulți oameni vor veni acolo datorită locului deschis şi că vor cheltui mai mult în prăvăliile aflate împrejurul lui. Aşa că negustoraşii s-au strâns la un loc şi au declarat o grevă fiscală în semn de protest. Legații i-au chemat pe magistrați, iar aceştia au venit şi au supus întreaga zonă unei blocade. Şi-au pus maşinile să se învârtă-n aer pentru a forma o linie de îngrădire, astfel încât nimeni să nu mai poată intra sau ieşi. A durat vreo sută de zile, iar, la final, au spus că oamenii dinăuntrul liniei de îngrădire se mâncau unii pe alții. Haleala se terminase şi nu mai era niciun mod de a aduce mai multă înăuntru. Câțiva au încercat să sape tuneluri, dar magistrații au trimis în interiorul lor maşini care i-au ucis.

Yama nu s-a putut abține să nu întrebe:

— De ce n-au renunțat la grevă?

— Au renunțat, după douăzeci de zile. Ar fi rezistat ei şi mai mult, nu-i vorbă, dar acolo mai erau şi copii şi mai erau şi oamenii care nici

măcar nu locuiau în zonă, ci doar se întâmplase să treacă pe acolo atunci când a fost ridicată blocada. Aşa că au prezentat o jalbă prin care se predau, dar magistraţii au continuat totuşi asediul în chip de pedeapsă. Genul ăsta de lucruri se presupune că trebuie să ne facă pe noi toţi ceilalţi să devenim prea înspăimântaţi şi pentru a scuipa măcar dacă n-am primit permisiunea de-a o face.

— Nu-i alt chip, a spus Tamora. Sunt prea mulţi oamenii care locuiesc în oraş şi majoritatea-s nişte proşti sau nişte rumegătoare. O dispută între vecini poate să se transforme într-o vendetă între seminţii în care să fie ucişi oamenii cu miile. În loc de asta, magistraţii sau garda ucid doi sau trei, sau chiar o sută dacă-i nevoie, iar chestiunea se rezolvă înainte de a se întinde. Sunt mai bine de-o duzină de seminţii de care-ar putea scăpa şi nimeni nici n-ar băga de seamă c-au dispărut.

— Noi suntem puterea lui Ys, a strigat Pandaras, sfidător, şi, pentru prima oară, Tamora nu i-a răspuns nimic.

Au ajuns la docuri târziu în după-amiaza aceea. Acelaşi paznic îndesat şi cu capul tuns ca-n palmă i-a întâmpinat în umbra gabarei. El s-a uitat la plosca plină cu rachiu şi la fibrele de ţesut nervos care pluteau înăuntru şi a spus că auzise deja că neguţătorul era mort.

Tamora i-a zis:

— Păi, atunci o să ne luăm banii şi-o să ne cărăm.
Yama i-a spus omului de pază:
— Ai zis că va trebui să testezi ceea ce ți-am adus.
— Tot oraşul ştie că a fost ucis noaptea trecută, i-a răspuns paznicul. Ca să fiu cinstit, am fi preferat să se atragă mai puțin atenția asupra întregii tărăşenii, dar suntem fericiți că însărcinarea a fost dusă la îndeplinire. Să nu vă faceți griji. Vă vom plăti.
— Păi, atunci hai s-o facem mintenaş, a sărit Tamora, şi-o să ne vedem cu atât mai repede de drum.
Numai că Yama s-a repezit să spună:
— Dar am făcut o învoială. O să mă asigur că va fi respectată cuvânt cu cuvânt. Stăpânul tău a dorit să testeze ceea ce am adus, iar eu n-o s-o fac în niciun alt fel, pentru a demonstra că suntem cinstiți.
Paznicul s-a holbat la tânăr, apoi i-a răspuns:
— N-o să vă jignesc ignorând să duc la îndeplinire toate cele asupra cărora ne-am învoit. Veniți cu mine.
În timp ce-l urmau pe paznic în susul pasarelei, Tamora l-a prins pe Yama de braț şi i-a şoptit, feroce:
— Ăsta-i un risc prostesc! Facem treaba, luăm paraii, ne cărăm. Cui îi pasă ce cred despre noi? Complicațiile sunt periculoase, în special când

au de-a face cu marinarii-stelelor, iar noi avem o întâlnire la Târgul de pe Apă.

— Am motivele mele, i-a răspuns tânărul, încăpățânat. Tu şi Pandaras puteți aştepta pe docuri sau puteți merge direct la Târgul de pe Apă, cum vă e voia.

Întorsese asta pe toate părțile în mintea lui în timp ce umblau pe străzile oraşului către cheiul fluvial unde era acostată gabara navei-de-vid. Marinarul-stelelor care pilota gabara spusese că ştia ceva despre seminția lui Yama şi, chiar dacă nu era decât o zecime din ceea ce pretinsese neguțătorul că ar fi cunoscut, şi tot merita să afle. Yama era pregătit să plătească pentru informații şi, oricum, credea că ştie un mod sigur de a le obține dacă marinarul-stelelor refuza să-i spună ceva.

Înăuntrul navei, în încăperea rotundă din partea de sus a coridorului spiralat, paznicul a scos capacul ploştii de cristal şi i-a turnat conținutul pe podeaua neagră care a absorbit iute rachiul şi filamentele de țesut nervos. Apoi el şi-a fixat cerculețul de aur pe scalpul său tuns şi acoperit de cicatrice şi a spus cu o voce care nu mai era a sa:

— Acesta vă va plăti. Ce altceva mai vreți de la mine?

Yama s-a adresat inflorescenței cărnoase care plutea în propria sa sticlă:

— Am vorbit cu colegul tău de echipaj înainte să

moară. Mi-a spus că ştia ceva despre seminția mea.

Marinarul-stelelor a zis prin portavocea sa umană:

— Fără îndoială, a spus multe lucruri pentru a-şi salva viața.

— Asta mi-a zis-o când ne ținea prizonieri, pe mine şi pe prietenii mei.

— Atunci, probabil că se fudulea. Trebuie să înțelegi că era nebun. Se corupsese singur cu dorințele cărnii.

— Îmi amintesc că tu însuți ai spus că am talente care s-ar putea să fie folositoare.

— M-am înşelat. Ele s-au dovedit a fi… supărătoare. Nu ai niciun control asupra a ceea ce poți face.

Tamora a intervenit:

— Ar trebui s-o lăsăm baltă. Yama, o să te ajut să descoperi ceea ce vrei să ştii, dar în Palatul Memoriei Poporului, nu aici. Am căzut la învoială.

Yama a ținut-o, cu încăpățânare, pe-a lui:

— Nu am uitat. Cele câteva întrebări pe care vreau să le pun nu vor opri căutările mele, ci s-ar putea doar să le ajute.

S-a întors înapoi spre chestia dinăuntrul sticlei:

— O să renunț la partea mea din recompensa cuvenită pentru uciderea colegului tău de echipaj dacă mă vei ajuta să înțeleg ceea ce mi-a spus.

— Nu-i da ascultare, Domnia Ta! A spus Tamora. Nu are niciun drept să facă acest târg.

Gura paznicului s-a deschis şi s-a închis. Bărbia sa lucea din cauza salivei scurse:

— S-a țicnit din cauza dorințelor cărnii. Eu, cu toate acestea, nu sunt nebun. Nu am nimic să-ți spun decât dacă-mi poți demonstra că ştii ce eşti. Întoarce-te atunci, şi putem sta de vorbă.

— Dac-aş fi ştiut asta, n-aş mai avea absolut nimic să te-ntreb.

Tamora l-a înşfăcat pe Yama de braț:

— Rişti totul, prostule! Hai, vino!

Tânărul a încercat să se elibereze, dar încleştarea Tamorei nu ceda, iar unghiile ei ascuțite i s-au împlântat în carne până a început să curgă sânge. Yama s-a vârât mai aproape de ea, cu gândul s-o arunce din coasta lui, dar cateranul ştia şmecheria asta, şi i-a tras un cap în nas. Un junghi de durere i-a spintecat țeasta şi i-au dat lacrimile. Tamora i-a răsucit brațul în sus la spate şi-a început să-l târască de-a curmezişul încăperii către intrarea dilatată, dar Pandaras s-a înfăşurat tot în jurul picioarelor femeii şi şi-a încleştat dinții ascuțiți în coapsa ei. Tamora a urlat, iar Yama s-a smuls şi s-a eliberat din strânsoarea ei, aruncându-se asupra paznicului şi smulgându-i acestuia cerculețul de aur de pe frunte şi-apoi îndesându-şi-l pe propriul creştet.

Lumină albă.

Zgomot alb.

Ceva era în capul său. A zbughit-o când l-a observat şi Yama s-a întors într-o direcție pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci şi a fugit după acel ceva. Era o femeie, o femeie goală şi grațioasă cu o piele palidă şi păr lung negru care-i flutura în spate în timp ce ea se avânta-n sus prin curenți de lumină care se ciocneau unii de alții. Chiar în timp ce fugea, ea continua să se uite în spate, peste umărul său gol. Ochii săi ardeau cu o strălucire disperată.

Yama a urmat-o c-o exaltare care devenea tot mai intensă. Părea să fie conectat cumva cu ea printr-un soi de cordon care devenea tot mai scurt şi mai puternic, iar el s-a răsucit şi s-a întors după cea pe care-o hăituia fără să se gândească în timp ce se cufundau amândoi printre jurubițe de lumină întrețesute.

Alți oameni mergeau agale pe lângă ei pe fiecare parte şi, dincolo de aceste prezențe nevăzute, Yama simțea o uriaşă adunare, grupată preponderent în roiuri la fel de îndepărtate şi de şterse ca nişte stele de halou. Erau echipajele navelor-de-vid care se întâlneau cu toatele în acest tărâm al minții unde înotau la fel de uşor ca nişte peşti în fluviu. Ori de câte ori tânărul îşi îndrepta atenția spre unul sau altul dintre aceste roiuri, simțea cum se dilată, eteric, şi întrezărea fulgurant lumina combinată a altor minți, ca printr-o fereastră ale cărei storuri sunt ridicate

pentru a întâmpina soarele ce răsare. De fiecare dată, minţile pe care le atingea cu a sa se trăgeau înapoi; obloanele erau ferecate; lumina se stingea.

În disperata lui urmărire a femeii prin tărâmul minţii, Yama a lăsat în spate un adevărat siaj de locuitori scandalizaţi şi contrariaţi. Ei strigau pe cineva, un paznic sau un gardian, iar acesta s-a înălţat înspre Yama ca un val de presiune, înclinându-se prin dimensiuni nevăzute şi nebănuite ca o ştiucă lunecând fără de efort prin apă spre un boboc de raţă ce pedalează la suprafaţă. Yama şi-a dublat şi redublat efortul de-a o prinde pe femeie şi era cât pe ce s-o înşface când o lumină albă l-a orbit şi zgomotul alb i-a bubuit în urechi, iar o podea neagră a zburat în sus şi l-a izbit cu toată greutatea lumii.

TEMPLUL FÂNTÂNII NEGRE

Când Yama s-a deşteptat, primul lucru pe care l-a văzut a fost Pandaras care stătea cu picioarele încrucişate sub el la capătul patului, cosând o ruptură în a doua cea mai bună cămaşă a lui. Yama era gol-goluţ sub un cearşaf atât de apretat, că zgâria şi era lipicios din cauza năduşelii vechi. Îl durea capul şi cu ceva vreme în urmă se părea că un animăluţ se furişase în caverna uscată a gurii lui şi murise acolo. Probabil că fusese unul dintre verişorii geckoului verde care atârna cu capul în jos într-o petic de

lumină pe peretele din partea cealaltă a camerei, cu gâtleju-i roşu pulsând. Se afla într-o cămăruță cu pereții tencuiți cu ocru şi zugrăviți cu modele gemene de vițe-de-vie albastre şi cu căpriori prăfuiți sub un tavan înclinat. Lumina după-amiezii intra prin două ferestre înalte şi, odată cu ea, şi zgomotul, praful şi mirosurile unei străzi aglomerate.

Pandaras l-a ajutat să se ridice în capul oaselor, foindu-se agitat şi făcându-şi de lucru cu perna mare de la capul patului, iar apoi i-a adus un pocal cu apă:

— Are sare şi zahăr în ea, stăpâne. Bea-o! O să te facă să prinzi puteri.

Yama i-a dat ascultare băiatului. Se părea că dormise vreme de-o noapte şi cea mai mare parte din ziua care-i urmase. Pandaras şi Tamora îl aduseseră acolo de la docuri.

— A ieşit să stea de vorbă cu bărbatul cu care ar fi trebuit să vorbim ieri. Şi nici n-am mai fost plătiți de marinarul-stelelor, aşa că-i foc şi pară pe tine.

— Îmi aduc aminte că tu, unul, ai încercat să mă ajuți.

Tânărul şi-a dat seama că la un moment dat îşi muşcase limba şi partea dinăuntru a obrajilor:

— L-ai ucis pe paznic cu acel „găuritor de rinichi” al tău.

— Asta a fost înainte, stăpâne. La poarta moşiei neguțătorului. După aceea a urmat gabara

navei-de-vid unde ai înşfăcat cununița de la paznic şi ți-ai pus-o pe cap.

— Negutătorul purta o cununiță. Cu ajutorul ei îşi controla servitorii. Dar am rupt-o când am luat-o de la el.

— Asta s-a-ntâmplat pe gabara navei-de-vid. Te rog, încearcă să-ți aduci aminte, stăpâne! Ți-ai pus cerculețul pe cap şi de-ndată te-ai prăbuşit cu spume la gură şi cu ochii dați peste cap. Una dintre surorile mele vitrege are boala-copiilor şi exact aşa se manifestă.

— O femeie. Am văzut o femeie. Dar a fugit de mine.

Pandaras a zorit mai departe cu povestea lui:

— Ți-am înşfăcat cerculețul de pe cap, dar nu te-ai deşteptat. Au sosit şi mai mulți paznici şi ne-au dus în marş forțat jos de pe gabară. Primul paznic, acela de la care ai luat cununița, el şi Tamora s-au luat la harță în legătură cu onorariul. Am crezut că ea avea să-l ucidă, dar el şi tovarăşii lui şi-au scos pistoalele, iar după aceea n-a mai fost nicio ceartă. Am luat ceva din banii tăi să plătim pentru cameră şi pentru palanchinul care te-a cărat până aici. Nădăjduiesc c-am făcut bine ce-am făcut.

— Tamora trebuie că-i foc şi pară şi pe tine.

— Pe mine nu prea mă bagă-n seamă, ceea ce-i taman cum trebuie. Am muşcat-o destul de nasol când a încercat să te oprească să iei cerculețul, dar şi-a bandajat picioarele şi n-a

suflat o vorbuliță despre tărăşenia asta. N-o să recunoască-n veci că pot şi eu s-o rănesc, nu-i aşa? Iar de-acum nu mai mi-e frică de ea, că ştiu că pot s-o vatăm şi-o s-o şi fac din nou dacă voi fi nevoit. N-am vrut să mă pun cu ea, stăpâne, dar nici ea n-ar fi trebuit să încerce să te oprească. N-are dreptul.

Yama şi-a închis ochii. Roiuri de lumini atârnau de tavanul încăperii rotunde din partea de sus a gabarei navei-de-vid. Creatura din sticlă, cu branhii roşii-trandafirii şi c-un strat protector alb ca liliacul împăturit de jur împrejurul unei cosițe de țesut nervos gol:

— Îmi aduc aminte, a spus. Am încercat să aflu câte ceva despre seminția mea. Tărâmul minții…

Pandaras a dat aprobator din cap, cu înflăcărare:

— Ai luat cununița de la paznic şi ți-ai pus-o pe cap.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă m-ar fi oprit Tamora. Ea îşi făcea griji că n-o să mai am nicio nevoie de ea.

Pandaras a luat pocalul gol de la Yama şi i-a răspuns:

— Ei bine, şi chiar ai nevoie de ea, stăpâne? Ai stat față-n față cu creatura aia şi i-ai vorbit direct. Ți-a spus ceea ce voiai să afli?

Totul părea un vis care se topea chiar în timp ce Yama încerca să-şi aducă aminte detaliile sale. Femeia care fugea, stelele palide ale altor minți.

În cele din urmă, tânărul a spus:
— Am văzut ceva, stele ale altor minți, dar nu am aflat nimic despre mine însumi, cu excepția faptului că acelora care alcătuiesc echipajele navelor-de-vid le e teamă de mine.
— Păi, să ştii că şi pe mine m-ai băgat în toți sperieții, stăpâne. Am crezut c-ai plecat în locul unde sălăşluiesc ei şi că ți-ai lăsat trupul în urmă. O să cer să-ți fie adusă nişte mâncare. N-ai mai pus nimic în gură de două zile.
— Ai fost bun cu mine, Pandaras.
— Păi cum, e o noutate grozavă să pot arunca porunci în dreapta şi-n stânga într-un loc ca ăsta. Cu ceva vreme-n urmă eram eu ăla care alerga la strigătul fiecărui cocoşel şi încă n-am uitat cum era.
— N-a fost cu cine ştie ce vreme-n urmă. Doar câteva zile.
— Pentru mine a fost mai multă vreme decât pentru tine. Odihneşte-te, stăpâne! O să mă-ntorc mintenaş.
Dar Pandaras a dispărut pentru mult timp. Camera era călduroasă şi închisă, iar Yama şi-a înfăşurat cearşaful de jur împrejur şi s-a aşezat la una dintre ferestre, unde se simțea o oarecare adiere. Era slăbit, dar odihnit şi vioi. Bandajul îi dispăruse de pe rana de la antebraț, şi carnea se legase în jurul zbârciturilor făcute de cruciulițele negre ale copcilor; iar rana pe care şi-o făcuse singur în palmă nu mai era de-acum decât o linie

argintie estompată. Toate vânătăile şi micile tăieturi căpătate în recentele sale aventuri se vindecau şi ele şi cineva, probabil Pandaras, îl bărbierise în timp ce dormise.

Hanul se înălța pe un bulevard larg împărțit în două prin mijloc de un şir de palmieri. Mulțimea care se înghiontea de-a lungul şoselei albe, prăfuite conținea mai mulți oameni decât văzuse Yama vreodată-n viața lui, mii şi mii dintr-o sută de seminții diferite. Erau vânzători ambulanți şi călugări cerşetori îmbrăcați numai în aer, grupuri de pelerini, preoți, funcționari superiori care se zoreau în grupuri de câte doi sau trei, scribi, muzicanți, acrobați, târfe şi şarlatani. Un echilibrist mergea pe deasupra capetelor mulțimii pe o sârmă întinsă dintr-o parte într-alta a bulevardului. Vânzătorii stradali prăjeau banane şi batate pe farfurii din fier încălzite sau nuci în uriaşe castroane din aramă aşezate deasupra unor sobe cu păcură. Băieți rufoşi alergau printre oameni, vânzând gheață aromată, fâşii răsucite de lemn-dulce, dropsuri, nuci prăjite, țigări, brelocuri din plastic ce reprezentau unul sau altul dintre ipostazele demult pierdute ale Proteguitorilor şi medalii stanțate cu chipurile eroilor oficiali ai războiului împotriva ereticilor. Cerşetorii expuneau o sută de soiuri diferite de mutilări şi diformități.

Mesageri călare pe viveride suple sau pe acarinate cu penajul negru goneau în plin galop

printre mulțimi. Câteva notabilități de vază mergeau la pas sub oranisturi din mătase ținute-n sus de dragomani sau erau purtați pe lectici ori palanchine. Un grup de giganți solemni mergeau cufundați până la brâu în gloată, de parc-ar fi înaintat cu greu printr-un râu. Vizavi de el, pe partea cealaltă a bulevardului, oamenii se adunaseră în fața unui altar din piatră şi ardeau conuri de tămâie cumpărate de la un preot, murmurând rugăciuni şi trăgând fumul cu mâna spre ei înşişi. O procesiune de candidați la hirotonisire în sutane roşii, cu capetele lor proaspăt rase lucind de ulei, şerpuia într-un lung şir răzlețit în spatele unor bărbați care loveau în tobe.

În depărtare, răgetul unor trompete stridente răsuna deasupra sunetelor arterei aglomerate şi, de îndată, a apărut şi procesiunea pe care o vesteau. Era o căruță colosală, trasă de o echipă formată din vreo sută de bărbați asudați şi pe jumătate goi, cu preoți care făceau să fumege cădelnițe de o parte şi de alta. Era vopsită-n stacojiu şi auriu şi împodobită cu ghirlande de flori, iar în mijlocul mormanelor de flori se înălța un ecran, cu ovalul său negru încadrat de ornamentații cu cartuşe aurite şi bogat împodobite. Căruța s-a oprit aproape direct în fața ferestrei tânărului şi oamenii adunați pe acoperişuri aruncau găleți cu apă pe bărbații care o trăgeau şi lăsau să cadă, într-o ninsoare

multicoloră, încă şi mai multe ghirlande de flori pe car şi împrejurul oamenilor şi preoților care-i însoțeau. Yama s-a aplecat şi mai mult pe pervaz să vadă mai bine şi, în acel moment, a auzit un zgomot în spatele lui, în cameră, şi s-a răsucit, crezând că era Pandaras.

Un petic de tencuială din ocru aflat în partea opusă ferestrei era crăpat acum într-un model asemenea unei pânze de păianjen, iar în centrul acestei plase stătea înfiptă săgeata unei arbalete.

Săgeata cu pricina era la fel de lungă cât antebrațul tânărului, cu vergeaua dintr-un lemn tare dens şi roşu şi cu aripi de zbor din pene roşii. Judecând după unghiul oblic sub care vârful se înfipsese în tencuială, trebuie că fusese trasă de pe unul dintre acoperişurile netede de pe partea bulevardului opusă hanului, căci toate se înălțau mai sus decât fereastra. Yama s-a lăsat pe vine şi a cercetat cu atenție creştetele acoperişurilor, dar erau sute de oameni înghesuiți de-a lungul marginilor lor, care împrăştiau flori şi revărsau şuvițe argintii de apă asupra căruței. A încercat să găsească o maşină care să fi urmărit totul, dar, pare-se, nu era niciun magistrat prin preajmă.

Încă ciucit, Yama a închis şi a ferecat obloanele grele, din şipci, ale ambelor ferestre, apoi a scos vârful săgeții din perete.

Câteva minute mai târziu, Pandaras s-a întors deschizând calea unui servitor care a aşezat o

tavă acoperită c-un ştergar alb pe o masă joasă şi rotundă ce alcătuia, împreună cu patul şi scaunul pe care stătea tânărul, singura mobilă din cameră. Pandaras i-a făcut semn să plece băiatului şi a dat la o parte capacul tăvii ca un prestidigitator, scoțând la iveală un platou cu fructe şi cărnuri reci, precum şi un urcior brumat cu vin alb. A turnat vinul în două cupe şi i-a înmânat una din ele lui Yama.

— Îmi cer scuze că a durat atât, stăpâne. Are loc un festival. Am fost nevoiți să plătim dublul tarifului normal doar pentru a dobândi camera.

Vinul era rece şi la fel de dulce şi de gros ca melasa.

— Am văzut cum a trecut pe-aici procesiunea, a spus tânărul.

— Pe-aici are loc mai mereu câte-o procesiune. E-n firea locului. Mănâncă, stăpâne! Trebuie să pui capăt postului tău înainte de a putea pleca oriunde.

Yama a luat felia de pepene roşu pe care i-o întinsese Pandaras:

— Unde ne aflăm?

Pandaras a muşcat din propria sa felie de pepene:

— Păi cum, e taman cartierul care se-ntinde între fluviu şi Palatul Memoriei Poporului.

— Cred că s-ar cuveni să plecăm s-o găsim pe Tamora. Unde-mi sunt hainele?

— Pantalonii sunt sub saltea, să nu se şifoneze.

Eu tocmai îți cârpesc una din cămăşi, cealaltă-i în ranița ta. Stăpâne, trebuie să mănânci şi-apoi să te hodineşti.

— Nu prea cred, a spus Yama şi i-a arătat lui Pandaras săgeata arbaletei.

Hangița i-a strigat pe cei doi tineri în timp ce-şi croiau drum prin barul torid şi aglomerat al hanului. Era o femeie durdulie, cu pielea cafenie, şolduroasă şi cu fundul mare, al cărei păr lung şi negru strălucea de grăsime şi era împletit într-o coadă groasă. Asuda rău de tot în sarongul ei purpuriu-auriu şi a fluturat încoace şi-ncolo o frunză de palmier tocită tot timpul cât le-a explicat că fusese lăsat un mesaj pentru ei.

— Îl am chiar aici, a spus ea, cotrobăind printr-un sertar al biroului său. Rogu-vă, aveți oleacă de răbdare, domnii mei. Azi e o zi tare aglomerată. Nu-i aşa? Nu. Stați un pic, iacătă-o!

Yama a luat bucata de hârtie rigidă. Fusese împăturită de patru ori şi închisă ca un plic, apoi pecetluită cu o pată de ceară. Tânărul a întors-o pe toate părțile, apoi l-a întrebat pe Pandaras:

— Tamora ştie să scrie şi să citească?

— Şi-a pus degetul pe contract, stăpâne, aşa că mi-aş da cu presupusul că are cam tot atâta ştiință de carte cât mine, ceea ce vrea să zică nici măcar un pic.

Hangița a spus, îndatoritoare:

— Sunt scribi la fiecare colț de stradă. Pecetea e una de-ale lor.

— Ştii cumva a cui, mai exact?
— Sunt tare mulți. Pare-mi-se c-aş putea să-l pun pe unul dintre băieții mei să...
Şi, zicând acestea, hangița şi-a tamponat fruntea c-un pătrat de pânză galbenă care duhnea a ulei de mentă. Ochii îi erau fardați cu suliman albastru şi foiță de aur, iar sprâncenele îi fuseseră răsucite şi înțepenite cu ceară pentru a forma nişte vârfuri lungi şi conice care creau senzația că un fluture i se cocoțase pe față.
— Asta, de bună seamă, când vom fi mai puțin ocupați, a adăugat ea. Vedeți dumneavoastră, azi e zi de sărbătoare.
— Am văzut căruța trecând pe lângă han, a spus Yama.
— Căruța? Oh, vreți să spuneți racla. Nu, nu, asta n-are nimic de-a face cu festivalul. Ea trece-n susul şi-n josul străzii în fiecare zi, cu excepția zilei sale de sărbătoare, desigur, când este înfățişată Marelui Fluviu. Numai că sărbătoarea ei e peste vreo sută de zile şi-i doar o chestiune de interes local. Însă pentru festival au venit aici oameni de pe tot cuprinsul Ys-ului, ba încă şi din josul fluviului. O perioadă grozav de aglomerată, deşi, de bună seamă, nu mai sunt chiar atât de mulți oameni câți veneau odată. Înțelegeți, tot mai puțini se încumetă să călătorească, din cauza războiului. De-aia am şi reuşit să vă găsesc o cameră liberă aşa de pe nepusă masă.
— A mutat doi pelerini în grajduri, iar nouă ne

cere dublul sumei pe care-ar fi plătit-o ei, a remarcat Pandaras.

— Da, dar acum ei plătesc mai puţin decât ar fi plătit altfel, a intervenit hangiţa, aşa că, până la urmă, totu-i egal, nu primesc nici mai mult, nici mai puţin. Nădăjduiesc că mesajul nu-i unul care să conţină veşti proaste, domnii mei. Camera-i a dumneavoastră atâta timp cât o veţi dori.

În ciuda pretenţiei sale c-ar fi fost ocupată nevoie mare, se părea că femeia avea o grămadă de timp pentru a-şi vârî nasul unde nu-i fierbea oala, în treburile altora.

Yama a ridicat hârtia împăturită şi a spus:

— Cine ţi-a adus asta?

— Să vă spun sincer, n-am văzut. Unul dintre băieţii mei mi-a dat-o. L-aş putea găsi pe el, presupun, deşi-i aşa o zăpăceală pe-aici azi…

— Din cauza festivalului, negreşit.

Şi, zicând acestea, Yama a rupt sigiliul de ceară şi a despăturit hârtia.

Mesajul era scurt şi scris cu hieroglife aliniate cu dibăcie, cu trăsături în jos pline de fermitate şi cu delicate răsuciri pe liniile trase-s sus. Cel mai probabil, fusese aşternut pe hârtie de un scrib, asta dacă nu cumva Tamora petrecuse la fel de mult ca şi Yama pentru a învăţa cele mai alese nuanţe ale caligrafiei:

„Trebuie să plec. Bărbatul pe care-l cauţi se află-n Templul Fântânii Negre.”

Pandaras a întrebat:
— Ce scrie?
Yama i-a citit băiatului mesajul, iar hangița a spus:
— Nu-i prea departe de-aici. Luați-o-n jos prin pasajul de pe partea stângă a hanului şi porniți înspre Palat. V-aş putea da un băiețaş purtător-de-faclă dac-ați binevoi s-aşteptați oleacă...
Dar Yama şi Pandaras deja îşi croiau drum prin încăperea aglomerată spre uşa deschisă şi bulevardul luminat de razele soarelui din spatele ei.
Străduțele înguste care se întortocheau în spatele hanului erau mai răcoroase şi mai puțin aglomerate decât bulevardul principal. Erau pavate cu cărămizi neregulate, antice, şi copii despuiați se jucau în pârâiaşele de apă jegoasă care curgeau în josul rigolelor din centru. Casele aveau acoperişuri plate şi niciuna nu era mai înaltă de două etaje, cu ferestruici oblonite şi pereți acoperiți cu tencuială groasă, galbenă sau portocalie, pereți care se fărâmițau şi văzuseră multe reparații şi peticiri la viața lor. Multe aveau ateliere meşteşugăreşti la parterele deschise spre stradă, aşa că Yama şi Pandaras au trecut pe lângă mai bine de-o sută de *tableaux vivants* ale priceperii şi sârguinței, majoritatea având de-a face cu manufacturarea suvenirelor religioase care erau expuse în prăvălioare ce se-nălțau la fiece colț al fiecărei străzi, deşi niciuna dintre

aceste prăvălioare nu părea să fie deschisă.

Era un loc dubios şi secretos, s-a gândit Yama când a băgat de seamă că oamenii se opreau din ceea ce aveau de făcut pentru a se holba făţiş la el şi la Pandaras când treceau pe lângă ei. Dar îi plăcea configuraţia plină de neprevăzut a locului, care făcea ca o străduţă îngustă să poată da pe neaşteptate într-un scuar preafrumos, c-o fântână arteziană în mijloc, şi-i mai plăceau şi micuţele altare ale vecinătăţilor fixate pe pereţii caselor, cu coroane de flori îngălbenite şi piramide de cenuşă în faţa câte unui cerc de sticlă neagră pătat de muşte care imita prost transparenţa întunecată a adevăratelor altare.

Domurile, pinaclurile, turnurile templelor, şi altarele se înălţau din mijlocul înghesuitelor acoperişuri plate ale caselor comune ca nişte corăbii naufragiate pe-o banchiză murdară din pustiul de gheaţă de la izvorul Marelui Fluviu aflat la sute şi sute de leghe depărtare în amonte. Şi, dincolo de aceste case şi temple şi altare, muntele negru al Palatului Memoriei Poporului se înălţa, terasă după terasă, spre îndepărtatul său pisc, în vreme ce soarele care apunea înroşea cerul din spatele lui.

Pandaras i-a explicat că această parte a oraşului fusese lăsată afacerilor care aveau de-a face cu venerarea Proteguitorilor şi cu guvernarea oraşului Ys. Departamentele administraţiei civile care fuseseră strămutate din interiorul Palatului

Memoriei Poporului ocupau clădiri mai neînsemnate la marginea sa şi o mie de secte prosperau fățiş sau pitite-n secrete odăi din subteran.

— Noaptea poate fi un loc teribil de periculos pentru străini, a continuat puştiul.

— Am la mine cuțitul. Şi tu-l ai pe-al tău.

— Ar fi trebuit să-ți fi îmbrăcat armura, stăpâne. Am pescuit-o din Târgul de pe Apă, scurtată cu dibăcie şi lustruită de-i la fel de bună ca nouă.

Yama dăduse peste ea când îşi scosese cămaşa din tolbă, aşa c-a spus:

— Ar fi atras atenția. Ar fi putut să-i cadă cuiva cu tronc. Deja mă simt de parc-aş fi eu însumi o procesiune, dacă e să judeci după felul în care oamenii se-ntorc să se holbeze la noi.

— S-ar putea să ne vrea sângele. Sau să vrea să ne scobească şi să ne scoată creierii din cap şi să-i pună-n cuve, păstrându-i vii tot timpul – sau ca pe marinarii-stelelor.

Yama a izbucnit în hohote de râs la auzul acestor fantasmagorii.

Pandaras a ținut-o însă pe-a lui, sumbru:

— Ăsta-i un loc al binelui şi-al răului, stăpâne. Este Cartierul-cel-Nou, construit pe locul unde s-a purtat o bătălie sângeroasă. Eşti o persoană aparte. Să nu uiți niciodată asta. Ai fi o pradă grozavă pentr-un sacrificiu de sânge.

— Nou? Mie mi se pare foarte vechi.

— Asta-i pentru că absolut nimic n-a mai fost

reconstruit de pe vremea Epocii Răzvrătirii. Restul oraşului e cu mult, mult mai vechi, dar oamenii dărâmă tot timpul clădirile vechi şi ridică altele noi în locul lor. Arhiereii au poruncit doborârea clădirilor ruinate de pe locul unde s-a purtat ultima bătălie între maşini, oasele şi carcasele tuturor morților au fost răsturnate-n gropi uriaşe, iar pământul aflat de jur împrejur a fost nivelat, apoi au fost construite aceste case.

— Ştiu că s-a purtat o bătălie în apropiere de Ys, dar am crezut până acum c-a fost mult mai departe-n susul fluviului, a spus Yama care şi-a adus atunci aminte că Templul Fântânii Negre avusese ceva de-a face cu această ultimă luptă, deşi nu putea să-şi reamintească exact care anume fusese legătura asta.

Pandaras a continuat:

— Au construit casele peste câmpul de bătălie şi nimic nu s-a mai schimbat de-atunci, cu excepția clădirilor altarelor şi ale templelor.

— Crezusem că aceste case au fost construite în jurul lor.

— Casele trebuie să fie dărâmate ori de câte ori se construieşte un nou templu. E o întreprindere periculoasă, în pământ zac otrăvuri vechi şi arme vechi, iar, uneori, armele se descarcă atunci când sunt dezgropate. Există un minister special care nu face nimic altceva decât să caute, cu ajutorul divinației, arme vechi şi să facă în aşa fel încât acestea să devină nepericuloase atunci

când le descoperă. Şi, pe deasupra, unele părți ale acestui cartier mai sunt şi bântuite de stafii. De-aia oamenii-s atât de ciudați pe-aici, ştii? Fantomele le intră-n capete şi-i molipsesc cu idei din vremi trecute.

— N-am văzut niciodată-n viața mea vreo fantomă, a remarcat Yama.

Ipostazele care bântuiau Oraşul Morților nu se puneau la socoteală căci abia-abia dacă erau nişte proiecții semi-inteligente. Şi, câtă vreme alde Amnan pretindeau că luminile albastre care puteau fi văzute plutind printre ruinele aflate mai jos de casa-donjon erau spectre, *eidolon*-ii morților lipsiți de tihnă, Zakiel spusese mereu că nu erau nimic mai mult decât flăcărui ale gazelor de mlaştină care ardeau.

— Acestea sunt, în majoritatea cazurilor, fantome de maşini, dar uneori şi de oameni şi se spune că astea-s printre cele mai rele. De-aia se fac atât de multe icoane pe-aici, stăpâne. Dac-ar fi să te uiți într-una dintre casele-astea, ai găsi strat peste strat de icoane pe pereți.

— Ca să țină fantomele la distanță, nu?

— Nu prea funcționează de obicei. Cel puțin, eu, unul, aşa am auzit.

— Ia uită-te acolo! Ăsta-i templul pe care-l căutăm?

Se înălța la câteva străzi în fața lor, un cub colosal construit din uriaşe blocuri de piatră grosolan cioplite şi pătate de funingine până

deveniseră negre, încoronate de-un dom în formă de ceapă, împodobit cu țigle aurite zgâriate.

Pandaras şi-a mijit ochii spre el, apoi a spus:

— Nu, al nostru are un acoperiş rotunjit, cu o gaură-n mijloc.

— Desigur! Pe-acolo pe unde s-a prăbuşit maşina!

Templul Fântânii Negre fusese construit multă vreme după căderea înfiorătoare cuprinsă de flăcări a maşinii sălbăticite, dar domul său fusese lăsat, în mod simbolic, neterminat, cu o deschidere în apexul său direct deasupra gropii adânci săpate atunci când maşina lovise suprafața lumii şi topise o trecere în stâncă până hăt, departe, în chila lumii. Lui Yama îi fusese spusă povestea de către ipostaza unui neguțător de piei care îşi avusese tăbăcăria chiar lângă şantierul templului. Mysyme, acesta fusese numele negustorului. Avusese două neveste şi şase preafrumoase fiice şi făcuse multe milostenii printre orfanii şobolani-de-apă ai docurilor. Mysyme era mort de-o eră întreagă şi Yama îşi pierduse cu ani buni în urmă interesul pentru răspunsurile limitate ale ipostazei sale, dar atunci şi le reaminti pe toate. Tatăl lui Mysyme văzuse cu ochii lui prăbuşirea maşinii, şi-i povestise fiului său că, atunci când aceasta lovise pământul, o dâră de rocă topită fusese azvârlită mai sus decât limitele superioare ale atmosferei, în vreme ce fumul focurilor

secundare întunecase cerul de deasupra oraşului Ys o decadă întreagă.

— E un pic la stânga, a explicat Pandaras, şi, poate, la vreo zece minute de drum de aici. Locul ăla cu acoperişul de aur e mormântul vreunui sfânt războinic. E compact tot, cu excepția unei camere secrete.

— Eşti o enciclopedie ambulantă, Pandaras.

— Am un unchi care locuia pe-aici şi odată am stat cu el. Era din partea mamei şi asta se întâmpla când a fugit tata, şi mama s-a dus să-l caute. A stat plecată un an întreg şi nu i-a dat niciodată de urmă. Iar un an e o perioadă lungă pentru neamul meu. Ei, şi ea s-a întors şi s-a măritat c-un alt bărbat şi, când nici asta n-a mers, s-a măritat cu tatăl meu vitreg. Nu mă împac prea bine cu el şi de-aia am acceptat slujba de la han, căci îmi dădea dreptul la o cameră. Şi-apoi ai apărut tu, şi iată-ne! Zise Pandaras, zâmbind cu gura până la urechi: Multă vreme după ce am părăsit partea asta de oraş m-am tot gândit că, poate, eram bântuit. Mă trezeam şi mi se părea c-auzisem voci, voci care îmi spuseseră diverse lucruri în somn. Dar nu le-am mai auzit de când te-am întâlnit pe tine, stăpâne. Poate că seminția ta e un leac împotriva fantomelor.

— Toți cei din seminția mea sunt nişte fantome, din puținul pe care am reuşit să-l aflu despre ei, a spus cu amărăciune Yama.

Templul Fântânii Negre se înălța în centrul unei piețe largi, liniştite, pavate cu pietre acoperite cu muşchi. Fusese construit în forma unei cruci, cu un atriu lung şi abside scurte; cupola sa, acoperită cu foiță de aur care strălucea în ultimele raze ale soarelui, acoperea punctul în care absidele se intersectau cu atriul. Templul era înveşmântat în piatră neagră lucitoare, deşi, pe ici, pe colo, părți din această armătură căzuseră, dând la iveală calcarul cenuşiu de dedesubt. Yama şi Pandaras au mers de jur împrejurul templului şi n-au zărit pe nimeni, iar apoi au urcat lunga scară cu trepte puțin adânci şi-au intrat prin nartexul înalt.

Înăuntru era beznă, dar o coloană groasă, piezişă, de lumină roşiatică, cădea prin apexul deschis al cupolei în celălalt capăt al atriului lung flancat de colonade. Yama a pornit spre lumină. Nu se zărea nici urmă de Tamora sau de cunoştința ei misterioasă; întregul templu părea părăsit. Pilaştrii colonadelor erau acoperiți de sculpturi complicate, iar mozaicurile distruse ale podelei schițau contururile unor siluete de eroi. Yama s-a gândit că templul fusese, cândva, absolut splendid, dar acum avea aerul unui loc de care nu se mai îngrijeşte nimeni. L-a găsit a fi o alegere ciudată pentru o întâlnire – mult mai potrivit însă pentru o ambuscadă.

Pandaras simțea, în mod limpede, acelaşi lucru, căci căpşorul lui cu blană linsă se întorcea în

toate părțile în timp ce străbăteau atriul. Lumina roşiatică, însuflețită de firicele de praf ce se învârtejeau, cădea pe un zid înalt până la mijloc din piatră brută care înconjura o groapă largă ce se prăbuşea în bezna de dedesubt. Era însăşi fântâna, puțul pe care-l făcuse maşina căzută. Creasta lată a zidului era acoperită de rămăşițele transformate în scrum ale conurilor de tămâie, iar ici şi colo se zăreau ofrande de fructe şi flori. Din câteva bețişoare parfumate înfipte-n crăpăturile zidului se înălțau rotocoale de fum cu un miros dulceag, dar florile erau veştejite şi maronii, iar grămăjoarele de fructe aveau urme de putregai.

— Nu vin prea mulți oameni pe-aici, a spus Pandaras. Fantoma maşinii e puternică şi iute la mânie.

Yama s-a apucat strâns de marginea crestei zidului şi a privit în adâncurile fântânii. Un curent slab de aer rece şi stătut a suflat de jur împrejurul său dinspre străfundurile neluminate. Zidurile puțului erau curgeri lungi, sticloase, ale stâncii topite de demult, cu filoane de impurități care se micşorau, topindu-se către un punct de fugă la fel de mic cât vârful degetului său mare. Era imposibil de spus cât de adâncă era, de fapt, fântâna, şi, din curiozitate, Yama a lăsat să cadă o rodie stricată, moale, în aerul întunecat.

— Asta nu-i o idee bună, a spus Pandaras.

— Nu cred că un fruct poate să trezească din somn această maşină anume. A căzut cale lungă, dacă-mi aduc bine aminte – cel puțin vreme de două zile – şi a apărut pe cer ca o stea înveşmântată în păr arzând. Când a lovit pământul, lovitura a doborât mii de case şi a dat naştere unui val în râu care a măturat în calea-i cea mai mare parte a oraşului de pe celălalt mal. Iar apoi cerul s-a întunecat de la fumul tuturor focurilor stârnite.

— S-ar putea ca acolo, jos, să mai fie şi alte lucruri, a remarcat Pandaras. Lilieci, spre exemplu. Eu, unul, am o ură specială față de lilieci.

Yama a recunoscut:

— Ar fi trebuit să arunc o monedă. Aş fi putut s-o aud cum se loveşte de fund.

Dar o părticică din mintea lui se încăpățâna să insiste că rodia încă mai cădea prin aerul negru spre fund, la două leghe sau chiar mai mult înspre chila lumii. El şi Pandaras au dat ocol fântânii, dar, în afară de bețişoarele parfumate fumegânde, nu mai era niciun semn că Tamora sau oricine altcineva fusese pe acolo de curând, iar aerul liniştit începea să le pară înăbuşitor, apăsător de parc-ar fi adăpostit o notă muzicală la nesfârşit prelungită chiar sub pragul a ceea ce prindea urechea.

— S-ar cuveni să plecăm de-aici, stăpâne, a spus Pandaras. Ea nu-i aici. Poate c-a dat bir cu

fugiții şi ne-a părăsit, a adăugat, plin de speranță.
— A făcut un contract cu mine. Aş zice că ăsta-i un lucru serios pentru cineva care trăieşte de la o slujbă la alta. Vom mai aştepta un picuț.
A scos hârtia şi-a mai citit-o o dată:
— „Bărbatul pe care-l cauți.” Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta.
— În curând se va lăsa întunericul.
Yama a zâmbit şi-a spus:
— Cred că locul ăsta te bagă-n sperieți.
— Poate că tu n-oi fi crezând în fantome, stăpâne, dar sunt mulți cei care cred… Majoritatea oamenilor din oraş, aş zice.
— S-ar cuveni să am mai multe motive decât cei mai mulți oameni pentru a crede în stafii, de vreme ce-am crescut în mijlocul Oraşului Morților, dar nu am. Doar pentru că o mulțime de oameni cred în fantome, asta nu le face să fie reale. Aş putea crede că Proteguitorii s-au reîncarnat în țestoase de fluviu şi-aş putea chiar convinge un milion de inşi să creadă asta, dar asta nu înseamnă şi c-ar fi adevărat.
— Nu se cuvine să glumeşti în legătură cu lucrurile astea, a sărit băiatul. Mai ales aici.
— Cu siguranță, Proteguitorii vor ierta o glumă nevinovată.
— Da, dar mulți îs cei care se vor ofusca în locul lor, a ținut-o pe-a lui, plin de încăpățânare, Pandaras.

În ciuda aerului său experimentat, băiatul era profund superstițios din fire. Yama remarcase grija cu care puştiul se spăla în mod ritual la sculare şi înainte de-a mânca, felul în care îşi încrucişa degetele când trecea pe lângă un altar – o superstiție pe care o împărtăşea cu cetățenii din Aeolis care credeau că gestul masca faptul că veniseră lângă un altar fără să aducă vreo ofrandă –, precum şi abnegația sa la rugăciune. Asemenea celor din seminția Amnan, care nu puteau sau nu voiau să citească Puranele, şi, astfel, le cunoşteau doar la mâna a doua din predicile preoților sau iconoclaştilor, Pandaras şi nenumărate alte milioane de oameni obişnuiți din Ys credeau că Proteguitorii suferiseră o transsubstanțiere, dispărând nu în Ochi, ci dispersându-se în fiecare particulă a lumii pe care o creaseră, astfel încât erau pretutindeni în acelaşi timp, nemuritori, invizibili şi, în ciuda puterilor lor nelimitate, iuți în a judeca şi trebuind să fie constant îmbunați prin ofrande şi rugăciuni. Şi-atunci nu era deloc surprinzător că Pandaras credea în fantome şi alți întorşi-din-morți.

— Stafiile sunt mai asemănătoare ideilor decât ai crede, a continuat băiatul. Cu cât oamenii cred mai mult în ele, cu atât devin mai puternice. Ia ascultă! Ce-a fost aia?

— N-am auzit nimic, a răspuns Yama, dar, chiar când spunea asta, s-a simțit un scurt huruit, de

parcă templul, cu toate pietrele lui masive, s-ar fi mişcat puţin şi-apoi s-ar fi liniştit la loc.

Huruitul păruse să vină dinspre fântână, aşa că Yama s-a aplecat peste ghizd şi s-a uitat în străfundurile acesteia. Vântul care venea din adâncuri părea să sufle cu ceva mai multă putere şi avea un miros slab şi înţepător, ca de metal încălzit.

— Vino, să plecăm de-aici, l-a rugat Pandaras, neliniştit; băiatul îşi tot muta greutatea de pe-un picior pe altul, de parc-ar fi fost pe punctul s-o rupă la fugă.

— O să ne uităm şi-n abside. Dacă urma să se întâmple ceva, Pandaras, s-ar fi întâmplat până acum.

— Dacă e să se-ntâmple, va fi cu atât mai rău pentru că a tot aşteptat.

— Tu ia-o la stânga, eu o s-o iau la dreapta şi, dacă nu găsim nimic, îţi promit că ieşim imediat din locul ăsta.

— O să vin cu tine, stăpâne, dacă nu te superi. Nu-mi place deloc să fiu lăsat singur în hecatomba asta.

Arcada care dădea în absida din dreapta fântânii avea o draperie dintr-o împletitură fină de plastic negru în spatele căreia se afla un spaţiu de formă pătrată, cu tavan înalt, luminat de raze groase de lumină slabă care cădeau prin orificiile ce străpungeau pereţii groşi chiar sub acoperişul boltit. În centrul acestui spaţiu era aşezat un

altar, un cerc negru lucios ca o monedă sau luneta unui uriaş care stătea pe-o parte. Statui de trei ori cât un stat de om se înălțau în firidele plasate de jur împrejurul celor patru pereți, deşi nu erau statui ale unor oameni şi nici nu erau sculptate-n piatră, ci erau alcătuite din acelaşi material translucid şi neted ca şi armurile antice. Yama zări vag forme şi lanțuri în interiorul piepturilor şi membrelor lor.

Pandaras s-a dus glonț spre o statuie şi a ciocănit-o cu încheieturile degetelor în fluierul piciorului, care a scos un sunet înfundat.

— E o poveste care spune că aceste chestii au luptat împotriva Insurgenților.

— Mai degrabă au fost create să semene cu marii generalii, a spus Yama, privind în sus spre chipurile lor sumbre.

— Nu-ți face griji, a spus o voce de femeie. Dorm de-atât de multă vreme, c-au şi uitat cum să se deştepte.

FEMEIA ÎN ALB

Yama s-a răsucit pe călcâie şi fascicule de lumină orbitor de albă s-au luat, pe neaşteptate, la întrecere prin discul negru al altarului. Tânărul şi-a ridicat mâna pentru a-şi proteja ochii, dar lumina cea albă se estompase deja, transformându-se într-o jucăuşă licărire de culori blânde ce se învârtejeau.

Laba încleştată a lui Pandaras i-a fluturat

acestuia pe sub gura larg căscată:

— Stăpâne, ăsta-i vreun şiretlic mârşav.

Precaut, Yama a păşit prin lumina policromă şi a atins suprafața rece şi netedă a altarului. Îi trecu prin cap ideea absolut dementă că ar putea să alunece în ea la fel de uşor cum ar aluneca în apa răcoroasă a fluviului.

Asemenea unei reflecții, o mână s-a ridicat printre culorile învârtejite pentru a i-o întâlni pe-a lui. Pentru un moment, i se păru că i-a simțit atingerea, ca o mănuşă care i-a lunecat pe piele, şi s-a tras înapoi, şocat şi cuprins de scârbă.

Hohote de râs, ca zornăitul unor clopoței de argint. Fâşii şi vârtejuri, şi pete dintr-o sută de culori s-au contopit şi o femeie apăru încadrată de discul altarului. Pandaras a țipat din toți bojocii şi-a rupt-o la fugă, azvârlindu-se cu violență, cuprins de-o panică furibundă, prin draperia din împletitură neagră care despărțea absidele de partea principală a templului.

Yama a îngenuncheat în fața altarului, cuprins de teamă şi de uluire:

— Domniță... ce doreşti de la mine?

— Oh, te rog, ridică-te-n picioare! Nu pot sta de vorbă cu creştetul capului tău.

Yama a ascultat-o. A presupus că femeia era unul dintre avatarurile Proteguitorilor care, după cum era scris în Purane, stătea între lumea cotidiană şi măreția stăpânilor lor, privind în ambele părți în acelaşi timp. Era înaltă şi zveltă,

cu o căutătură poruncitoare, trufaşă, şi era îmbrăcată într-un veşmânt alb dintr-o singură piesă care i se lipea de membre şi trup. Pielea sa avea culoarea bronzului abia turnat, iar părul său lung şi negru era prins într-un soi de plasă pe umărul drept. O grădină înverzită se pierdea-n zare în spatele ei: pajişti netede şi un labirint din garduri-vii înalte şi frumos tunse. Dintr-o fântână arteziană din piatră țâşnea un şuvoi bogat de apă, înălțându-se în aerul luminat de soare.

— Cine eşti, *domina?* Locuieşti în acest altar?

— Nu prea mai am habar pe unde locuiesc, zilele astea. Sunt împrăştiată, presupun c-aşa ai putea spune. Dar acesta-i unul dintre locurile unde încă mai pot privi afară, spre lume. E ca o fereastră. Tu trăieşti într-o casă făcută din camere. Eu locuiesc într-un spațiu făcut în general din ferestre care dau spre locuri diferite. Tu m-ai atras spre această fereastră, am privit afară şi-am dat de tine.

— Te-am atras? *Domina,* nu asta mi-a fost intenția.

— Porți cheia în jurul gâtului. Măcar atât lucru şi tot trebuie c-ai descoperit.

Yama a ridicat moneda care atârna de şnurul din jurul gâtului său, moneda pe care anahoretul i-o dăduse în noaptea primăvăratică în care doctorul Dismas se întorsese din Ys şi totul se schimbase. Tânărul plecase să vâneze broaşte şi

prinsese ceva cu mult, mult mai straniu. Moneda era caldă, dar, probabil, doar pentru că stătuse lipită de pielea lui.

Femeia din altar a spus:

— Funcţionează pe bază de lumină şi a comunicat pentru puţin timp cu acest emiţător-receptor. L-am auzit şi am venit aici. Să nu-ţi fie frică. Îţi place unde locuiesc?

Yama i-a răspuns, cu o politeţe meditativă:

— N-am mai văzut niciodată o grădină ca a domniei tale.

— Păi, de bună seamă că n-ai mai văzut. E dintr-o lume care-a dispărut cu multă vreme-n urmă, poate chiar de pe Pământ. Vrei s-o schimb? Ştii, aş putea locui oriunde. Sau, cel puţin, în orice există pe un fişier care nu a fost distrus. Serverele sunt foarte vechi şi-s multe lucruri care s-au distrus. Atomii migrează; razele cosmice şi neutrinii perturbă configuraţiile de linii... Oricum o fi, îmi plac grădinile. Stârnesc ceva în memoria mea. Originalul meu a domnit, cândva, peste multe lumi şi, cu siguranţă, unele dintre ele posedau şi grădini. E posibil ca, odată ca niciodată, ea să fi deţinut o grădină exact ca aceasta. Dar am uitat atât de multe lucruri şi-apoi nici măcar n-am fost vreodată cu adevărat întreagă încă de la bun început. Sunt şi păuni aici. Ştii ce-s păunii? Nu, presupun că nu. Probabil că există creaturi autohtone asemănătoare păunilor pe undeva, pe

Confluență, dar nu am fişierele la îndemână. Poate că, dacă stăm de vorbă suficient de mult timp, unul dintre ei va trece pe lângă noi. Sunt nişte păsări. Masculii au cozi uriaşe în formă de evantai, cu ochi pe ele.

Yama a fost brusc copleşit de imaginea unei păsări cu gât lung, de-un albastru electric şi cu arce concentrice de ochi învăpăiați care aruncau priviri furişe peste căpşorul său minuscul. S-a răsucit pe călcâie, presându-şi găvanele ochilor cu podurile palmelor, dar viziunea încă mai pulsa în interiorul capului său.

— Stai un pic, a spus femeia.

Era, oare, o notă de incertitudine în glasul ei?

— N-am vrut să... Amplificarea e dificil de controlat...

Discurile de ochi care ardeau s-au topit; deja, în spatele pleoapelor sale nu mai era de-acum decât obişnuita beznă sângerie şi caldă. Cu multă precauție, Yama s-a reîntors cu fața spre altar.

— Nu este real, i-a spus femeia.

Şi, zicând acestea, ea a păşit către suprafața internă a altarului şi şi-a presat mâinile de aceasta, apoi a început să se uite printre ele de parc-ar fi încercat să vadă prin fereastra unei camere luminate către peisajul întunecat. Palmele îi fuseseră vopsite-n roşu. Aurină roşie. A continuat:

— Că nu-i adevărat e lucrul important de reamintit. Dar, oare, nu-i totul doar o iluzie?

Suntem cu toții nişte unde şi până şi undele nu-s decât nişte corzi abia întrezărite încolăcite în ele-însele.
Părea să vorbească de-acum cu sine însăşi, dar apoi i-a zâmbit lui Yama. Sau nu, căci ochii săi nu erau tocmai concentrați asupra lui, ci într-un punct situat un pic într-o parte, deasupra capului tânărului.
Yama a spus, mânat de licărul bănuielii:
— Scuzați-mă, *domina,* dar chiar sunteți, cu adevărat, un avatar? N-am mai văzut unul până acum.
— Eu nu mi-s fragmentul vreunui zeu, Yamamanama. Odată ca niciodată, umbra originalului meu a domnit peste un milion de sisteme planetare, dar nu a pretins nicicând c-ar fi fost cine ştie ce zeu. Niciunul dintre transcendenți nu a pretins asta, doar duşmanii lor au făcut-o.
Teama şi uluirea au lăsat loc uşurării. Yama a izbucnit în râs şi a zis:
— O ipostază. Eşti doar o ipostază. Sau o stafie.
— O stafie în maşină. Da, ăsta-i un mod de privi lucrurile. De ce nu? Chiar şi atunci când originalul meu a păşit pe suprafața acestui straniu habitat, ea nu era nimic mai mult decât copia unei amintiri şi presupun că asta mă face pe mine să nu fiu nimic altceva decât fantoma unei fantome. Dar şi tu eşti o fantomă. Nici nu s-ar cuveni să te afli aici, în epoca asta. Eşti fie

mult prea tânăr, fie mult prea bătrân, cu vreo sută de mii de ani în orice direcție-ai alege... Ştii de ce te afli aici?

— Îmi doresc din tot sufletul să aflu, a spus tânărul, dar nu cred în fantome.

— Am mai stat de vorbă şi înainte.

Femeia şi-a înclinat capul cu un gest de-o neobişnuită cochetărie şi a zâmbit:

— Nu-ți aduci aminte, aşa-i? Ei bine, erai foarte tânăr, iar bărbatul ăla prost care era cu tine ți-a ascuns chipul în faldurile veşmintelor sale. Cred că el a făcut negreşit ceva altarului, pentru că fereastra aceea mi-a fost închisă de-atunci, asemenea multor altora. Sunt multe pagube vechi în sistem de pe vremea războiului dintre maşini. N-am mai putut decât să te zăresc în treacăt, când şi când, în timp ce creşteai. Cât aş vrea să-ți fi putut vorbi! Cât aş vrea să te fi putut ajuta! Sunt atât de fericită să te întâlnesc din nou, numai că tu n-ar trebui să fii aici, în acest oraş straniu şi înspăimântător. Ar trebui să fii pe drumul tău în josul fluviului, spre război.

— Ce ştii despre mine? Te rog, *domina,* vrei să-mi spui ce ştii?

— Există portaluri. Varietăți ale spațiului menținute deschise de gravitația negativă a materiei stranii sau materiei quark. Ele duc în orice direcție, chiar şi către trecut, până în momentul când au fost create. Cred că de-acolo ai venit. Asta sau navele-de-vid. Poate că părinții

tăi erau pasageri legali sau clandestini pe o navă-de-vid şi-au călătorit în timp datorită vitezei unui voiaj de lungă durată. N-am aflat unde-au plecat navele-de-vid. N-a fost suficient timp pentru a afla nici măcar o zecime din tot ceea ce voiam să ştim. În orice caz, ai venit de undeva, din trecutul îndepărtat al acestei lumi stranii, Yamamanama, dar, cu toate că am cercetat arhivele, nu ştiu cine te-a trimis sau de ce. Contează, oare? Eşti aici şi-s multe de făcut.

Lui Yama nu-i venea s-o creadă. Pentru că, dacă fusese într-adevăr trimis atunci şi acolo din trecutul îndepărtat, de pe vremea când cei din neamul său, Constructorii, clădiseră lumea în conformitate cu dorințele Proteguitorilor, atunci el nu-şi va putea găsi niciodată familia sau pe ceilalți asemenea lui. O să fie singur-singurel, iar asta era de neconceput, aşa că a spus:

— Am fost găsit pe fluviu. Eram un prunc, zăcând la pieptul unei moarte pe o luntre albă.

Pe neaşteptate, a simțit că inima poate să-i explodeze de atâta dor:

— Te rog, spune-mi! Spune-mi de ce mă aflu aici!

Femeia din altar şi-a înălțat mâinile, cu încheieturile răsucite într-o elegantă ridicare din umeri, şi a zis:

— Eu sunt străină pe-aici. Originalul meu a ieşit în lumea ta şi a murit aici, dar nu înainte de-a începe s-o schimbe. Şi, înainte de-a muri, o parte

din ea a venit aici, şi iată-mă-s, încă prin preajmă. Uneori mă întreb dacă nu cumva şi tu faci parte din ceea ce ea a făcut după ce m-a lăsat aici. Asta te-ar transforma în fiul meu, dac-ar fi adevărat?

— Caut răspunsuri, nu şi mai multe mistere, i-a răspuns Yama.

— Îngăduie-mi să-ți dau un exemplu. Vezi statuile alea? Tu crezi că sunt monumente ale unor eroi morți, dar adevărul e mai simplu decât orice poveste.

— Vasăzică, nu-s statui?

— Nicidecum. Sunt soldați. Au fost cartiruiți aici după ce-a fost construită partea principală a templului, pentru a-l păzi împotriva a ceea ce preoții prostănaci ai templului denumesc Creatura-de-Dedesubt. Presupun că, atunci când absidele au fost remodelate, cu mulți ani mai târziu, a fost mai uşor să încorporeze soldații în arhitectură decât să-i mişte din loc. Cei mai mulți de soiul lor au fost topiți şi părticele din armuri le-au fost smulse de pe rămăşițele pământeşti, aşa că, într-un fel, ei încă mai apară populația. Dar soldații aflați de jur împrejurul nostru sunt realitatea, iar soldații umani care poartă rămăşițele topite ale tegumentelor fraților lor nu-s decât umbrele acestei realități, la fel cum eu sunt doar o umbră a celei în numele căreia vorbesc. Spre deosebire de ostaşi, ea chiar a dispărut din lumea asta şi doar eu am mai

rămas.
Yama a privit în sus, la cea mai apropiată dintre siluete. Aceasta se holba deasupra capului tânărului, la unul dintre tovarăşii săi de pe partea opusă a absidei pătrate, dar Yama şi-a închipuit că, pentru o clipă, îi vede ochii scăpărând spre el. Erau roşii şi aveau o uşoară licărire despre care ştia că nu fusese acolo mai devreme.
— Atunci, şi eu sunt tot o umbră? A întrebat tânărul. Îi caut pe ceilalţi care sunt ca mine. Îi voi putea găsi vreodată?
— Aş fi uluită şi încântată dac-ai face-o, dar sunt morţi de mult cu toţii. Cred că tu vei fi de ajuns, Yamamanama. Deja ai descoperit că poţi controla maşinile care menţin acest habitat. Te pot învăţa multe alte lucruri.
— Seminţia mea a fost creată de Proteguitori pentru a clădi lumea, iar apoi ei au plecat. Măcar atâta lucru am aflat şi eu. Voi descoperi mai multe în Palatul Memoriei Poporului.
— Au fost aduşi înapoi, a spus femeia. Ai putea spune că, dacă eu, una, sunt umbra a ceea ce am fost cândva, atunci neamul tău a fost umbra a ceea ce tu numeşti Proteguitorii şi a ceea ce presupun că eu aş putea numi copiii mei, deşi ei sunt la fel de îndepărtaţi de mine cum sunt eu de simplele maimuţe antropoide care au plecat din Africa şi-au dat foc întregii Galaxii.
Cineva îi spusese ceva similar lui Yama şi încă

de puțină vreme. Cine? Încercând să-şi aducă aminte, el a spus mecanic:
— Cu toții suntem umbrele Proteguitorilor.
— Nu chiar toți. Există multe soiuri diferite de oameni pe-această lume stranie – presupun că trebuie s-o numesc, totuşi, o lume – şi fiecare dintre ele a fost prelucrată şi reprelucrată, modelată şi remodelată, până când n-a mai rămas decât o umbră din animalele care i-au fost strămoşi. Cele mai multe, dar nu toate, au fost presărate cu un fragment de material ereditar derivat din Proteguitorii înşişi. Rasele dominante ale acestui habitat provin din multe locuri şi timpuri diferite, dar sunt cu toate însemnate de această însuşire şi cu toate cred că pot evolua către o condiție mai înaltă. Într-adevăr, multe par să fi evoluat dincolo de existență, dar nu-i limpede dacă au reuşit să transcendă sau doar s-au stins cu totul. Însă rasele primitive care seamănă cu oamenii, dar sunt doar cu puțin mai bune decât animalele, nu sunt însemnate şi n-au avansat niciodată din starea lor originară. Sunt încă multe pe care nu le înțeleg despre această lume, dar măcar atâta lucru ştiu şi eu.
— Dacă mă poți ajuta să înțeleg de unde vin, poate că şi eu te-aş putea ajuta.
Femeia i-a surâs:
— Încerci să te tocmeşti cu mine. Dar deja ți-am spus de unde vii, Yamamanama, şi te-am şi ajutat deja. Am cântat multe cântări de laudă în

cinstea ta. Multora le-am spus că vei veni. Am ridicat chiar şi-un războinic de frunte care să lupte pentru tine. S-ar cuveni să fii cu el acum, navigând în josul fluviului către război.

Yama şi-a amintit de povestea tânărului războinic şi a întrebat:

— Cu Enobarbus?

— Şi soldatul. Dar voiam să spun doctorul Dismas. El m-a găsit acum multă vreme, cu mult înainte de a apuca să vorbesc cu Enobarbus. S-ar cuveni să fii cu ei acum. Cu ajutorul lor şi, în special, cu ajutorul meu, ai putea salva lumea.

Yama a izbucnit în hohote de râs:

— Domniță, o să fac tot ce-o să pot împotriva ereticilor, dar nu cred că pot face mai mult decât oricare alt bărbat.

— Împotriva ereticilor? Nu te prosti! N-oi fi putut eu să vorbesc cu tine până acum, dar te-am urmărit cu atenție. Ți-am auzit rugăciunile după moartea fratelui tău. Ştiu cu câtă disperare îți doreşti să devii erou şi să-l răzbuni. Oh, iar eu te pot face cu mult mai mult de-atât!

După aflarea veştilor despre moartea lui Telmon, Yama se rugase toată noaptea în fața altarului din templu. Edilul trimisese doi soldați să-l vegheze, dar aceştia adormiseră şi, în ora tăcută dinaintea răsăritului, Yama ceruse un semn că va conduce armata către o victorie măreață în numele lui Telmon. Se gândise atunci că dorea să răscumpere moartea fratelui său, dar

înțelegea acum că rugăciunile lui fuseseră mânate doar de egoism. Dorise să-şi modeleze propria viață, să-i cunoască începuturile şi să i se ofere un destin. A înțeles că rugăciunea îi fusese ascultată şi dorința, împlinită, în cele din urmă, dar nu în modul în care sperase.

— Trebuie să-ți iei în primire moştenirea, a spus femeia în alb. Te pot ajuta. Împreună putem completa schimbările pe care le-a început originalul meu. Cred că ai început deja să explorezi ceea ce poți face. Sunt mult mai multe lucruri de care eşti capabil, dacă mă vei lăsa să te învăț.

— Dacă m-ai fi ascultat, *domina,* ai fi ştiut că m-am juruit să salvez lumea, nu s-o schimb.

I se întunecase ei, oare, căutătura? Pentru un moment, lui Yama i s-a părut că strania ei frumusețe nu era decât o mască sau o peliculă care ascundea ceva oribil.

— Dacă vrei să salvezi lumea, atunci aceasta trebuie schimbată, a spus femeia în alb. Schimbarea este esențială vieții. Lumea va fi schimbată indiferent ce parte va câştiga războiul, dar numai una din părți poate garanta că staza nu va fi din nou impusă cu forța. Staza conservă lucrurile moarte, dar sufocă viața. Una dintre facțiunile slujitorilor acestei lumi a înțeles acest lucru cu multă vreme în urmă. Dar ei au dat greş şi aceia dintre ei care au supraviețuit au fost surghiuniți. Acum ei sunt slujitorii noştri şi

împreună vom birui acolo unde ei singuri n-au reuşit s-o facă.

Yama şi-a adus aminte de prezența neagră şi rece a maşinii sălbăticite pe care o invocase în mod necugetat acasă la neguțător şi a avut nevoie de toată puterea lui de voință ca să n-o rupă la goană cât mai departe de femeie, aşa cum fugise Pandaras când dăduse prima oară ochii cu ea. De-acum ştia de partea cui era acest avatar şi unde l-ar fi dus Enobarbus şi doctorul Dismas dacă n-ar fi evadat. Doctorul Dismas mințise în legătură cu absolut totul. Era un spion pentru eretici, iar Enobarbus nu era deloc un luptător împotriva lor, ci un senior al războiului care lupta de partea lor şi care nu evadase atunci când nava îi fusese scufundată, ci fusese capturat de eretici şi transformat într-unul de-al lor. Sau poate că i se garantase o trecere sigură pentru că deja era unul de-al lor – căci, oare, nu spusese el despre o apariție care-i vorbise dintr-un altar al templului neamului său? Yama ştia acum cine-i vorbise tânărului războinic şi ştia şi pe ce curs fusese cârmit. Nu împotriva ereticilor, ci de partea lor. Ce prost fusese să creadă altfel!

În cele din urmă, tânărul a spus:

— Lumea nu poate fi salvată prin contestarea voinței celor care au creat-o. O să lupt împotriva ereticilor, n-o să-i slujesc nicidecum.

Clopoței de argint zornăiau de jur împrejurul lui:

— Eşti încă atât de tânăr, Yamamanama! Încă

te mai agăți de credințele copilăriei tale! Dar te vei răzgândi. Doctorul Dismas mi-a promis că deja a semănat semințele schimbării în tine. Uită-te la asta, Yamamanama! Tot ceea ce vezi poate fi al tău!

Altarul a fost străluminat dintr-o parte într-alta de o lumină albă. Yama şi-a închis ochii, dar lumina albă era şi înăuntrul capului său. Ceva lung şi îngust a plutit apoi în ea, ca un ac în lapte. Era harta lui. Nu, nu, era lumea.

Jumătate era verde şi albastră, şi albă, cu Marele Fluviu curgând de o parte şi cu lanțul Munților Mărginimii de cealaltă, şi cu calotele glaciare ale Capătului Lumii strălucind în soare; jumătate era un deşert maro-roşcat precum pielea tăbăcită, pătat şi scobit cu cicatrice şi cratere de-un negru şi-un roşu pline de mânie, cu râul secat şi calotele glaciare dispărute.

O clipă lungă, lungă, harta a plutit pe dinaintea ochilor lui Yama, senină şi îmbietoare. Iar apoi dusă a fost, iar femeia în alb i-a zâmbit din fereastra altarului, cu pajiştea cea verde şi cu gardurile cele vii şi înalte ale grădinii retrăgându-se uşor, uşor în spatele ei.

— Împreună vom face lucruri mărețe, a spus ea. Pentru început, vom reface această lume şi pe toți cei din ea.

Yama, de neclintit, a spus:

— Eşti o ipostază a unuia dintre Cei Vechi de Zile. Tu i-ai ridicat pe eretici împotriva voinței

Proteguitorilor. Tu eşti duşmana mea.
— Nu-s nici pe departe duşmana ta, Yamamanama. Cum ar putea vorbi un duşman dintr-un altar?
— Ereticii le-au redus la tăcere pe ultimele avataruri ale Proteguitorilor. De ce nu le-ar fi luat altceva locul? De ce mă tentezi cu viziuni prosteşti? Nimeni nu poate stăpâni lumea.
Femeia în alb a zâmbit:
— Nimeni n-o face, e drept, şi tocmai asta e problema. Orice organism avansat trebuie să aibă un principiu dominant sau, în caz contrar, diferitele sale părți se vor război unele cu altele, iar el va fi paralizat de inacțiune. Ceea ce e adevărat în cazul organismelor, e valabil şi-n cazul lumilor. Ai atât de multe îndoieli! Înțeleg. Şşt! Niciun cuvințel în plus. Vine cineva. Vom sta din nou de vorbă. Dacă nu aici, atunci la unul dintre emițător-receptoarele care încă mai funcționează. Multe dintre ele pot fi găsite pe celălalt mal al fluviului.
— Dacă voi mai vorbi vreodată cu tine, va fi pentru că voi fi găsit un mod de a te distruge.
Ea a zâmbit:
— Cred c-o să-ți schimbi părerea în legătură cu asta.
— Niciodată!
— Oh, dar eu, una, cred c-o vei face. Deja a început. Pe curând!
Şi-apoi a dispărut, şi, odată cu ea, a dispărut şi

lumina. Yama putea privi din nou prin discul de-o transparență întunecată al altarului. În celălalt capăt al absidei, draperia din împletitură neagră s-a mişcat, căci era trasă într-o parte de cineva.

ASASINUL

Nu era Pandaras, nici măcar Tamora, ci un uriaş cu pieptul dezgolit în pantaloni negri şi strâmți din piele. Pielea îi era de culoarea ruginii, iar chipul îi era ascuns de-o mască c-un oval din moleschin negru şi moale. Ținea în mână un iatagan gata scos din teacă şi mai avea şi-un pistol cu percuție vârât la betelie. Brațele-i vânjoase erau legate strâns cu fâşii de piele; avea platoşe pentru antebrațe din plastic, pătate de vârsta foarte înaintată şi legate cu şnururi.

De îndată ce l-a zărit pe Yama, bărbatul a înaintat iute pe după altar. Tânărul a făcut un pas înapoi şi şi-a scos cuțitul cel lung. Acesta strălucea c-o flacără albastră, de parc-ar fi fost muiat în coniac care ardea. Uriaşul a zâmbit. Gura îi era roşie şi udă în crăpătura din masca sa neagră. Dinții ascuțiți ai unui animal mic şi feroce alcătuiau un model radial împrejurul fantei pentru gură a măştii, iar oscioare alcătuiau un model zigzagat împrejurul găurilor pentru ochi, exagerându-le mărimea. Pielea de culoarea ruginii îi strălucea namilei de parc-ar fi fost dată cu ulei, iar un model spiralat de crestături de bici i se înălța pe pielea de pe piept.

Yama s-a gândit la oamenii prietenoşi care colonizaseră cavourile abandonate de la marginea oraşului Ys. Acesta era unul dintre fiii lor, corupt de oraş. Sau poate că îşi părăsise neamul pentru că fusese deja corupt.

— Cine te-a trimis? A întrebat tânărul.

Yama era conştient că una dintre statui se afla la doar câțiva paşi în spatele lui. Aducându-şi aminte ceea ce-l învățase sergentul Rhodean, l-a urmărit cu atenție pe bărbat în timp ce acesta se îndrepta spre el, căutând slăbiciuni care-ar fi putut fi exploatate dacă s-ar fi ajuns la luptă.

— Dă tu numai la o parte lama aia idioată de-mpuns şi-o să-ți zic, i-a răspuns uriaşul.

Vocea îi era joasă şi vorbirea înceată, şi reverbera cu ecou din acoperişul boltit al absidei:

— Mi s-a cerut să te ucid încetişor, dar promit s-o fac repede dacă nu te lupți.

— Gorgo te-a trimis. Te-a angajat la Târgul de pe Apă.

Bărbatul a holbat un pic ochii sub mască şi Yama a ştiut în clipa aceea că bănuise corect sau, cel puțin, că nimerise aproape de adevăr, aşa că a continuat:

— Sau eşti un prieten de-al lui Gorgo, sau cineva care-i e dator c-o favoare. În orice caz, nu-i o faptă de onoare.

— Onoarea n-are nimic de-a face cu asta, i-a replicat bărbatul.

Degetele lui Yama asudau pe plăselele cuțitului,

iar pielea şi muşchii antebrațului său îl furnicau de parc-ar fi fost ținut aproape de-un foc, deşi lama armei nu emitea niciun pic de căldură. „Pandaras n-a ştiut că trebuia să lase cuțitul la soare cât am fost bolnav”, s-a gândit tânărul. „Acum îşi ia energia de care are nevoie direct de la mine, iar eu trebuie să lovesc în curând.”

— Ți-a spus Gorgo şi pe cine-am mai ucis? L-a iscodit Yama pe uriaş. Nu avea cum să fi uitat, căci s-a întâmplat cu numai două nopți în urmă. A fost un neguțător putred de bogat şi grozav de puternic, cu mulți oameni de pază. Am fost prizonierul lui, iar cuțitul mi-a fost luat, dar acum el e mort, totuşi, iar eu stau aici, în fața ta. Cară-te acum şi-o să te cruț.

Chema în ajutor orice maşină s-ar fi aflat prin preajmă, dar nu era niciuna în apropiere. Nu putea simți decât roirea lor îndepărtată, fără țintă, tot aşa cum un om aude multele voci ale oraşului ca pe-un vuiet nedesluşit.

— Crezi că, dacă mă vei ține de vorbă, o să te cruț sau îți vor veni ajutoare, a spus asasinul. Astea nu-s decât speranțe prosteşti. Dă-ți încolo arma şi-o să ai parte de-o expediere rapidă pe lumea cealaltă. Ai cuvântul meu.

— Şi, probabil, tu dai din gură pentru că nu ai inima s-o faci.

Asasinul a izbucnit în hohote de râs, un huruit ca al unor stânci ce s-ar fi mişcat una peste cealaltă în stomacul său.

— E taman pe dos. Am fost plătit să te ucid cât de încet posibil şi să nu-ți spun numele clientului meu până în ultimul moment. Nu vrei să-ți dai deoparte micuța ta lamă prostească? Care va să zică, alegi o moarte lentă.

Yama a văzut că asasinul era dreptaci, dac-ar fi alergat spre stânga, bărbatul ar fi trebuit să se răsucească înainte de a lovi. În acea clipă, tânărul ar fi avut şansa unei lovituri încununate de succes. Deşi altarul era întunecat şi lumina soarelui ce apunea urcase până la jumătatea pereților, aşternând un luciu arămiu pe trunchiurile noros opace ale soldaților gigantici, totul în absida cea pătrată strălucea extrem de bine definit. Yama nu se simțise niciodată mai viu decât atunci, în momentul dinaintea morții lui sigure.

A țipat şi-a luat-o la fugă, lovind chipul mascat al uriaşului. Oponentul său s-a învârtit cu o viteză uluitoare şi a parat mecanic şi cu atâta forță, încât Yama abia-abia dac-a fost capabil să se apere de lovitura lui. Cuțitul a urlat şi-a scuipat un şuvoi de scântei şi a crestat paloşul asasinului.

Uriaşul nu şi-a forțat mai departe avantajul, ci s-a holbat, distras, la ceva aflat deasupra capului lui Yama. Tânărul a lovit din nou, repezindu-se înainte cu vârful armei sale; sergentul Rhodean îl învățase că avantajul unei lame scurte era precizia cu care putea fi direcționată. Asasinul a

parat cu aceeaşi forţă brutală şi nepăsătoare ca şi înainte şi a făcut un pas înapoi, scoţându-şi pistolul cu percuţie de la cingătoare.

Pe neaşteptate, praful a început să clocotească de jur împrejurul lor, formând un nor uscat, sufocant. Aşchii de piatră au început să cadă ca o ploaie cu grindină, răsunând pe lespezile podelei. În mijlocul tuturor acestora, Yama s-a repezit înainte. A fost o lovitură uşoară şi lipsită de forţă care abia dacă i-a julit asasinului pieptul, dar cuţitul a străfulgerat şi a apărut un fulger straşnic de lumină albastră care l-a doborât pe uriaş la pământ. Braţul tânărului a amorţit de îndată de la încheietură şi până la umăr. În timp ce-şi trecea arma în mâna stângă, asasinul s-a ridicat în picioare şi şi-a înălţat pistolul.

Gura namilei se mişca în interiorul măştii, iar ochii îi erau holbaţi. El a tras şi-a tot tras în ceva aflat în spatele lui Yama. Pistolul n-a mai funcţionat la cea de-a treia împuşcătură, iar asasinul l-a azvârlit cu forţă peste capul tânărului şi a rupt-o la fugă, la fel cum Pandaras o rupsese la fugă atunci când apăruse femeia în alb în altar.

Yama l-a urmărit pe asasin, cu sângele cântându-i în cap, dar bărbatul s-a prăbuşit prin draperia din împletitură neagră şi tânărul s-a oprit brusc, temându-se că pe partea cealaltă îl putea aştepta o ambuscadă. Aşa că s-a întors pe

călcâie şi s-a uitat în sus la soldatul care păşise afară din firida sa, apoi i-a cerut acestuia să se ducă înapoi la culcare până când va fi din nou nevoie de el. Ostaşul, cu ochii strălucindu-i roşii pe chipu-i impasibil, şi-a lovit platoşa cu pumnul său înzăuat, iar sunetul a reverberat în absidă ca într-un clopot.

CEL-DE-DEDESUBT

La mare depărtare în josul atriului copleşit de umbre, la lumina unui felinar cu ulei de palmier care fusese coborât pe un lanț din tavanul înalt, doi bărbați se aplecau deasupra a ceva. Yama a țâşnit înainte, cu cuțitul ridicat, dar nu erau decât nişte preoți care-l îngrijeau pe Pandaras. Băiatul zăcea răşchirat pe podeaua din mozaic, viu, dar lipsit de cunoştință. Yama a îngenuncheat şi i-a atins fața. Ochii i s-au deschis, dar părea incapabil să vorbească. Pe tâmpla lui se vedea o tăietură adâncă şi însângerată care părea să fie singura lui rană.

Tânărul şi-a pus cuțitul în teacă şi a privit în sus spre cei doi preoți. Aceştia purtau sutane simple, țesute-n casă, şi aveau chipuri lătărețe, cu sprâncene late, şi coame încâlcite de păr alb: erau din aceeaşi seminție cu Enobarbus. Deşi Yama bănuise că acesta fusese locul unde tânăra căpetenie avusese viziunea, a simțit, totuşi, un uşor şoc al recunoaşterii.

I-a întrebat pe preoți dacă văzuseră cine-i rănise

prietenul, iar ei s-au uitat unul la altul înainte de a îndrăzni să-i spună că un bărbat tocmai gonise pe lângă ei, dar că deja îl descoperiseră pe Pandaras când l-au văzut. Yama a zâmbit, gândindu-se la spectacolul pe care trebuie să-l fi oferit asasinul mascat care fugea cât îl ţineau picioarele prin templu, cu un paloş în mână şi sângele şiroindu-i pe pieptul dezgolit. Gorgo trebuie că era prin preajmă – dacă-şi trimisese asasinul, cu siguranţă că ar fi vrut să fie martor la ceea ce plătise – şi va fi zărit şi punerea pe fugă a angajatului său.

Preoţii s-au uitat unul la altul înainte ca acela din ei care vorbise şi mai devreme să spună:

— Eu sunt Antros, iar acesta este fratele meu, Balcus. Suntem supraveghetorii templului. Avem un loc unde putem spăla rănile prietenului tău şi le putem îngriji şi pe ale tale. Urmaţi-ne!

Braţul drept al lui Yama îşi recăpătase aproape toată forţa, deşi îl mânca acum de parc-ar fi fost înţepat de o ceată de furnici. L-a ridicat pe Pandaras şi l-a urmat pe bătrânul preot. Pielea băiatului era caldă, iar bătăile inimii sale erau uşoare şi rapide, dar el n-avea cum să ştie dacă acestea erau sau nu normale.

Dincolo de colonadă, pe partea stângă a atriului, era o micuţă grotă săpată în piatra groasă a zidului exterior al templului. Apa şiroia într-o piatră puţin scobită printr-un jgheab din plastic fixat în centrul unui vârtej din mozaic roşu.

Yama l-a ajutat pe Pandaras să îngenuncheze şi a spălat rana superficială de pe tâmpla puştiului. Sângele care încâlcise părul lucios al băiatului curgea tulbure în apa limpede şi rece, dar, în mod evident, sângerarea se oprise deja, iar marginile rănii erau curate.

— O să ai o durere de cap, i-a spus Yama lui Pandaras, dar nimic mai rău de-atât. Cred că te-a lovit cu marginea platoşei pentru antebraț sau cu pistolul, mai degrabă decât cu paloşul. Ar fi trebuit să stai cu mine, Pandaras.

Băietanul încă era incapabil să vorbească, dar i-a prins cu stângăcie mâna lui Yama şi a strâns-o.

Preotul cel bătrân, Antros, a insistat să curețe tăieturile superficiale de pe spatele lui Yama. În timp ce muncea, a spus:

— Am auzit două împuşcături. Eşti norocos că nu te-a nimerit, deşi mi-aş da cu presupusul că a ratat doar cu puțin şi c-ai fost rănit de aşchii de piatră doborâte din pereți.

— Din fericire, nu trăgea deloc spre mine, a spus Yama.

— Cândva, acesta a fost un loc grozav, a continuat Antros. Pilaştrii erau pictați în azuriu şi auriu, iar lumânările din ceară de albine la fel de înalte cât un stat de om înmiresmau aerul cu parfumul lor. Templul nostru era plin ochi cu călugări-cerşetori şi pelerini din fiecare oraş aflat de-a lungul fluviului. Asta se întâmpla, de bună

seamă, cu mult înainte de-a mă naşte, dar tot îmi amintesc cum un avatar al Proteguitorilor a apărut în altar.

— Era acest avatar o femeie îmbrăcată în alb?

— Nu era nici bărbat, nici femeie, nici tânăr, nici bătrân, zise bătrânul preot, zâmbind aducerii-aminte: Cât de mult îmi e dor de râsul lui sălbatic – era plin de-o bucurie extraordinară, şi, cu toate acestea, avatarul era o creatură blajină. Dar acum a dispărut. Au dispărut cu toții. Oamenii încă mai vin să se roage la altar, desigur, dar, deşi Proteguitorii ascultă fiece rugă, oamenii au căzut atât de departe de harul divin, încât nu mai există răspunsuri la întrebările lor. Foarte puțini sunt cei care mai vin aici, şi încă şi mai puțini pentru a se descoperi smeriți dinaintea creatorilor lor. Cei mai mulți dintre cei care totuşi mai vin o fac pentru a-i cere Celui-de-Dedesubt să le blesteme duşmanii, dar nici măcar aceştia nu mai sunt chiar atât de mulți.

— Presupun că majorității oamenilor le e frică de locul ăsta.

— Taman aşa, deşi mai avem, din când în când, probleme cu sectanții, căci ei sunt atraşi de acelaşi lucru de care se tem oamenii obişnuiți. Fratele meu şi cu mine venim aici în fiece seară pentru a aprinde felinarele, căci altfel templul nu e foarte folosit, nici măcar de propria noastră seminție. Desigur, ne avem şi noi ziua noastră de hram, când atriul e decorat cu frunze de palmier

şi ghirlande de iederă şi când are loc o procesiune solemnă pentru a stropi cu agheasmă fiecare colţişor şi pentru a-l împăciui pe Cel-de-Dedesubt. Dar, altfel, aşa cum am mai spus, majoritatea oamenilor se țin la distanță. Tu eşti străin pe-aici. Un pelerin, probabil. Îmi pare nespus de rău că tu şi prietenul tău aţi fost atacaţi. Fără îndoială, un lotru v-a urmărit şi a văzut o ocazie.

Yama l-a întrebat pe Antros dacă Cel-de-Dedesubt era maşina care se prăbuşise din cer în timpul bătăliei finale care avusese loc la sfârşitul Epocii Răzvrătirii.

— Aşa este. Nu trebuie să presupui însă şi că a fost distrusă. Mai degrabă, a fost înmormântată de vie în roca topită de propria-i cădere. Se mişcă, uneori. De fapt, în ultima vreme a fost tare neliniştită. Ascultaţi! O auziţi?

Yama încuviinţă. Bănuise că fluieratul ascuţit din capul lui era doar propriul său sânge care îi gonea prin vene din cauza freamătului produs de scurta lui încăierare.

— E pentru a doua oară în doar două zile, a spus Antros. Cei mai mulţi din seminţia noastră sunt soldaţi şi parte din datoria noastră e să păzim fântâna şi lucrul înmormântat pe fundul ei. Dar mulţi au plecat în josul fluviului pentru a lupta în război şi mulţi dintre ei au fost ucişi acolo.

— L-am întâlnit pe unul dintre ei, a spus Yama.

Tânărul nu avea nevoie să întrebe când

începuse maşina să devină neliniştită şi a simțit cum îi îngheață sângele în vine. El era cel care ceruse ajutor în casa negutătorului, iar maşina sălbăticită care răspunsese chemării sale nu fusese singura care-l auzise. Cine altcineva o mai făcuse? Oare ce mai deşteptase în mod necugetat?

Afară, în atriu, a început dintr-odată să strige cineva, stârnind ecouri care se suprapuneau. Bătrânul preot părea alarmat, aşa că Yama i-a spus:

— Să nu vă temeți, *domine.* Cunosc vocea asta.

Tamora se întorsese la han, le-a spus, şi trebuise s-o amenințe pe vrăjitoarea cea boită care-l conducea pentru a afla unde dispăruseră Pandaras şi Yama.

— Apoi mi-am dat seama care era şpilul, aşa c-am venit de-ndată aici.

— Gorgo a fost de vină, i-a spus Yama în timp ce-şi lega şireturile cămăşii lui sfâşiate şi pătate de sânge. Se pare c-am un adevărat talent să-mi fac tot soiul de duşmani.

— Sper că i-ai scos ochii înainte să-l ucizi, a zis Tamora.

— Nici măcar nu l-am zărit. Dar cineva a tras c-o săgeată de arbaletă-n mine mai devreme şi-mi aduc aminte că tu mi-ai spus că Gorgo a ucis pe cineva cu o arbaletă. Nu m-a nimerit, şi-atunci a trimis un alt bărbat să mă ucidă. Din fericire, am avut ceva ajutor şi-am reuşit să-l sperii pe asasin

şi să-l pun pe fugă.

— Dacă-l mai văd vreodată, îi scot ochii! A spus caterana c-o pasiune înveninată. Boaşele şi ochii, mai bine! E o ruşine pentru Neamul-cel-Feroce!

— Probabil că e foarte gelos, dacă vrea să mă ucidă din cauza ta.

Tamora s-a pus pe râs, şi-a zis, printre hohote:

— O, Yama, în sfârşit, dai şi tu dovadă de-o slăbiciune omenească, chiar dacă nu-i decât îngâmfare în legătură cu talentele-ţi de pulărău. Adevăru-i că-i datorez bani lui Gorgo. Nu-i genu' care luptă, ci ăla care ştie să facă afaceri. Găseşte de lucru pentru alţii, şi ia o parte din onorarii pentru deranj. Şi mai dă şi bani cu camătă. Am împrumutat de la el pentru a-mi cumpăra o armură nouă şi sabia asta după ce-am fost rănită-n război anul trecut. Atunci mi-am pierdut şi echipamentul, înţelegi. Am muncit pe bază de comision să-mi plătesc datoria şi dobânda. Am făcut suficient cât să-mi duc zilele, iar el a luat tot restul.

— Atunci, însărcinarea pe care-am făcut-o cu tine…

— Da, da, a spus Tamora, nerăbdătoare şi nervoasă. La comanda lui Gorgo. Nu se aştepta cu adevărat să reuşesc, dar tot s-a mâniat când i-am zis că l-am ucis pe neguţător şi n-am reuşit să ne colectăm onorariul.

— Şi de-aia te-ai învoit să mă ajuţi.

— Nu tocmai. Yama, n-avem timp pentru toate astea.

— Am nevoie să ştiu, Tamora.

Yama a înțeles atunci de ce caterana se îmbarcase într-o aventură atât de riscantă, dar tot nu înțelegea de ce-l voia Gorgo mort.

Tamora a lăsat să-i cadă capul în piept vreme de-o secundă, apoi a spus c-un amestec de vulnerabilitate şi sfidare-n glas:

— Presupun că-i drept aşa. Însărcinarea cu marinarul-stelelor ar fi fost bine plătită, dar ne-am pierdut onorariul din cauză că te-au apucat pandaliile şi ai înşfăcat cununița aia. Aşa că încă îi mai datorez bani lui Gorgo, şi, din punctul lui de vedere, lucrasem pentru tine. I-am zis s-aştepte c-o să-i plătesc tot, da-i tare lacom. Vrea ficatul şi ochii, dimpreună cu carnea şi oasele…

Yama a dat aprobator din cap:

— A hotărât să mă ucidă şi să fure banii pe care-i am.

— A zis c-o să te prade, nu c-o să te ucidă. A zis c-aşa era drept, fiindcă l-ai făcut să piardă onorariul pentru omorârea neguțătorului. N-am avut habar c-o să-ncerce să te ucidă. Mă jur.

— Te cred, a spus tânărul. Şi mai ştiu şi că Gorgo a găsit pe altcineva să te ajute cu însărcinarea din Palatul Memoriei Poporului. Voia să scape de mine.

— Un bărbat cu piele roşie şi crestături de bici pe piept. I-am zis lui Gorgo c-o să lucrez cu tine,

Yama, şi cu nimeni altcineva, dar el a spus că bărbatul mă va aştepta în fața porții Palatului. M-am dus acolo, dar n-am dat de el, aşa că m-am întors la han şi-am aflat că tu veniseşi încoace.

— Ei bine, bărbatul pe care-l aşteptai a fost aici. El a fost cel care-a încercat să mă omoare.

— Aveam de gând să-ți spun tot, l-a asigurat femeia. Am hotărât ceva, în vreme ce aşteptam. Dă-mi ascultare, rogu-te! Am făcut o înțelegere cu tine, şi-o s-o respect. Dă-l dracu' pe Gorgo! Când treaba va fi terminată, o să-l găsesc şi-o să-l ucid.

— Şi-atunci vei lucra pentru mine, nu pentru Gorgo?

— Păi, şi eu ce-am spus taman acu', dacă nu asta? L-a întrebat Tamora nerăbdătoare. Dar n-avem timp să stăm la taclale nicio clipă-n plus, nu acum! Ai zăcut în pat, şi-apoi te-ai prostit în mausoleul ăsta, iar, între timp, eu, una, am fost tare ocupată. Deja am lipsit de la o întâlnire şi nu trebuie s-o mai ratăm şi pe-a doua, altfel, contractul devine nul. Poți să călăreşti?

— Un pic.

— Asta-ar face bine să-nsemne că poți goni ca vântu' şi ca gându'.

Tamora a părut abia atunci să-l observe pentru prima oară pe Pandaras:

— Ce-a pățit şobolănelu'?

— O lovitură la cap. Din fericire, asasinul

angajat de Gorgo a avut niscai scrupule.

— Poate c-asta o fi alungat câteva din fumurile lui şi i-a vârât oleacă de bun-simț în căpățână. Presupun că tot mai vrei să-l iei cu tine? Ei bine, o să-l car eu pentru tine. De ce te holbezi la mine? După toate astea, acum te-apuci s-anulezi contractul nostru?

— Deja am trezit lucruri care-ar fi fost mai bine să fie lăsate să doarmă. Dacă merg mai departe, cine ştie ce altceva aş mai putea face?

Tamora i-a tăiat-o abrupt:

— Păi, şi ce-o să faci atunci: o să te jugăneşti singur? Dacă nu ştii cine eşti şi de unde vii, atunci n-ai cum să afli nici ce-o să devii. Vino cu mine sau nu. Eu, una, o să iau slujba asta, oricum va fi, căci o să fiu plătită pentru ea cu sau fără tine. Şi-apoi, după ce-o voi fi terminat-o, o să-l ucid pe Gorgo.

Şi, zicând acestea, ea şi l-a aburcat pe Pandaras pe umăr şi s-a îndepărtat iute, cu pas uşor, de parcă puştiul n-ar fi cântărit absolut nimic. După o clipă, Yama a urmat-o.

Se lăsa seara. Lumini calde străluceau în ferestrele caselor dimprejurul pieței acoperite de muşchi. Doi cai erau priponiți de-un stâlp pe creştetul căruia se afla un coş pentru jar, crestat şi fumegând. Tamora şi Yama l-au ridicat pe Pandaras pe greabănul calului ei, iar apoi femeia a sărit degajată cu voltă în şa în spatele puştiului. S-a aplecat şi i-a zis tânărului:

— A trebuit să-i plătesc o avere vrăjitoarei ăleia boite pentru a închiria caii ăştia. Nu mai sta acolo cu gura căscată! Deja s-ar putea să fie prea târziu.

Caii erau înhămați în stilul cavaleriei, cu şei uşoare şi scări de şa înalte. Yama tocmai ce-şi înşfăcase capătul şeii şi-şi potrivise piciorul stâng în scară, gata să se arunce-n sus, pe cal, când pământul s-a clătinat. Bidiviul s-a mişcat şi, în timp ce încerca să-l domolească, tânărul a zărit o rază de lumină țâşnind prin deschizătura din acoperişul cel boltit al Templului Negru.

Lumina era roşie ca sulful care arde, cu pete violet şi purpurii învârtejindu-se în ea, ca nişte scântei în sus pe-un horn. Ardea până în ceruri, atât de strălucitoare, încât inunda templul şi scuarul într-o lucire sângerie.

Yama şi-a dat seama imediat ce se întâmpla şi ştiu că va trebui să înfrunte lucrul pe care-l deşteptase. Era îngrozit la culme de el, dar, dacă nu îi făcea față în clipa aceea, avea să fie veşnic îngrozit.

I-a aruncat Tamorei frâiele calului său şi-a luat-o la goană-n sus pe scări, intrând în templu. De cum a pătruns înăuntrul atriului celui lung, podeaua a gemut şi s-a înălțat, precum un animal chinuit de muşte care-l pişcă. Tânărul a căzut cu capul înainte, s-a ridicat din nou şi-a continuat să fugă către coloana de lumină roşie care ardea din fântână şi umplea tot templul cu

lucirea-i sălbatică.

Clădirea devenise neliniştită. Piatra pereţilor săi scâncea şi hohotea; praf şi fragmente minuscule cădeau din tavan. Câţiva pilaştri de pe fiecare parte se crăpaseră de sus până jos, iar unul se prăbuşise de-a curmezişul podelei, cu discurile sale grele din piatră împrăştiate ca o grămadă de monede uriaşe. Mozaicurile complicate ale podelei erau fisurate, umflate şi rupte în valuri inegale. O crăpătură lungă şi zimţată mergea dinspre fântână, iar cei doi preoţi bătrâni stăteau drepţi de fiecare parte a ei, cu siluetele conturate de lumina ca de furnal. Balcus îşi scosese sabia din teacă şi o ţinea deasupra capului, într-un gest de sfidare patetică; Antros îngenunchease, cu podul palmelor presate pe ochi, rostind iar şi iar o incantaţie sau o rugăciune.

Limba în care bolborosea era într-un dialect privat al seminţiei preoţilor, dar ritmul ei l-a lovit profund pe Yama care a căzut în genunchi lângă bătrân şi-a început să psalmodieze şi el.

Nu era o rugăciune, ci un set de instrucţiuni transmis paznicilor templului.

El o repeta deja pentru a treia oară când draperia din împletitură neagră care despărţea absida din dreapta de atriu a fost trasă într-o parte. Doi, patru, cinci dintre soldaţii uriaşi au ieşit în marş din ea. Lumina roşie strălucea ca sângele proaspăt pe platoşele lor transparente.

Cei doi preoţi bătrâni s-au aruncat imediat pe

podea cât erau de lungi, dar Yama a privit cu fascinație, ca şi cum ar fi fost vrăjit. Cei cinci soldați erau singurii care supraviețuiseră lungului somn al paznicilor templului. Unul îşi târa piciorul înțepenit, iar altul era complet orb şi se mişca şovăielnic, sub îndrumarea celorlalți, dar niciunul dintre ei nu-şi uitase îndatoririle. Şi-au ocupat pozițiile, formând o stea cu cinci colțuri de jur împrejurul fântânii, şi-au desfăcut platoşele şi au scos din ele tuburi argintii bulbucate care erau cât Yama de înalte. Tânărul a presupus că soldații urmau să-şi descarce armele în fântână, dar, în loc de asta, ei au țintit către coama zidului din jurul ei şi către podeaua din jurul acestuia şi au tras toți odată, ca unul.

Una dintre arme a explodat, făcând să detoneze partea de sus a proprietarului ei în țăndări; din toate celelalte, fire violete la fel de intens strălucitoare ca soarele însuşi au secerat piatra până când aceasta a început să curgă ca apa în fântână. Căldura şi lumina îi băteau lui Yama pe piele; atriul s-a umplut de duhoarea acră a pietrei care arde. Podeaua s-a umflat din nou, un val ce se rostogolea şi care a făcut să pocnească piesele mozaicului şi lespezile ca un bici şi care i-a făcut pe tânăr şi pe preoți să cadă pe spate. Iar Cel-de-Dedesubt s-a înălțat atunci din spațiul inelar alb incandescent din jurul capcanei sale.

Era din neamul maşinii sălbăticite pe care Yama

o atrăsese jos în mod necugetat acasă la neguțător, deşi era cu mult, mult mai mare. Abia-abia dac-a reuşit să treacă fără să se înțepenească prin pereții fântânii – negru, sferic şi zbârlit de-o mulțime de ghimpi. Se deformase din cauza întemnițării sale, ca o portocală stricată care se turteşte sub propria sa greutate.

Soldații uriaşi au azvârlit foc violet peste maşină, dar aceasta nici nu i-a băgat în seamă. Atârna în mijlocul coloanei de lumină sângerie şi se uita fix în capul lui Yama. *Tu m-ai chemat, sunt aici. Acum vino cu mine şi slujeşte.*

Durerea l-a lovit pe tânăr în craniu ca un ic din fier. Câmpul vizual îi era de-acum plin numai de fulgere roşii şi negre. Orbit, arzând pe dinăuntru şi pe dinafară, le-a dat soldaților un ultim ordin.

Ei s-au mişcat ca unul, şi-atunci Yama a putut să vadă din nou. Cei patru soldați erau atârnați de maşină aşa cum oamenii se agață de nişte epave plutitoare la locul unui naufragiu. Retezau spinii maşinii cu lamele din mâinile lor.

Țepii erau cei care-i permiteau maşinii să curbeze câmpul gravitațional după propria-i voință. Aceasta se învârtea şi se clătina, ca un daman atacat de lupi cumpliți, dar era, prea târziu. A căzut ca o piatră în fântână, iar templul s-a cutremurat din nou. S-a auzit apoi un urlet prelung, iar coloana de lumină roşie a pâlpâit şi-apoi a dispărut pentru totdeauna.

PALATUL MEMORIEI POPORULUI

Yama şi cei doi preoți se ajutară reciproc să treacă prin ruinele templului. Ovații grozave s-au înălțat atunci când au ieşit în lumina amurgului, pârliți, clipind din ochi şi tuşind din cauza fumului, acoperiți din cap până-n picioare de funingine. Oamenii care locuiau în casele dimprejurul templului ieşiseră în fugă din case, convinşi că venise ziua cea mai de pe urmă a lumii şi-n clipa aceea au aflat că fuseseră salvați. Bărbați din seminția preoților au dat fuga şi i-au ajutat să meargă; Tamora şi-a mânat calul în susul scărilor joase, ducând bidiviul lui Yama de căpăstru.

Tânărul s-a luptat să-şi croiască drum prin mulțime:

— A dispărut! I-a strigat femeii-cateran. I-am trezit pe soldați şi l-am înfrânt!

— S-ar putea să ajungem prea târziu! I-a strigat înapoi Tamora. Dac-ai terminat aici, urmează-mă!

Până a apucat Yama să se urce în şa, ea deja se îndepărta la galop, traversând scuarul. El a țipat şi-a pornit s-o urmărească. Calul său era unul jugănit, suplu, cu pas sigur, şi-a avut nevoie doar de puțină îndrumare în timp ce se întrecea cu Tamora pe străduțele înguste. Rafalele de aer cald al serii îi înțepau pielea pârjolită, dar îi limpezeau mintea. Părul său lung, netăiat de la plecarea din Aeolis, îi flutura în spate.

Un clopot a început să bată, iar Tamora s-a uitat înapoi şi-a strigat:

— Poarta! Mai sunt zece minute până se-nchide!

Ea şi-a biciuit calul cu hamurile, iar acesta şi-a dat urechile pe spate, şi-a ridicat coada şi şi-a dublat viteza. Yama a strigat vorbe de încurajare în urechea calului său, iar acesta parc-a mai prins curaj şi a pornit în urmărire. Un minut mai târziu, au ţâşnit din capătul străduţei înguste şi-au început să înainteze cu greu prin mulţimile care umpluseră un bulevard larg sub globurile de foc albastru care pluteau în aer.

Erau petiţionari, penitenţi şi pelerini care încercau să-şi câştige intrarea în Palatul Memoriei Poporului, iar numărul lor era mărit de al acelora care intraseră în panică din cauza cutremurărilor pământului şi luminilor stranii care se zăriseră. Tamora a împărţit lovituri în dreapta şi-n stânga cu hamurile strânse-n pumn, iar oamenii s-au căznit să se dea înapoi, unul în altul, în timp ce ea îşi croia cu greu drum mai departe, cu Yama aflat la mică distanţă-n urma ei. Dangătul clopotului făcea aerul să tremure, înecând strigătele şi urletele mulţimii.

Atunci când Tamora şi Yama au ajuns la capătul bulevardului, au dat peste o linie de pichetare din maşini care se învârteau în aer, arzând c-o lucire fioroasă ca o frânghie de sori mititei. Deasupra capetelor, încă şi mai multe maşini zburau iute prin lumina amurgului, ca nişte

licurici. I-au umplut capul lui Yama cu bâzâitul lor adormitor, de parcă s-ar fi cufundat cu fața înainte într-un stup de albine. Magistrați în mantii şi cu glugile trase pe ochi stăteau în spatele lucirii liniei de pichetare. În spatele lor, bulevardul dădea într-o piață atât de uriaşă, încât ar fi putut cu uşurință să conțină un orăşel precum Aeolis. La celălalt capăt al pieței se înălța o stâncă înaltă şi netedă de rocă din chila lumii, curbată la dreapta şi stânga până departe şi străpunsă de o poartă păzită de o decadă de soldați în armuri argintii care stăteau pe discuri plutitoare spânzurate-n văzduhul cu o lumină albăstrie.

Muntele negru era Palatul Memoriei Poporului care se desluşea, amenințător, deasupra tuturor, presărat cu lumini şi acoperind cerul. Piscurile sale se topeau într-o ghirlandă de nori. Yama s-a holbat în sus, la el. Ajunsese atât de departe în doar câteva zile, de la micuța citadelă a casei-donjon a Edilului din Aeolis până la aceasta, cea mai măreață citadelă dintre toate câte existau şi despre care preteriții pretindeau că era mai bătrână decât lumea însăşi. Aflase că seminția lui era mai veche decât lumea şi că putea să supună voinței sale maşinile care mențineau Confluența. Aflase că ereticii îl considerau un mare trofeu şi se hotărâse să lupte împotriva lor din toate puterile lui, îl înfruntase şi îl învinsese apoi pe unul dintre îngerii lor întunecați.

Îşi lăsase în urmă copilăria. Înainte îl aştepta lunga luptă prin intermediul căreia avea să se definească pe sine însuşi. Poate că se va sfârşi cu moartea; cu siguranță, nenumărați oameni muriseră deja în război, şi mulți alții aveau să mai moară înainte ca ereticii să fie înfrânți. Dar, în acel moment, deşi era sleit de oboseală şi învinețit, deşi hainele îi fuseseră pârlite şi zdrențuite, se simțea mai viu decât se simțise vreodată-n toată viața lui. Undeva, în măreața citadelă care se înălța deasupra lui, în teancurile de cărți ale zecilor de mii de biblioteci ale sale, în labirinturile sutelor sale de temple şi altare şi departamente, trebuia să se afle şi secretul originii sale. Nu se îndoia de asta. Femeia în alb din altar îi spusese că el venea din trecutul îndepărtat, dar ea îi era duşman şi, fără îndoială, mințise. Avea să demonstreze că greşea. O să afle secretele pe care doctorul Dismas le descoperise şi-avea să descopere unde mai trăia încă seminția lui, şi-avea să învețe de la ei cum să-şi folosească puterile împotriva ereticilor.

Tamora a prins hamul calului lui Yama şi a strigat c-ar face mai bine să se întoarcă a doua zi.

— Poarta e pe cale să se închidă!

— Nu! Trebuie să mergem acum! E destinul meu în joc!

Pandaras şi-a ridicat capul şi a spus, moale:

— Stăpânul meu o doreşte!

Tamora a rânjit cu gura până la urechi, dezvelindu-şi grilajul dinţilor ei ascuţiţi şi albi şi a înălţat ceva în lumina roşie. Linia de pichetare a maşinilor incandescente s-a învârtit şi s-a îndepărtat de ea. Oamenii au pornit spre spărtură, iar magistraţii s-au mişcat înainte, biciuind cu cravaşele lor, mânându-i pe cei din faţă peste cei care-i împingeau din spate. În mijlocul acestei busculade, o grăsană care stătea întinsă pe un pat purtat de patru bărbaţi aproape goi şi unşi cu uleiuri şi-a înşfăcat brusc umflătura sânului. Sub mâinile ei dolofane o pată de-un roşu-aprins se întindea cu repeziciune pe rochia albă. Femeia a alunecat într-o parte, iar patul s-a înclinat şi s-a prăbuşit la pământ, trimiţând un val de confuzie ce s-a întins printre oamenii înghesuiţi atât de tare unii într-alţii, că n-aveai loc să arunci nici măcar un ac.

Yama nu a înţeles ce se întâmplase până când un bărbat aflat chiar lângă calul său, în dreapta, a rupt-o la fugă înainte, s-a îndoit din mijloc şi a căzut la picioarele vecinilor săi. Tânărul a zărit în treacăt penajul roşu al săgeţii din spinarea mortului şi-apoi mulţimea s-a închis deasupra acestuia.

Tamora îşi scosese deja sabia şi o flutura în jurul său în timp ce-şi croia drum prin mulţime. Yama a tras cu piciorul în mâinile care încercau să înşface hăţurile calului său care se prăbuşea

şi şi-a deschis drum prin forfota din dreptul femeii.

— Gorgo! A strigat el la Tamora. Gorgo! E aici!

Dar femeia-cateran nu l-a auzit: ea se apleca deasupra lui Pandaras şi urla la magistraţii care-i blocau calea. Yama s-a întins s-o prindă de umăr şi ceva i-a trecut pe lângă ureche cu un pocnet malefic, iar atunci când s-a răsucit să vadă de unde venise, o altă săgeată s-a izbit de capul unui bărbat care încercase să înşface hăţurile calului său.

Yama a tras cu biciul în dreapta şi-n stânga, cuprins de panică şi de mânie. Fulgere negre şi roşii i-au umplut capul. Şi, deodată, a văzut scuarul dintr-o mie de puncte de vedere diferite care convergeau spre o siluetă de pe un acoperiş plat ce se înălţa deasupra bulevardului aglomerat. Gorgo a urlat şi şi-a ridicat arbaleta în faţa ochilor în timp ce sute de maşini mititele se izbeau de el, găurindu-i trunchiul şi braţele şi picioarele. Trebuie c-a murit într-o clipită, dar trupul nu i s-a prăbuşit la pământ. În loc de asta, s-a înălţat în aer, talpa unuia din bocanci s-a atins, uşor, de parapet în timp ce aluneca peste capetele strânse unele într-altele ale mulţimii.

Yama şi-a venit în fire şi a văzut că Tamora îşi tăiase drum prin şirul de magistraţi, aşa că a galopat după ea. Pe partea îndepărtată a scuarului, colosala poartă din fier a Palatului Memoriei Poporului se închidea. Clopotul a tăcut

şi-a urmat un moment de şocantă linişte. Apoi oamenii au simţit picăturile de sânge care cădeau pe ei, aşa c-au privit în sus şi-au văzut trupul ciuruit al lui Gorgo care era susţinut sus, sus de tot, cu capul plecat şi braţele întinse-n lături, şi cu arbaleta bălăngănindu-se de cureluşa ei peste pieptul lui distrus.

O femeie s-a pus pe ţipat şi mulţimea a început din nou să răcnească, zece mii de voci urlând unele peste altele. Discurile care-i purtau pe soldaţi s-au năpustit asupra mulţimii, în timp ce Yama şi Tamora îşi goneau caii de-a curmezişul pieţei şi se-aruncau prin canaturile porţii în bezna din spatele ei.